

36 Kế Cưới Vợ

Contents

36 Kế Cưới Vợ	2
1. Chương 1: Gặp Lại (thượng)	2
2. Chương 2: Gặp Lại (hạ)	6
3. Chương 3: Mới Quen (thượng)	8
4. Chương 4: Mới Quen (hạ)	11
5. Chương 5: Hôn Sự	14
6. Chương 6: Tình Ý (thượng)	17
7. Chương 7: Tình Ý (hạ)	19
8. Chương 8: Nhập Ứng	21
9. Chương 9: Nhập Ứng (hạ)	24
10. Chương 10: Hôn Thư	27
11. Chương 11: Ý Động	29
12. Chương 12: Thủ Đoạn	32
13. Chương 13: Bối Cầu	35
14. Chương 14: Long Thành	38
15. Chương 15: Dị Bảo	40
16. Chương 16: Dị Bảo (tiếp)	43
17. Chương 17: Vô Tình Gặp Được	45
18. Chương 18: Vô Tình Gặp Được (tiếp)	48
19. Chương 19: Ván Bài	51
20. Chương 20: Nhập Sáo	53
21. Chương 21: Tam Thiếu Gia	55
22. Chương 22: Sát Thủ	58
23. Chương 23: Yêu Nghiệt	60
24. Chương 24: Cận Thủy	63
25. Chương 25: Công Đường	65
26. Chương 26: Công Đường 2	68
27. Chương 27: Lâu Thai	71
28. Chương 28: Nói Thẳng	74
29. Chương 29: Thỏ Lộ	77
30. Chương 30: Xuân Tình	80
31. Chương 31: Thị Phi	83
32. Chương 32: Khiêu Chiến	86
33. Chương 33: Giăng Co	89
34. Chương 34: Giăng Co (nhị)	93
35. Chương 35: Phát Hiện	96
36. Chương 36: Lai Ý	99
37. Chương 37: Văng Lai	102
38. Chương 38: Phiên Ngoại Phụng Mỹ Nhân	105
39. Chương 39: Thưởng Cúc	108
40. Chương 40: Đánh Thức	111
41. Chương 41: Dựa Theo Kế Hoạch	114

42. Chương 42: Bà Mối	117
43. Chương 43: Âm Mưu	120
44. Chương 44: Thưởng Hoa	123
45. Chương 45: Thưởng Hoa 2	126
46. Chương 46	129
47. Chương 47	132
48. Chương 48	134
49. Chương 49	137
50. Chương 50	140
51. Chương 51	143
52. Chương 52	146
53. Chương 53	149
54. Chương 54	152
55. Chương 55	155
56. Chương 56	158
57. Chương 57	161
58. Chương 58	165
59. Chương 59	167
60. Chương 60	171
61. Chương 61	174
62. Chương 62	177
63. Chương 63	180
64. Chương 64	183
65. Chương 65: Nấu Cơm, Nấu Cơm	186
66. Chương 66	189
67. Chương 67	192
68. Chương 68	195
69. Chương 69: Kết Thúc	198

36 Kế Cưới Vợ

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, HE Convert: Tàng Thư ViệnEdit: Dã Quỳ (C1 – C7), nami + Rù (C8 – C60)Độ dài: 60 chươngMỹ nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/36-ke-cuoi-vo>

1. Chương 1: Gặp Lại (thượng)

Long Giao quốc – Tây Hòa năm thứ tám, hai năm trước chính là thời điểm biến động đặc biệt nhất.

Từ đầu năm, theo như tin tức từ Ngũ Khê thành truyền về, đệ nhất tài nữ Hạ Lan Nhị đã bại dưới tay nghĩa nữ của Lưu thừa tướng – Lưu Thất Nương – ngoài cửa Cửu Trọng Môn (BL: Mọi người cứ hiểu nôm na là 1 hội thi tài đi nhé)

Lưu Thất Nương – Cái tên này từ nay về sau đã trở thành truyền kỳ của Long Giao quốc.

Bên cạnh đó, dù là chuyện thể tử của Triều Huy thân vương – Lý Mộ, cùng Lãnh Ngọc công tử Hạ Lan Thuyền cùng hướng bao cô mỹ nhân Văn Ngọc Đang cầu hôn; hay chuyện Noãn Ngọc công tử Tô Di Ca cưới thanh lâu nữ tử của Cẩm Sát Phường làm chính thê ... cũng không thể sánh bằng chuyện: “Bách Hoa yến song hùng tranh diễm” tại ngày lễ chúc thọ của Chí Hoàn vương gia.

Azi~ Chuyện xưa nhắc lại vẫn còn phần khích!

“Song hùng tranh diễm” tuy rằng kết quả là Lưu Thất Nương được gả cho thiếu tướng quân của Hắc Giao quân – Văn Ngọc Hồ, nhưng đáng tiếc nàng lại bị Lý Mộ bắt đem tới Tây Lũng quốc, thành ra hôn sự đành tạm hoãn lại. Cũng vì chuyện này mà Tây Lũng quốc bị Thất Nương tính kế, rơi vào một phen nội loạn. Chạy thoát ra khỏi Tây Lũng quốc, Thất nương lại tới biên thành vào đúng ngày Nhật Hưng quốc phát binh tấn công Long Giao vương triều, đồng thời cũng là ngày núi lửa phun trào tại đó. Thất nương nhanh chóng dắt quân dân trong thành đào tẩu kịp lúc, để lại hơn 10 vạn tinh binh Nhật Hưng quốc vong mạng trong biển nham thạch. Nhật Hưng quốc thất bại thảm hại!

Ấy thế nhưng, đường trở về Long thành của đám Thất Nương cũng không thuận buồm xuôi gió. Đường kim hoàng thượng nghe thừa tướng Tô Văn kích động, muốn tiêu diệt cả nhà họ Văn, khiến Văn gia phải lần trốn trong Long thành, tìm kiếm bằng chứng chứng minh tội phản quốc của Tô Văn. Cuối cùng, cả Tô gia đều chịu án trảm.

Hai năm sau, tân hoàng đăng cơ, đại xá thiên hạ.

Chuyện xưa lại từ nơi này bắt đầu...

*****oOoOoOoOoOo*****Trong một tiểu điểm tại Phiên Lâm trấn, gã tiểu nhị đang vô cùng bận rộn chạy qua chạy lại. Văn Ngọc Đang cầm trong tay cái bát, gọi:

“Tiểu nhị, mang thêm một chén tới đây”

Nàng thật sự là tức chết rồi, mặc kệ nàng nói như thế nào, tên tiểu tử Lưu Thành Hề kia cũng không chịu tiến thêm một bước.

Hừ, đừng tưởng nàng không biết, hần căn bản chỉ là một kẻ nhát gan, bởi vì chuyện xảy ra năm đó mà đến giờ vẫn không dám gặp Thất Nương. Hay là hần vẫn chưa quên được Thất Nương?

Nàng cầm cái đĩa mân mê một chút. Mà cho dù quên không được cũng vô dụng, Thất Nương đã gả cho ca ca nàng hai năm nay rồi, ngay cả con cũng đã sinh, hần còn có thể mơ tưởng cái gì?

Tuy rằng nói vậy, nhưng thực sự lòng nàng vẫn có chút không thoải mái.

Aiz~ Văn Ngọc Đang a Văn Ngọc Đang! Người như thế nào có thể trở nên kém cỏi như vậy? Nói Lưu Thành Hề nhát gan nhưng chính bản thân mình cũng chẳng khá hơn là bao. Nếu có gan thì trực tiếp hỏi xem hần có thích mình hay không, không lẽ người tính cùng hần cả đời cứ ta nhìn người người nhìn ta mãi như vậy hay sao?

Không được! Nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Nàng hạ quyết tâm xong, lại cúi xuống tiếp tục ăn uống. (BL: Vâng >.> quyết tâm có thực mới vực đc đạo)

.....

“Tướng công, người ăn chậm một chút, nuốt cẩn thận”

Gì vậy, thanh âm này như thế nào nghe thực quen tai? Văn Ngọc Đang ngẩng đầu, trông thấy một nữ tử nhu nhược đang nhẹ giọng nói chuyện với hần từ ngai kế bên.

“Thanh Liên?” – Văn Ngọc Đang chấn động.

Thanh Liên năm đó không phải đã gả cho Tô Di Ca sao? Nàng làm sao lại kêu nam nhân này là “tướng công”? Chẳng lẽ Thanh Liên tái giá? Hay là ... Tô Di Ca đã xảy ra chuyện?”

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, cùng Thanh Liên ở bên kia bất ngờ chạm mắt. Thanh Liên lấp bắp kinh hãi, nàng ta không dự đoán được ở loại địa phương này cũng có người nhận ra mình, may sao người đó lại là Văn Ngọc Đang. Thanh Liên cùng hần từ bên kia nói vài câu, hần từ quay qua đánh giá Văn Ngọc Đang rồi gật gật đầu.

Thanh Liên cùng Văn Ngọc Đang khi còn ở Long Giao Thành đều là “người nổi tiếng”, tư thái dung mạo mỗi người một vẻ. Nơi này chỉ là một tiểu trấn, vốn khó có dịp thấy được một mỹ nhân, nay lại xuất hiện tận hai người, chuyện tốt như vậy không thể bỏ lỡ, chẳng mấy chốc sảnh tiểu điểm đã chật ních nam nhân.

Văn Ngọc Đăng đang muốn đi tới bên người Thanh Liên thì phát hiện phía trước phía sau đều chật kín người. Nàng còn chưa kịp mở miệng thì hán tử kia đã đứng lên quát:

“Nương tử ta muốn đi qua, mấy người các ngươi mau tránh qua một bên”

Hắn thân hình cao lớn, bộ dạng thô phỉ ác bá, nam nhân khác nhìn thấy đều không khỏi có chút cổ kị, trông thấy nương tử hắn đi tới, quả nhiên tất cả đều tránh qua. Thanh Liên thấy nơi này nhiều người, khó mà nói chuyện bèn kéo tay Văn Ngọc Đăng, nói:

“Chúng ta qua nơi khác nói chuyện” – Nói xong liền kéo người hướng ra phía ngoài mà đi.

Chỉ là, tại địa phương nhỏ này, kỹ viện tốt nhất cũng không tìm thấy người đẹp như các nàng, điều này khiến nam nhân xung quanh đều thật ngứa ngáy, thậm chí kêu “đáng tiếc”. Trong đó có một tên can đảm hơn, hắn nghĩ rằng: “Nữ nhân đó là nương tử người, nói vậy nữ nhân kia không quan trọng?” Hắn thế nhưng lại dám nương theo đám đông, âm thầm hướng về phía môn của Văn Ngọc Đăng mà sờ soạng.

“Muốn chết ...”

“Aaaaaaaa...”

Thấy hắn ta ôm cánh tay bị trật khớp kêu la thảm thiết, mọi người ở xung quanh lập tức lui về phía sau thành một hàng. Văn Ngọc Đăng hé ra khuôn mặt lạnh băng:

“Còn kẻ nào muốn thử hay không?”

Nhìn cái tay to như vậy lại bị Văn Ngọc Đăng ngang nhiên mà đơn giản vặn ngược xuống, một nữ tử bưu hãn thế không khỏi khiến mọi người phát lạnh, làm gì còn ai dám tiến lên. Hán tử đi cùng Thanh Liên thấy vậy thì ngẩn ra, tiếp đó hắc hắc cười hai tiếng rồi ung dung ngồi xuống tiếp tục ăn cơm.

*****oOoOoOoOoOoOo*****Hai người ra khỏi tiểu điểm, Văn Ngọc Đăng không kịp nghĩ liền hỏi:

“Sao lại thế này? Tô Di Ca đâu? Người kia ... là ai? Như thế nào lại thành tướng công của người?”

Thanh Liên thấy không có người dám theo nghe lén, lúc này mới nhẹ giọng đem sự tình nói ra đại khái. Văn Ngọc Đăng đã từng nghe Thất Nương kể qua chuyện xưa của Tô Di Ca nên những chuyện phía trước nàng hơn phân nửa đầu biết rõ, còn mặt sau ...

Nguyên lai, mẫu thân Tô Di Ca sau khi tái giá đã cùng nam nhân kia sinh được một nữ nhi. Tô Văn tâm địa ngoan độc, sau khi giết chết hai người liền đem nữ oa nhi khi đó còn quần tả bán vào kỹ viện. Ai ngờ kỹ viện kia quản lý không tốt, sau này làm ăn thất bại nên đã đem nàng bán lại cho nơi khác. Tô Di Ca vẫn luôn gạt Tô Văn để tìm kiếm tung tích nàng, cuối cùng cũng tra ra được nơi nàng bị bán tới là “Cấm Sát Phường”.

Rốt cuộc thì Thanh Liên chính là muội muội cùng mẹ khác cha của Tô Di Ca. Chuyện xưa quanh co, Văn Ngọc Đăng nghe được mà trợn mắt há mồm. Kia ... bọn họ còn thành thân? Đây ... không phải là loạn luân sao? Thanh Liên che miệng cười khê:

“Việc kia bất quá là để giấu mọi người thôi. Việc ca ca ta đi tìm ta bị Tô gia phát hiện, ca ấy sợ ta bị thương tổn nên mới đem ta nói thành nữ nhân của hắn”

Nàng thoáng nhìn qua nam nhân kia, trong mắt ẩn chứa ngàn vạn nhu tình, nói:

“Bây giờ tên ta là La Di Thanh, ca ca ta là La Di Ca. Sau khi chúng ta ra khỏi Long thành vẫn luôn phiêu bạt, mãi đến khi ta gặp gỡ phu quân ta bây giờ, chúng ta mới định cư một chỗ. Chính là ngụ ở Mạc gia thôn cách đây 30 dặm”

Vừa nghe nơi ở của Tô ... La Di Ca, tinh thần Văn Ngọc Đăng đột nhiên rung lên:

“Tốt lắm, ngày ấy hắn vừa đi, Văn gia liền xảy ra chuyện, ta còn tưởng rằng rốt cuộc không gặp được hắn. Giờ thì tốt rồi!”

Phu quân La Di Thanh lau miệng một chút, ném tiền lên bàn, đi nhanh tới nói:

“Các người nói xong chưa? Trời cũng không còn sớm, cần lên đường thôi”

La Di Thanh cười, đem hai người giới thiệu:

“Tướng công ta họ Mạc. Tướng công, vị này là bạn cũ của đại ca thiếp, lúc trước đã giúp chúng ta rất nhiều, hôm nay vừa vận gặp gỡ, đại ca thấy nàng nhất định sẽ rất mừng”

Vậy là Văn Ngọc Đang theo xe lừa của bọn họ cùng đi tới Mạc gia thôn. Dọc đường vừa đi vừa tán gẫu, Văn Ngọc Đang biết hán tử này đại danh Mạc Hải, là thợ săn của Mạc gia thôn. Lần này ra ngoài thôn là vì săn lùng con mồi bán cho vị khách họ Lý nào đó, La Di Thanh thì muốn tìm thêm chút vải làm bộ đồ mới nên cả hai cùng nhau đi. Mà, La Di Ca bây giờ ở trong thôn làm nghề dạy học, người một nhà cũng coi như sống hòa thuận vui vẻ.

Văn Ngọc Đang bắt gặp Mạc Hải hay quay đầu đánh giá nàng. Ánh mắt ấy tuyệt không phải là loại ánh mắt dâm loạn gì, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, thuận miệng hỏi:

“Mạc đại ca, ta có vấn đề gì sao? Sao huynh lại nhìn ta như vậy?”

Mạc Hải nhìn nàng, nhưống mi nói:

“Bây giờ thì ta giờ đã hiểu được anh vợ vì sao không vừa mắt Lâm gia khuê nữ. Nguyên lai...” – Hắn cười hắc hắc, bày ra bộ dáng thấu hiểu mọi sự.

Văn Ngọc Đang chỉ cảm thấy buồn cười. La Di Ca là một trong hai người được ví là Long Giao song ngọc – là Ôn Ngọc công tử trong miệng mọi người, có dạng nữ tử gì mà hắn chưa từng gặp qua. Nơi này chỉ là một thôn nhỏ trong núi, nữ tử tốt nhất cũng làm sao qua được Long thành Hạ Lan Nhị, còn có đại tẩu đệ nhất tài nữ của nàng. Cư nhiên Mạc Hải lại tưởng rằng La Di Ca là vì nàng nên mới ...

Văn Ngọc Đang cất giọng cười sang sảng:

“Mạc đại ca, người còn chưa nhìn thấy qua đại tẩu nhà ta, gặp nàng rồi mới biết cái gì là giai nhân tài mạo song toàn. Anh vợ người thực sự là không có biện pháp, ngay cả nàng đều không để vào mắt, như thế nào có thể để ý tới một nữ nhân thô lỗ như ta”

Văn Ngọc Đang tính cách sáng sủa, nói chuyện không hề kiêng kị, rất hợp với Mạc Hải. Hắn ngạc nhiên nói:

“Vậy ư, thực kỳ lạ. Ta còn tưởng trong lòng hắn đã có người yêu quý nên mới không muốn lấy bông hoa đẹp nhất Mạc gia thôn chúng ta. Nghe người nói như vậy ta quả thật nghĩ không ra, hắn không lẽ muốn tìm một tiên nữ mà kết hôn hay sao?”

La Di Thanh cười nhẹ yêu kiều:

“Cũng không nhất định. Người mình thích không cần phải là người tốt nhất trong mắt người khác, chính mình thích cái gì thì chính mình rõ ràng. Không phải người tốt nhất sẽ là người thích hợp nhất” (ta bị bắn câu này mọi người ạ ^0^/)

Lời nàng nói có chút trêu trọc, Văn Ngọc Đang lại nghĩ rằng nàng đang tự nói bản thân mình, cười bảo:

“Nói cũng đúng, ta lúc mới đầu còn đang suy nghĩ, như thế nào mà một cái nữ nhân như Di Thanh lại thành đôi với một người nam nhân như Mạc đại ca đây. Mạc đại ca, người cũng đừng trách ta, người đẹp này không ngờ lại có mong muốn như thế. A~ ta rất cục cựa cũng chậm rãi hiểu được rồi”

La Di Thanh nghe nàng đang trêu trọc mình liền một phen xấu hổ. Mạc Hải thì ngược lại, hắn không để ý mà cười haha:

“Nói thực ra, ta cũng tuyệt không thể tưởng được, có ngày mình lại cưới được một nương tử đẹp như hoa. Không phải nói khoác, Lâm gia khuê nữ so ra cũng còn kém nương tử nhà ta”

Nói nói cười cười mãi, ba người cuối cùng cũng tới Mạc gia thôn. Mạc Hải nhảy xuống xe ngựa, hướng tới mấy tiểu hài tử trong thôn đang chơi đùa nói:

“La tiên sinh có ở học đường không?”

“Tiên sinh vừa dạy xong, hắn là đang ở nhà”

Văn Ngọc Đang nghe thấy bèn hiếu kỳ hỏi:

“Các người nói này còn có học đường?”

Mạc Hải cười:

“Cũng chỉ là hai gian nhà tranh, là nơi bọn nhỏ đọc sách. Đi, chúng ta về nhà tìm hân”

Vừa nghe sẽ gặp được La Di Ca, không biết vì sao tim Văn Ngọc Đang đột ngột đập nhanh hơn nhiều.

2. Chương 2: Gặp Lại (hạ)

Văn Ngọc Đang đi theo phía sau bọn họ, thấy phía trước khu phòng ốc một nam một nữ đang nói chuyện với nhau. Tiến lại gần, dung mạo tuấn nhã của người nam nhân dần hiện rõ. Vẫn một thân áo trắng, vẫn nét tươi cười như gió xuân, hân bấy giờ vẫn y hệt bộ dáng khi rời đi hai năm trước. Hiện tại cũng như quá khứ, mỗi lần gặp hân, lòng nàng lại trở nên vô cùng yên tĩnh, sự tươi cười của hân luôn trấn an được tâm tư của nàng.

“Ca, ca xem ai tới này!” – La Di Thanh kêu lên.

“Hắc hắc, anh vợ, khách quý đến đây” – Mạc Hải cũng lên tiếng nói với theo sau.

Đôi nam nữ đồng thời quay lại nhìn. La Di Ca trông thấy Văn Ngọc Đang thì có chút kinh ngạc, đưa tay vuốt vuốt cằm. Nữ tử đứng bên cạnh hân trông thấy dung mạo của nàng thì cũng chột giật mình. Lại nói, nàng đó tuy là một thân bồ y, nhưng bộ dáng mắt hạnh mày ngài, dung mạo không tầm thường. Hơn nữa dáng người nàng cao gầy, so với Văn Ngọc Đang cũng không kém hơn là bao. Dựa vào trực giác, Văn Ngọc Đang đoán nàng ấy chính là “Lâm gia khuê nữ” trong miệng Mạc Hải.

“Tô... à, cái kia... La Di Ca, huynh khỏe không?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Văn Ngọc Đang liền thăm mắng chính mình một phen, chỉ cần nhìn cũng đủ biết họ sống rất ổn rồi, sao còn cần phải hỏi cái vấn đề ngu ngốc này chứ...

Văn Ngọc Đang theo thói quen trước kia, thuận miệng gọi tên của hân, mà hiện tại hân đã sửa lại họ, nàng nhất thời không đổi được cách gọi. Chỉ là, nàng không hề phát giác mình đang xưng hô vô cùng thân thiết, sẽ dễ khiến người khác hiểu lầm.

“A Đang, nàng đến đây à”

La Di Ca vẻ mặt tự nhiên mà tiếp đón nàng, nhìn không ra một tia khác thường. Nhưng là, cả ba người còn lại, mỗi người một biểu hiện khác nhau. Mạc Hải thì ngoác miệng cười, cảm thấy chính mình đã không nhìn lầm, anh vợ hân quả thực là vì vị cô nương xinh đẹp này mà không vừa mắt Mạc Phương Nhi. La Di Thanh so với hân thì suy nghĩ thận trọng hơn. Nàng cho rằng, đại ca nàng hiểu tính cách Văn Ngọc Đang phóng khoáng nên mới đối xử tự nhiên, tuyệt không có tình cảm nam nữ ái muội gì. Chỉ có Mạc Phương Nhi đứng bên cạnh là trong lòng có chút không thoải mái. La Di Ca tới đây đã hơn một năm, tuy nói là so với những nữ tử khác cùng thôn thì hân thân với nàng hơn, nhưng rốt cuộc khi nói chuyện vẫn gọi nàng một tiếng “Mạc cô nương”. Không hiểu nữ tử mỹ mạo này là ai? Sao lại cùng với La đại ca thân mật như vậy? Tận đáy lòng nàng không khỏi dâng lên chút địch ý.

“Mạc cô nương, người lại mang canh tới cho ca ta ư?” – La Di Thanh nói với Mạc Phương Nhi, rồi quay sang Văn Ngọc Đang mà giới thiệu – “Ta tay chân vụng về, ít nhiều được vị Mạc cô nương đây giúp đỡ mới có thể làm tốt mọi việc. Nếu không, vừa chiếu cố việc nhà, vừa chiếu cố ca ta, một mình ta chắc ụng phớ không nổi”.

Mạc Phương Nhi tươi cười gạt đi:

“Nào có, cũng chỉ là một ít việc mà thôi”

Văn Ngọc Đang vô cùng thoải mái, nàng nhìn Mạc Phương Nhi mỉm cười một cái rồi quay đầu hỏi La Di Ca:

“Huynh sống ở nơi này?”

La Di Ca đẩy cửa vào, nói:

“Đúng vậy, đã ở hơn một năm”

“So với ta tưởng tượng thì tốt hơn nhiều”

Văn Ngọc Đang không cần hấn mồi, cứ thế theo hấn bước vào phòng. Nàng là người tùy tiện, ở Long thành vẫn thường cùng mấy gã nam tử xưng huynh gọi đệ, không phân biệt nam nữ mà ngồi cùng một phòng lớn, cho nên ở đây cũng không nghĩ nhiều mà theo La Di Ca tiến vào. Nhưng là, người khác không hấn đã nghĩ như vậy. Một nữ tử có thể tiến vào phòng một nam nhân, nếu không phải thê tử hiện tại thì cũng là thê tử tương lai. Sắc mặt Mạc Phương Nhi bỗng chốc liền thay đổi. Ngày thường nếu không có La Di Thanh ở cùng, nàng căn bản không thể bước vào phòng La Di Ca. Thế nhưng hôm nay, La Di Ca ở trước mặt nàng lại để cho nữ nhân khác tiến vào phòng, đây là ý gì? Mắt nàng đỏ lên, xoay người bước đi.

Văn Ngọc Đang là người như thế nào La Di Thanh hiểu rất rõ, nàng vốn định ngăn Mạc Phương Nhi lại. Chẳng qua, nàng thấy ca ca đứng ở cửa phòng nhìn nàng ta rời đi mà không lên tiếng nên lại thôi. Nàng chợt cảm thấy có gì đó khác lạ, mờ mờ ảo ảo, cái miệng nhỏ chu về phía trước một chút.

Việc này... cư nhiên bị tướng công nàng đoán trúng rồi?

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Phòng của La Di Ca mặc dù đơn sơ nhưng rất thanh nhã, quả nhiên là chủ nào vật nấy, thực giống nhau. Văn Ngọc Đang bước vào, vô cùng tự nhiên mà tìm một chỗ an vị.

“Tô... Nga, La... Di Ca, bụng ta rất đói, huynh có cái gì có thể ăn không?” – Nàng nghiêm nghị hỏi.

“Ở đây có bánh gạo nếp, chỉ là hơi ngọt một chút, nàng ăn trước đi, lập tức sẽ chuẩn bị cơm chiều”- Hấn đem bánh gạo nếp mà Mạc Phương Nhi mang tới cho Văn Ngọc Đang dùng, sau đó hướng La Di Thanh nói – “A Đang không ăn đồ ngọt, thích ăn nhạt một chút, muội xem có thể làm đồ ăn gì hay không?”

Trừ bỏ nàng, ca ca chưa bao giờ đối xử với ai dụng tâm như vậy, La Di Thanh trong lòng càng khẳng định. Trong nhà không có gạo nếp, xem tình hình thì đến tám phần là do Mạc Phương Nhi đưa tới. Đáng tiếc cho người ta một mảnh chân tình dụng tâm lương khổ...

Bất quá, Văn ngọc Đang cùng ca ca nàng lần này gặp lại khiến nàng cảm thấy rất vui vẻ. Ca ca đã vì nàng mà buông tha nhiều lắm, nói không chừng nếu không phải lo cho nàng, giờ này ca ca đã sớm thành gia thất rồi cũng nên. Nhìn hai người họ nói chuyện vui vẻ với nhau, nàng âm thầm túm Mạc Hải kéo ra ngoài nấu cơm, để cho hai người bọn họ thoải mái ở một chỗ nói chuyện.

.....

“Tân hoàng đăng vị đại xá thiên hạ, khi đó ta đã nghĩ muốn tìm kiếm tin tức của các người, thế nhưng một chút cũng tra không ra. Lúc ấy, ta còn đem Lưu Thành Hề mắng loạn, sinh ý của Lưu gia hấn kiếm nhiều tới vậy mà có hai người các ngươi lại cư nhiên tìm không thấy” – Hại nàng lúc ấy lo lắng muốn chết.

La Di Ca cười khê:

“Chúng ta cố tình muốn giấu người khác, đương nhiên sẽ không lưu lại dấu vết để có người tìm được”

“... La Di Ca, huynh ở trong này thế nào? Ý của ta là huynh có thích hay không? Ta không phải nói nơi này không tốt, chỉ là... ta cảm thấy huynh không quá thích hợp với nơi này”

Văn Ngọc Đang không biết biểu đạt làm sao cho rõ, nhưng La Di Ca lại hiểu được ý tứ của nàng. Tuy rằng nơi này thôn dân đều thực thân mật, nhưng lại không ai có thể chạm đến trong lòng hấn. Hấn ở đây đôi khi thực sự cảm thấy rất tịch mịch...

“Tiểu nha đầu nàng đã trưởng thành rồi” – Hấn đụng nhẹ cái mũi của nàng – “biết vì người khác mà suy nghĩ rồi”

Văn Ngọc Đang bị động tác thân thiết của hấn khiến cho tim đập loạn nhịp. Trước kia, La Di Ca cũng hay làm mấy động tác đó với nàng, coi nàng thành tiểu muội muội, những hiện tại... Nàng ngẩng đầu nhìn La Di Ca, thấy hấn bày ra bộ dáng vô sự, nhất thời lại cảm thấy mình thực đa tâm. Nàng lâu bầu:

“Ta đã sớm lớn, nếu là nữ tử bình thường thì đã làm mẹ của vài đứa con rồi”

“Nếu đem so với Thanh nhi, nàng xem ra càng giống muội muội hơn” – La Di Ca vừa nói vậy, Văn Ngọc Đang liền không thèm để ý tới hân.

“Nga, đúng rồi, vợ chồng đại ca ta vừa sinh con trai”

“Vợ chồng Văn tướng quân sinh con trai?”

“Ân, Thất nương sinh con thực đáng yêu, huynh gặp nó nhất định sẽ thích. Cha ta, nương ta, còn có ta đều muốn cướp ôm. Aiz~ nếu tương lai ta sinh một đứa cũng dễ thương như vậy thì tốt quá rồi” – Vừa nhắc tới cháu, mặt mày nàng liền trở nên hớn hở.

“Con của nàng nhất định sẽ đáng yêu. Có điều... cha nó đâu? Hay là, nàng muốn đứa nhỏ nhưng lại không muốn cha đứa nhỏ?” – Hân trêu tức nói.

Văn Ngọc Đang da mặt dần dần thắm đỏ. La Di Ca dừng lại một chút... A Đang đỏ mặt? Như vậy, nàng thực đã có người trong lòng?

Hân dường như không để tâm, nói:

“Nói vậy, việc vui của A Đang đã gần rồi, đến lúc đó uống rượu mừng cũng không thể quên ta đấy”

“Nào có chuyện đó. Cái kia... cơm đã được chưa? Bụng ta đói lắm rồi” – Văn Ngọc Đang cứng rắn dùng thủ pháp nặng nề mà dời đi tầm mắt, lãng sang chuyện khác.

La Di Ca thấy vậy cũng không nói gì thêm.

“Nàng đợi một chút, ta đi hỏi”

Văn Ngọc Đang nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới nhớ tới mình vốn là định đi tìm Lưu Thành Hề:

“Quên đi, ngày mai đi tìm hân vậy”

“Ngày mai đi tìm ai?”

La Di Ca đang muốn ra khỏi cửa, nghe nàng nói vậy liền quay lại. Không nghĩ tới tự mình lầm bầm lại khiến hân nghe được, Văn Ngọc Đang có chút xấu hổ. Bất quá, nàng vốn là người không biết cách che dấu tâm sự, bị ánh mắt La Di Ca nhìn chăm chăm không kiên nổi, liền đem việc nói ra rõ ràng:

“Lưu Thành Hề. Ta ra ngoài vốn là để tìm hân”

3. Chương 3: Mới Quen (thượng)

Nhiều năm trước

.....

“Kia không phải là đại thiếu gia sao? Sao lại thế này?”

“Hừ, người đừng nhiều chuyện, thầy giáo giao bài nhưng hân làm không xong, đang bị tân phu nhân phạt đó”

“Nhưng là, đại thiếu gia trước kia làm không xong cũng chưa bao giờ bị phạt. Như thế nào lần này lại...”

“Đã nói người đừng nhiều chuyện mà. Hân bây giờ là đại thiếu gia chẳng qua là do tân phu nhân chưa có con. Sau này chờ tân phu nhân có con rồi, xem hân có còn là Tô gia đại thiếu gia nữa hay không”

Hai nha hoàn nhỏ giọng nghị luận, ánh mắt hướng về phía nhà chính, nơi đó gã quản gia đang dùng thước quật lên người một tiểu nam hài.

“Đại thiếu gia, tiểu nhân cũng chỉ vì muốn tốt cho người thôi. Phu nhân nói đúng, người là con trưởng của nhà họ Tô, bây giờ nếu quản giáo không tốt tương lai làm sao kế thừa được sản nghiệp Tô gia”

Quản gia sau khi đánh xong bèn hướng hân nói mấy lời như vậy. Về mặt Tô Di Ca không chút thay đổi, ngược lên nhìn kẻ ngày trước không ngừng ở trước mặt hân nịnh nọt, giờ đây lại dùng vẻ nghiêm túc dạy bảo hân.

“Đánh xong rồi? Như vậy ta đi”

Hắn không nhìn đến hai nha hoàn ban nãy, lập tức bước ra ngoài. Lời của các nàng nói vừa rồi hắn đều nghe thấy hết, có điều, đây cũng không phải là lần đầu nha hoàn trong phủ bàn chuyện của hắn ngay trước mặt hắn. Lúc ban đầu còn tức giận, nhưng tới giờ đã hoàn toàn chết lặng, hắn không còn đem những lời này để trong lòng nữa.

Hắn nghĩ muốn ra khỏi Tô phủ. Không giống trước kia mỗi khi hắn ra ngoài đều có ba, bốn kẻ chạy theo ôm chân sợ hắn xảy ra chuyện, hiện tại tâm điểm của mọi người đều dồn lên người tân phu nhân, hắn ra ngoài một mình hoàn toàn dễ dàng.

Tô Di Ca đi vào một con phố ở phía Bắc thành, nơi này mọi thứ đều rách nát, là nơi ở của những người nghèo nhất Long thành này. Đi qua một cái ngã tư, hắn trông thấy một gian nhà cỏ xiêu vẹo ở phía xa xa. Hắn đi đến phụ cận ngôi nhà, thành thạo trèo lên căn phòng ở sát mép mà quan sát. Trong tiểu viện thấp bé có một nữ nhân đang cố gắng giặt quần áo, tay nàng cách đây không lâu vẫn còn mềm mại, nay khắp nơi đều là vết rách.

“A...”

Nàng bị đau, ngừng lại hít một ngụm khí rồi lại dùng sức giặt, mới chà xát được hai cái liền mơ hồ nghe được tiếng lá xào xạc phía trên đầu. Sẽ không phải là... Nàng ngẩng lên, chạm phải ánh mắt Tô Di Ca thì sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

“Trời ơi, con sao lại trèo lên đó rồi. Xuống dưới, mau xuống dưới”

Tô Di Ca ngoan ngoãn trèo xuống, nữ nhân kia vội vàng kéo hắn vào lòng, ngó ra phía ngoài nhìn nhìn rồi lôi hắn vào trong nhà ngồi. Nàng cẩn thận đánh giá hắn từ trên xuống dưới, có chút lo lắng hỏi:

“Con lại một mình vụng trộm đến? Nếu bị cha con phát hiện ra thì phải làm sao đây?”

Tô Di Ca cười cười:

“Nương, người không cần lo lắng. Hôm nay con xuất môn đúng lúc quản gia đi mời đại phu, nghe nói tân phu nhân có tiểu bảo bao, bọn họ rất vội vàng, sẽ không để ý tới con đâu”

Nghe được tin tức này, thân mình người phụ nữ chấn động:

“Nàng... nàng có”

Chuyện nàng lo lắng nhất cuối cùng cũng đến, nữ nhân kia đã có con của chính mình, vậy Di Ca của nàng... tương lai của hắn phải làm sao đây. Nàng thật không dám tưởng tượng.

“Nương, người đừng lo lắng, con không sao”

Biết rõ nàng lo cái gì, Tô Di Ca vỗ nhẹ tay nàng, nói chuyện chẳng hề giống một tiểu hài đồng mới bảy, tám tuổi. Hắn đứng dậy, lấy ra một cái bọc nhỏ:

“Nơi này có chút tiền của Tô Văn cho con, người dùng đi, đừng nhận giặt quần áo thuê cho người ta nữa”

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, Tô Di Ca liêu kê cả họ lẫn tên Tô Văn, nàng cũng không còn khí lực để sửa lại cho đúng, chỉ là ôm hắn vào lòng mà khóc. Nàng sợ, thực sự rất sợ. Ngày trước Tô Văn không để ý tới ân nghĩa vợ chồng bao năm mà nhẫn tâm viết cho nàng một lá hưu thư, ngày khác có thể hay không vì một đứa con nổi dòng khác mà vứt bỏ cốt nhục của bọn họ. Mà cho dù không vứt bỏ, nữ nhân kia làm sao mà tiếp nhận hắn?

Tô Di Ca yên lặng vì nàng mà lau lệ. Hắn biết khuyên nữa cũng vô dụng, chỉ có thể để yên cho nàng khóc.

*****oOoOoOoOoOoOo*****

Hắn quay về Tô Phủ, trở về phòng mình, quả nhiên chẳng có ai phát hiện hắn đã ra ngoài. Lúc dùng cơm chiều, có hạ nhân tới báo cho hắn biết tân phu nhân có hỉ, Tô Văn muốn hắn đến chúc mừng nàng. Ánh mắt tên hạ nhân đó nhìn hắn lại càng chẳng thêm kiêng nể gì.

Tô Di Ca tiêu sái, chậm rãi tiến vào đại sảnh, ở đây có rất nhiều quan viên đang hướng Tô Văn – cha hắn chúc mừng. Thiếu chút nữa hắn đã quên, vị kế mẫu này của hắn là thiên kim của quan Ngự Sử, khó trách lại có lắm người tới đây đến vậy. Tô Văn mặt đầy vui mừng cùng vị tân phu nhân kia tiếp đãi khách khứa, Tô Di Ca đứng lặng người hồi lâu mà vẫn chưa ai để ý tới, hắn bèn lẳng lặng ngồi xuống một chỗ.

“Văn tướng quân tới...”

Thanh âm của gã sai vặt ngoài cửa vang lên khiến mọi người nhất thời yên tĩnh, tiếp theo lại bắt đầu xì xào huyên náo. Chỉ là, thanh âm đó bây giờ đã nhỏ đi rất nhiều.

“Sao hắn lại đến?”

“Nghe nói, phu nhân hắn cùng tân phu nhân của Tô gia có quan hệ thân thích”

“Hắn đến chắc sẽ không chọc chuyện gì chứ?”

...

Nghe mọi người thì thầm, Tô Di Ca cũng có chút hiếu kỳ, hắn theo mọi người đứng dậy, mâu trung thăm đánh giá vị Văn tướng quân bị mọi người kiêng kỵ kia.

Ngoài cửa, chỉ thấy một vị hán tử cao lớn thô kệch, trong tay ôm một tiểu oa nhi hai, ba tuổi, bên cạnh còn có một vị mỹ nhân xinh đẹp mềm mại đi cùng. Tô Văn nhìn thấy hán tử nọ thì cứng đờ rồi lập tức chạy ra chào đón:

“Văn tướng quân, thật không biết là ngài sẽ tới. Quả là khách quý...”

Hán tử kia nhú mày:

“Người dừng dừng cái bộ dạng lừa người đó cùng ta nói chuyện. Nếu hôm nay không phải phu nhân ta muốn đem lễ vật đến tặng biểu muội nàng thì ... hừ, mời ta đến ta cũng không đến đâu”

Mỹ nhân bên người khẽ lay tay áo hắn, lúc ấy hắn mới chịu im lặng. Mỹ nhân kia bước đến trước mặt Tô Văn và tân phu nhân, nói:

“Chúc mừng hai người”

Tân phu nhân nhìn thấy nàng, miễn cưỡng cười vui một tiếng:

“Biểu tỷ, cùng vui” – Nàng quay lại hướng Tô Văn nói – “Thiếp cùng biểu tỷ khó lòng gặp được nhau, bọn thiếp ra ngoài tâm sự một chút”

Hai người hướng mọi người bên ngoài nói một tiếng rồi bước vào hậu thất ở phía trong. Tô Di Ca không biết vì sao bản thân như bị lôi kéo, cũng lặng lẽ, vụng trộm đi theo. Hắn vòng đến sương phòng của tân phu nhân, đứng ngoài cửa sổ, nghe hai người nói chuyện với nhau:

“... muội làm như vậy không sợ báo ứng sao?”

“Biểu tỷ, tỷ cũng biết việc này không do muội quyết định, là cha cùng hắn...”

“Quý nhi, muội thay đổi rồi. Nếu muội có tâm, muội hoàn toàn có thể cự tuyệt. Muội hại một nữ tử vô tội như vậy, không sợ tương lai hắn cũng đối xử thế với muội sao?”

“Muội không có cách nào. Biểu tỷ, tỷ có biết không? Muội rất thích hắn, tỷ bảo muội buông tay, muội làm sao mà buông được, muội...” – Nàng khóc lớn lên – “Muội thật sự không buông được tay”

Trong phòng, trừ bỏ tiếng khóc chỉ còn lại toàn trầm mặc. Tô Di Ca quay người nghĩ rồi đi, lại đột nhiên có cái gì đó tóm lấy góc áo của hắn. Cúi đầu, nhất thời trông thấy một nữ oa nhi xinh đẹp đang kéo áo mình, hỏi:

“Ca ca, mẹ ta có đó hay không?”

Đó là lần đầu tiên Tô Di Ca gặp Văn Ngọc Đang...

Khi Tô Di Ca ôm Văn Ngọc Đang cùng Văn phu nhân quay lại đại sảnh thì nơi này đã “hổng” rồi. Không có nương tử ở bên, Văn Chiến không hề cố kỵ “chỉ cây dâu mắng cây hòe”(1), làm cho Tô văn tức muốn

chết. Khó trách hẳn cho tới bây giờ vẫn không phát hiện nữ nhi đã đi lạc mất. Thế nhưng, Văn phu nhân tiến đến, chỉ phóng ra một ánh mắt liền ngay lập tức sóng yên biển lặng. Văn Chiến im miệng, cẩn thận ôm lấy nữ nhi, ngưng ngừng trưng ra bộ mặt cười cười nhìn nương tử, sau đó trừng mắt liếc Tô Văn một cái rồi mới rời khỏi Tô phủ.

.....

Đó là lần đầu tiên Tô Di Ca gặp dạng nam nhân này, tuy nhìn qua có vẻ thô lỗ nhưng đối với thê tử lại vô cùng cẩn trọng yêu thương. Một nhà ba người đó đã để lại cho hắn ấn tượng thật sâu, mãi đến mười năm sau gặp lại, tiểu oa nhi lúc này đã hoàn toàn thừa hưởng tướng mạo xinh của mẫu thân nàng. Mà không, tướng mạo của nàng so với mẫu thân nàng lại càng khiến cho người ta chú ý. Mà cũng chính nàng, hai mươi năm sau lại tức giận đuổi theo một đóa tường vi(2), thật khiến cho người ta phải mở to mắt.

*****oOoOoOoOoOoO*****

CHÚ THÍCH:

(1) Chỉ cây dâu mắng cây hòe: chê trách người này nhưng thực tế là để gián tiếp nhắc nhở người khác. Đây là một câu chuyện có từ xưa:

“Từ ngày xưa ngày xưa, cây dâu và cây hòe đã gắn liền với cuộc sống con người. Cây dâu cho quả để ăn, để giải nhiệt, lá dùng nuôi tằm. Còn cây hòe, hoa và quả của nó đều có thể chữa được rất nhiều bệnh.

Hòe cao lớn xum xuê, tạo nhiều bóng mát và tượng trưng cho sự may mắn nên thường được trồng trước cửa đón khách. Dâu cành lá khẳng khiu nên chỉ được trồng ở phía sau nhà.

Được ưu ái chăm chút, Hòe ngày càng tỏ ra kiêu căng hợm hĩnh, lúc thích thì vươn rộng thân cành, ra hoa kết trái đẹp mắt hiên nhà, lúc không thích thì chẳng chịu ra hoa và chỉ rụng lá khắp sân. Người chủ bực lắm nhưng lại không dám mắng mỗ nặng lời vì sợ Hòe giận dỗi bỏ đi, gia đình mất hết sự may mắn.

Bỗng có một mùa, Dâu bị sâu bọ cắn phá, cành lá xác xơ. Nhà chủ trong lúc tận tình chữa bệnh cho Dâu bỗng nghĩ ra một kế... Anh ta đến cạnh gốc Hòe dựa vào nó vỗ về rồi than thở, tâm sự:

– Tao đón chúng mày về chăm sóc, trồng mày trước cửa để lấy hoa và bóng mát, trồng Dâu sau nhà để lấy lá nuôi tằm. Thế mà Dâu phụ lòng tao, không chịu tự chăm sóc bản thân, để cho sâu ăn hết lá, khiến cho tằm chết hết. Nó cứ nghĩ mình mang lại một chút lợi ích cho chủ là đã được quyền gây phiền nhiễu. Mày thấy nó có đáng trách không?

Nghe chủ nói Hòe thấy thật mát lòng vì được tin cây thế, nó thuận miệng đồng tình chia sẻ với chủ. Rồi bỗng nó thấy giật mình mà chạnh lòng, nó nhìn xuống, sân nhà tung tóe đầy xác lá do nó bày ra. Nó vô cùng xấu hổ và cảm thấy mình tệ quá.

Từ đó về sau, Hòe chăm chỉ nuôi cây khỏe mạnh, cành lá che rợp khắp sân, hoa hòe nở rộ và chỉ lặng lẽ rụng lá xuống ngay dưới gốc của mình. Vì thế mà Hòe ngày càng được nhà chủ yêu quý, nâng niu”

(2) Đóa tường vi: ý là chị tức giận đuổi theo đòi tóm 1 anh đó. Còn anh này là ai thì... ^^ mọi người tự đoán đi ha~

4. Chương 4: Mới Quen (hạ)

“Phó Cẩm Tâm, ngươi thử lặp lại một lần nữa xem”

Một tiểu cô nương ước chừng 12, 13 tuổi đang trừng mắt nhìn lại một đám nữ tử khác tầm tuổi nàng. Tiểu cô nương này tuy trên mặt có vài vết bầm lem, nhưng vẫn khiến người ta nhìn ra được nàng là một hài tử có tướng mạo xinh đẹp. Nữ hài tử kia bị nàng trừng mắt chỉ cười lạnh:

“Nói thì nói, ai sợ chứ. Nương ngươi rõ ràng là không biết xấu hổ, đã đồng ý với người này rồi lại chạy đi cười người khác. Ngươi nói xem, như vậy không phải không biết xấu hổ thì là gì? Hừ, nương ta nói đúng, nàng ta thật có tài câu dẫn đàn ông, đáng tiếc nữ nhi của chính mình lại chỉ là cái bao cỏ...”

Văn Ngọc Đang càng nghe càng giận, đưa tay kéo vạt áo trước của Phó Cầm Tâm nghĩ muốn động thủ đánh người khiến nàng ta hét chói tai. Thế nhưng còn chưa chạm tới, tay nàng đã bị một cánh tay thon dài khác chế trụ. Là ai đang xen vào việc của người khác? Văn Ngọc Đang có chút phiền não, vừa quay đầu đã chạm ngay phải một đôi mắt đẹp như nước. Chủ nhân của cánh tay kia là một thiếu niên áo trắng ước chừng 17, 18 tuổi.

Phó Cầm Tâm cùng mấy tiểu cô nương kia thấy vậy thì thừa cơ rút lui. Lúc Văn Ngọc Đang vẫn còn chưa phản ứng lại thì thiếu niên kia đã hướng nàng mỉm cười:

“Làm sao lại trông giống như cái tượng đất vậy” – Vừa nói vừa tự tay lau đi đám bùn đất dính trên mặt nàng.

Văn Ngọc Đang ngậy ngốc để mặc hắn lau mặt cho mình, mấy câu nói thô tục vừa nghĩ ra đều nghẹn lại trong cổ họng. Người này thực ôn nhu! Từ trước tới nay, nàng thường nghe người khác phủ nhận, chê bai mình, thực sự ít có người nào đối xử với nàng tốt như vậy. Nụ cười kia không biết từ khi nào đã khắc sâu vào trí nhớ của nàng.

Hắn cẩn thận lau xong rồi nói:

“Đừng tìm các nàng so đo, các nàng ấy chẳng qua là đồ kị với nàng mà thôi. Nếu nàng động thủ, chẳng phải đã đem nhược điểm của mình trao tận tay các nàng ấy hay sao. Đến lúc đó, các nàng ấy sẽ càng có cơ để khẳng định việc Văn phu nhân dạy nữ nhi không nghiêm là chuyện thực”

Văn Ngọc Đang nghe đến đó thì cảm thấy thực kỳ quái, bèn hỏi:

“Đồ kị ta? Ta thì có cái gì để các nàng đồ kị?”

Thiếu niên kia nghe thế chỉ mỉm cười thu tay lại, Văn Ngọc Đang nhìn thấy trên tay áo hắn một mảng bùn lớn liền kêu kên kên một tiếng:

“Ổng tay áo của người bị ta làm dơ rồi” – Nàng cảm thấy có chút áy náy.

“Không sao đâu, đã trễ thế này rồi nàng không trở về Văn phủ sao?” – Thiếu niên cất tiếng hỏi.

“Người nhận ra ta?” – Văn Ngọc Đang bây giờ mới chợt nhận ra, thiếu niên kia ngay từ đầu đã biết nàng – “Người là ai?”

“Đại thiếu gia, sao người lại chạy tới đây” – Từ đằng xa, một gã hạ nhân chạy tới trước mặt người thiếu niên, vừa nói vừa thở hổn hển – “Người làm nô tài chạy loạn đi tìm”

Thiếu niên kia cũng không hề trả lời hắn, chỉ nhẹ nhàng dặn Văn Ngọc Đang:

“Mau trở về đi thôi, đừng khiến Văn phu nhân lo lắng”

Vẫn là nụ cười ấy, hắn quay lại hướng gã hạ nhân kia gật đầu, xoay người rời đi. Không biết vì sao, cùng là tươi cười nhưng Văn Ngọc Đang cảm thấy, nụ cười hắn dành cho mình và gã hạ nhân không giống nhau. Chỉ là, khác ở đâu thì nàng không thể nói rõ được. Sau này nàng mới biết, hắn là Tô Di Ca, được người trong thiên hạ tôn xưng là Ôn Ngọc công tử của Long Giao quốc, năm nay 13 tuổi.

(BL: 13 tuổi mà nhìn thành 17, 18? Do anh quá cao hay do mắt chị có vấn đề ==)

*****oOoOoOoOoOoOo*****

Tiểu cô nương kia nay đã trưởng thành rồi, gương mặt nàng hiện tại mang vài phần bóng dáng của Văn phu nhân. Chỉ khác là, vẻ đẹp của Văn phu nhân ngấm giấu ở bên trong chứ không lộ ra rực rỡ chói mắt như nàng. Không biết... chuyện này với nàng là tốt hay là không tốt đây? Bước đến chỗ ngoặt, Tô Di Ca khẽ liếc mắt, nhìn thân ảnh vẫn đang đứng im lặng tại đó.

“Đại thiếu gia, người thích dạng cô nương như Văn gia tiểu thư ạ?”

Tô Phương khéo léo hỏi một câu. Hắn làm nô tài, đi theo Tô Di Ca đã gần mười năm nay nhưng thực tế chưa bao giờ đoán được tâm tư của vị đại thiếu gia này. Nhìn qua, đại thiếu gia của hắn đối với ai cũng là dáng vẻ hòa hòa khí khí, ngay cả với người hầu đại thiếu gia cũng chẳng bao giờ trách mắng hay răn dạy một tiếng, nhưng chính vì vậy nên luôn làm Tô Phương sợ hãi, sợ từ tận đáy lòng.

Lần trước, khi nha đầu Tô Mỹ khóc lóc cầu xin cứu mạng, chính đại thiếu gia đã ra tay ngăn cản hẳn giúp, kết quả là Tô Mỹ bị phu nhân đánh chết tươi. Những người khác cho tới bây giờ đều cho rằng, lần đó là do đại thiếu gia không có ở Tô phủ nên mới không giúp gì được. Kỳ thực hẳn cảm thấy, đại thiếu gia đích thực là một con người vô tình, tiếc là chẳng có ai khác nhìn ra điểm đó.

Tô Di Ca giống như vô tình mà quét mắt qua một cái khiến cho Tô Phương rùng mình, hẳn vội hỏi:

“Đại thiếu gia, đại phu nhân nói đại thiếu gia tuổi không còn nhỏ, cũng nên đón dâu rồi. Nàng bảo nô tài đến hỏi xem đại thiếu gia thích dạng nữ tử như thế nào? Nếu là Văn gia tiểu thư kia... Văn phu nhân không phải chính là biểu tỷ của đại phu nhân sao?”

“Người không phải là chỉ nghe được có mấy cái này thôi đấy chứ?” – Tô Di Ca vẻ mặt vẫn rất là thần nhiên.

“Nghe nói đại phu nhân đã tuyển rất nhiều cô nương cùng tuổi với đại thiếu gia, tất cả các cô nương đó đều đến từ nhà mẹ đẻ nàng, chẳng qua là trong đó không hề có Văn gia tiểu thư” – Tô Phương không dám giấu diếm.

Nghĩ tới việc nữ nhân kia lại định tính kế lên đầu mình, Tô Di Ca tùy ý vứt xuống một mảnh lá cây vụn vụn, cảm thấy có chút phiền chán. Hẳn bỗng chợt giật mình nghĩ ra, kể từ sau khi xảy ra chuyện đó, bản thân vẫn chưa bao giờ có cảm giác không thể nắm giữ cảm xúc của chính mình như ngày hôm nay.

Chuyện đó...

.....

Bảy năm trước, gian phòng nhỏ phía thành Bắc trong một đêm đã bị hỏa hoạn thiêu rụi. Bởi vì người chết trong đó là thê tử đã bị hưu của Tô Văn nên thời điểm chuyện đó xảy ra mọi người đã bàn tán rất nhiều.

Từ khi biết tin đó, Tô Di Ca đã tự nhốt mình trong phòng ba ngày không hề mở miệng nói chuyện. Cho dù người đó trước kia đã khiến Tô gia mất hết mặt mũi, nhưng dù sao cũng là mẹ đẻ của đại thiếu gia, vì thế đám nô tỳ trong phủ cũng tỏ ra thê lương theo.

Từ ngày tân phu nhân sinh ra liên tiếp hai vị tiểu thư, giá trị của Tô Di Ca trong Tô phủ lại tăng trở lại. Có điều, gần đây tân phu nhân đã lại hoài thai tiếp, nhưng vì tiểu nam hài vẫn chưa được sinh ra nên không ai dám ở trước mặt Tô Di Ca làm càn. Nếu như phu nhân thực sự không thể sinh ra tiểu thiếu gia, vậy về sau Tô Di Ca chính là đương gia của nhà này, nghĩ vậy nên bọn hạ nhân trong phủ đều đối với hắn tăng phần nịnh nọt.

Ba ngày sau, Tô Di Ca rốt cuộc cũng ra khỏi phòng, chỉ là từ đó hẳn thường ngồi một mình ngáy ngốc.

Một ngày hẳn đang ngồi ở núi giả trong hoa viên ngắm người thì bị vài tiếng mắng chửi làm cho thanh tỉnh, hẳn trông thấy vị mẹ kế của mình ở trong hoa viên tản bộ, theo bên nàng còn có tỷ nữ thiếp thân Phần Lan. Quần áo Phần Lan bị một nha đầu làm rớt chén thuốc khiến cho bẩn hết. Nữ nhân kia thấy vậy, một mặt cho nàng ta đi thay lại váy áo, một mặt cho người vãi miệng nha đầu đến đưa thuốc kia, nàng hé mắt cười lạnh nói:

“Tưởng ta không biết sao? Một lũ tiểu tiện nhân các ngươi sau lưng đều thầm rửa ta không sinh được con. Bây giờ còn làm ra cái trò này, nếu khiến cho ta chậm trễ, ta sẽ...”

Tô Di Ca nhíu mày, cảm thấy không có hứng thú bèn xoay người vòng ra phía sau hoa viên, vừa vặn lại gặp Phần Lan đang đứng nói chuyện với quần gia:

“... Nha đầu kia càng ngày càng to gan, nàng biết rõ đây là cái váy ta thích nhất lại còn cố ý đem thuốc đổ lên. Hừ, váy của ta bị hủy cũng không quan trọng, quan trọng là chén thuốc của phu nhân bây giờ không còn, nếu như phu nhân có việc gì...”

Tô Di Ca khẽ híp mi mắt, nhớ lại mấy tháng trước từng nghe được câu nói: “Tiện nhân kia cứ nhiên dám tái giá, lại còn sinh ra một đứa con gái. Lại nói, nàng dù gì cũng từng là Tô phu nhân, nếu là ta thì ta cũng đỏ mặt, vậy mà nàng còn không biết xấu hổ. Tô gia đã sớm nói rằng tiện nhân kia làm ra chuyện bại hoại nên mới bị hưu, vậy mà người khác còn dám trách là do phu nhân của chúng ta hại nàng ta phải chịu nhiều tội danh. Xem, bây giờ chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi sao?...”

.....

“...Cũng may phu nhân nghĩ tới kiện áo hoa mai hồng ở trong phòng nên mới thưởng cho ta, bảo ta tới phòng nàng thay đồ rồi quay lại hầu hạ” – Nàng đắc ý khoe với quần gia việc bản thân được phu nhân sủng ái.

“Vâng vâng, Phần Lan cô nương hiểu ý người khác như vậy khó trách lại được phu nhân yêu thích. Nha đầu kia ta nhất định sẽ dạy bảo lại, lần sau sẽ không có chuyện như vậy nữa. Kẻ nào làm chậm trễ việc của phu nhân tức là kẻ đó muốn chết”

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, thấy họ đã đi xa Tô Di Ca mới chặn một tên nô bộc lại nói:

“Tỳ nữ Phần Lan của phu nhân nói phu nhân trong bụng không được thoải mái, người đi gọi lão gia tới xem sao”

Tên nô bộc kia không dám chậm trễ, vội vàng chạy đi ngay...

Tô Văn nghe tin phu nhân động thai, vội vàng chạy tới phòng nàng:

“Quý nhi, nàng...”

“Aaaaaaaa...”

Phần Lan đang thay quần áo, không nghĩ tới lại có người mở cửa xông vào nên mới hét lên một tiếng, sau thấy rõ là lão gia thì vẻ mặt từ xấu hổ chuyển sang e lệ. Phần Lan vốn có vài phần tư sắc, nay lại bán khỏa thân, lộ ra da thịt tuyết trắng, vẻ mặt lại đầy sự ngượng ngùng ầm ứ, bộ dạng nàng không khỏi làm cho Tô Văn nhìn ngẩn không dứt.

Phần Lan vốn là của hồi môn mà phu nhân đưa tới, thế nhưng phu nhân xem nàng vừa mắt, nhất quyết không cho Tô Văn chạm vào nàng nửa phần. Chỉ là, từ sau khi thê tử mang thai, Tô Văn vì giữ thai nên không hề tới gần nàng, hiện tại sắc đẹp đã ở trước mắt, bảo hắn làm sao mà nhịn cho được, bèn tiến lên ôm lấy nàng:

“Phần Lan...”

Phần Lan ồm ồm, cảm thấy vừa mừng vừa sợ. Nàng đối với lão gia sớm đã có ý, chỉ là phu nhân... Nhưng nghĩ đây là lão gia chủ ý muốn, cũng không phải là do nàng cố ý. Lại nói, về sau này có danh phận vẫn tốt hơn là làm thiếp thân nha hoàn như bây giờ.

Tô Di Ca đứng ngoài, tới khi nghe trong phòng truyền ra từng trận rên rỉ mất hồn mới xoay người rời đi.

.....

Hôm sau, Tô phủ truyền ra tin tức Phần Lan cầu dẫn lão gia bị phu nhân tróc gian tại giường, phu nhân nhất thời kích động nên sảy thai. Lại nghe nói, thai lần này là thai nam. Một tháng sau, Phần Lan bị bán vào thanh lâu, còn phu nhân lần này sảy thai, nguyên khí tổn thương nặng nề, nghe nói sau này không thể sinh con được nữa

5. Chương 5: Hôn Sự

Từ sau khi nữ nhân kia sảy thai, Tô Văn liền an phận hai năm. Hai năm sau hắn lấy có Tô gia không vượng tử (không đông con ~> ngày xưa người TQ quan niệm đông con mới nhiều phúc lộc), cưới về vị tiểu thiếp thứ nhất, càng ngày hắn lại càng không kiêng nể ai, liên tục rước thêm vài tiểu thiếp về phủ. Chỉ cần không phải là con của người phụ nữ kia thì dù có bao nhiêu đứa nhỏ cũng không thể uy hiếp đến địa vị của Tô Di Ca, huống chi nàng ta tuyệt không cho phép kẻ nào khác sinh con. Tô Di Ca cứ như vậy, giường đôi mất lạnh lùng nhìn người đó từ một kẻ hăng hái tự đắc đến nay chỉ còn lại uể oải tái nhợt.

“Không có con” chính là nỗi đau chí mệnh của nàng!

Có điều, từ sau chuyện năm đó, Tô Văn đối với những việc nàng làm luôn nhắm một con mắt mở một con mắt mà cho qua, dù sao lúc trước đứa nhỏ của bọn họ cũng là tại hắn mà mất đi. Nàng cũng biết điểm này, cho nên ngoại trừ lúc tiểu thiếp nào được sủng ái thì nàng không thể đông vào, còn nếu đã để nàng bắt được nhược điểm thì thường chỉ có một kết quả: bị chính tới chết...

Trước kia đám tiểu thiếp mới vào, không biết tốt xấu định giở thủ đoạn với nàng đều bị nàng chinh cho đến mệnh cũng chẳng còn. Trong đó có một tiểu thiếp mang thai đã ba tháng bị phán tội thông dâm cùng hạ nhân trong phủ, bị đánh gần chết rồi đem đi chôn sống. Một người khác bị khép vào tội bất kính với đương gia phu nhân, bị đánh cho tay chân gãy nát, cả đời tàn phế. Sau này, các tiểu thiếp mới vào phủ đều cẩn thận thu liễm, chỉ sợ bị nàng bắt được nhược điểm. Chính vì vậy, tuy Tô Văn cười về rất nhiều tiểu thiếp nhưng con cái vẫn không “vượng”, trừ bỏ Tô Di Ca và hai nữ nhi do đại phu nhân sinh thì hẳn chỉ còn một nam một nữ nữa do tiểu thiếp sinh. Chỉ tiếc rằng... cặp nam nữ kia sinh ra đều là kẻ si ngốc. Hạ nhân trong phủ đều nói là do đại phu nhân ra tay. Cũng phải, nàng làm sao có thể để cho kẻ khác uy hiếp đến địa vị của mình. Cũng chính vì lẽ đó, cục diện Tô phủ hiện giờ trở nên rất căng thẳng. Bọn hạ nhân luôn thật cẩn thận, không dám đắc tội với Tô đại phu nhân, cũng không dám bất kính với Tô đại thiếu gia – Tô Di Ca, vì xem ra cả Tô gia cũng chỉ còn vị đại thiếu gia này có cơ hội trở thành chủ nhân tương lai của Tô phủ thôi.

(BL *cảm thán* quả nhiên, sự độc ác của phụ nữ đôi khi khiến đàn ông phải ngả mũ cúi đầu *đập bàn hét lớn* quá độc ác rồi đó)

Tô Di Ca trưởng thành, thanh danh cũng lớn lên dần. Hẳn tài mạo song toàn lại ôn nhu tao nhã, trong mắt người khác hẳn chính là một vị tiên hạ phàm... Bên trong Tô phủ ai cũng đều thầm cho rằng: có thể đắc tội với đại thiếu gia chứ tuyệt đối không được đắc tội đại phu nhân, hạ nhân trong phủ làm sai chuyện gì có thể đi tìm đại thiếu gia cầu cứu. Lần trước nha đầu Tô Mỹ nhận được tin đại phu nhân nghi nàng ta câu dẫn lão gia, trong lúc cấp bách đã chạy tới chỗ đại thiếu gia cầu cứu, đáng tiếc lúc ấy vị đại thiếu gia này lại “không có nhà”...

*****oOoOoOoOoOoOo*****

“...Nếu đại thiếu gia đối với Văn gia tiểu thư có ý, vậy chẳng phải là chuyện tốt hay sao?”

Tô Di Ca đảo mắt nhìn qua Tô Phương:

“Vị tiểu thư ngày hôm trước tới Tô phủ là ai bên nhà mẹ đẻ của đại phu nhân?”

Bị Tô Di Ca nhìn chăm chăm, Tô Phương chợt có cảm giác ớn lạnh:

“Dạ, là chất nữ của đại phu nhân, Hà gia tam tiểu thư”

“Hà Hàm Uẩn sao?” – Tô Di Ca có chút suy nghĩ – “Hà Hàm Uẩn, đúng là một nữ nhân xuất sắc”

.....

Đại phu nhân nâng chung trà lên hỏi:

“Đại thiếu gia có nói gì nữa không?”

“Đại thiếu gia có nói một câu: “Chẳng được đàn ngọc đỉnh núi gập/Hội hướng dao đài ánh trăng phùng” nô tài không biết là ý tứ gì nên chỉ có thể cố gắng nhớ kỹ”

Nàng nghe vậy thì cảm thấy thực vui vẻ:

“Hắn thật sự nói như vậy?”

“Đại phu nhân, nô tài chưa được đọc sách bao giờ, nếu lúc đó không cố gắng thì quả thực chẳng thể nhớ nổi một câu nói văn nhã như vậy. Đại phu nhân, câu này rốt cuộc là có ý gì?”

Nàng đem chén trà đặt về chỗ cũ, vẻ mặt ôn hòa quay sang nói với Tô Phương:

“Đó tất nhiên là lời hay. Hôm nay người làm rất khá, tới chỗ quản gia lĩnh 2 điều tiền thưởng đi”

Chờ Tô Phương rời đi, nàng quay lại nói với lão mụ phía sau:

“Người tới Hà phủ nói cho đại ca ta biết Tô Di Ca rất hài lòng với Hàm Uẩn, bảo Hàm Uẩn không có việc gì thì nên đến Tô phủ nhiều một chút”

Lão mụ này vốn là vú em của nàng, gọi là Trần thị, từ sau khi xảy ra chuyện của Phần Lan, nàng đã không còn muốn để nô tì trẻ tuổi hầu hạ bên mình nữa. Trần thị nghe xong thì cười nói:

“Ngày ấy, sau khi tam tiểu thư gặp qua đại thiếu gia thì hôn vía luôn lơ lửng, bây giờ được thế này thì rất tốt rồi, về sau nếu có thể đã thân lại càng thêm thân thì...” địa vị của nàng ở Tô phủ làm gì có ai có thể động đến được.

Đại phu nhân mỉm cười uống cạn chung trà.

.....

Hà Hàm Uẩn so với Tô Di Ca thì nhỏ hơn hai tuổi, dung mạo xinh đẹp lại đoan trang hiền thực. Phụ thân nàng là hộ bộ thượng thư, mẫu thân lại là quận chúa, Tô Văn đối với người con dâu này rất vừa lòng, lập tức cho người chuẩn bị tới cửa cầu hôn.

Trước mặt Tô Văn, Tô Di Ca luôn thể hiện rằng mình đối với vị tam tiểu thư này nhất kiến chung tình, không phải nàng thì quyết không cưới. Chính vì để biểu đạt sự thành ý này, hắn muốn cùng Tô Văn tới cửa cầu hôn. Đại phu nhân vì chuyện này mà vui mừng quá đỗi, thái độ đối với mấy vị tiểu thiếp cũng tốt lên nhiều.

Ngay sớm ngày hôm sau, Tô Văn liền cùng nhi tử tới Hà phủ cầu hôn. Vợ chồng Hà thượng thư đã sớm nhận được tin tức, tươi cười ra nghênh đón hai cha con Tô Văn vào cửa. Hai nhà cùng nhau trò chuyện thật vui. Đúng lúc hai bên đang thảo luận tới hôn lễ thì một tiểu nha đầu từ ngoài chạy vụt vào, thất kinh nói:

“Không tốt, không tốt, tam tiểu thư rơi xuống nước rồi...”

“Cái gì?” – Tô Di Ca là người đầu tiên đứng dậy – “Hàm Uẩn... Tam tiểu thư hiện đang ở đâu? Nàng có bị làm sao không?”

Nha đầu kia nức nở nói:

“Ồ... ở phía sau hồ sen. Nghe nói... nghe nói khi cứu lên thì đã không còn thở nữa rồi”

Lần này, tất cả những người liên quan đều bị chấn kinh không nhỏ, Hà phu nhân lập tức ngất xỉu. Tô Di Ca đã từng tới Hà phủ, biết rõ hồ sen ở đâu liền một mạch chạy tới đó. Hà thượng thư gọi người tới chiếu cố Hà phu nhân rồi cũng theo hai cha con Tô Văn chạy đi.

Tới hồ sen, nhìn thấy nữ nhi đã thở lại, hiện đang được bọn nô tì ôm lấy, Hà thượng thư thở phào nhẹ nhõm. Hắn đang muốn nói chuyện thì đã thấy Tô Văn thở dài, nói:

“Di Ca vô phúc không thể lấy Hàm Uẩn làm vợ, Tô mẫu xin được từ hôn”

Hà thượng thư kinh hãi, lúc này mới phát hiện sắc mặt của bọn nô tì xung quanh không được bình thường, vừa muốn mở miệng hỏi thì đã nghe Tô Di Ca nói:

“Đây không phải là sai lầm của tam tiểu thư, nếu không phải tam tiểu thư con nhất định không cưới”

Tô Văn sắc mặt không tốt, lại không thể ở trước mặt vị anh vợ là thượng thư này tùy tiện phát tác, bèn quay lại hướng Tô Di Ca trợn mắt. Lúc này vị tam tiểu thư kia mới khóc thành tiếng:

“Ta... ta đã không còn tấm thân trong sạch nữa, sao còn được biểu ca ưu ái như vậy? Cho dù biểu ca không ngại nhưng ta sao có thể mặt dày như thế, chỉ có thể trách ta và biểu ca vô duyên...” – Vừa nói tới đó thì đã khóc không thành tiếng.

Hà quản gia lúc này mới tiến tới, nói thầm vào tai Hà thượng thư mọi chuyện. Số là lúc nãy, khi tam tiểu thư rơi xuống nước, bên cạnh chỉ có mỗi người làm vườn họ Vệ đem nàng cứu được lên. Mấy vú già và nha hoàn bên cạnh không có ai biết cách cứu người chết đuối, chuyện khẩn cấp như vậy nên người chăm sóc hoa đó đã... Hai cha con Tô Văn tới đúng lúc người đó đang cấp cứu cho tam tiểu thư. Tuy nói là vì cứu tam tiểu thư nên mới làm vậy, nhưng chuyện hai người đã đụng chạm xác thịt là sự thật, theo con mắt thế nhân, chỉ sợ đời này tam tiểu thư chỉ có thể gả cho họ Vệ kia làm vợ.

Hà thượng thư mặt mày xanh mét, liếc xuống tiểu Thu – nha hoàn của Hà Hàm Uẩn – truy hỏi nàng ta tại sao lại không theo sát bên người tiểu thư, lại để xảy ra sự việc này. Tiểu Thu dập đầu khóc lóc:

“Tiểu thư bị lạnh, nô tì là do chạy đi kiếm áo cho người nên mới...”

Hà tam tiểu thư miễn cưỡng nín khóc, nói:

“Con cảm thấy hoa sen hôm nay nở thật đẹp, chỉ muốn đưa tay ra hái một chút, ai ngờ lại hệt tay, rơi luôn xuống nước... Dượng yên tâm, con biết liêm sỉ...” – Nàng chỉ tay vào họ Vệ, nói – “Con nay đã là người của hân, tự nhiên sống là người nhà hân, chết là ma nhà hân, quyết không làm bẩn thanh danh hai nhà Hà – Tô”

*****oOoOoOoOoOoOo*****

Một tháng sau, Hà gia tam tiểu thư lặng yên không tiếng động gả cho nhà họ Vệ nghèo khó. Đêm động phòng hoa chúc, họ Vệ si ngốc nhìn Hà Hàm Uẩn, nói:

“Nếu không phải được Tô công tử thành toàn, họ Vệ ta sao có được ngày hôm nay!”

Hà Hàm Uẩn cười tươi như hoa, tựa vào lòng hân...

...

.....

Suốt mười năm sau đó, Tô Di Ca luôn dùng sự việc này để khước từ hết mọi sự mai mối, Tô Văn cũng chẳng thể kêu ca được gì.

6. Chương 6: Tình Ý (thượng)

Văn Ngọc Đang vốn cho rằng, nam chưa cưới nữ chưa gả thì dù nàng có chủ động cũng chẳng có gì là sai trái, chính vì thế nên chỉ qua vài câu nói nàng đã khiến cho La Di ca thấu hiểu được tâm ý mà nàng dành cho Lưu Thành Hề.

A Đang thích Thành Hề?

La Di Ca im lặng. A Đang tính cách thẳng thắn dám yêu dám hận, không tâm cơ như nhiều nữ tử khác, cũng chỉ có nàng mới có thể không màng tới miệng lưỡi người đời, năm đó mạnh mẽ tuyên bố nhất định phải gả cho hân. Thế gian này liệu được mấy người như Văn Ngọc Đang đây?

Lại nói, cũng chỉ có gã ngốc họ Vệ kia mới có thể cho rằng Hà Hàm Uẩn là vì yêu hân thắm thiết nên mới gả cho hân.

.....

“Lấy nhân phẩm của công tử thì muốn tiểu thư nhà nào mà không được” – Hà Hàm Uẩn ngày trước đã nói như vậy – “Dù nói thế nào thì việc lệnh đường* mất đi cũng thực sự có liên quan tới Hà gia ta, cứ cho là hiện tại công tử thực tâm yêu thương tiểu nữ nên sẽ không để chuyện đó trong lòng, nhưng sau này thì sao? Một khi đã có người mới hợp ý thay thế, chỉ sợ mọi ân oán thù hận trước kia đều đổ lên đầu tiểu nữ cả thôi. Thực tế, tiểu nữ cùng lệnh đường đều đáng thương giống nhau, đều chỉ là một thứ hàng hóa công cụ trong tay gia đình mà thôi”

*Lệnh đường: Cách gọi tôn trọng mẹ của người cùng đối thoại, ở đây là chỉ người mẹ ruột đã bị hại chết của Tô Di Ca

Nếu không phải hân ngầm phái người đi điều tra Hà Hàm Uẩn, chỉ sợ chính hân cũng sẽ bị bộ dạng đáng yêu đó của nàng ta lừa gạt. “Người đáng thương” ư? Không biết vị tiểu thư nào đã lên trốn người nhà, âm thầm dùng vốn riêng của mình đi mua diễm sản? Nàng đã sớm vì bản thân mà lo liệu hết thảy mọi việc. Họ Vệ kia cho dù không quyền không thế, nhưng lại được nàng – một thiên kim tiểu thư – không ngại thân phận mà gả cho, nhất định sẽ rất cảm kích, thập phần sủng ái nàng. Nàng cũng không sợ gả vào Vệ gia sẽ phải chịu khổ, vì nàng đã có sẵn hậu thuẫn phía sau.

Ngược lại, nếu như nàng vì vị cô cô không thân thiết kia, đem chung thân của chính mình ra làm quân cờ cho gia tộc – gả vào Tô gia, quả thực không thấy được có chỗ nào tốt. Nàng là người thông minh, cho dù không đoán ra được tâm tư thật sự của Tô Di Ca thì cũng thẳng thắn quyết tâm “đánh đến cùng”, đánh cược vào cảm tình của hân. Nàng hướng Tô Di Ca mềm mỏng nói ra ý kiến, dù thua cuộc thì cùng lắm cũng chỉ là thực sự gả vào Tô gia mà thôi.

Nhưng nàng đã thắng, Không phải vì sự diễm đạm đáng yêu của nàng, mà là vì sự ích kỷ của nàng. Một nữ nhân biết nghĩ cho chính mình không có gì là không tốt – ít ra Tô Di Ca nghĩ thế. Nói cho cùng hẳn cũng vẫn là người được lợi, đảm bảo sau này người phụ nữ kia – mẹ kế của hẳn- sẽ không bao giờ có thể nhúng tay vào hôn sự của hẳn được nữa.

.....

La Di Ca suy nghĩ vòng vo hồi lâu chợt hướng Văn Ngọc Đang cười, nói:

“Thành Hề ở gần đây sao?”

Văn Ngọc Đang gật đầu:

“Cũng không hẳn, là do hẳn sống chết cũng không chịu lên núi, làm hại ta phải xuống núi tìm hẳn. Ai~ ngày đó tất cả cùng ở Long thành thật tốt, không như bây giờ cách xa như vậy, muốn gặp mặt cũng phải chạy mấy ngày mới tới. Thật sự là phiền toái”

La Di Ca nói:

“Ra là vậy, chúng ta đã lâu không gặp, vốn dĩ đang định mời nàng ở lại. Di Thanh ở đây ngoại trừ tướng công thì cũng không cùng người trong thôn giao tiếp tới lui nhiều... Nàng và muội ấy cũng coi như người quen, ta muốn để cho hai người trò chuyện mấy ngày. Nhưng, nếu như nàng vội đi gặp Thành Hề thì ta cũng không tiện giữ”

“Ôi, chỉ có mấy ngày thôi mà, kiểu gì cũng phải ở lại đây trò chuyện cùng Di Thanh chứ. Nhưng mà ta thấy, nàng cùng vị cô nương họ Mạc kia chẳng phải rất tốt sao?”

Hắn lấy lui để tiến, làm cho Văn Ngọc Đang vô cùng tự nhiên mà thuận ý ở lại nơi này.

“Đây không phải quê hương của chúng ta, dù sao cũng cần tới sự hỗ trợ ít nhiều của người dân địa phương. Luận về thân hay không thân, vị cô nương đó làm sao có thể bằng nàng được”

“Ta biết” – Văn Ngọc Đang cười hì hì nói – “So ra, vị cô nương kia đối với Di Thanh còn không tốt bằng đối với huynh đâu. La Di Ca, có phải huynh muốn ta uống rượu mừng của huynh trước hay không?”

“Nếu thực có việc đó, ta sẽ nhất định sẽ báo cho nàng biết đầu tiên. Thôi được rồi, để ta đi xem thử xem cơm đã nấu xong chưa” – Hẳn biết, có một số việc tuyệt đối không thể vội vàng, cười một tiếng, liền ôn nhu xoay người rời đi.

.....

Ăn xong cơm chiều, Di Thanh đem phòng ngủ thu dọn gọn gàng, để tướng công cùng ca ca của nàng ở chung một gian. Mạc Hải khóc thét:

“Sao? Muốn ta cùng anh vợ ngủ chung vài ngày ư? Không phải chứ, ôm một đại nam nhân như vậy ta làm sao ngủ nổi”

Di Thanh đỏ mặt đẩy hẳn ra khỏi cửa, Văn Ngọc Đang cười ha hả:

“Tướng công của ngươi thật là thú vị, tính nết của hẳn giống Trần đại ca tới bảy, tám phần. Tiếc là, Trần đại ca còn chưa có cơ hội gặp mặt hẳn”

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, Văn Ngọc Đang vừa đẩy cửa bước ra ngoài đã trông thấy Mạc Phương Nhi đã đứng sẵn ở đó từ bao giờ.

Mạc Phương Nhi hôm qua trở về, lẩn qua lộn lại mãi mà vẫn không sao ngủ được. Từ trước tới nay nàng luôn cho rằng: ở Mạc gia thôn này chỉ có mình là người xứng với La Di Ca nhất. Tuy là hẳn không bao giờ thể hiện điều gì đối với nàng, nhưng nàng luôn cảm thấy hẳn thực sự biết rõ, chỉ là không nói mà thôi. Thế nhưng hôm qua gặp được một nữ tử mỹ mạo như vậy, xem cử chỉ của nàng ta chỉ e là người có xuất thân cao mà bản thân nàng không sao so sánh được. Mạc Phương Nhi cảm thấy khó chịu không thôi. Nhưng nếu muốn nàng buông tay, nàng lại cảm thấy không cam lòng. Mạc Phương Nhi nhìn qua thấy Văn Ngọc Đang

tuổi cũng không còn nhỏ, chợt nghĩ có lẽ mình gặp may, biết đâu nữ tử này đã có người đính ước. Chính vì vậy, nàng sáng sớm đã tới đây, muốn cùng Văn Ngọc Đang nói chuyện.

.....

Văn Ngọc Đang hiểu lầm là nàng cùng La Di Ca có quan hệ, bèn nói:

“Sớm vậy đã tới rồi? Sao lại không vào trong?”

Nàng lập tức đi gọi cửa La Di Ca:

“La Di Ca, Mạc đại ca... hai người đã thức dậy chưa? Mạc cô nương đang đợi ở bên ngoài kia”

La Di Ca mở cửa, gật đầu với Mạc Phương Nhi rồi quay lại nói với Văn Ngọc Đang:

“Sao lại dậy sớm vậy? Ngủ không quen ư?”

Mạc Phương Nhi thấy hấn chỉ lo hỏi han Văn Ngọc Đang, đối với mình vẫn thản nhiên như vậy thì cần cần môi, nhấn nạt nói:

“La đại ca, cha muội nói nhà mọi người không thuận tiện để chiêu đãi khách nữ, chỉ bằng để vị cô nương này đến ở cùng muội, huynh xem có được hay không?”

La Di Ca còn chưa mở miệng, Mạc Hải đã mặt mày hớn hởi:

“Được, đương nhiên được. Để Văn cô nương tới nhà người ở mới thực là thuận tiện”

La Di Thanh từ trong nhà bước ra, trừng mắt liếc Mạc Hải, lại hướng Mạc Phương Nhi nói:

“Cảm ơn đại thúc đã quan tâm, có điều không cần phiền toái như vậy, Văn cô nương ở cùng ta cũng không có gì là bất tiện cả”

Nàng đã biết tâm ý của đại ca, làm sao lại có thể không giúp, nay được gần gũi như vậy thật là một cơ hội tốt. La Di Ca nhìn thoáng qua Mạc Phương Nhi, nói:

“Tiểu muội muốn cùng A Đang tâm sự, ở chung một chỗ rất vừa vặn, không cần đổi tới đổi lui”

Mạc Phương Nhi thấy bọn họ nói chuyện về Văn Ngọc Đang như người một nhà, ngược lại bản thân mình lại bị coi như người ngoài thì cảm thấy thật khổ sở, trong lòng lửa giận càng sâu. Chính mình từ xưa tới nay đối với La gia tận tâm hết sức, kết quả lại chẳng là gì. Lại nói, trước kia không có Văn Ngọc Đang, mặc dù La Di Ca đối với mình khách khí nhưng cũng không lãnh đạm như hiện giờ, ghen ghét giống như sợi tơ cuốn vòng từ bụng lên tới đầu...

7. Chương 7: Tình Ý (hạ)

Bất tri bất giác Văn Ngọc Đang đã ở nơi này được 3 ngày. Phần lớn thời gian nàng đi theo La Di Thanh, giúp nàng ấy lo lắng việc trong nhà, chăm lo vườn rau xanh, đưa cơm cho Mạc Hải... thời điểm nào nhàn rỗi nàng lại cùng La Di Ca đi đến lớp học.

“Dì Văn, dì Văn” – Ở ngoài cửa sổ có một đứa trẻ khoảng 7, 8 tuổi đang khóc, nhìn thấy Văn Ngọc Đang tới thì khuôn mặt lập tức chuyển sang tươi cười – “Dì tới tìm La tiên sinh ư?”

Văn Ngọc Đang thấy vậy liền hỏi nó:

“Làm sao vậy? Trúc Tử, người bị lại bị tiên sinh phạt sao?”

Trúc Tử khẽ sụt sịt cái mũi, nhỏ giọng nói:

“Vâng, tiên sinh bắt ta học thuộc lòng “Tâm trì thiên” mới được về nhà”

“”Tâm trì thiên”? Rất dài sao?” – Văn Ngọc Đang vừa nghe thấy nói tới sách vở liền đau đầu, “đồng bệnh tương lân” – tất nhiên là tâm tình thương cảm nổi lên.

“Rất dài, nhưng mà... dì Văn đến là tốt rồi” – Trúc Tử cười một cách cổ quái.

Nó không phải là kẻ ngốc, theo nó quan sát mấy ngày hôm nay, mỗi lần dì Văn tới tìm La tiên sinh cả lớp sẽ được tan học sớm. Ha~ vậy là nó sẽ không cần đợi tới khi học thuộc bài mới được về nhà. Có điều, hôm nay dì Văn đến thật là trễ, làm nó còn tưởng nàng sẽ không đến, lo lắng thật là lâu.

“Nói như vậy, trò đã học thuộc xong rồi hả?” – Thanh âm của La Di Ca chậm rãi vang lên từ phía sau.

Gương mặt tươi cười của Trúc Tử lập tức xụ xuống, cứng ngắc quay đầu, không hiểu sao khuôn mặt đối diện kia rõ ràng là tươi cười ôn hòa nhưng lại khiến nó cảm thấy rét lạnh.

“Tiên sinh... vẫn chưa, vẫn chưa” – Trúc Tử kêu lên.

“Ồ, còn chưa xong ư?” – Âm điệu thông thả càng làm Trúc Tử thêm sợ hãi.

La Di Ca quay đầu vào bên trong nói:

“Hôm nay đến đây thôi, tan học”

Sung sướng trên mặt Trúc Tử còn chưa kịp lộ ra thì đã nghe thấy La Di Ca nói tiếp:

“Trúc Tử chép “Tâm trì thiên” 50 lần, ngày mai giao”

... Đó, biết ngay là tiên sinh sẽ không dễ dàng buông tha cho nó mà. Trúc Tử mặt mũi tái mét. 50 lần? Đêm nay liệu nó có thể ngủ không đây?

Văn Ngọc Đang quay lại nhìn đứa nhỏ được La Di Ca nhận làm con thừa tự một cái, tặc lưỡi:

“Có độc ác quá không? 50 lần thì phải chép tới khi nào chứ?”

La Di Ca vẫn không ngừng cước bộ, nói:

“Đứa nhỏ này rất có thiên phú, là một khối ngọc cần được mài giũa, chỉ là tính cách của nó chưa được tốt. Nếu ta không nghiêm khắc chỉ sợ nó đã sớm xoay mình làm phản” – Tiếp, hần lại quay đầu trêu tức nàng – “Nàng yên tâm, nó không giống nàng, vừa thấy sách vở là buồn ngủ đâu”

Hả? Hần làm sao biết nàng vừa thấy sách vở liền buồn ngủ chứ? Văn Ngọc Đang chợt dạ phản bác:

“Đâu có. Lúc ta ngủ chưa bao giờ đọc sách, huynh cũng biết ta vốn là một cái bao cỏ mà. Sách ta xem cũng không hiểu...”

Lời còn chưa nói xong thì cả người đã va mạnh vào thân hình to lớn phía trước. Ai ui~ đau... La Di Ca đi ở phía trước đột nhiên quay lại, chặn trước mặt nàng. Vì hần vẫn giữ chặt tay của Văn Ngọc Đang cho nên dù chưa đứng vững nhưng nàng cũng không bị té ngã. Đến khi nàng ổn định lại, miệng còn chưa kịp mở thì đã thấy một ngón trỏ nhẹ nhàng đặt ở trên môi mình. Chống lại cặp mắt trầm tĩnh như nước kia, tất cả những điều nàng muốn nói nhất thời đều bị nuốt hết vào trong bụng.

“Ta vĩnh viễn nhớ rõ lần đầu tiên gặp A Đang... “ – Sâu trong đôi mắt hần dường như có cái gì đang trôi dạt – “Ồ xa nhìn nàng, ta thực giật mình, một tiểu cô nương nho nhỏ lại có khí thế kinh người đến vậy...”

Vì người nhà, nàng tựa hồ có thể liễu lĩnh, khí thế đó làm người ta không dám nhìn gần, nhưng lại khiến cho hần bị mê hoặc. Thì ra, nữ nhân cũng có thể như vậy... Cho tới nay, những nữ nhân mà hần thấy nếu không phải yếu đuối vô năng thì là ích kỷ âm độc. Mẫu thân của hần không cần nói cũng biết là thuộc loại người đầu tiên, bị chính tướng công của mình đuổi ra khỏi nhà, lại bởi vì tái giá khiến Tô gia mất mặt mà dẫn tới việc cả nhà bị giết. Mà người phụ nữ kia hiển nhiên là loại người sau... Nói thực ra, hần luôn mong mẫu thân của mình cũng có được một phần ích kỷ âm độc của nàng ta, như vậy còn tốt hơn là chịu cảnh “thì cốt vô tồn”

Chỉ có Văn Ngọc Đang là bất đồng...

“Hoàn toàn khác biệt so với những nữ nhân khác quanh ta...”

Không phải nàng không ích kỷ, nàng kỳ thực rất bao che khuyết điểm, chỉ cần là những người được nàng coi thành “người một nhà” thì nàng sẽ đem toàn lực ra bảo hộ họ. Ích kỷ của nàng là dạng ân oán phân minh, khiến cho hần hâm mộ.

“Ta nghĩ người nào được làm tướng công của cô gái này hần là rất có phúc khí”

Đó là lần đầu, cũng là lần duy nhất La Di Ca cảm thấy có hứng thú với một cô gái. Hứng thú của hần đối với Văn Ngọc Đang làm cho chính hần cảm thấy thực kinh hãi, thậm chí ngay cả Tô Phương cũng cảm nhận được.

Sau này hần gặp Thất Nương, tuy rằng nàng ấy cùng những nữ tử khác cũng hoàn toàn khác biệt nhưng trong sự ích kỷ của nàng lại ít nhiều mang theo âm ngoan xảo hoạt, không bằng A Đang luôn sáng ngời. Đó chính là cảm giác mà A Đang luôn mang lại cho hần...

(*lảm nhảm* đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi mà >.> hử, Thất Nương thế mà ca dám chê... xùy xùy, cẩn thận Văn ca vác dao ra chém)

Chỉ tiếc là, hần không muốn kéo sự sáng ngời đó vào sự vẩn đục của chính mình. Tô phủ – đó là nơi mà mỗi tấc đất đều dính máu, là nơi không có thứ gì sạch sẽ... hần cũng vậy. Cho nên, hần lợi dụng Hà Hàm Uẩn, mà chính Hà Hàm Uẩn cũng lợi dụng hần.

Vốn dĩ hần thật sự tính đem Hà Hàm Uẩn tiến nhập Tô phủ, muốn lợi dụng nàng làm suy yếu thế lực của nữ nhân kia trong phủ, muốn nhanh chóng nắm toàn bộ Tô phủ trong tay, sau đó... sẽ hủy diệt Tô gia. Thế nhưng, rốt cuộc hần cũng không làm vậy, không chỉ vì Hà Hàm Uẩn, mà là vì đáy lòng hần mơ hồ còn có một nguyên nhân khác.

“Dáng vẻ khi đứng ra che chở người nhà của A Đang rất đẹp, ta rất thích. Cho nên, A Đang chỉ cần như vậy là tốt rồi. Có thể biết cầm kỳ thư họa hay không không có vấn đề gì, bởi vì như bây giờ mới đúng là “Văn Ngọc Đang””

.....

Hần... hần đang nói cái gì vậy? Hần đây là đang khen nàng sao? Ngón tay để trên môi nàng cảm giác thật giống như bàn ủi, nàng chỉ cảm thấy môi mình thực nóng, khiến cho nàng nhất thời không nắm được trọng điểm. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, đúng như La Di Ca nói, nhìn thật sự là đẹp kinh người.

Rốt cuộc ngón tay kia cũng rút đi, nhưng tiếp ngay sau đó là bóng người cao lớn đột ngột tiến tới, Văn Ngọc Đang theo bản năng nhắm chặt hai mắt. Cảm giác trên môi có cái gì đó khẽ chạm nhẹ vào... Sự việc diễn ra quá nhanh khiến cho Văn Ngọc Đang cũng không thể xác định là đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi... rốt cuộc có phải hay không bị hần hôn một cái? Phải, lại dường như không phải... Văn Ngọc Đang lại bị La Di Ca kéo đi mất, trong lòng có chút hồ đồ. Không đúng, La Di Ca là loại người nào? Đường đường là Ôn Ngọc công tử, làm sao có thể làm ra loại sự tình này? Nhất định là mình nhầm.

(*choáng* bị xơi mắt miếng đậu hũ to vậy mà chị này vẫn còn lơ tơ mơ =.=” chắc đợi tới lúc bị anh ăn đến tận xương chị mới hiểu ra mất)

Huống chi, nếu như La Di Ca thực sự thích mình như vậy thì bây giờ có khi đã có tới mấy đứa nhỏ rồi, làm sao vẫn còn là tình hình như thế này chứ. Bất quá, đứa nhỏ của mình cùng La Di Ca khi lớn lên sẽ như thế nào nhỉ? Nhất thời tưởng tượng ra “phiên bản thu nhỏ” của La Di ca, ánh mắt của Văn Ngọc Đang khẽ mơ màng... A~ nhất định nhìn rất được!!!

(*liếc* cái này gọi là sáng phủ nhận nhưng đêm vẫn mộng xuân đấy chị à)

Nhưng ngay sau đó, Văn Ngọc Đang chợt ý thức được suy nghĩ của mình, đột ngột nhảy dựng lên. Mình đang nghĩ cái gì vậy? Sinh con đương nhiên là phải sinh cùng Lưu Thành Hề chứ sao lại cùng La Di Ca được? Đúng rồi, chắc là do trước kia mình thích người ta nên bây giờ trông thấy khó tránh khỏi “tâm viên ý mã”, việc này thật không tốt. Nàng nghĩ bản thân đã ở đây vài ngày, cũng đến lúc phải đi rồi. Lần này gặp Lưu Thành Hề nàng nhất định phải cùng hần ngã bài. Nàng không muốn chờ tới lúc Thất Nương đã sinh vài đứa con mà bản thân vẫn chưa gả ra ngoài.

8. Chương 8: Nhập Ưng

Văn Ngọc Đang hao tổn tâm trí nghĩ xem làm sao để có thể rời đi, chờ tới khi nàng phục hồi lại tinh thần thì lại phát hiện ra không biết từ khi nào mình và La Di Ca đã rời thôn.

“La Di Ca, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Thanh nhi muốn mua một ít rau họ. Hôm nay có phiên chợ, chúng ta ra ngoài nhìn thử xem ở đó có bán hạt mầm không”

Cách Mạc gia thôn hai dặm đường có một cái chợ, mỗi tháng một lần, thôn dân ở mười lăm thôn xóm xung quanh sẽ tới đó trao đổi mua bán. Nơi này tuy không phồn hoa như thành thị nhưng cũng rất náo nhiệt, chỉ có một điều kỳ lạ là dường như người nào ở đây cũng biết La Di Ca.

“Ồ, La tiên sinh cũng tới đây ư? Ở đây ta có đa hồ ly loại tốt nhất, tiên sinh có muốn mua không? Ta bán cho tiên sinh nửa giá thôi...”

“A! La tiên sinh, là người đẩy ư? Lần trước tiên sinh có nói rau ngâm này ăn rất ngon, ta đã đặc biệt làm riêng một phần cho tiên sinh đây, không mất tiền đâu...”

“La tiên sinh...”

“... “

Hắn không phải chỉ mới tới đây hai năm thôi sao? Làm cách nào mà ngoài người của Mạc gia thôn, ngay cả người của các thôn khác hắn cũng đều quen biết vậy? Văn Ngọc Đang bị những người đó chen lấn tới nổi tách hẳn ra phía ngoài, kinh ngạc không thôi.

La Di Ca cười, nhẹ nhàng trả lời mọi người, lại quay đầu ra ngoài, nhìn Văn Ngọc Đang nói:

“A Đang, rau ngâm mà nàng ăn chính là do vị Lý đại thẩm này làm đấy!”

Mọi người nghe vậy thì lập tức yên lặng trở lại. Văn Ngọc Đang lộ vẻ vui mừng, nói:

“Thật ư? Là vị đại thẩm này làm sao? Ta muốn đặt nàng mười bình mang về...” – Nàng đi tới chỗ La Di Ca, tiếp nhận cái bình trong tay hắn – “Đúng rồi, chính là hương vị này đây”

Nàng ngẩng đầu muốn hỏi, lại chợt phát hiện ra không khí xung quanh hơi khác thường, ánh mắt từ bốn phía đổ cả vào người nàng, vẻ mặt ai nấy đều thật kỳ quái.

“Ồ... ta đặt nhiều quá sao? Ta cũng không phải là không trả tiền, ta sẽ trả tiền mà...” – Văn Ngọc Đang nhìn không được mà khấn trương lên.

(BL: chị ngốc, vấn đề k phải là tiền ^O^)

“Không phải, chỉ là mọi người tò mò về nàng thôi” – La Di Ca khẽ cười một tiếng.

.....

Long Giao quốc vốn trọng văn khinh võ, hạn chế thương mại nên thương nhân chủ yếu là những người ít được đọc sách. Thêm nữa, nông thôn vốn không bằng thành thị, phần lớn mọi người trong thôn xóm đều sống bằng nghề trồng trọt làm gì có tiền mà mời thầy dạy học. Nếu không phải trùng hợp La Di Ca đến ở tại vùng này thì mấy đứa nhỏ cũng chỉ có thể ở nhà phụ cha mẹ cày ruộng chăn dê, làm sao có thể ra sức phấn đấu hi vọng về một tương lai xa vời...

La Di Ca ở lại đây lập nhà dạy học, các gia đình chỉ toàn lấy rau xanh hay gạo muối của nhà mình đem đến nộp thay cho tiền sách vở, nhưng mà mấy thứ này thì làm sao có thể đủ. Có điều, La Di Ca cũng không để ý gì, chính vì vậy mà xung quanh vùng này trẻ con nhà ai muốn đi học đều được đưa tới chỗ hắn. Dù có những nhà hiện nay không có con cái theo học ở chỗ hắn những đối với hắn vẫn kính trọng và biết ơn vô cùng. Ai cũng nói mong muốn con cái mình sau này sẽ được theo học ở đó.

Tuy rằng, ở đây không ai biết hắn là Ôn Ngọc công tử nổi danh khắp thiên hạ, nhưng do hắn biết đọc sách viết chữ, người lại tuấn mỹ, tính cách ôn hòa nho nhã nên ai cũng cho rằng đây là một chàng rể hiếm có. Vì những điều này, trong mắt mọi người, La Di Ca lại được nâng thêm một phần ý nghĩa. Chỉ cần gia đình nào trong nhà có con gái chưa gả thì đều muốn thân cận thêm với hắn, ví dụ như vị Lý đại thẩm đưa rau này... Tuy rằng, mọi người đều nói Lâm gia khuê nữ ở Mạc gia thôn đối với La tiên sinh rất thân cận, nhưng mà chỉ cần tiên sinh chưa lập gia đình thì họ vẫn còn cơ hội, đúng không!

Có điều... người đi cùng La tiên sinh ngày hôm nay rõ ràng không phải là Lâm gia khuê nữ, chính vì thế nên mới khiến mọi người tò mò.

Lý đại thẩm tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Vừa nhìn qua kiểu ăn mặc của Văn Ngọc Đang nàng đã biết đây không phải loại trang phục mà người ở vùng nông thôn này có thể sánh bằng, lại còn... nhan sắc như vậy chỉ sợ quanh đây mười dặm cũng không tìm ra được ai. Hơn nữa, giọng điệu của nàng cũng không phải là giọng nhỏ nhẹ ám muội như các khuê nữ bình thường. Xem bộ dáng này thì tám, chín phần là tiểu thư của một nhà giàu có, trong lòng Lý đại thẩm âm thầm kêu tiếc: con rể này xem ra không đến lượt nhà mình rồi!!!

Nàng tiến lên cười nói:

“Đừng nói mười bình, dù có là một trăm bình ta cũng làm cho cô nương. Chỉ có điều, muốn làm xong cần tốn chút thời gian. Cô nương ở đâu, ta làm xong rồi sẽ mang đến đó cho cô”

“Đưa tới Mạc...”

“Đưa đến nhà của ta ở Mạc gia thôn” – La Di Ca tự nhiên mà ngắt lời Văn Ngọc Đang.

La gia? Vị cô nương này cũng La tiên sinh ở chung một nhà ư? Ông trời ơi, đây quả là một tin tức lớn. Những người xung quanh nhanh chóng dựng thẳng lỗ tai lên mà nghe.

Văn Ngọc Đang không hiểu rõ cho lắm. Nàng cảm thấy nhà của Mạc Hải hay nhà của La Di Ca đâu có gì khác nhau, dù sao thì cũng ở ngay bên cạnh, cách nhau có vài bước chân thôi mà... Văn Ngọc Đang căn bản là không ý thức được La Di Ca đang cố tình gây hiểu lầm, nàng chỉ nghĩ rằng mình đang ở tạm Mạc gia thôn mấy ngày mà thôi.

“Chúng ta còn cần mua vài thứ, xin các vị làm ơn nhường đường một chút”

La Di đem một hòn đá to ném vào tâm tư của mọi người xong, lại ung dung dẫn Văn Ngọc Đang thông thả rời đi...

.....

“La tiên sinh muốn kết hôn ư?” – Lý đại thẩm lầm bầm nói

Người bán da hồ ly cũng phản ứng:

“La tiên sinh kết hôn, vậy bộ da hồ ly này đúng lúc đem tới tặng người làm quà mừng luôn”

“Đây chính là đại sự, chúng ta cũng mau trở về chuẩn bị thôi”

“...”

(BL: Khiếp! Người đứng cười mà làm như con mình cười vậy @@)

Mọi người tản ra dần, vừa đi vừa bàn luận, tin chắc đây là tin tức lớn nhất trong năm nay. Không quá một ngày, tin La Di Ca muốn thành hôn đã lan ra khắp các thôn trấn.

.....

Văn Ngọc Đang bị La Di Ca dẫn đi vòng vo thật lâu trong chợ, ngoài việc mua được mầm rau hẹ thì còn mua được một chút rượu cùng thịt về làm đồ ăn. Khi hai người về tới nhà thì trời đã tối hẳn.

Đã từ nhiều ngày nay, cứ tới bữa cơm chiều là tất cả mọi người đều tập trung ăn bên nhà La Di Ca. Vì thế, hôm nay thấy cơm đã chuẩn bị xong mà chưa thấy hai vợ chồng Mạc Hải sang, Văn Ngọc Đang lập tức chạy đi gọi người. La Di Ca thấy nàng xuất môn thì nói:

“A Đang, hình như Thanh nhi đã quên giúp ta thu quần áo, nàng giúp ta lấy chúng vào nhé”

Quần áo của hần trước giờ đều là do Thanh nhi giặt, vì vậy nên tất cả đều được phơi ở sân Mạc gia. Văn Ngọc Đang đáp lại hần một tiếng rồi đẩy cửa nhà họ Mạc, nhưng không sao đẩy được ra. Quái, khóa cửa ư? Nàng lại gõ thêm vài cái, vẫn không có ai ra mở.

“Cơm đã xong hết rồi, người còn có thể đi đâu được?” – Nàng nghĩ nghĩ, bèn quay người đi thu dọn quần áo họ La Di Ca.

“A...”

Hử? Âm thanh gì vậy? Nàng ngừng tay một chút, lắng tai nghe...

“Ừm, nhất định là A... A Đang đã quay về rồi...” – Tiếng rên rỉ đứt quãng cùng tiếng thở dốc ồ ồ.

Âm thanh này là... Nàng chợt có cảm giác mặt mình nóng bừng lên. Cái âm thanh này chẳng phải phát ra từ phòng ngủ của Mạc Hải và La Di Thanh hay sao? Bọn họ... bọn họ đang...

“Không có ai mở cửa nàng tự nhiên sẽ đi thôi. Thanh Thanh, đã ba ngày rồi...”

Văn Ngọc Đang cướp đường mà chạy!

(BL: tội nghiệp chị >_> vẫn còn non và xanh...

hix mình cũng thế mà, thật hại não)

La Di Ca vừa đem rượu thịt bày lên bàn xong thì thấy Văn Ngọc Đang hai má đỏ ửng chạy vội vào. Nhìn phía sau nàng không có người, hần lên tiếng hỏi:

“Mạc Hải và Thanh nhi đâu?”

“... Không ở... bọn họ không ở trong nhà, chắc là ra ngoài tìm chúng ta. À... không sai, bọn họ thấy chúng ta chưa trở về, chúng ta lại không để lại lời nhắn là sẽ về. Nhất định là bọn họ lo lắng cho chúng ta nên đã ra ngoài tìm chúng ta...” – Văn Ngọc Đang bối rối lắp bắp nói. Nàng cầm cái chén trên bàn uống một hơi cạn sạch, chờ vào tới cổ họng mới biết đó là rượu – “Thật cay”

“Đã trễ thế này rồi, để ta đi tìm bọn họ”

“Không cần... Cái kia...à, ta mới gặp Mạc nhị tẩu, nàng nói đã gặp họ ở cửa thôn. Chúng ta vừa ăn vừa chờ, bọn họ nhất định sẽ về nhanh thôi...” – Văn Ngọc Đang cuống quýt ngăn hần lại – “Ta đói bụng lắm rồi, chúng ta ăn đã được không?”

La Di Ca gật đầu, nói:

“Thế cũng được, vậy chúng ta vừa ăn vừa chờ bọn họ”

La Di Ca lại một lần nữa vì nàng mà rót rượu. Văn Ngọc Đang nhẹ nhàng thở ra một hơi, hoàn toàn không chú ý tới việc trên bàn vốn chỉ có đúng hai chén rượu.

9. Chương 9: Nhập Ứng (hạ)

“Thất Nương, người nói xem, người như thế nào sẽ khiến người ta không chịu nổi. Đến con rùa ngấm đậu xanh lâu cũng có lúc vừa mắt, vì sao ta mãi mà vẫn không thể gả ra ngoài? La Di Ca, ta... thật sự kém cỏi đến vậy sao?”

Rượu Hàm Nhĩ rất nóng khiến cho Văn Ngọc Đang có chút say say, bèn đem hết bực tức nói ra. La Di Ca cầm lấy chén rượu của nàng, nhìn nàng nói:

“Lưu Thành Hề đâu? A Đang không phải là đã có Thành Hề hay sao?”

Văn Ngọc Đang đang chìm trong men say, nghe xong những lời này thì tỏ ra ngạc nhiên vô cùng:

“Sao huynh biết chuyện Lưu Thành Hề?” – Mặt nàng lại xụ xuống – “Lưu Thành Hề, hần... hần không quên được Thất Nương. Là Thất Nương đấy! Ta làm sao có thể so với nàng được. Nàng ấy cầm kỳ thư họa không gì không biết, còn ta thì không có gì là biết cả, con người cũng thật thô lỗ. Nói thực ra, ta cảm thấy Mạc cô nương so với ta còn giống tiểu thư khuê các hơn”

.....

La Di Ca từ nhỏ đã biết trên đời vốn chẳng có gì là tuyệt đối, chưa đến phút cuối thì mọi sự đều có thể thay đổi, huống chi Văn Ngọc Đang hiện giờ vẫn chưa gả cho Lưu Thành Hề. Thế nhưng, mãi đến lúc này, hần nghe được chắc chắn Lưu Thành Hề và Văn Ngọc Đang không như hần vẫn tưởng tượng thì tâm tư của hần mới thật sự được buông lỏng.

(BL: Chắc lúc trước anh tưởng 2 người tâm đầu ý hợp, giờ mới biết là vợ tương lai của anh đi “cưỡng bức” người ta ^O^)

Thì ra hấn đúng là rất khấn trương, rất lo lắng, đáy lòng không khỏi cười khổ một phen, sớm biết vậy thì lúc trước... Không! Dù có quay lại trước kia hấn vẫn nhất định đem nàng đẩy ra xa khỏi mớ hỗn loạn của gia tộc. Có lẽ lúc đó chính hấn đã hiểu được ý nghĩa quan trọng của nàng nên mới hành động dứt khoát như vậy...

Nghe nàng tự hạ thấp bản thân mình, hấn nhú mày nói:

“Nàng làm sao cứ phải đem mình ra so sánh với các nàng ấy? Văn Ngọc Đang là Văn Ngọc Đang thôi. Nàng không thể trở thành các nàng ấy, ngược lại các nàng ấy cũng không thể trở thành nàng được”

Văn Ngọc Đang có chút nhụt chí:

“Các nàng ai so với ta cũng tốt hơn thì còn muốn trở thành ta làm gì? Năm đó khi còn ở Long thành, chẳng phải người nào cũng vây quanh Thất Nương đó sao. Ngay cả huynh lúc trước cũng không thèm để ý ta. Nếu như Mạc cô nương không tốt thì sao huynh lại chấp nhận nàng chứ?”

Mặc dù thô lỗ ngốc nghếch nhưng nàng vẫn là một nữ tử, ngày thường nàng không cố tình đem mình ra so với người khác nhưng trong thâm tâm thì vẫn luôn tự biết là mình kém hơn. Từ đáy lòng, Văn Ngọc Đang vẫn luôn canh cánh điều này.

“Ta đâu có chấp nhận nàng ta?” – Trên mặt La Di Ca hiện lên vài phần ý cười. Nếu như không biết tính tình Văn Ngọc Đang từ xưa đã hay để ý như vậy thì chắc chắn hấn sẽ nghĩ nàng đang ăn dấm chua – “Ở nơi thôn dã hàng xóm lui tới giúp đỡ nhau là chuyện thường, nhưng nghe nàng nói vậy lần sau ta sẽ cẩn thận hơn, tránh phá hỏng thanh danh của Mạc cô nương”

“Hừ, đừng có ở trước mặt ta mà giả vờ giả vịt...” – Văn Ngọc Đang uốn thêm một chén rượu, bữu môi – “Huynh nghĩ là ta không biết sao? Nếu chỉ là hàng xóm bình thường thì làm gì có chuyện một cô nương lại sang nhà một nam nhân nấu cơm hộ”

La Di Ca cảm thấy sững sốt, việc này là ai nói cho A Đang biết vậy? Dù chưa chính thức thừa nhận nhưng hấn biết, muội muội và muội phu thừa hiểu hấn có ý với A Đang cho nên chuyện này tuyệt đối không phải do hai người bọn họ nói ra. Lại nói, A Đang không bao giờ có thói quen cũng như kiên nhẫn cùng người lạ nói chuyện phiếm, như vậy chỉ có một người có khả năng... Hấn hí hóp mắt:

“Mạc cô nương nói?” – Đây tuyệt đối không phải câu hỏi mà chính xác là một câu khẳng định.

“Mạc cô nương đem quần áo đã sửa xong tới cho huynh, để ở đằng kia kìa” – Nàng chỉ chỉ vào đám quần áo, trêu chọc nói – “Người còn chưa vào cửa mà đã may vá quần áo cho huynh chu đáo vậy rồi”

La Di Ca nhìn bộ quần áo cũ kia, quả thật là của hấn. Mấy tháng trước hấn ở học đường dạy học, tình cờ bị đám trẻ nghịch ngợm xé rách, Mạc Phương Nhi trông thấy liền kiên quyết mang đi sửa lại. Sau đó hấn muốn lấy lại, nàng ta lại mượn cớ chưa xong lần lửa không trả về. La Di Ca trầm mặc một hồi, sau đó từng bước từng bước dẫn dụ Văn Ngọc Đang kể lại mọi chuyện xảy ra hôm nay. Chưa hết một bầu rượu, mọi việc đại khái đều đã được hấn hiểu rõ.

Hôm nay, Văn Ngọc Đang sang nhà tìm hấn trước, tiếp sau đó Mạc Phương Nhi cũng đến nói là tìm La Di Thanh để hỏi xin ít chỉ kim tuyến đỏ. Trong lúc La Di Thanh đi vào nhà lấy chỉ, nàng ta cùng Văn Ngọc Đang nói chuyện phiếm vài câu, rồi sực nhớ ra bản thân đang muốn mang quần áo trả lại cho La Di Ca nên mới thuận tay nhờ Văn Ngọc Đang chuyển hộ.

La Di Ca nhú mi nghĩ, Mạc Phương Nhi dùng thủ đoạn này là muốn khiến cho A Đang biết khó mà lui. Chỉ tiếc, nàng ta không hiểu, vốn dĩ A Đang không hề có cái tâm tư kia...

Hấn mãi suy tư, không để ý thấy Văn Ngọc Đang đã uống sạch số rượu mà hấn mua. Đến khi phục hồi tinh thần lại, đã thấy nàng đi lướt qua cái bàn, đứng ngay sát trước mặt hấn. Ánh mắt nàng trong veo nhưng ánh nhìn lại không có tiêu điểm, hiển nhiên là đã uống quá nhiều rượu. Văn Ngọc Đang nhìn chằm chằm vào La Di Ca khiến tim hấn có chút loạn nhịp, nàng nghiêng đầu tựa như suy nghĩ cái gì, sau đó mạnh tay vỗ bàn:

“Lưu Thành Hề, sao ngươi lại ở trong này?”

(BL: Ở đây A Đang đang “nhận nhầm người” nên mình để xưng hô như lúc nói chuyện với LTH nhé ^^~)

La Di Ca ngẩn người, định đứng dậy thì bị nàng ấn chặt xuống:

“Ta còn chưa nói xong, không cho phép người chạy. Ta hỏi người, bộ dạng ta không xấu đúng không?”

Nhìn nàng lộ ra vẻ mặt cực kỳ chăm chú, La Di Ca mỉm cười gật đầu. Nàng bị rượu làm cho đỏ ửng từ gáy lên tới mặt, lại thêm mấy sợi tóc mai rủ xuống qua tai khiến cho khuôn mặt thêm phần mềm mại đáng yêu hơn ngày thường, tựa như hoa đào tháng ba đang khoe sắc.

“Chắc vậy rồi. Mẹ ta cũng nói tướng mạo của ta tuy không phải nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng vẫn được coi là xinh đẹp” – Nghe Văn Ngọc Đang tự thổi phồng dung mạo mình, ý cười trên mặt La Di Ca càng thêm đậm – “Ta tuy không biết cầm kỳ thư họa nhưng luận về võ công cũng được coi là “kỹ áp quần phượng” đó...”

“Kỹ áp quần phượng” – Tài giỏi áp chế muôn hoa ư? La Di Ca cúi đầu thật thấp, vỗ vỗ cạnh bàn, ống tay áo hơi run run...

(BL: Vừa buồn cười kiểu “tự sướng không tự chủ”, vừa “bất lực” với khả năng dùng thành ngữ của bạn nhỏ A Đang này !=)

“... Hơn nữa hai nhà chúng ta đều làm buôn bán, như vậy cũng được coi là môn đăng hộ đối rồi. Ý ta là... ý ta là ta đã không còn nhỏ nữa, người cũng... Lưu Thành Hề, không bằng chúng ta kết hôn đi!”

Nghe Văn Ngọc Đang nói liền một mạch xong, La Di Ca cảm thấy thân mình cứng đờ một chút, từ từ ngẩng đầu lên nhìn. Văn Ngọc Đang đang chăm chú nhìn hấn đầy mong đợi, chính là đợi câu trả lời của hấn. Tâm hấn trầm xuống, A Đang vậy mà lại cầu hôn Lưu Thành Hề... Thấy hấn trầm ngâm, Văn Ngọc Đang không kiên nhẫn đứng lên:

“Sao người lại không nói lời nào? Hay là người không nghĩ sẽ cưới ta?” – Nàng tóm lấy vạt áo trước mặt La Di Ca, trừng mắt nói – “Lưu Thành Hề, Thất Nương đã gả cho đại ca của ta, người đừng có mơ tưởng gì nữa.. hay là trong lòng người đã có người khác rồi? Chuyện này không thể được, Thất Nương thì cũng đành nhưng mà người khác thì không được. Người nói đi, không đúng có phải không, người vốn dĩ không thể lấy ai khác ngoài ta được”

La Di Ca nghe thấy có điểm kỳ quái trong câu nói của nàng, hỏi:

“Vì sao ngoài nàng ta không thể lấy người khác?”

Văn Ngọc Đang trừng mắt nhìn hấn:

“Ngày đó rõ ràng là người đã hôn ta, người dám không thừa nhận?”

(BL: Chỗ này giải thích cho những ai chưa đọc “Thất Nương” nhé ^^~ Có lần LTH uống say, tưởng nhầm Đ là TN nên hôn 1 cái. Và bạn nhỏ nhà ta đã theo anh Lưu đến tận giờ này – 2 năm)

La Di Ca vẫn ngồi im dưới đất, không nhúc nhích.

Hấn rất tự tin!

Miệng hấn gợi lên tia cười nhạt. Vì quá khứ nên hấn đối với tình cảm của A Đang dành cho mình vẫn luôn rất tự tin, nàng cùng Lưu Thành Hề xảy ra chuyện gì hấn căn bản không hề để ý tới. Chỉ là... hấn đã quên, trước đây là do hấn đã buông tay... Chẳng lẽ hấn thật sự chậm chân rồi sao?

Ngoài cửa cách đó không xa chợt truyền đến một trận ồn ào...

“... Bác Lý gái, sao bác lại tới đây vậy? – Đây là giọng La Di Thanh.

“Nghe nói tiên sinh muốn thành hôn, chúng ta tới tặng chút lễ vật trước, ngoài ra còn muốn xem xem các người có cần hỗ trợ gì không...”

“Thành thân? Anh vợ ta ư?” – Đây là giọng Mạc Hải

“Các người yên tâm, chúng ta ở đây đều đã thương lượng qua, La tiên sinh thành than cần cái gì cứ việc nói ra...”

“...”

Giọng nói càng ngày càng gần.

.....

“Này, người tốt cuộc có chịu đồng ý hay không?” – Văn Ngọc Đang càng dựa vào gần hơn – “Mau nói đi, hôm nay người không đồng ý cũng phải đồng ý. Hừ, người không đồng ý ta liền đem gạo nấu thành cơm, xem ngày sau người dám chạy đi đâu”

Một tia gian xảo lóe lên trong đôi mắt, trong đầu La Di Ca chợt nảy ra ý niệm, ghé sát vào tai nàng, nói:

“Được, đây chính là nàng nói, sau này không được ân hận đâu đấy”

Ngay sau đó, hắn kéo lấy Văn Ngọc Đang, cả hai người cùng đổ về phía sau. Ngoài cửa nghe bên trong có tiếng “Rầm”, không hiểu chuyện gì bèn vội chạy vào. Vừa bước chân vào cửa, Mạc Hải đã thấy cảnh Văn Ngọc Đang đang túm cổ áo La Di Ca, cả người còn cười trên thất lưng hắn... Mặt Mạc Hải mờ mịt, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

10. Chương 10: Hôn Thư

Văn Ngọc Đang vẻ mặt hoàn toàn ngây dại trừng mắt nhìn La Di Thanh. Nàng ta nói: mình cậy mạnh, cứng rắn đòi cưỡng gian La Di Ca? ... Minh làm sao có thể làm ra chuyện đó???

Đầu rất đau! Văn Ngọc Đang chỉ nhớ tới hôm qua đã ngồi uống rượu với La Di Ca, ngoài ra thì chẳng còn nhớ được gì cả.

“Tướng công ta phục người sát đất luôn đó” – La Di Thanh nhớ tới cảnh hôm qua, khóe môi hồng hồng không nhin được mà cong lên – “Nhưng mà, ta thực sự không nhận ra người đối với ca ca của ta lại khấn trương tới vậy. Người yên tâm, ca ca ta chạy không nổi đâu, tối qua còn có bác Lý gái và nhiều người làm chứng, ca ca đã chính miệng đáp ứng sẽ thành thân với người”

Không phải chứ... còn có nhiều người nhìn thấy nàng làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy sao? Quả thực là mất mặt đến tận nhà mà...

Cái gì? Việc hôn nhân? Nàng cầu thân La Di Ca ư? Đồng tử mắt của nàng mở ngày càng lớn, trên trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi, hữu khí vô lực nói:

“Hôm qua ta tốt cuộc làm ra những chuyện gì, phiền người nói hết một lần đi?”

“Người lôi kéo vạt áo ca ca ta, hỏi hắn khi nào thì cưới người!!!”

Nàng tối hôm qua chẳng những muốn cưỡng gian La Di Ca, còn ở trước mặt mọi người ép hôn hắn!!!

“Người còn sợ ca ca ta sẽ chạy mất nên đã bắt hắn lập hôn thư. Ca ca ở trước mặt già trẻ lớn bé trong thôn đã điểm chỉ rồi, hôn thư chia làm hai bản, bản của người để ở dưới gối ấy”

Muốn chết! Lại còn để lại chứng cứ? Nàng lập tức vọt tới đầu giường, lật tung gối đầu. Nhìn một bên là nét chữ phiêu dật tự tại của La Di Ca, một bên là nét chữ như cẩu viết của bản thân, mồ hôi trên người Văn Ngọc Đang toát ra như mưa hạ.

“Bác Lý gái cùng mọi người rất chu đáo, người không cần phải lo lắng cho ta và ca ca không biết việc. Có các nàng ấy hỗ trợ nhà ta nhất định sẽ chuẩn bị đủ sáu lễ*, nhất định sẽ khiến cho hôn sự này được tổ chức thật long trọng. Chỉ có điều, nhà của người cách nơi này khá xa, “Nạp thái” và “Thỉnh kỳ” phải nhanh một chút mới được”

Việc này... việc này nàng làm sao có thể tự mình quyết định a~ Văn Ngọc Đang có cảm giác khóe không ra nước mắt:

“Thanh Thanh... chuyện này... ta, ta, ta nghĩ hôm qua mình say... chuyện này chắc không thể giữ lời hứa được rồi”

La Di Thanh nghe vậy càng thêm vui mừng kéo tay nàng:

“Uống rượu say sẽ nói lời thật, có thể thấy được nươì đối với ca ca ta là một mảnh chân tình. Nếu người sợ một mình đáp ứng sẽ khiến Văn tướng quân và Văn phu nhân không vui... vậy hãy để ca ca tự tới cửa cầu hôn đi, thế nào?”

“Không phải...” – Văn Ngọc Đang sốt ruột vô cùng, lại không biết phải nói sao cho phải, bỗng nhiên nghĩ đến một người – “Vậy Mạc cô nương đâu? Chuyện này liệu có làm cho nàng thất vọng không?”

La Di Thanh ngẩn ra, nhớ tới mặt sắc mặt tái nhợt của Mạc Phương Nhi thì cũng có chút đồng tình, nhưng vẫn nói:

“Nàng ư? Ca ca cùng nàng đâu có gì. Hơn nữa, tối hôm qua nàng cũng tới đây, nhìn thấy mọi việc nên chắc cũng hiểu được rồi”

Cái gì? Mạc Phương Nhi cũng ở đó? Nguy rồi nguy rồi, không biết nàng ấy sẽ thương tâm tới mức nào đây! Còn có, La Di Ca sẽ nghĩ như thế nào? Liệu hấn có cho rằng mình muốn gả cho hấn quá nên mới phải mượn rượu phát điên hay không? Người ta tốt như vậy, chắc chắn sẽ vì nghĩ cho thanh danh của nàng mà đáp ứng chịu trách nhiệm. Rốt cuộc... sắc mặt Văn Ngọc Đang lại càng khó nhìn hơn.

Người phá nhân duyên của người khác nhất định sẽ bị sét đánh!

“A Đang, nàng tỉnh rồi à” – ngoài cửa, La Di Ca cười như gió mùa xuân.

(BL: thế là không hiểu sao lúc edit câu này mình cứ có cảm giác nụ cười này là nụ cười đều =.=)

Văn Ngọc Đang đối với hấn quả thực xấu hổ vô cùng, nàng nhỏ giọng nói:

“... Tỉnh rồi”

“Nàng hôm qua uống nhiều lắm, mau uống cái này vào, sẽ không bị đau đầu nữa” – La Di Ca bước vào phòng, đưa ra một cái chén nhỏ.

Văn Ngọc Đang vẫn không dám nhìn thẳng hấn, nhận lấy chén thuốc nhanh chóng uống vào. Thật khó nuốt... >.< la=”” di=”” thanh=”” đưa=”” mất=”” sang=”” nhìn=”” ca=”” ca=”” một=”” cái,=”” cầm=”” lấy=”” cái=”” bát,=””>

“Muội đi rửa chén” – Nói rồi xoay người ra khỏi phòng, để lại Văn Ngọc Đang và La Di Ca một chỗ.

Không cần phải bỏ rơi ta như vậy chứ T_T Văn Ngọc Đang bất an đứng dậy:

“Ta đi giúp nàng”

“Chỉ là một cái bát thôi, Thanh nhi còn quay lại đây nữa...” – Thanh âm La Di Ca mang theo một chút trêu tức.

Ách! Còn một bước nữa là ra khỏi cửa, Văn Ngọc Đang dù thập phần không muốn cũng vẫn quay lại. Văn Ngọc Đang không sợ trời không sợ đất, lần đầu tiên trong đời có ý muốn chạy trốn.

“A Đang hôm qua cầu hôn ta khiến cho ta thực vui vẻ...”

Nghe La Di Ca nhắc tới sự việc ngày hôm qua, Văn Ngọc Đang nhanh chóng xoay người lại:

“Ta hôm qua uống say, chỉ là nói mê sảng thôi...”

Đôi mắt chuyện trú kia làm cho nàng có cảm giác như bị ghim chặt tại chỗ. Còn đôi đồng tử sâu thẳm lại giống như có thể hút người vào trong khiến nàng có chút hoảng hốt:

“... Ta, ta không phải cố ý làm hỏng mối nhân duyên của huynh đâu”

“Ta biết A Đang không pahami loại người như vậy...” – La Di Ca nhẹ nhàng giúp nàng vén mấy sợi tóc mai ra sau tai – “A Đang làm việc luôn quang minh lỗi lạc, nếu là thật sự muốn thành thân với ta thì nhất định sẽ nói ra trước mặt ta... Điểm ấy ta chưa bao giờ nghi ngờ”

Rõ ràng lời hấn nói chứng tỏ hấn rất tín nhiệm nàng, ấy thế nhưng Văn Ngọc Đang nghe vào lại có cảm giác trong lòng nóng như lửa.

“... Nhưng mà bây giờ đã có bằng chứng, có bức thư này chứng minh, chỉ e mười dặm quanh thôn đều đã biết tới việc hôn nhân của chúng ta. Nếu chúng ta không thành thân, chẳng những đối với nàng không tốt mà đối với ta cũng...” – Câu nói tuy chưa hết nhưng cũng đã mang theo vài phần phiền não.

“Đối với huynh... đối với huynh có gì không ổn sao?” – Trong lòng nàng cả kinh.

La Di Ca ấp úng nói:

“... Người khác nhất định sẽ nói ta bội tình bạc nghĩa, sẽ nói ta là một nam nhân không có cam đảm. Đến lúc đó làm gì còn nhà nào nguyện ý gả con gái cho ta làm vợ nữa”

Từ rất lâu trước kia La Di Ca đã biết, Văn Ngọc Đang chưa bao giờ để ý đến thanh danh của chính mình, nàng cũng không quan tâm nó đã tụt đến đâu và có thể hơn nữa hay không. Chính vì vậy, muốn mang thanh danh của nàng ra để ép nàng là điều hoàn toàn không có khả năng, nhưng nếu đó là thanh danh của người khác, nhất là của bằng hữu nàng thì... Đứng nhìn bề ngoài Văn Ngọc Đang kiên cường mà nhảm, kỳ thực nội tâm của nàng rất mềm yếu. Nàng tuyệt đối không muốn nhìn thấy người khác vì mình mà phải chịu thương tổn, cho nên muốn xuống tay với nàng thì phải bắt đầu từ điểm yếu này...

(BL: La Di huynh, huynh đúng là đồ xảo quyệt, lão hồ ly >”>)

“A! Vậy vậy vậy...” – Nàng quả nhiên rối loạn, nửa ngày cũng không thốt ra được một câu.

“Ta có một kế này, tạm thời cứ nói với mọi người là ta muốn tới nhà nàng cầu hôn, danh phận của chúng ta sẽ đợi đến khi hoàn thành xong sáu lễ mới sửa lại. Trước mắt cứ như vậy, một thời gian sau sẽ tính tiếp cách khác để phủ nhận việc này. Nàng xem xem có được không?” – La Di Ca chậm rãi tung mỗi câu, chờ con cá cắn câu.

Thanh Thanh nói bác Lý gái cùng mọi người đã bắt đầu chuẩn bị hôn sự rồi, nếu bây giờ không tìm ra có nín kéo, chỉ sợ không quá vài ngày nữa sẽ bị các nàng bắt lên kiệu hoa. Vừa nghĩ tới đó Văn Ngọc Đang đã cuống quýt gật đầu:

“Được, trước như vậy, trước như vậy đi”

Nàng thật sự không ngờ, trên thực tế, nàng không phản đối mọi người chuẩn bị có nghĩa là chính nàng đã ngầm đáp ứng hôn sự này rồi.

Đến giờ phút này tâm La Di Ca mới thực sự yên tĩnh trở lại. Hắn chưa từng nghĩ tới có một ngày hắn lại phải dùng tâm cơ để đối phó với nàng. Hắn biết bản thân làm thế thật ti bỉ nhưng bây giờ đã không thể so với trước kia được nữa. Trước kia, A Đang một lòng muốn gả cho hắn nên hắn mới có thể từ từ mà tiến, còn hôm nay thì khác – hắn đã có thêm một tình địch. Hiện giờ, hắn chỉ có thể vì mình mà “tiên hạ thủ vi cường” – ra tay trước để chiếm ưu thế, những chuyện khác... cứ để bàn sau đi!

Tâm tình hắn sung sướng, đôi mắt cũng trở nên sáng sủa hơn. Bị cặp mắt rực rỡ ấy nhìn chằm chằm, tim Văn Ngọc Đang bất giác lại đập loạn nhịp.

*****oOoOoOoO*****Hồi hộp chờ chương sau quá TT~TT mình đọc tới đâu edit tới đấy nên cũng chả biết trước cái gì... Hồi hộp quá đi à >.

11. Chương 11: Ý Động

Tuy nói là còn phải chờ La Di Ca tới Văn gia cầu hôn, rồi còn phải mua đủ lễ vật và làm nhiều loại công việc khác nhưng mấy người ở các thôn trang phụ cận đều tới đây từ sớm, bảo là muốn chuẩn bị trước phòng tân hôn. Phòng ở này đã cũ, chỗ nào cần sửa thì sửa, chỗ nào cần quét vôi thì quét vôi, chỗ nào cần gia cố thì gia cố, tốt nhất là nên mở rộng ra một chút thì tương lai mới có chỗ cho bọn nhỏ.

Nghe nhóm thợ thủ công thảo luận, Văn Ngọc Đang về mặt đau khổ đi theo sau La Di Thanh hỏi:

“Bọn họ sửa phòng, vậy Mạc Đại ca và La Di Ca sẽ ở đâu”

La Di Thanh bận rộn tiếp đón nhóm thợ, pha trà rót nước cho họ xong mới cười meo meo, đi lướt qua Văn Ngọc Đang, nói:

“Ca ca trước mắt sẽ ngủ lại học đường, về phần tướng công cũng đã cùng thúc thúc trong nhà nói chuyện, tạm thời sẽ ở bên đó”

Thúc thúc ở đây chính là Mạc Căn Thụ – chú ruột của Mạc Hải. Văn Ngọc Đang nghe vậy bèn quần quýt lấy La Di Thanh:

“Điều này sao có thể? Ta thấy, không bằng để ta về nhà trước...”

La Di Thanh ngắt lời, nói:

“Sao có thể để cho người tự mình trở về được. Việc này cũng chỉ là tạm thời thôi, đợi qua hai ngày nữa, ca ca đem chuyện trong nhà và học đường an bài thỏa đáng rồi sẽ cùng người trở về”

Văn Ngọc Đang nghe thấy thật buồn bực, nhìn La Di Thanh căn bản không rảnh để quay lại nói chuyện, nàng cảm thấy thật nhàm chán, thừa dịp không ai để ý bèn lên ra khỏi thôn. Phía sau Mạc gia thôn là một mảnh núi rừng. Bây giờ đang là mùa thu, cánh rừng tràn ngập hai màu vàng đỏ giao nhau, đến từng chiếc lá cũng nhẹ nhàng khoan khoái đầy ý thu.

Mấy ngày nay thời tiết vô cùng tốt, các nhóm săn bắn cũng đã sớm lên núi. Bình thường họ sẽ trụ lại trên đó vài ngày, tới khi bắt được kha khá con mồi mới trở về. Nơi này phần lớn là núi đá, không thích hợp để khai hoang làm ruộng cho nên ngày thường phía sau núi vắng lặng không có người. Văn Ngọc Đang tìm một khối đá bằng phẳng ngồi tạm xuống.

Thực phiền! Nhìn chằm chằm vào phong cảnh xinh đẹp phía xa mà tâm tình nàng cũng chẳng tốt lên được chút nào. Dem mặt mình vùi vào trong đầu gối, nàng hoảng hốt nhớ tới chuyện năm 15 tuổi – thời điểm ấy nàng chỉ mới cập kê...

Ngày Văn Ngọc Đang vừa tròn 15 tuổi đã có người tới cửa cầu thân, người nọ là con trai của Ngự sử đại nhân. mấy tháng trước đó, hần vô tình nhìn thấy dung mạo của nàng, đem lòng ái mộ nên kiên quyết nhờ phụ thân chờ tới khi nàng cập kê thì tới cầu hôn. Khi đó nàng vừa từ bên ngoài trở về, trông thấy một vị phụ nhân hơn ba mươi tuổi đang cùng mẫu thân nói chuyện. Vị phụ nhân đó nhìn hơi quen mắt nên nàng đã đứng lại đánh giá trên dưới nàng ta vài lần, thị nữ của nàng ở bên cạnh nhắc nhở, nói cho nàng biết đó là Lâm bà mối rất nổi danh trong thành. Nàng giật mình nhưng ngàn vạn lần không ngờ đó là làm mối cho mình, nàng vốn nghĩ rằng bà ta đến làm mối cho đại ca. Văn phu nhân ngoắc tay ý bảo nàng tiến đến:

“Đều đã đến tuổi lập gia đình rồi, sao vẫn còn nghịch ngợm như vậy?”

Nghe xong lời này, nàng tràn ngập cảnh giác nhìn bà mối Lâm, hỏi:

“Cái gì mà lập giá đình? Bà ta tới làm mối cho con ư?”

Bà mối Lâm cười hớn hở tiến lên:

“Chúc mừng tiểu thư, tiểu công tử nhà Ngô ngự sử cùng tiểu thư quả thực là môn đăng hộ đối. Vị công tử kia phu nhân cũng đã gặp qua, cùng tiểu thư thực sự chính là nam tài nữ mạo, giai ngẫu thiên thành...”

“Chậm đã chậm đã” – Nàng quay đầu hỏi mẫu thân – “Nương, người không phải là đã đồng ý rồi chứ?”

Văn phu nhân cười như không cười, nói:

“Chỉ sợ chúng ta coi như trào cao”

Nàng chẳng lẽ còn không hiểu tâm tư của con gái hay sao? Chỉ là... dù muốn từ chối cũng phải để mặt mũi cho nhà người ta, dẫu sao tướng công nhà nàng cùng nhà họ đều làm quan trong triều, vì tương lai hòa hảo, vẫn là nên để A Đang tự mình từ chối thì hơn. Quả nhiên Văn Ngọc Đang nói:

“Không được, con không đồng ý”- Nàng quay sang bà mối Lâm, nói – “Người quay về Ngô gia đi, nói với họ ta không đồng ý”

Bà mối Lâm ngẩn ngơ, xong lại cười tươi trở lại:

“Cô nương chưa gặp qua Ngô công tử, chắc cũng không tránh khỏi việc lo lắng nhân phẩm tài mạo của hắn? Điểm ấy phụ nhân dám cam đoan, Ngô gia tiểu công tử ở Long thành này tướng mạo được coi là nhân trung long phượng. Nếu cô nương vẫn chưa tin thì có thể cho người đi hỏi thăm, lời của tiểu phụ nhân tuyệt đối không giả...”

Văn Ngọc Đang không chút kiên nhẫn nói:

“Hắn tốt? Có thể tốt hơn Tô Di Ca sao? Như vậy đi, người trở về báo với Ngô gia, sau đó thay mặt ta đến Tô gia cầu hôn. Ta nếu gả thì sẽ gả cho Tô Di Ca, người nghe rõ rồi chứ. Nếu muốn ta sẽ trích cho người số tiền gấp đôi những vụ mai mối khác”

Bà mối Lâm lập tức choáng váng, nàng ta chưa từng thấy một cô nương nào không biết xấu hổ như vậy, dám ngang nhiên vì chính mình mà đi cầu hôn. Huống chi, nếu mình dám làm vậy, Ngô gia làm sao tha cho mình. Nàng ta vội la lên:

“Văn phu nhân, việc hôn sự phải là do cha mẹ nhờ bà mối tới chứ, làm gì có cô nương nào lại tự mình khoa tay múa chân như vậy. Chuyện này...”

Văn phu nhân nhin cười bưng mặt nói:

“Con đang nói cái gì vậy? Làm cho người ta nghe xong cười muốn rụng cả răng”

Văn Ngọc Đang trơ mặt ra ôm mẫu thân, nói:

“Mẹ, cầm kỳ thư họa mẹ không gì không biết, nếu như con giống mẹ được ba phần thì cũng tốt. Thế nhưng, đời này của con chắc chắn là không thành công rồi. Nói gì thì nói con cũng muốn con của con làm con được nở mặt nở mũi, đương triều chỉ có Tô Di Ca tài học cao nhất, cho nên nếu phải gả con đương nhiên muốn gả cho hắn”

Lý do này Văn phu nhân nghe xong còn dở khóc dở cười, huống chi là bà mối Lâm. Nàng ta vội hỏi:

“Cô nương, những lời này tuyệt không thể nói đâu, nếu truyền ra ngoài thì thật là không xong”

Đang lúc nói chuyện thì vú Dương từ ngoài đi vào, liếc mắt ra hiệu cho Văn phu nhân, Văn phu nhân hiểu ý, nàng phân phó nha đầu châm thêm trà cho bà mối Lâm, lại đưa thêm cho bà ta 2 lượng bạc:

“Còn phải nhờ nười tốn nhiều tâm huyết, A Đang còn trẻ không hiểu chuyện, ta sẽ khuyên nó hồi tâm chuyển ý, chỉ có điều chuyện hôm nay người nghe thấy...”

Cầm cả đồng bạc trong tay, bà mối Lâm mặt mày hớn hở, ngầm hiểu nói:

“Đương nhiên, đương nhiên, việc này nếu lộ ra ngoài sẽ không tốt cho thanh danh của một tiểu thư khuê các, sẽ gây trở ngại cho chuyện hôn nhân tương lai”

Văn Ngọc Đang còn muốn tranh chấp tiếp, lại bị Văn phu nhân dùng ánh mắt ngăn cản, nàng thầm nghĩ: Không phải mẹ thực sự muốn gả mình cho gã họ Ngô kia chứ, vậy thì nguy rồi == Trong lòng Văn Ngọc Đang thầm tính toán tìm cách cầu cứu cha, xin ông xóa bỏ việc hôn nhân này.

Nha hoàn tiến bà mối ra cửa, lúc này vú Dương mới cười nói:

“Tiểu thư, Vương phu nhân đứng ở ngoài cửa sổ khẳng định đã nghe được hết rồi, việc hôm nay đảm bảo sẽ sớm truyền tới Ngô phủ thôi”

Văn Ngọc Đang đứng ngẩn ra, lúc này mới hiểu được dụng ý của mẹ mình, vui mừng vô cùng:

“Mẹ, thì ra không phải người muốn con thực sự gả vào Ngô phủ”

Văn phu nhân ôn nhu nói:

“Nha đầu ngốc, tên Ngô Tiểu Anh kia chưa cưới vợ cả mà đã nạp thiếp, con gái của ta sao có thể gả cho hạng người như vậy được. Người yên tâm, sau này Ngô gia sẽ không tới cửa cầu hôn nữa đâu. Hơn nữa, tương lai người nào dám bỏ qua chuyện này tới cửa cầu hôn người mới là người thật tình với người

Nhớ tới chuyện cũ, Văn Ngọc Đang thở dài: ngày đó mẹ luôn nghĩ có thể tìm được một nam nhân toàn tâm toàn ý với mình, có lẽ người chưa từng nghĩ đến có khi nào nam nhân mà mình thích vốn dĩ lại không thích mình. Còn có... nàng nhất thời liên tưởng tới ánh mắt ôn nhu của La Di Ca, mặt lại nóng phừng lên. Phiền phiền phiền, bây giờ nàng không chỉ phiền lòng với một mình Lưu Thành Hề mà còn với cả hôn sự của nàng và La Di Ca. Có điều, sâu trong lòng nàng cảm thấy, dù thành thân với La Di Ca thì dường như cũng... không sao!

Xong rồi, có phải nàng đã trở thành một kẻ bắt cá hai tay hay không? Sao có thể cảm thấy bỏ thì thương vương thì tội đối với cả hai người cơ chứ. Hơn nữa, nàng còn mơ tưởng cảnh mượn gió bẻ măng, thật sự nghĩ cùng La Di Ca thành thân! Văn Ngọc Đang ơi Văn Ngọc Đang, người sao có thể trở nên hư đốn như vậy chứ?

Nàng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, đem đầu vùi càng sâu vào hai đầu gối. Bỗng phía sau truyền đến một tiếng động nhỏ. Có người! Văn Ngọc Đang cảnh giác quay đầu lại... là Mạc Phương Nhi! Mạc Phương Nhi đã đi theo Văn Ngọc Đang từ nhà họ La tới đây. Suốt hai ngày nay nàng thần thờ, chuyện gì cũng không muốn làm, giống như một kẻ mất hồn, lúc này nàng cầm quần áo ra bờ sông, cũng không biết như thế nào lại đi tới trước nhà họ La. Nàng tránh ở phía sau gốc cây, nhìn thấy nhóm thợ xây sửa lại căn nhà, nhìn thấy nhóm phu nhân bàn chuyện cưới xin, thấy La Di Thanh bận rộn giúp đỡ, không khí vui mừng lan tỏa khắp nơi, chỉ có nàng... chỉ có lòng của nàng là vẫn thống khổ không chịu nổi như trước.

Nàng không tốt sao? Nàng biết La Di Thanh làm việc nhà không tốt nên mỗi ngày đều đem thời gian rảnh ra giúp nàng ấy. Nàng vì La Di Ca mà nấu cơm, giặt giũ, việc dù nhiều nàng vẫn vui vẻ chịu đựng, nhưng kết quả nàng nhận được là cái gì? Sự việc xảy ra mấy ngày hôm nay dường như đang châm biến nàng, châm biến nàng si tâm vọng tưởng suốt bao lâu...Lệ chấm rãi chảy xuống!

Trùng mắt nhìn nước mắt của Mạc Phương Nhi không ngừng chảy, thân mình Văn Ngọc Đang cứng đờ. Đây... đây rốt cuộc là tình huống gì vậy? Mạc Phương Nhi nhẹ nhàng tiến đến, quỳ gối xuống trước mặt Văn Ngọc Đang.

“Người đang làm cái gì vậy hả?” – Văn Ngọc Đang vội vàng kéo nàng đứng dậy.

Mạc Phương Nhi vẫn không chịu đứng dậy, đôi mắt đầm lệ đầy thống khổ:

“Văn cô nương, ta van xin cô, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với tiên sinh thì cô bắt ta làm gì ta cũng đồng ý. Chỉ cần cô đồng ý ta nguyện làm trâu ngựa cho cô cả đời”

Nói gì vậy? Văn Ngọc Đang nghe Mạc Phương Nhi nói mà giận tím mặt. Trong nhà nàng trước giờ luôn là một vợ một chồng, cha nàng chỉ lấy một mình mẹ nàng, đại ca nàng cũng chỉ lấy một mình Thất Nương, dĩ nhiên trong thâm tâm nàng cũng luôn nghĩ phu quân tương lai của mình sẽ chỉ cưới có mình mình. Hơn nữa không nói tới chuyện nàng không đồng ý mà chỉ sợ cha cùng anh nàng biết được cũng tuyệt đối không chấp nhận. Cho dù chuyện nàng và La Di Ca thành thân không phải là sự thật, nàng cũng không muốn phải nghe những lời nói như thế này, đương nhiên cũng không nguyện ý nhìn nữ tử khác ủy khuất cầu xin nàng thành toàn. Ngay lúc này, trong lòng nàng đã có sự so đo. Văn Ngọc Đang lớn tiếng trách mắng:

“Người đứng lên ngay cho ta. Văn Ngọc Đang ta tuyệt đối không chung chồng với bất cứ kẻ nào, kể cả khi nam nhân đó là ông trời đi nữa”

Nhìn Văn Ngọc Đang tức giận phừng phừng, Mạc Phương Nhi ngầy ngốc tại chỗ. Không chung chồng với bất cứ ai? Như vậy có nghĩa là nàng ấy tuyệt đối không cho mình bước vào cửa, nghĩ vậy sắc mặt Mạc Phương Nhi trở nên tái nhợt tuyệt vọng. Nhìn sắc mặt của nàng ta, Văn Ngọc Đang lập tức hiểu được nàng ta hiểu lầm, chỉ có cách dùng than âm ôn nhu nói:

“Người đứng lên trước đã, ta có lời muốn nói với người”

12. Chương 12: Thử Đoạn

La Di Ca tạm thời nghỉ ngơi ở học đường, chuyển đồ dùng vào trong thư phòng. Đồ vật không nhiều lắm, đợi người hỗ trợ đi rồi, hẳn mới chậm rãi sắp xếp. Phòng dọn dẹp xong xuôi cũng đã gần tối.

Từ sau khi công bố với bên ngoài 2 người chuẩn bị thành thân, tâm tình của hần đặc biệt tốt, dù là ai cũng nhìn ra sự khác biệt. Mượn lời Trúc Tử mà nói, hiện tại tiên sinh mới đích thực là thánh nhân. Hai ngày nay nó mấy lần làm sai, tiên sinh lại có thể vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa bỏ qua cho nó. Nếu như là bình thường, cũng khuôn mặt tươi cười ấm áp đầy những đã bắt nó chép phạt đến mấy chục lần bài không thuộc. Nhìn lại hiện tại, chỉ cần chép một lần Nguyên An lục (1) là được.

Nó cầm tập bài đã chép xong tờ mờ đứng ở phòng ngoài nhòm vào, hết nhìn đông lại ngó tây: “Tiên sinh, học trò chép xong rồi.”

La Di Ca cho nó vào phòng, bảo nó đem bài đặt lên bàn. Nó bỏ xuống nhưng không có lui ra ngoài, nằm bò ra bàn đối diện La Di Ca nói: “Mẹ ta kể, tiên sinh hai ngày nữa phải rời thôn, tới nhà Văn tỷ tỷ cầu hôn, có phải không?” La Di Ca nhướng mày nhìn nó: “Đừng tưởng rằng ta đi là các người có thể giờ trò nghịch ngợm.”

Trúc Tử cười hì hì nói: “Không phải, Trúc Tử là hi vọng tiên sinh mau mau đem Văn tỷ tỷ thú vào cửa.”

La Di Ca cười, lấy tính cách Văn Ngọc Đang mà nói, đứa trẻ nào nơi này không thích nàng mới là lạ.

“Bởi vì Văn tỷ tỷ tới đây, tiên sinh mỗi ngày đều vui vẻ, như vậy Trúc Tử có thể không phải chép phạt nhiều nữa.”

La Di Ca bật cười, ngay cả đứa nhỏ này cũng nhìn ra, hần ôn nhu nói: “Mấy ngày này ta đi vắng, người cũng không được cần quấy, ta đi rồi thì do người làm thiệp tiên sinh (2), kiểm tra bọn chúng viết chữ, ôn bài nhưng không cho đem bài học bỏ sót.”

Trúc Tử ánh mắt tỏa sáng: “Ta là thiệp tiên sinh....”

Giao xong việc cho Trúc Tử, sắc trời lại tối hơn một chút, hần khóa kỹ cánh cửa, chuẩn bị đến nhà Mạc Hải ăn cơm. Đi ngang qua mấy ngôi nhà, có mấy đứa nhỏ đang ở cửa đùa giỡn, trong đó có hai đứa là học trò của hần, một người tên Mạc Vũ, một người tên Mạc Đại Bằng.

Bọn chúng chào hỏi hần, sau đó Mạc Vũ hỏi: “Tiên sinh đi đón Văn tỷ tỷ sao?”

Nghe được lời này La Di Ca dừng lại hỏi: “Văn tỷ tỷ không có ở nhà Mạc đại bá sao?”

Mạc Đại Bằng ở bên cạnh nói xen vào: “Có người nhìn thấy Văn tỷ tỷ đi về hướng sau thôn.”

Đã trễ thế này còn ở phía sau núi? La Di Ca nhíu mày lập tức đi vòng ra sau núi.

Sắc trời mờ mịt, hần ở phía sau thôn tìm một lúc, ngay cả hình bóng cũng chưa thấy. Đang chuẩn bị quay về, lại phát hiện xa xa có ánh đèn dầu. Đó là một gian nhà tranh bỏ hoang, nguyên lai nơi này là nơi trước kia nhóm thợ săn dùng làm điểm dừng chân trên đường xuống núi. Lẽ ra giờ này hần là không có ai, hần nghĩ nghĩ liền đi về hướng nhà tranh.

Ở trong phòng chờ hần không phải là Văn Ngọc Đang.

Nhìn ánh mắt hần vẫn không hề gợn sóng, Mạc Phương Nhi nhớ tới lời Văn Ngọc Đang, lòng trầm xuống.

“Tiên sinh chớ đi.” thấy La Di Ca định rời đi, nàng vội la lên, “Ta có vài lời phải nói cùng tiên sinh.”

La Di Ca đáp: “Cô nương có chuyện ngày mai nói đi, cô nam quả nữ ở chung một phòng sẽ tổn hại tới thanh danh của cô nương.”

Thấy hần đối với mình vẫn lạnh nhạt như vậy, Mạc Phương Nhi càng thêm chua xót: “Nếu lúc này là Văn cô nương, tiên sinh vẫn sẽ bình tĩnh rời đi như vậy sao?”

Rõ ràng A Đang hần phải ở đây mà lại đổi thành người không nên xuất hiện, La Di Ca đã biết có gì đó không bình thường, nhưng hần là người từ trước đến nay ôn hòa, không thích ai đó cũng sẽ không lộ ra nửa phần tức giận, hần một bên trả lời Mạc Phương Nhi, một bên tính toán xem Văn Ngọc Đang có thể ở đâu.

“A Đang là vị hôn thê của ta, tất nhiên không giống người ngoài.”

“Vị hôn thê? Nhưng mà chuyện Văn cô nương cùng ta nói đâu phải như vậy nhỉ?”

La Di Ca chậm rãi thu lại ý cười, vẻ mặt không chút thay đổi của hắn làm cho lòng nàng hoảng hốt không thôi.

“Như vậy Mạc cô nương có thể nói cho ta biết, vị hôn thê của ta đi hướng nào không?”

Hắn vẫn xưng Văn Ngọc Đang là vị hôn thê! Mạc Phương Nhi cảm thấy một bụng buồn bực, nàng cắn cắn môi dưới, cúi đầu không nhìn mắt hắn, nói một hơi: “Văn cô nương nói, ngày đó nàng uống rượu, tất cả đều là lời nói khi say, tiên sinh vì nàng mới bị người khác hiểu nhầm, nàng không thể làm hại nhân duyên của tiên sinh, cho nên đã đi rồi.”

La Di Ca nắm chặt tay thành nắm đấm, các khớp ngón tay trắng bệch.

Trong phòng tĩnh lặng làm cho lòng người lạnh lẽo.

Không thấy La Di Ca lên tiếng, nàng vội ngẩng lên nhìn hắn, liếc mắt một cái rồi lại rũ xuống: “Văn cô nương, nàng là sợ làm lỡ nhân duyên của ta và tiên sinh!”

Giây lát, La Di Ca rút cục mở miệng: “Là nàng hiểu lầm.”

Một câu nói xong, Mạc Phương Nhi sắc mặt ảm đạm. Thấy hắn sắp bỏ đi, nàng rút cục không để ý mặt mũi lao lên giữ chặt hắn: “Chẳng lẽ trong mắt tiên sinh một chút cũng không có Phương nhi hay sao.....”

Xa xa truyền đến thanh âm ồn ào, có người đến đây, La Di Ca biến sắc: “Cô cố ý?”

Nàng cố ý kéo dài thời gian để đợi người khác! Nếu bị người ta nhìn thấy bọn họ đêm hôm ở cùng một phòng, cả đời này hắn cũng đừng mong có thể kết hôn với Văn Ngọc Đang.

Mạc Phương Nhi nói: “Văn cô nương tâm tình thiện lương, nàng sợ tiên sinh không chịu, cho nên mới.....”

La Di Ca ngược lại nhẹ nhàng thở ra, cười khê: “Nguyên lai cô vẫn luôn gạt ta!”

“Không có..... Ta không có lừa.....” Mạc Phương Nhi giận dữ vội nói, lại bị La Di Ca trở tay khê che miệng. Hắn nghiêng tai nghe ngóng ngoài cửa, người tới còn cách nơi này một khoảng.

La Di Ca nhìn nàng nói: “Không tồi, A Đang tính cách nhiệt thành, đối với người khác chỉ cần có thể nhất định sẽ giúp, nàng có lẽ lại nói cho cô biết, chúng ta trong lúc đó không có gì, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không thay người khác quyết định xằng bậy, nàng không có khả năng vì cô mà tính kế ta.”

Mạc Phương Nhi bị hắn che miệng mắt trừng lớn. Đúng vậy, La Di Ca nói một chút cũng không sai....

Văn Ngọc Đang kéo Mạc Phương Nhi đến sau núi, liền trực tiếp nói ngày đó cô ta uống rượu, chuyện đính hôn chỉ là hiểu nhầm, nhưng Văn Ngọc Đang cuối cùng lại nói: “Mạc cô nương bất luận diện mạo hay nhân phẩm ở nơi này đều là số một, có lẽ chắc chắn nhiều gia đình muốn cầu thân, tuy nhiên chuyện nam nữ cần phải lưỡng tình tương duyệt, nếu không tương lai vợ chồng ắt sẽ bất hòa, cô nương nhất định phải chắc chắn huynh ấy là thật tình đối với cô mới được.”

Văn Ngọc Đang không phải ngu ngốc, nàng cũng nhìn ra La Di Ca cùng Mạc Phương Nhi không phải như ban đầu nàng nghĩ. La Di Ca nếu đối với Mạc Phương Nhi thật có ý, nhất định sẽ tìm cơ hội giải thích với nàng ta. La Di Ca nhìn qua dường như tính tình ôn hoà hiền hậu, nhưng kỳ thật cố chấp cương nghị, nhìn trước kia hắn đối với phụ thân sẽ biết. Với tính cách này của La Di Ca cho dù cưới Mạc Phương Nhi, tương lai cũng chỉ là bi kịch. Cho nên cô mới ám chỉ Mạc Phương Nhi không cần đem chính mình trói chặt ở một thân cây.

“Có điều, huynh ấy còn chưa thành thân, cô có thể cố gắng thử xem, chỉ cần cố gắng hết sức, dù tương lai có chết tâm cũng không phải hối hận, chính là Mạc cô nương nghe ta một câu, tương lai dù cô có gả cho ai, những lời như vậy ngàn vạn lần đừng lặp lại, nữ nhân thân thể quý giá, không thể dễ dàng coi thường chính mình.”

Nghĩ đến những lời cuối cùng của Văn Ngọc Đang, nàng cắn chặt môi. Nàng không có làm theo lời Văn Ngọc Đang, vì La Di Ca nàng đã muốn phát điên rồi, do đó nàng bảo tiểu đệ trong thôn nói, nhìn thấy Văn Ngọc Đang đi về phía sau thôn, lại nói với phụ thân mình về phía sau thôn hái nấm. Sắc trời tối, phụ thân thấy nàng không trở về nhất định sẽ tới đây tìm.

Nàng trong lòng đã quyết, hai tay hướng cổ áo xé ra. Cười giễu vài tiếng, y phục đã bị xé rách, vì hấn, nàng bất chấp thủ đoạn, lúc này dù cho La Di Ca ra ngoài chắc chắn cũng sẽ bị cha nàng nhìn thấy.

“Cho dù cô làm như vậy, ta cũng sẽ không thú cô”, La Di Ca hai tròng mắt tối sầm, “Đây là cô tự làm tự chịu, không oán ta được.”

Một tay đánh vào đàng sau gáy, Mạc Phương Nhi ngất xỉu ngã vào lòng La Di Ca. Ở Long Giao quốc mặc dù trọng văn khinh võ, nhưng đến lục nghệ (3) còn bao gồm cả bắn tên, cũng giống như ở xã hội hiện đại có đức trí thể mỹ nhằm phát triển toàn diện, nam tử cũng phải tập võ, hướng chi hấn còn muốn sinh tồn ở Tô phủ, nơi tứ bề đều là nguy hiểm rình rập. Chẳng qua là mọi người đều bị hình tượng nho nhã của hấn đánh lừa, không ai biết công phu của hấn thực ra không tồi.

Nghe được tiếng người đến ngày càng gần, hấn không sợ hãi, đem Mạc Phương Nhi đặt nằm trên giường, tiện tay dập tắt ngọn đèn, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, không một tiếng động nhảy ra ngoài. Chân hấn vừa chạm đất thì cửa phòng cùng lúc bị đẩy ra.

Mạc Lâm cùng người con trai lớn Mạc Sanh vừa vào phòng, phát hiện bên trong tối đen, trong lòng liền lo sợ. Đến khi nhìn thấy nữ nhi y phục không chỉnh tề nằm trên giường thì kinh hãi, hấn đem đèn lồng giao cho nhi tử, vội đem áo khoác bao lấy người nữ nhi, sau mới xem xét tình hình.

Mạc Sanh đem ngọn đèn trong phòng đốt lên, thấy tinh thần phụ thân đã buông lỏng, biết muội muội không có việc gì: “Cha, muội muội sao lại như vậy? Giống như... Để con đi tìm xung quanh xem còn có người nào?”

Rốt cuộc là kẻ súc sinh nào làm ra chuyện này? Lòng hấn nóng như lửa đốt quay người ra khỏi phòng, vòng tới cửa chính lại đụng phải La Di Ca.

Thiếu chút nữa là đụng phải Mạc Sanh, La Di Ca cả kinh nói: “Như thế nào mọi người đi đường đều không nhìn như vậy?”

Mạc Sanh kỳ quái hỏi: “Tiên sinh tại sao lại ở chỗ này?”

La Di Ca nói: “Mạc Đại Bằng nói nhìn thấy A Đang tới đây, ta sợ nàng lạc đường nên đến tìm, vừa rồi không biết là kẻ nào, ôm quần áo vội vàng chạy, xô ngã cả ta.”

Mạc Sanh thấy hấn áo trắng còn dính nhiều bùn đất, trông vô cùng nhếch nhác, không nghi ngờ gì, lôi kéo hấn vội hỏi: “Huynh nhìn thấy hấn chạy từ hướng nào?”

La Di Ca chỉ về phía cửa sổ.

(1) Nguyên An lục: Theo mình hiểu thì là tên 1 quyển sách. Như ngữ lục quyển sách chép các lời nói hay, ngôn hành lục quyển sách chép các lời hay nét tốt của người nào, v.v.

(2) thiếp tiên sinh: cái này có thể hiểu như tiểu giáo viên, như kiểu giáo viên đi vắng có trợ giảng lên dạy ý ^^

(3) lục nghệ: lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán

13. Chương 13: Bỏ Câu

Mạc Sanh đương nhiên đuổi không kịp người kia, hấn trở lại nhà tranh thì thấy phụ thân đang nắm chặt cánh tay La Di Ca cầu khẩn: “..... Việc này nếu truyền ra ngoài, Phương nhi nhà ta sao còn có thể gặp người khác! Van cầu tiên sinh, ngàn vạn lần đừng nói chuyện này ra ngoài.”

La Di Ca nói: ” Việc này tại hạ biết, Mạc bá bá vẫn là mau đưa Mạc cô nương trở về đi, trên đường cũng đừng để người khác nhìn ra có gì không ổn.”

Thấy Mạc Sanh tiến vào thuận hỏi: “Đuổi kịp hấn không?”

Mạc Sanh oán giận lắc đầu: “Phía sau núi đường đá gập ghềnh, sắc trời lại tối, cũng không biết hấn chạy hướng nào.”

Ba người mang theo Mạc Phương Nhi lên lút trở về thôn.

Mạc Phương Nhi sau khi tỉnh lại, khóc lóc âm ỉ nói là La Di Ca khinh bạc nàng, cha của nàng làm sao chịu tin, đến cả ca ca nàng cũng tức giận nói: “Không thể tưởng tượng được muội lại không biết tốt xấu như vậy, may là lúc ấy gặp được La tiên sinh, nếu không chúng ta vì muội mà làm nhơ bản phẩm hạnh tiên sinh, sau này làm sao còn mặt mũi nhìn người khác!”

Bọn họ đều biết tâm tư Mạc Phương Nhi, cho rằng nàng muốn mượn cớ đó để gả cho La Di Ca, lấy nhân phẩm La Di Ca thì im lặng chấp nhận tiếng oan này cũng không phải không có khả năng, uống công lòng tốt của tiên sinh, nàng lại như thế lấy oán trả ơn.

La Di Ca lúc ấy không rời đi, chính là đề phòng Mạc Phương Nhi sẽ nói như vậy. Đám trẻ Văn Đại Bằng quả thật thấy hấn tới sau thôn, Mạc Phương Nhi lại bị như vậy, chỉ cần nàng một mực chắc chắn, người khác nhất định nghi ngờ hấn, mà giờ chính Mạc Lâm cầu hấn đừng nói chuyện này ra ngoài, sao có thể để nữ nhi của mình bảm lầy hấn.

Mạc Phương Nhi biết được chân tướng, ngây ra như phỗng, muốn khóc cũng khóc không được. Từ đó, cha con Mạc Lâm không cho nàng đi tới La gia nữa, không bao lâu sau, liên vôi vàng tìm một đám tốt gả nàng đi, mặc kệ nàng có phản đối thế nào.

La Di Ca cho rằng Mạc Phương Nhi lừa hấn, cũng không ngờ đến Mạc Phương Nhi có một việc không lừa hấn.

Văn Ngọc Đang bỏ đi!

Sau khi trở về Văn Ngọc Đang càng nghĩ càng thấy không ổn, là bản thân nàng không đúng, giờ nói thành thân như vậy sau này biết làm thế nào. Rất có thể bốn quá hóa thật, vì thế trước khi La Di Ca tới dùng cơm chiều, thừa lúc La Di Thanh nấu cơm, nàng vận công phu cuốn gói hành lý bỏ chạy.

“Không cần tới nhà ta, ta có việc đi trước.”

Nhìn bức thư Văn Ngọc Đang lưu lại, La Di Ca bất động thật lâu.

A Đang, nàng cho là cứ bỏ đi như vậy sẽ không có chuyện gì sao?

Thật vất vả mới chờ được nàng đến đây, nàng cho rằng ta sẽ dễ dàng buông tay như vậy sao? La Di Ca rũ mắt.

Nửa năm trước, phía ngoài chợ phiên cách Mạc gia thôn hai dặm, trong một quán trà thô sơ, một vị công tử áo trắng khoan thai tiến vào, chủ quán kiêm tiểu nhị vừa nhìn thấy hấn thì mắt sáng ngời: “La tiên sinh tới, ngài chờ một chút.”

Hấn mời La Di Ca ngồi xuống cái bàn vừa được lau đi lau lại, nhìn không ra nửa phần dơ bẩn mới vôi vàng hướng về phía bức màn ngăn cách với phòng trong kêu lên: “Mau, mang Đậu Khẩu Hương lên đây cho ta!”

Phu nhân bên trong trong lòng vui vẻ: “La tiên sinh tới!”

Trong chốc lát trà liền được bưng ra, hương trà nhẹ nhàng tỏa ra 4 phía, ngửi thôi đã thấy cùng người khác bất đồng.

“Ồ!” La Di Ca nghe được người ngồi bàn bên cạnh nói, “Không ngờ địa phương nhỏ này còn bán trà tốt như vậy. Tiểu nhị, mang cho chúng ta 1 ấm.”

Nơi này bọn họ ở chỉ là vùng nông thôn, ngày thường đến chợ mua bán toàn là những người nông dân quê mùa bất quá mới phải nghỉ chân tại đây, uống gì trà ngon? Những phú hộ có tiền lại không đến chỗ bọn họ, cho nên bình thường đưa lên toàn là loại trà thô rẻ tiền nhất, còn đây là trà chủ quán vì nhĩ tử, đặc biệt mua để mời La Di Ca, cũng khăng khăng không lấy tiền.

Vừa nghe lời này chủ quán trong lòng không vui, nhưng vừa thấy những người đó cao lớn thô kệch, mỗi người trong tay không phải đao cũng là kiếm, nhìn qua không dễ chọc, nhất thời không biết làm gì.

Kẻ ngồi cùng bàn người kia quay ra nói: “Lão Ký, một kẻ thô lỗ như ngươi muốn uống trà tốt như vậy làm gì? Không phải quá lãng phí bạc sao?”

“Lão tử này đã nói, chẳng lẽ người còn sợ ta không chi ra nổi bạc?” Lão Ký quay đầu nhìn thấy chủ quán vẫn đứng bất động, trừng mắt nói, “Người còn không đi lấy?”

La Di Ca uống một ngụm, khen: “Quả nhiên là trà ngon, khó trách phải một lượng bạc một ấm.”

Lão kí vừa nghe, đem một thỏi bạc vỗ vào trên bàn: “Thỏi bạc này chừng hơn một lượng, đủ chứ?”

Chủ quán mừng rỡ, cảm kích liếc mắt nhìn La Di Ca một cái, hoan hỉ thu bạc đi vào pha trà.

Lão Ký cũng biết La Di Ca vừa giúp chủ quán giải vây, thấy ở vùng nông thôn này mà cũng có nhân vật như thế, không khỏi nhìn hẩn vài lần.

“..... Không phải nói tân hoàng đăng cơ, đại xá thiên hạ sao? Như thế nào Văn tướng quân không trở về trong triều.....” Nghe được hẩn cùng bạn đồng hành tán gẫu về Văn gia, La Di Ca không khỏi lắng tai nghe.

“Người nói cái rắc gì thế? Văn tướng quân cũng không phải khâm phạm, cần đại xá sao? Hẩn là bị tên ác tặc Tô Văn kia vu oan giá họa, là ta ta cũng không trở về, trở về để làm chi? Vì hoàng gia bọn họ bán mạng, kết quả đến cả bản thân cùng gia quyến cũng suýt mất mạng, ai còn đi làm loại việc ngu ngốc này?”

“Cũng không thể nói như vậy, nam nhi cả đời phấn đấu không phải để làm rạng rỡ tổ tông áo gấm về nhà hay sao, hưởng chi hiện tại đã có tân hoàng.....”

“Tân hoàng thì như thế nào?” Lão Ký trừng mắt nhìn hẩn nói, “Người đi gặp Văn tướng quân thì được, nhưng đừng ở trước mặt nha đầu A Đang kia nói như vậy, nha đầu kia từ lần tìm được đường sống trong chỗ chết kia đã ghi thù! Nàng hận không thể lột da lão hoàng... Khụ, khụ, lão gia hỏa kia, nếu ở trước mặt cha của nàng nói lời này, người không bị nàng đánh cho một trận mới là lạ.”

Văn Ngọc Đang luôn kết giao đủ dạng người, những bằng hữu này là người trong giang hồ cũng không làm cho người ta bất ngờ, chẳng qua là nghe bọn họ nói về Văn gia giống như đã chứng kiến tận mắt cuộc chiến lúc ấy, La Di Ca trong lòng vừa động.

Nơi này tin tức bế tắc, La Di Ca đã lâu không nghe được tin gì từ bên ngoài. Trước khi tới nơi này, hẩn nghe nói Văn gia trốn khỏi Long thành, Tô Văn bị lăng trì xử tử, tiếp sau đó Tân hoàng đăng cơ đại xá thiên hạ, hẩn lúc đó đang định cư ở Mạc gia thôn. Hẩn tâm tư thay đổi, hướng lão Ký nói: “Vị đại bá này trông rất quen mặt, không biết Đậu Khẩu Hương (2) ở nơi này so với Quân Lan Loại (3) ở Long thành thì thế nào?”

Lão Ký đi theo người khác uống trà, chỉ biết trà thơm uống ngon, về phần vì sao lại ngon, ngon cái gì thì đều không biết, nhưng nhìn những người xung quanh, hẩn ấp úng nói: “Đậu khẩu hương..... Không tồi, không tồi, nhưng.....”

“Nhưng chung quy vẫn không bì được Quân Lan Loại để lại dư vị đậm đà... Thì ra đại bá cũng giống tại hạ thích Quân Lan Loại.”

Lão Ký vội thuận theo hẩn nói: “Đúng, đúng, đúng, vị tiểu ca này nói không sai, xem ra tiểu ca cũng đã từng qua Long thành?”

Dụng ý của La Di Ca chính là vậy, liền đáp: “Trước kia đã từng qua, khi đó Văn tướng quân còn tại chức, sau lại nghe nói Văn tướng quân bị quân bán nước Tô Văn làm hại phải rời khỏi kinh đô chẳng biết đi đâu.....”

“Người nghe được tin tức từ lúc nào? Văn tướng quân ở Tử Ngộ Sơn tiêu điều tự tại, nghe nói gần đây đã có Tôn nhi.”

“Là Lưu tiểu thư sinh?”

“Lời thôi dài dòng, trừ bỏ nàng còn có thể là ai?” Hai người càng tán gẫu chủ đề càng rộng, từ Văn gia “chiếm núi làm vua” đến Tân hoàng nạp Hạ Lan Nhị làm quý phi.

“Nghe nói Văn gia còn có một nữ nhi không biết lập gia đình chưa?” La Di Ca uống một ngụm trà không chút để ý hỏi.

“Nha đầu kia? Được Văn tướng quân sủng ái tận trời, cứ nhiên lớn như vậy rồi cũng không đem nàng gả đi, còn mỗi ngày đều chạy ra bên ngoài, từ sau khi đại xá cứ hai tháng lại xuống núi đi Long thành một chuyến.... Kể cũng lạ, nàng không muốn về Long thành vậy mà cứ hai tháng lại chạy xuống Long thành làm gì?”

Những gì cần biết đều đã biết, La Di Ca tán gẫu thêm một lúc liền cáo từ. Hắn tính ngày cứ cách hai tháng lại lấy cớ kêu muối muối dẫn theo Mạc Hải đến Phiên Lâm trấn mua đồ, từ Tử Ngộ Sơn tới Long thành tất phải đi qua nơi này.

Nửa năm sau, La Di Thanh ở trấn nhỏ gặp gỡ Văn Ngọc Đang.

(1) Bối cảnh: dịch nôm na là bối trí lười câu, mọi người đọc nội dung sẽ hiểu ngụ ý của nó là anh La Di Ca lựa đúng thời gian Văn Ngọc Đang xuống núi để kêu muối muối đến Phiên Lâm trấn, dẫn theo chồng để khiến chị ý tò mò phải tìm đến hỏi, kiểu mắc mòi, quăng cần, chỉ đợi cá cắn câu ý! (¬_¬) Ta thích nam chính phúc hắc, càng phúc hắc ta càng thích! (3)

(2), (3) Đậu Khẩu Hương, Quân Lan Loại: tên của 2 loại trà cổ

14. Chương 14: Long Thành

7 ngày sau, Văn Ngọc Đang đứng ngoài cửa lớn Lưu gia, hướng lão Giang gác cổng chào hỏi.

“Văn tiểu thư, ta còn tưởng tiểu thư tháng này không tới chứ?” Lão Giang cười ha hả nói với Văn Ngọc Đang, “Thiếu gia tới hiệu buôn, không có trong phủ, tiểu thư tới hiệu buôn hay qua gặp lão gia trước?”

“Lưu thúc thúc tìm ta?”

“Đúng vậy! Lão gia nói trông thấy Văn tiểu thư thì mời tiểu thư đến gặp lão gia.”

“Được, vậy ta đi gặp Lưu thúc thúc trước.”

Lúc này Lưu Trường Khanh đang dạy Vô Ngữ (1) viết chữ trong khu nhà trước kia Thất Nương từng ở. Vô Ngữ đã 8 tuổi, ngày càng trở nên xinh đẹp, qua 3 năm nữa, Long thành chỉ sợ không có cô nương nào xinh đẹp bằng nha đầu này. Lúc Văn gia chạy trốn, nó vẫn đang ở Lưu phủ, Thất Nương đi rồi, Lưu Trường Khanh đặt hết tâm tư lên nó, coi nó như nữ nhi mà chăm sóc.

Lưu Trường Khanh ngẩng đầu thấy Văn Ngọc Đang đến: “A Đang đến đây à?”

“Lưu thúc thúc, người tìm tiểu bối có việc gì sao?”

“Ừ,” ông gật đầu, dặn Vô Ngữ chăm chỉ luyện chữ, sau đó đưa Văn Ngọc Đang tới lương đình nói chuyện.

“Ta muốn nhờ A Đang việc này, giúp ta đưa Vô Ngữ đến Tử Ngộ Sơn ở cùng Thất Nương.”

Văn Ngọc Đang ngần ngại, nàng biết Lưu Trường Khanh cực kỳ yêu thương Vô Ngữ, đang yên đang lành vì sao lại muốn nàng đưa nó đi? Chẳng lẽ Lưu thúc thúc có chuyện? Nàng không khỏi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Trường Khanh thở dài nói: “Từ khi Thất Nương đi rồi, thân thể của ta ngày càng sa sút, Thành Hề đã tiếp nhận toàn bộ hiệu buôn Lưu gia, sắp xếp ổn thỏa, điểm ấy ta đã không còn phải lo lắng, chỉ có đứa nhỏ Vô Ngữ này, nó quá mức xinh đẹp, ta không thể không vì nó suy nghĩ chuyện sau này.”

Văn Ngọc Đang không hiểu: “Xinh đẹp không tốt sao?”

Lưu Trường Khanh nói: “Từ xưa hồng nhan bạc mệnh, quá mức xinh đẹp chưa hẳn là chuyện tốt, huống hồ nơi này là đâu? Là kinh đô Long thành, phạm là nữ tử xinh đẹp, thông tuệ chỉ cần hơi có danh tiếng, không phải vào cung thì cũng bị các con cháu quan lại quyền quý nạp làm thê thiếp, người nhìn Hạ Lan Nhị sẽ biết, ngày đó nếu đại tẩu người không phải ứng biến nhanh chỉ sợ cũng là như thế... Bất quá người là ngoại lệ.”

Lưu Trường Khanh nói tới đây liếc nhìn Văn Ngọc Đang, nàng sờ mũi cười hắc hắc.

Lưu Trường Khanh lại nói: “Hai năm nay ta không cho Vô Ngữ ra ngoài, nhưng tiếng tăm của nó vẫn bị truyền ra, vì vậy ta nghĩ thừa lúc nó còn nhỏ, sớm đưa nó đi, tương lai nhờ ta có việc gì thì còn có người chiếu cố nó.”

Văn Ngọc Đang nhú mày nói: “Lưu thúc thúc đừng nói những điều không may như vậy, đại tẩu nghe được sẽ sốt ruột chết mất. Ách, hay là thúc thúc và Vô Ngữ cùng nhau lên núi, đại tẩu thấy thúc thúc nhất định rất vui vẻ.”

Lưu Trường Khanh lắc đầu: “Người không biết, trong lòng ta còn có một nỗi lo lắng, Thành Hề tuy rằng đem hiệu buôn quản lý rất tốt, nhưng thủ đoạn làm việc lại quá mức tàn nhẫn, đặc biệt đối với người cùng tộc lại càng không khoan dung, cho nên hai bên quan hệ vô cùng căng thẳng, ta ở đây còn có thể làm người ở giữa hòa giải, nếu ta đi, chỉ sợ sự tình lại càng trở nên nghiêm trọng.”

Văn Ngọc Đang chưa từng nghe Lưu Thành Hề nói chuyện làm ăn, lo lắng nói: “Huynh ấy có làm sao không?”

Lưu Trường Khanh nói: “Nó thì có thể làm sao? Những vị trí trọng yếu trong hiệu buôn đều là người của nó, ta sợ chính là những người trong tộc, ta nhìn nó an bài như vậy chỉ sợ sớm đã có mưu tính trước. Ta đi rồi, nó trước tiên sẽ lấy những người này khai đao.”

Văn Ngọc Đang lúc này mới yên tâm: “Cái này cũng không thể trách huynh ấy, nếu những người đó làm việc tốt sao có thể bị người khác bắt được nhược điểm.”

“Nha đầu, người toàn nói giúp nó, bắt quá ta hỏi người, người và nó từ khi nào trở nên thân thiết như vậy?” Ánh mắt Lưu Trường Khanh lộ ra ý cười.

Mặt Văn Ngọc Đang đỏ lên: “Chúng cháu giao tình vẫn sẽ không tệ. Cháu đi đường mệt chết đi được, muốn nghỉ ngơi một chút, lát nữa gặp lại Lưu thúc thúc.”

Nàng lui ra sau hai bước rồi nhanh như chớp bỏ chạy.

Lưu phủ đặc biệt vì Văn Ngọc Đang giữ lại một gian phòng khách, mỗi ngày đều có nha hoàn quét tước. Nàng vào phòng uống vội chén nước, sờ sờ mặt mình, ách, vẫn còn có chút nóng.

Khi nào thì tốt như vậy... Tay nàng đặt lên môi, nhớ lại chiếc hôn kia...

Lần đó nàng đi thăm Quách đại ca bị Tống Lộ Nhi đả thương, trên đường về gặp Lưu Thành Hề đang say bí tỉ, chính là lần đó hắn đã hôn nàng.

Chưa từng nghĩ tới một ngày mối quan hệ của 2 người lại phát triển thành như vậy...

Cũng bởi cách dạy dỗ của mẫu thân, nàng từ nhỏ ít kết giao với các cô bé cùng tuổi, nhưng bằng hữu là nam thì không thiếu, Lưu Thành Hề là một trong số đó, ngày đó nàng đang treo lên cây bắt chim, thì thấy phía dưới có 1 đứa trẻ đang đứng. Hắn lúc đó bộ dạng môi hồng răng trắng, phần điêu ngọc trác (2), trên tai trái còn đeo một chiếc hoa tai vàng càng thêm phần khả ái, hại nàng lần đầu tiên nhìn thấy còn tưởng là con gái. Nhưng mà hắn gây chuyện sinh sự so với nàng còn nghịch ngợm hơn, không ít lần khiến thị vệ mang tiếng xấu thay hắn. Năm 13 tuổi, hắn bị Lưu thúc thúc đuổi về Đan Phượng thành, nàng khi ấy còn thấy tiếc vì mất đi một người bạn cùng chơi đùa, vậy mà hôm nay...

Trong đầu hiện lên hình bóng La Di Ca. Không được phép nghĩ nữa, nàng lắc đầu, cố gắng chuyển hướng suy nghĩ về phía Lưu Thành Hề.

Nhớ tới ngày đó, nàng một đêm không chợp mắt, sáng sớm nổi giận đùng đùng đi tìm hắn tính sổ, vậy mà tên kia cứ nhiên ần ần đầu rên rĩ nói với nàng: “Dã nha đầu, Tôn quản gia nói hôm qua muội đưa ta về, muội... Lúc muội đưa ta về Thất nương có nhà không?”

Lúc ấy thần sắc hắn vô cùng kỳ quái, không hề đề cập tới chuyện hôm qua hôn nàng, làm nàng tưởng hắn uống rượu không nhớ rõ, hại nàng đem lời mắng chửi định nói ra nuốt vào trong bụng, thiếu chút thì nội thương. Sau này nàng mới hiểu nguyên lai lúc ấy Lưu Thành Hề tưởng người hôn nàng là Thất Nương.

Sau ngày ấy, không biết vì sao nàng đối với hắn bắt đầu không giống với trước kia, bắt đầu chú ý hắn, lại chạy đi tìm hắn xem hắn làm gì, lấy cớ cùng hắn nói chuyện phiếm.

Lần đầu tiên phát hiện người hấn thích là Thất Nương chính là vào thời điểm sau Bách Hoa Yến. Khi đó ca ca nàng đã cùng Thất Nương đính hôn, đang chuẩn bị cho hôn lễ. Đêm đó nàng tới tìm Thất Nương, vừa bước chân vào vườn thì thấy hấn đứng ngây ngốc ở viên ngoại nhìn xuyên qua ô cửa sổ nhỏ khắc hoa, nàng ngó đầu nhìn theo hướng đó chỉ thấy Thất Nương cùng sa lang. Khi đó nàng cũng chỉ là nghi ngờ, mãi cho đến khi hấn phái người trối Thất Nương lại...

Hừ! Dù sao Thất Nương hiện giờ đã sắp gả cho đại ca, hấn cũng chưa có cưới vợ, ai nói tương lai nàng không có cơ hội trở thành Lưu phu nhân!

Nàng mặc nguyên y phục nằm trên giường, vốn chỉ định nghỉ ngơi một lát, chắc do mấy ngày nay đi đường quá mệt mỏi, nàng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Văn tiểu thư, Văn tiểu thư, người tỉnh dậy đi!”, nàng bị một nha hoàn lay dậy, “Đã đến giờ cơm chiều, lão gia sai nô tỳ đến mời Văn tiểu thư tới dùng bữa.”

Văn Ngọc Đang nhìn sắc trời bên ngoài, nàng thế mà đã ngủ hơn nửa ngày.

Nàng theo nha hoàn đi về hướng tiền sảnh, vừa đi vừa hỏi: “Lưu Thành Hề về chưa?”

“Thiếu gia vừa trở về, đang cùng lão gia nói chuyện.”

Còn cách một cái hành lang gấp khúc chợt nghe thấy tiếng của Lưu Thành Hề: “...Đã cho cơ hội, là do bản thân hấn... Tóm lại là lần này con sẽ không bỏ qua nữa.”

Nàng sưng sốt bước nhanh hơn.

“...Hấn là nhị ca của ngươi, Thành Hề!” Lưu Trường Khanh ngữ điệu trầm trọng.

“Chính vì như thế, con mới càng không thể hạ thủ lưu tình, cha không phải không biết người trong tộc ai cũng đang theo dõi việc này, nếu bao che cho hấn, con làm sao còn có thể trông nom hiệu buôn Lưu gia?”

Văn Ngọc Đang lúc này mới nhớ ra Lưu Thành Hề là người trong gia tộc được Lưu Trường Khanh nhận làm con thừa tự, nàng đứng ở cửa có chút do dự, đây là chuyện nhà người ta, nàng tốt nhất vẫn không nên tham gia vào.

Vô Ngữ trông thấy nàng, kéo ống tay áo Lưu Trường Khanh, chỉ chỉ ngoài cửa.

Phụ tử hai người đồng thời im lặng, Lưu Trường Khanh miễn cưỡng cười cười tiếp đón nàng vào phòng, phân phó hạ nhân mang cơm lên.

Từ khi Thất Nương gặp chuyện không may, Lưu Thành Hề thay đổi rất nhiều. Hấn trước kia chỉ thích chơi đùa âm ỉ, đối với chính sự ngược lại không có hứng thú, nhưng hiện tại hấn làm việc cẩn thận, tỉ mỉ, công tư phân minh... Không phải, hấn là sớm hơn, nàng cẩn thận nhớ lại, hấn trở về Long thành cũng đã bắt đầu thay đổi, tính ra sau khi Lưu thúc thúc nhận Thất Nương làm nghĩa nữ không lâu, chỉ là chính mình không nhận ra.

Hấn, là vì Thất Nương sao? Nàng nhất thời ăn không ngon.

(1) Vô Ngữ: là đứa trẻ ngày trước Thất Nương và Văn Ngọc Hồ vô tình cứu được, đưa về phủ chăm sóc, vì không chịu nói gì nên đặt tên là Vô Ngữ.

(2) Phấn điêu ngọc trác: Cụm từ thường dùng để mô tả người phụ nữ xinh đẹp thanh cao hoặc những đứa bé trắng nõn, mềm mịn, ở đây nghiêng về nghĩa thứ 2

15. Chương 15: Dị Bảo

Lần đó Thất Nương gặp chuyện không may, hấn bị đánh trọng thương, để Lưu Trường Khanh đỡ lo lắng, nàng mỗi ngày đều phải lấy tin tức từ phía ca ca báo lại với Lưu thúc thúc, sau lại đi chăm sóc hấn. Hấn nằm liệt giường hơn 10 ngày mới có thể bước xuống, nhưng điều đó cũng không khiến hấn lo lắng bằng những tin tức của Thất Nương. Trừ khi nghe nàng truyền lại tin tức của Thất Nương, mỗi ngày tổng số lời hấn nói còn không lên đến chục câu.

Ngày ấy nàng lại đi gặp hắn. Ngoài việc biết được Thất Nương ở ngoài thành trăm dặm bị bắt đi thì không có tin tức gì khác, hắn nghe xong như trước trăm mặt không nói. Mỗi khi như vậy, Văn Ngọc Đang lại muốn mắng chửi người, không khí âm dương bất quái như vậy khiến nàng cảm thấy không được thoải mái. Hiện giờ trong phòng trừ hắn và nàng ra, đến cả thư đồng Thiên Nhai của hắn và nha hoàn hầu hạ nàng cũng đều chờ ở bên ngoài, hiển nhiên cũng bởi vì không khí bất thường trong phòng này. Ngày ấy nàng rất cuộc nhìn không được, đem tất cả người trong viện của hắn đuổi đến tiểu viện, phát cấu trừng mắt nhìn thẳng hắn.

“Lưu Thành Hề, huynh đây là cái bộ dạng gì vậy, nếu không phải vì huynh, Thất Nương có thể xảy ra chuyện gì? Huynh một bằng đại ca của ta không, bọn họ bên ba mấy ngày liền, mọi người cũng theo đó mà lo lắng, hãi hùng, còn huynh ở đây khỏe rồi, lại suốt ngày bày ra cái vẻ mặt âm u như người khác thiếu nợ huynh vậy!”

Lưu Thành Hề vẫn không nói một lời.

Nàng giận dữ lại nói: “Huynh không nói tưởng là người khác không biết sao? Huynh trối Thất Nương lại vì huynh thích tỷ ấy có phải hay không? Lưu Thành Hề huynh có còn là nam nhân hay không? Đại trượng phu dám yêu dám hận dám làm dám chịu, huynh nếu thích Thất Nương thì phải đi nói với tỷ ấy! Vì sao làm ra những hành vi đáng xấu hổ như vậy cũng không dám đối mặt? Huynh làm như vậy vì sợ Thất Nương cự tuyệt huynh phải không? Huynh biết người Thất Nương yêu là đại ca ta nên không dám nói có phải hay không....”

Đang nói chợt dừng lại, nàng trợn mắt nhìn Lưu Thành Hề.

Từng giọt lệ đang rơi xuống trên khuôn mặt tuần tú của hắn, hắn khóc! Nàng ngây ra không cử động. Phụ thân cùng đại ca là quân nhân, quân nhân đổ máu không đổ lệ, cho dù Lưu Thành Hề thanh tú như nữ nhân nhưng hắn cũng là nam nhân. Nước mắt đau thương vô thanh vô tức chảy xuống làm nàng kinh ngạc không biết phải làm sao, Văn Ngọc Đang chưa từng thấy qua biểu cảm như vậy.

“Muội cho rằng ta chưa từng sao?” Âm điệu hắn nặng trĩu, một đôi tinh mâu thẳng tắp nhắm vào nàng, làm cho nàng thấy rõ trong con ngươi kia có biết bao đau đớn, “Người nàng biết đầu tiên là ta, cùng nàng ở chung lâu nhất là ta, người vốn có khả năng nhất là ta... Thế nhưng nàng lại khẳng khái... là muội muội của ta.”

Hai tiếng muội muội từ miệng hắn phát ra giống như pha lẫn một nỗi tuyệt vọng từ sâu trong đáy lòng.

“Nhưng, tỷ ấy không phải thân muội muội của huynh!” Văn Ngọc Đang ngơ ngác nhìn hắn lẩm bẩm nói. (muội muội ruột thịt)

“A... Thế nhưng nàng vẫn là muội muội của ta. Trên đời này có biết bao kẻ cường đạo làm việc xấu xa hạ lưu với nữ nhân, mà ta... Chỉ bởi vì nàng là muội muội trên danh nghĩa của ta, trên lưng đã mang tội danh loạn luân, đời này điều ta muốn nhất chính là Thất Nương, nếu có thể ở cùng 1 chỗ với nàng, hiệu buôn Lưu gia tính là cái gì? Thật sự là châm chọc, chỗ dựa vững chắc của ta là gia tộc, bản thân ta bị trối buộc, bởi vì nó, ta đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, không ở lại kết quả là đem cơ hội nhường cho đại ca muội, Văn Ngọc Đang, nếu lúc trước ta không rời Đan Phượng thành, đại ca muội chưa chắc có cơ hội lấy Thất Nương, chưa hẳn có cơ hội...” Giống như thứ đã ở trong tay mình lại có thể bởi vì sơ suất mà làm rơi, cái loại hối hận này làm cho hắn càng đau. Mỗi nụ cười, mỗi cái nhăn mặt của Thất Nương, từng biểu cảm không hề giả dối của nàng, từng đêm dài vô hạn.

Văn Ngọc Đang im lặng, Lưu Thành Hề nói không sai, nếu lúc trước hắn không đi, ai có thể cam đoan hắn sẽ không làm Thất Nương động tâm. Xét về gia cảnh, tướng mạo hắn không hề kém đại ca, nói thế nào ở Long thành cũng rất nhiều cô nương để ý, nhưng...

“Nhưng là mặc kệ huynh nói thế nào, Thất Nương hiện giờ chỉ yêu đại ca ta, người nàng muốn lấy cũng chỉ có đại ca ta, đây là sự thật”, trong lòng có chút chua xót, nhưng nàng vẫn phải kiên quyết nói ra, “Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, có hối hận cũng không ích gì, Lưu Thành Hề huynh buông tay đi.” Cũng buông tha cho chính mình.

“Nàng là Thất Nương...” Hắn nhẹ giọng nhớ kỹ tên Thất Nương, giống như nghĩ ra điều gì, nghiêng đầu đôi mắt ôn nhu như nước, biết rõ là đau lại cứ si ngốc không buông ra, nước mắt của hắn đã khô, đôi con ngươi

như lửa sâu kín thâm trầm, môi nhẹ nhàng nói: “Ta sao có thể buông tay... Hơn nữa vì cái gì ta phải buông tay, ta chỉ bắt quá làm theo những gì ta muốn,” mâu thuẫn lộ ra kiên định, cười khẽ, làm nội tâm Văn Ngọc Đang co rút, cảm giác thật kỳ quái, “A Đang, ta không giống muội, có thể nhìn người mình thích lấy người khác, ta không có vĩ đại như vậy, có thể dễ dàng buông tay để đối phương hạnh phúc, ta không làm được! Ta thích nàng, mặc kệ nàng có làm thê tử làm mẹ người khác ta cũng không buông tay, ta không buông tay, cũng không muốn buông tay.”

Hắn nói trắng ra như vậy làm Văn Ngọc Đang nghe mà ngây người.

Đáy mắt quyết tuyệt có cả vẻ điên cuồng, cười châm biếm...

...Nụ cười kia... Không tự chủ được, nàng cố gắng đè nén trái tim đang đập kịch liệt.

Cho tới hôm nay nàng cũng không hiểu được, rõ ràng nam nhân đang rơi lệ trước mắt nàng được xem là hành xử độc ác, vì cái gì nàng ngược lại bị Lưu Thành Hề hấp dẫn? Hơn nữa nam nhân này còn tuyên bố thích nữ nhân khác. Nếu là trước đây Văn Ngọc Đang nhất định không làm chuyện như vậy. Ngay cả La Di Ca nàng thăm mền mười năm cũng có thể sau một đêm say tiêu sái buông tay, vậy mà giờ lại muốn đào một cái hố khác, cái hố kia rành rành ngay trước mắt nàng.

Lại càng không hiểu được chính là, Lưu Thành Hề và nàng rốt cuộc tính là loại quan hệ gì? Có lẽ bởi vì nàng biết tâm sự của hắn, có lẽ là vì tìm nơi phát tiết, có lẽ bởi vì cá tính nàng giống nam nhân, dù sao thì từ sau chuyện đó Lưu Thành Hề đối với nàng trái lại không giống những người khác trong nhà. Phải biết rằng sau khi Thất Nương xảy ra chuyện, hắn đối với phụ thân nói chuyện cũng hồ hững có lẽ như người xa lạ.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn dưới ánh đèn đối chiếu sổ sách, gương mặt tuấn tú khẽ cau mày, thông thả lật xem.

Nàng không tin Lưu Thành Hề đối với nàng một chút tình cảm cũng không có. Ngay cả Lưu thúc thúc, Giang bá gác cổng, bọn họ cũng nhìn ra được, hắn làm sao có thể không nhận ra? Hỏi đi, cùng lắm thì coi hắn như La Di Ca, còn tốt hơn cứ nữa với như vậy.

” Lưu Thành Hề, huynh...” Nhìn Lưu Thành Hề ngẩng đầu lộ vẻ thắc mắc, lời vừa đến miệng lại chuyển thành, “Lưu thúc thúc muốn muội đưa Vô Ngữ lên núi, huynh đi không?”

“Không đi.” Hắn trả lời dứt khoát.

Bởi vì trong lòng có quỷ, nàng có chút nôn nóng, tâm phiền ý loạn.

“Ba”, nàng một phen vỗ vào quyển sách của hắn, không cho hắn tiếp tục, “Huynh sợ sao? Huynh vẫn còn sợ đi gặp Thất Nương? Bởi vì sợ tỷ ấy vì chuyện năm đó ghét huynh?”

Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn hắn.

“Không đi không phải không muốn đi,” Lưu Thành Hề bình tĩnh nói, ” Nếu như không có cơ hội mang nàng đi, như vậy ta tình nguyện không đi, khi nào ta có năng lực mang nàng đi ta sẽ gặp nàng, hoặc còn có 1 trường hợp, Thất Nương tự nguyện rời khỏi Tử Ngộ Sơn, nếu Văn Ngọc Hồ ủy khuất nàng, thì muội nói với Thất Nương, ta sẽ đi đón nàng.”

Trải qua nhiều năm, hắn đã trở nên ần ần.

Thấy hắn ở trước mặt nàng không chút nào kiêng kỵ, nàng hồn hên: “Lưu Thành Hề, chẳng lẽ trong mắt huynh không nhìn thấy nữ nhân nào khác hay sao?”

Tỷ như — muội a!

Mắt hắn không gợn sóng nhìn nàng: “Không thấy.”

Nàng tức hộc máu. Cho dù hành vi cử chỉ của nàng có chút tùy tiện, ăn nói thô lỗ không văn hoa, nhưng cần khuôn mặt có khuôn mặt, muốn đáng người có đáng người, đích thực cũng là một mỹ nữ. Tốt xấu gì năm đó nàng cũng đứng đầu Bách Hoa Yến! Hắn cư nhiên không coi nàng là nữ nhân? Tức chết nàng!

Nàng còn đang muốn tranh cãi cùng hắn thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa: “Thiếu gia, Giang quản sự cầu kiến.”

“Mời vào.”

Giang Ngự đã tiếp nhận từ tay Trần Cương chức vụ quản sự hiệu buôn ám tự Lưu gia ở Long thành, trẻ như này còn vội vàng tìm đến Lưu Thành Hề, tất nhiên là có chuyện quan trọng.

Hiệu buôn ám tự Lưu gia hiện có Đại Trân Phường đang giữ độc quyền về châu báu, ngọc khí, hôm nay Đại Trân Phường đón tiếp một vị khách vô cùng khó hiểu, không chịu cùng chương quây nói chuyện, cố ý muốn gặp lão bản, phải lên trao đổi, chương quây thấy hắn ra tay thường hào phóng, sợ lỡ mất vị khách lớn, mời Giang Ngự đến nói chuyện. Người này bày tỏ mình có một dị bảo hy vọng Đại Trân Phường hỗ trợ.

“Giúp hắn bán đấu giá?” Lưu Thành Hề kinh ngạc.

“Không sai, vật ấy vô giá, thuộc hạ không dám một mình đáp ứng, nói với hắn phải suy nghĩ một chút, ngày mai sẽ cho hắn một câu trả lời thuyết phục, cho nên đặc biệt đến xin chỉ thị của thiếu gia.”

Đoán được người này sẽ đem nó đến nhờ Đại Trân Phường hỗ trợ, hơn phân nửa nguyên nhân nhất định vì Đại Trân Phường là nơi giữ trân bảo uy tín nhất trong thành, nếu bọn họ còn không dám, những nơi khác chắc chắn không muốn nhận.

“Đồ vật đó là gì?” Văn Ngọc Đang cũng nổi hứng thú.

“Băng Ngọc Linh Lung.”

“Cái gì?” Lưu Thành Hề cùng Văn Ngọc Đang đồng thời thất thanh.

16. Chương 16: Dị Bảo (tiếp)

Lời tác giả: Hai nghìn năm trước, đại lục bị chia thành 16 tiểu quốc. Trong đó Ngự quốc có một vị quân chủ vô địch tên là Li. Sở dĩ nói vô địch, là bởi vì hắn đã đem đại lục một lần nữa thống nhất lại, khai sáng kỷ nguyên mới, quốc danh sửa thành Long Hợp. Long Giao quốc cùng Tây Lũng quốc hiện nay chính là trung tâm Long Hợp ngày ấy.

Theo truyền thuyết, Băng Ngọc Linh Lung là vật tùy thân của Li. Băng Ngọc Linh Lung trông thế nào sử sách không ghi lại, chỉ biết nó được chế ra từ một khối hàn ngọc cổ, có thể giải độc sinh cơ, là thánh phẩm chữa thương, nghe nói chính nhờ vật ấy, Li mới có thể tồn tại qua bao nhiêu trận chiến, cho đến ngày thống nhất Long Hợp. Nhưng nguyên nhân này vẫn chưa phải thứ khiến Văn Ngọc Đang giật mình. (giải độc, hàn gấn vết thương, tăng cường sức khỏe)

Nguyên nhân chân chính ở chỗ trong truyền thuyết trừ bỏ Băng Ngọc Linh Lung, vật bồi táng cùng Li còn có Thượng Cổ Bình Thư Độc Vũ Luận. Đã sử đời sau ghi lại không giống nhau, nhưng đa số đều nói Li là người được thần linh lựa chọn để chấm dứt hỗn chiến giữa 16 quốc gia, đem lại sự yên bình cho muôn dân, Độc Vũ luận là thiên thư mà thần linh lưu lại để trợ giúp Li, Li bởi vì có nó mới có năng lực thống nhất Long Hợp. Hiện giờ Băng Ngọc Linh Lung đã xuất hiện, vậy Độc Vũ Luận đâu? (vật chôn cùng)

Băng Ngọc Linh Lung này nếu như là thật, chỉ sợ triều đình, giang hồ đều sẽ hỗn loạn. Trên đời này không có một vị quân vương nào không muốn chiếm được Độc Vũ Luận, cũng giống như người trong giang hồ không ai không muốn có Băng Ngọc Linh Lung.

Hồ hấp của 3 người trong phòng trở nên nặng nề, Lưu Thành Hề lấy lại bình tĩnh hỏi Giang Ngự: “Người có nhìn thấy Băng Ngọc Linh Lung không?”

Giang Ngự lắc đầu nói: “Không có, hắn nói nếu chúng ta đáp ứng rồi, hắn sẽ đưa đến cho chúng ta giám định.”

Văn Ngọc Đang nói: “Chưa ai nhìn thấy Băng Ngọc Linh Lung, sao biết thật giả?”

Lưu Thành Hề trầm ngâm nói: “Nếu đúng là thánh phẩm chữa thương như trong truyền thuyết, luôn luôn có biện pháp biết thật giả, chẳng qua là hắc có can đảm đem bán Bằng Ngọc Linh Lung chỉ sợ có tâm gây rối...”

Vật quý báu như vậy không phải dùng từ vô giá để hình dung, người bình thường nếu có được nó giấu còn không kịp, sao có thể đem bán? Huống chi sách sử chỉ cần nhắc đến nó, mặt sau nhất định sẽ nói đến Độc Vũ luận. Người này nếu có được Bằng Ngọc Linh Lung rất có thể cũng giữ Độc Vũ Luận, dị bảo khiến người đời mơ ước như vậy nhất định sẽ mang tới họa sát thân, vậy mà hắc cũng dám đem đi bán? Ngay cả Văn Ngọc Đang cũng mơ hồ cảm thấy không ổn.

Chỉ cần tin tức này truyền ra ngoài, các quốc gia chỉ sợ đều sẽ rục rịch, đối với Long Giao quốc mà nói, tin tức này là tốt hay xấu rất khó đoán trước. Một cái không tốt rất có thể lại đưa tới chiến hỏa, đến lúc đó Long Giao quốc liền gặp nạn.

Văn Ngọc Đan quả quyết nói với Lưu Thành Hề: “Bất luận là thật hay giả, đêm nay huynh ngay lập tức phái người truyền tin tức này tới Tử Ngõ Sơn cho cha ta biết.”

Lưu Thành Hề đáp ứng, rồi hướng Giang Ngự giao phó: “Hắc không đem Bằng Ngọc Linh Lung trực tiếp bán cho chúng ta mà muốn bán đấu giá, đã nói lên hắc căn bản là có tâm đem điều này truyền ra ngoài, vô luận là chúng ta tiếp nhận hay không, hắc cũng sẽ thông qua người khác làm chuyện này, ngày mai người trả lời hắc chúng ta nhận... Còn có, âm thầm phái người đi theo hắc, cần phải tra ra bối cảnh của hắc, người này nếu dám đem Bằng Ngọc Linh Lung ra bán, nhất định phải có bối cảnh đặc biệt, nói không chừng hắc là gian tế của quốc gia khác.”

Hoàng đế Long Giao quốc hiện giờ là minh quân hiếm có. Từ khi ngài đăng cơ kế vị, chăm lo chính sự, giảm bớt lao dịch, hạn chế thu thuế, khiến cho quốc gia ngày càng hưng thịnh hơn xưa. Nhưng dù sao tân hoàng cũng mới lên ngôi, căn cơ chưa vững, rất dễ bị người khác thừa dịp lợi dụng.

Giang Ngự gật đầu.

Ngày thứ hai, Giang Ngự lại tới.

“Hắc giống như biết chúng ta sẽ đáp ứng, cứ nhiên đem Bằng Ngọc Linh Lung mang đến.”

Người nọ tự tay biểu diễn công dụng của Bằng Ngọc Linh Lung cho Giang Ngự chứng kiến. Hắc đem Bằng Ngọc Linh Lung ngâm vào trong nước, một khắc sau lấy ra, đem nước đó đổ vào một con thỏ bị thương, “Đó thật sự là kỳ tích, tôi thấy tận mắt máu tươi đang chảy đầm đìa khỏi miệng vết thương kia trong phút chốc liền dừng lại, người nọ nói nếu như có thời gian, chỉ cần một ngày ba lượt, vết thương này bất quá bảy ngày có thể khỏi hẳn, không lưu lại một chút dấu vết.”

Lưu Thành Hề kinh ngạc ngắt lời Giang Ngự: “Vậy người có tra ra hắc là người nào không?”

“Người này vô cùng cẩn thận, mỗi lần tới gặp chúng ta đều dùng khăn che mặt, thấy không rõ tướng mạo, hơn nữa người chúng ta phải đi giám sát nơi ở của hắc đều bị hắc cắt đuôi... Còn có, tiền đặt cọc hắc giao đều là ngân phiếu thông dụng, cũng không tra ra được cái gì.” Tiền đặt cọc liền giao một ngàn lượng, nhìn thế nào cũng không thấy giống người thiếu tiền.

Văn Ngọc Đang tò mò hỏi: “Bằng Ngọc Linh Lung kia hình dạng thế nào?”

“Chỉ dùng một khối hàn ngọc chạm khắc thành một đôi song long phun châu, chỉ có ngón chân cái lớn nhỏ vô cùng đặc sắc tinh xảo, đem để vào trong chiếc bát đổ đầy nước nó sẽ lắc lư, cặp rồng kia giống như vật sống, nhìn qua như đang truy đuổi lẫn nhau.”

“Vậy hắc có định ngày nào sẽ bán đấu giá không?” Lưu Thành Hề lại hỏi.

“Hắc nói hai tháng sau. Ngày bán đấu giá hắc sẽ lại đem Bằng Ngọc Linh Lung đưa tới, hắc nói hắc đi rồi chúng ta có thể tuyên bố với bên ngoài việc đấu giá.”

“Hai tháng sau? Hắc muốn mọi người đều biết?” Người này rốt cuộc muốn làm gì?

Văn Ngọc Đang đứng phía sau Lưu Thành Hề, nắm ngón tay nắm chặt lưng ghế dựa của hắc, vắt óc suy nghĩ mục đích của người này. Mà Lưu Thành Hề ngồi phía trước, tay không ngừng gõ lên mặt bàn, hắc suy

nghe thật lâu, mới nói với Giang Ngự: “Việc này không tầm thường, nếu truyền ra ngoài, Đại Trân Phường nhất định sẽ bị quan phủ theo dõi, nói không chính xác còn có thể có người trong giang hồ tham dự vào... Để tránh hiệu buôn ám tự bị đưa ra ánh sáng, người không cần nhúng tay, đem toàn bộ việc này giao cho Tần chương quỹ, không đến mức vạn bất đắc dĩ thì không cần liên hệ.”

Cứ như vậy, tin tức về Băng Ngọc Linh Lung nhanh như gió truyền từ Long thành đến các quốc gia Đô thành.

Đầu tiên là chương quỹ Tần Lĩnh của Đại Trân Phường buổi chiều đã bị đô úy Long thành mời đi uống trà, hẳn đương nhiên hỏi không được gì, ngày thứ hai liền mang về mặt tiểu tụy thả người. Giang Ngự đã sớm cùng hần thương lượng, thay đổi tốt khẩu cung, chỉ cần có người hỏi, liền dựa theo cách ăn mặc thực tế của người kia mà nói. Tuy nói hiện nay đã vào thu, nhưng còn chưa lạnh đến mức phải quàng khăn che mặt, cho nên người nọ vào Đại Trân Phường nhất định không ít người nhìn thấy, những người này có thể làm chứng cho bọn họ, người kia là tự mình tìm tới. Hơn nữa Tần chương quỹ còn vô cùng hợp tác, đem những gì Giang Ngự nhìn thấy kể lại chi tiết hình dáng của Băng Ngọc Linh Lung, tóm lại, hẳn ở trước mặt bọn họ biểu hiện đầy đủ bộ dạng tham của lại sợ sắc mặt quan phủ.

Sau khi hần trở về, việc làm ăn của Đại Trân Phường so với ngày thường lại nhiều gấp đôi, chính là đại bộ phận người đến mua đồ, đều bóng gió hỏi một chút về tung tích của Băng Ngọc Linh Lung. Việc làm ăn tốt như vậy, Tần chương quỹ cười như nở hoa, người vây quanh hẳn như vậy làm cho hần hoan hỉ thỏa mãn, mấy ngày nay hẳn ở trước mặt người khác thường đặc ý khoe ra, ở Long thành này hẳn là người duy nhất nhìn thấy Băng Ngọc Linh Lung.

Ở trà lâu đối diện Đại Trân Phường gần đây xuất hiện rất nhiều người không rõ lai lịch, buôn bán cũng bắt đầu đông nghịt. Có khi có người ngồi cả ngày cũng không chịu rời đi, còn thường có người vì tranh đoạt chỗ ngồi mà động tay động chân, sau này đến khi có 2 quan nha đến dẹp thì loại tình huống này mới chấm dứt. Chỉ là mỗi ngày vẫn xung đột không ngừng, chén trà, ấm trà, bàn ghế trong trà lâu thường xuyên được thay mới.

Sau đó chưa đến vài ngày, trong thành tràn vào càng nhiều các loại người khác nhau, những người lưng đeo đao kiếm không thiếu, ngoại tộc từ vùng khác tới đây buôn bán cũng nhiều hơn rất nhiều... Tiếp theo, thủ vệ trong thành tăng mạnh, ngay cả khách điểm tửu lâu cũng bị quan nha và binh lính kiểm tra, không khí ở Long thành trở nên phong thành hạc lệ. (Dựa trên tích: thời Tiên Tần, quân Phù Kiên ở phương Bắc bị quân Tấn đánh bại, trên đường tháo chạy nghe tiếng hạc kêu, lại ngỡ là quân Tấn truy đuổi. Ý là không khí trở nên căng thẳng, sợ bóng sợ gió.)

La Di Ca đứng trong cái tình hình như vậy mà vào thành.

17. Chương 17: Vô Tình Gặp Được

La Di Ca kêu 2 đĩa thức ăn cùng 1 bầu rượu, sau đó bắt đầu đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Bởi vì đông người, hẳn phải ngồi cùng 1 người khác mới có chỗ ngồi. Ngay cả như vậy thì một cái chớp mắt không để ý cũng vẫn có thể mất chỗ như chơi, có thể thấy lực hấp dẫn của Băng Ngọc Linh Lung lớn thế nào... Hoặc có thể nói phiền toái đến mức nào. Hôm nay hẳn đã đến mấy khách điểm đều hết chỗ, thật vất vả mới tìm được một nhà để đặt chân. Nơi này sơ sài, dơ bẩn, bình thường chắc chỉ dùng làm nơi nghỉ lại cho những người dân lao động vội vã, nhưng thời thế lúc này bất đồng, hẳn biết nếu còn tìm tiếp sợ là ngay cả nơi như thế này cũng sẽ chẳng còn, mới miễn cưỡng ở lại.

La Di Ca cùng Hạ Lan Thuyền bắt đồng, Hạ Lan Thuyền là một người đặc biệt giữ thân phận, quan niệm giai cấp của hần vững tựa thành lũy, trong mắt hần người hạ đẳng ngay cả cùng hần nói chuyện còn không xứng, chứ đừng nói là ở cùng dưới một mái hiên với những người dân lao động. Còn La Di Ca chẳng qua là ngại nơi này quá mức dơ bẩn, sơ sài.

Đồ ăn được mang lên, hần ném thử, tạm được, vẫn không bằng tay nghề của Thanh nhi.

Khách điểm hần đang ở là khách điểm phụ cận. Hần không đi tìm Văn Ngọc Đang, không phải không biết nàng ở đâu, chính là không muốn quá nôn nóng. Hơn nữa Long thành phát sinh chuyện như vậy, hẳn cũng

muốn yên lặng theo dõi diễn biến. Thân phận của hắn đặc biệt, năm đó Tô Văn gặp chuyện không may khiến cả nhà bị trảm, tịch thu toàn bộ tài sản, cũng may trước đó hắn đã dẫn La Di Thanh chạy trốn lánh nạn, tuy nói tân hoàng đại xá thiên hạ, hắn vẫn nên tận lực tránh đi những phiền toái không cần thiết, để tránh người khác nhận ra, hắn mới trọ ở khu bình dân.

Trong điểm tiếng người ồn ào không có một khắc im lặng, La Di Ca ở trong góc lẳng lặng ăn.

Một đại hán bộ dạng hung tợn tiến vào trong điểm, nhìn thấy không có chỗ ngồi liền kêu lên: “Tiểu nhị, gói cho ta 3 cân thịt khô cùng một bầu rượu mang đi.”

La Di Ca nghe thanh âm quen tai, không khỏi giương mắt lên nhìn, vừa đúng lúc vị đại hán kia cũng nhìn hắn, người nọ “A” một tiếng, “Đây chẳng phải tiểu ca ở Phiên Lâm trấn sao?”

Đúng là lão Kí mà La Di Ca đã gặp ở Phiên Lâm trấn.

La Di Ca gật đầu với hắn, lão Kí thấy không nhận sai người, liền sải bước qua đó: “Tiểu ca, như thế nào lại đến Long thành?”

La Di Ca mỉm cười nói: “Tìm đến 1 vị bằng hữu, nhưng mà vị bằng hữu kia chuyển nhà, tạm thời mất liên hệ.”

Mắt thấy lão Kí đánh giá người ngồi cùng bàn liền biết hắn hiểu nhầm, lại nói: “Ta đi một mình.”

Lão Kí nói: “Một người ăn cơm có gì vui? Đi, đi, đi, đến chỗ ta, vừa lúc theo ta uống chút rượu.” Người này bản tính nhiệt tình, bất chấp tất cả kéo hắn đi.

Hắn là bằng hữu của Văn Ngọc Đang, La Di Ca cũng không tiện từ chối liền đem đóng gói rượu và thức ăn còn lại đi theo hắn.

Lão Kí ở chỗ không xa, quẹo góc đường là tới. Còn chưa vào cửa, hắn đã kêu to: “Tiểu Lữ, người có nhận ra hắn là ai không?”

Phòng trong còn có một hán tử, so với lão Kí nhỏ tuổi hơn, khoảng ngoài ba mươi, đúng là người lần trước ngồi cùng lão Kí trong quán trà ở Phiên Lâm trấn. Hắn thoáng cái liền nhận ra La Di Ca, tiến lên chào hỏi, cũng là một hán tử nhiệt tình.

Ba người bày rượu và thức ăn, vừa ăn vừa nói chuyện. Hai người lão Kí cũng không ở Long thành, bọn họ võ công không tồi, làm ở cửa hàng áp vận hộ tổng hàng hóa. Mỗi tháng đều phải đến Long thành vài ngày, cho nên ở Long thành thuê sẵn một phòng để tiện nghỉ lại. Phòng rất nhỏ, chỉ có 2 gian, gian ngoài dùng để nấu ăn, gian trong làm phòng ngủ, dù sao cũng vẫn được coi là khá ổn trong tình trạng khủng hoảng như bây giờ.

“Băng Ngọc Linh Lung ai không muốn thấy? Chúng ta cũng muốn xem náo nhiệt, đáng tiếc nghe nói qua 2 tháng nữa mới mở cái gì mà hội đấu giá, đến lúc đó không biết chúng ta có ở Long thành hay không?” Tiểu Lữ nói.

“Ta không định trở về,” lão Kí nói, “Khó có dịp náo nhiệt như vậy, bỏ 2 tháng không kiếm tiền, cũng muốn mở mang tầm mắt.”

“Mở mắt... Người cho là người nhìn thấy được Băng Ngọc Linh Lung? Người không nghe Đại Trân Phường thông báo điều kiện sao? Đầu tiên phải thế chấp ba ngàn lượng bạc làm bảo đảm mới có thể tiến vào hội đấu giá, ba ngàn lượng đó! Tổ gia gia của ta, không phải ba lượng là mà ba ngàn lượng.” Tiểu Lữ líu lười nói.

“Tiểu tử ngươi thì biết cái gì? Người không phát hiện người của Liên Thành Môn đã tới rồi sao, Băng Ngọc Linh Lung đúng là không giành không được, các môn phái khác cũng phái không ít người đến tiền trạm, nếu là ngày thường chúng ta sao thấy được các đại nhân vật như vậy... Hắc hắc, đây mới là mở mắt.”

Mở mắt? Lần này chỉ sợ là đại loạn. La Di Ca chỉ để ý uống rượu dùng bữa, yên lặng nghe không mở miệng.

Tiểu Lữ nghe nói đến Liên Thành Môn, ánh mắt cũng sáng ngời theo: “Là Liên Thành Môn trong một môn một trang tam đại phái?”

Thấy lão Kí gật đầu, hần cũng hưng phấn dị thường, nhưng đảo mắt lại lộ ra sắc mặt chán chường: “Đáng tiếc.....”

La Di Ca lúc này mới có hai phần hứng thú, buông đũa hỏi: “Cái gì là một môn một trang tam đại phái?”

Một môn một trang tam đại phái là võ lâm môn phái được chốn giang hồ thừa nhận là xuất sắc nhất. Một môn là chỉ Liên Thành Môn của Giang Khai thành, một trang là Phượng Hoàng trang của Đan Phượng thành, tam đại phái chính là Vọng Thiên phái của Thanh Đài Sơn, Ứng Triển phái của Tắc Ngoại cùng Thanh Bình phái của Bạch Lang thành. Một môn một trang tam đại phái này sở hữu những người nổi bật nhất trong chốn giang hồ, võ lâm hiện nay do bọn họ làm chủ, sai đâu đánh đó.

“Chúng ta chỉ là võ nghệ gia truyền, họ là danh môn chính tông, thật vất vả mới có cơ hội mở mang kiến thức, sao có thể buông tha,” lão Kí uống một hơi cạn sạch, “La tiểu ca, người nếu không bận gì thì ở lại đây xem náo nhiệt đi, đây chính là cơ hội trăm năm khó gặp, vì Băng Ngọc Linh Lung, các môn phái nhất định tổn hết tâm tư, nói không chừng còn đánh nhau một trận... Hắc hắc, ta cũng xem đủ.”

Trong lúc La Di Ca cùng lão Kí uống rượu, thì Văn Ngọc Đang lại đang quần quýt lấy Lưu Thành Hề đòi môn thiếp hội đấu giá. (là tấm thiếp để có thể vào đấu giá, nôm na là vé vào cửa)

“Vì sao không cho muội?” Văn Ngọc Đang trợn mắt nói.

“Muội biết việc này cực kì nguy hiểm, khắp nơi đều có cao thủ, đến lúc đó không biết lại xảy ra chuyện gì, muội nếu xảy ra chuyện, Văn bá bá cùng phụ thân ta sao có thể tha cho ta.” Lưu Thành Hề mặt không chút thay đổi nói.

“Phụ thân vắng mặt đương nhiên muội muốn giúp ông xem xét tình hình! Xảy ra chuyện gì còn có thể cùng phụ thân xử lý, huynh chỉ việc đưa muội môn thiếp.”

“Không được chính là không được.” Hần quay đầu tiếp tục cùng Giang Ngư thương nghị, không hề trả lời nàng, “Tốt lắm... Người đến lúc đó đại biểu Phong Đô Nhã tham gia hội đấu giá, bất quá người cũng phải cẩn thận... Như vậy hiện giờ người có thể quang minh chính đại đi gặp Tần trưởng quỹ, thế này, người bảo hần đem toàn bộ danh sách chép một bản đưa cho Ngô đô úy, như vậy đối với người nào cũng có lợi...”

Vô luận Văn Ngọc Đang ở bên cạnh âm ỉ thế nào, hần cũng không để ý, cùng Giang Ngư thương nghị xong, xoay người lại đã không thấy thân ảnh Văn Ngọc Đang đâu.

Văn Ngọc Đang thở phì phì ra khỏi thư phòng, trong lòng thầm nghĩ, dù sao vẫn còn thời gian 2 tháng, nàng cũng không tin không có cách nào lấy được môn thiếp. Lưu thúc thúc nhất định không được, như vậy xuống tay với phụ thân không biết được không? Nhưng nàng cũng biết việc này không đơn giản như vậy, phụ thân chưa hẳn đồng ý. Nàng vừa đi vừa nghĩ, bất tri bất giác đã ra khỏi Lưu phủ.

Vốn lượng người trên đường so với ngày xưa đông lên không ít, nàng lại đang suy nghĩ mông lung, không bao lâu đã va phải một người đi ngược chiều. Nàng đang muốn giải thích, quay đầu lại thì bắt gặp một gương mặt quen thuộc, hắc, cư nhiên là Phó Cẩm Tâm.

Có câu cừu nhân kiến diện phân ngoại nhân hồng, Phó Cẩm Tâm được nha hoàn đỡ lấy cười lạnh nói: “Nhìn còn tưởng ai, hóa ra là lão khuê nữ duy nhất của Long Giao quốc!” Những thế hệ thiên kim tiểu thư ngày xưa cùng lứa với Văn Ngọc Đang 2 năm nay đều đã thành gia lập thất, Phó Cẩm Tâm từ hơn 1 năm trước đã gả cho con cả của Hoàng Thị lang. Bởi vì vừa sinh con trai, con đường phía trước rộng mở, đúng lúc khoe ra trước mặt Văn Ngọc Đang. (Thành ngữ chỉ kẻ thù gặp nhau hai bên càng thêm phần giận dữ.)

Hừ, người đứng đầu Bách Hoa Yến thì sao, kết quả còn không bằng ta!

Văn Ngọc Đang hí mắt cười hì hì nói: “Nhìn còn tưởng ai, một thân nhục dưỡng... Chắc chắc, phu nhân không mở miệng tôi cũng không nhận ra.” Phó Cẩm Tâm sinh đứa nhỏ xong béo lên không ít, đặc biệt trên mặt, hai tầng cằm khi nói chuyện rung rung, làm cho nàng phì cười. (ý chỉ phụ nữ sau khi sinh béo lên, nhiều thịt ^^)

Đó cũng là nỗi đau của Phó Cẩm Tâm, nàng mặc dù sinh được nhi tử, vừa vặn là con trai, nhưng vóc dáng lại thay đổi không ít, tướng công cả ngày chỉ biết đi với tiểu thiếp, hiếm khi đến phòng nàng.

“Vậy thì đã sao? Ta hiện giờ đã có chồng có con, dù thế nào so với người cũng vẫn tốt hơn,” thanh âm của nàng bén nhọn, dường như còn sợ người khác nghe không được, “Văn gia có lão khuê nữ, trong Long thành mọi người đều biết, nếu ta là người, không bằng cạo đầu làm ni cô còn hơn khiến người nhà mất mặt như vậy.”

Quả nhiên thanh âm của nàng khiến không ít người liếc mắt sang.

18. Chương 18: Vô Tình Gặp Được (tiếp)

Phía trước Văn Ngọc Đang có mấy nam nhân quay lại đánh giá nàng, trong đó có một vị công tử mày rậm mắt to chen qua đám đông: “Cô nương là thiên kim của Văn Chiến tướng quân?”

Văn Ngọc Đang gật đầu, hần lộ ra sắc mặt vui mừng nói: “Liễu Kiếm ở Vọng Thiên phái nghe đại danh Văn tướng quân đã lâu, hôm nay có duyên gặp cô nương chẳng biết có cơ hội được diện kiến tướng quân hay không?”

Văn Ngọc Đang nghiêng đầu đánh giá hần nói: “Cha ta không ở Long thành.”

Liễu Kiếm có chút thất vọng, nhìn lướt qua Phó Cầm Tâm nói: “Cô nương gặp phiền toái?”

Bị vài vị đại hán nhìn chăm chăm, Phó Cầm Tâm trong lòng cũng có chút sợ hãi, chỉ dám trút lên Văn Ngọc Đang: “Ở trên đường cái mà cũng có thể cùng nam nhân xa lạ đáp lời, người còn không biết xấu hổ? Chẳng trách không có nam nhân nào dám thú người, ai dám lấy loại nữ nhân không tuân thủ nữ tắc như người!”

Phó Cầm Tâm cũng coi như phiền toái?

Văn Ngọc Đang còn chưa mở miệng, Liễu Kiếm cùng 3 vị hán tử phía sau đánh giá Phó Cầm Tâm từ trên xuống dưới 1 lần, nghiêm túc hướng Phó Cầm Tâm nói: “Phụ nhân quả nhiên rất tuân thủ nữ tắc... Kim Bất Hoan ta từ khi sinh ra đến giờ còn chưa có gặp qua một nữ nhân tuân thủ nữ tắc như vậy...”

Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Phó Cầm Tâm, Kim Bất Hoan bỗng nhiên nói tiếp, “Hôm trước ta vừa đi Thái Hồng lâu cư nhiên cũng có nữ tử như vậy, diện mạo kia không tuân thủ nữ tắc không được nha! Nàng ta ngay cả tiếp xúc nam nhân cũng không dám, còn mua vui thế nào được, tiếng tăm lừng lẫy như Thái Hồng lâu cũng có cái loại mặt hàng như vậy.”

Mọi người cười vang.

Những nữ tử bên cạnh nghe xong mắc cỡ đỏ mặt, đi rồi lại hích hích cười trộm.

Phó Cầm Tâm lúc này mới kịp phản ứng, nàng cứng họng, sắc mặt chuyển từ trắng sang xanh, toàn thân phát run xấu hổ, phần nộ muốn chết. Nha hoàn của nàng coi như thông minh, thấy tình thế không ổn vội kéo nàng bước đi.

Việc này sau lại bị người ta truyền miệng, từ đó, Long Giao quốc lại có từ mới để hình dung, mỗi khi có người tở người nào đó mà không tiện mở miệng, sẽ hàm súc nói người đó thật sự rất tuân thủ nữ tắc nha!

Văn Ngọc Đang luôn không câu nệ tiểu tiết, cũng theo đó mà cười ha hả, cười xong liền tiến lên chấp tay nói: “Kim đại ca thật là một người thú vị, không biết có thể hay không, tiểu nữ muốn mời mọi người đi uống trà.”

Nàng cũng không dám lại đi uống rượu.

Liễu Kiếm cướp lời nói trước: “Sao có thể để cô nương mời, tôi làm chủ mời cô nương đi Lan Duyệt trà lâu.”

Liễu Kiếm là đệ tử đứng hàng thứ nhất trong các đệ tử của Vọng Thiên phái, Kim Bất Hoan là ngũ sư huynh của hần, ngoài ra trong 2 người còn lại, người thấp hơn là thất sư huynh Trương Thừa của hần, còn vị công tử có vài phần anh tuấn là Âu Dương Lỗi đệ tử Liên Thành môn. Bọn họ là những người được phái đi tiền trạm.

“Theo chúng ta được biết các đại môn phái có năng lực đều phái người đến tham gia hội đấu giá, hơn nữa nghe đồn Tây Lũng quốc, Nhật Hưng quốc và các quốc gia nhỏ hơn cũng âm thầm phái người dùng các

thân phận khác nhau tới đây, cho nên đến lúc đó Long thành kín người hết chỗ, chúng ta không thể không chuẩn bị trước.” Liễu Kiếm nói.

Bọn họ vừa đến Long thành đã bao luôn một gian trong Lan Duyệt trà lâu, miễn cho mỗi ngày phải cùng người khác tranh chỗ. Xem thế cục lúc này, nếu không phải chuẩn bị từ sớm, đến giờ ngay cả ăn ở cũng thành vấn đề. Cũng may bọn họ là đại môn phái, không lo bị hạn chế về tiền tài.

Văn Ngọc Đang nhíu mày: “Nói cách khác gian tể của các quốc gia cũng sẽ lẫn vào Long thành?”

Kim Bất Hoan nói: “Đây là chuyện nằm trong dự đoán, Bằng Ngọc Linh Lung đi liền với Độc Vũ Luận, đối với Độc Vũ Luận quốc gia nào không giống như hổ rình mồi? Cho dù bọn họ không có năng lực thu vào tay, cũng quyết không để cho người khác có cơ hội dùng nó uy hiếp mình, xem loại tình hình này, cũng không biết hai tháng sau người nọ có thể xuất hiện hay không? Có dám đem Bằng Ngọc Linh Lung đưa tới không?”

Âu Dương Lỗi hỏi: “Không biết đến lúc đó Văn tướng quân có tới hay không?”

Văn Ngọc Đang nói: “Cha ta hiện giờ đã không phải tướng quân, cho dù tới cũng không thể giải quyết được, vả lại đang trong lúc mua bán, nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, ngay cả hoàng thượng cũng không thể can thiệp, hơn nữa điều quan trọng nhất là... Cái người giữ Bằng Ngọc Linh Lung kia, chỉ có hắn biết được tung tích của Độc Vũ Luận.”

Cho nên các tiểu trà lâu đối diện Đại Trân Phường mới có thể mỗi ngày tụ họp toàn bộ anh tài võ lâm, đó là đoạn đường hoàng kim người người tranh dành.

Văn Ngọc Đang lại nghĩ tới tâm sự của mình, hỏi: “Môn thiếp của hội đấu giá có thể cho vài người đi vào không?”

“Hai người, đây là chúng ta tranh tới báo danh, chỉ cho 1 môn thiếp dẫn theo 1 người, Đại Trân Phường cũng sợ nhiều người sẽ xảy ra chuyện... Giao ba ngàn lượng tiền thế chấp cư nhiên cũng chưa chắc được xem.” Âu Dương Lỗi bất mãn nói. Đến lúc đó môn chủ chỉ có thể mang 1 người đi vào, bất luận thế nào cũng không tới phiên tiểu bối như hắn.

Vậy đúng là muốn trà trộn vào cũng khó, Văn Ngọc Đang mày nhíu càng chặt.

Kim Bất Hoan bọn họ còn có việc muốn thu xếp, mà Văn Ngọc Đang cũng tính toán về Lưu phủ thử lại xem có thể hay không từ chỗ Lưu Thành Hề lấy được môn thiếp, uống trà xong 2 bên liền cáo từ.

Mới ra khỏi Lan Duyệt trà lâu không bao lâu, Văn Ngọc Đang liền nhìn thấy phía trước một trận xôn xao, “Định Lương Hầu lại ở bên đường cướp người!”

Nàng hôm nay không biết vướng phải cái vận gì, một con phố còn chưa đi hết, cư nhiên lại cho nàng gặp phải loại tiết mục này. Lương Hầu Lí Cát là biểu đệ của tiên hoàng, ngày thường ăn chơi đàng điếm tham dâm vô độ, lúc trước nếu không phải La Di Ca can thiệp, thiếu chút nữa hắn đã xông vào kỹ viện hạ nhục La Di Thanh. Giờ tân hoàng lên ngôi, hắn ngoan ngoãn được một thời gian, không ngờ giờ lại dám làm xằng làm bậy.

Văn Ngọc Đang chen chúc tiến lên, nhìn thấy Định Lương Hầu cùng bọn đầy tớ vây quanh một mỹ nhân cải nam trang.

Con người trong suốt, môi đỏ yêu kiều, chiếc cằm đầy đặn, quả nhiên rất đẹp, thế nhưng làm cho người ta kinh diêm không phải dung mạo mà là phong thái của nàng. Nhất cử nhất động đều mang theo mê hoặc không nói nên lời, nam nhân bị ánh mắt của nàng nhìn thoảng cũng phải choáng váng đến 3 phần, khó trách Định Lương Hầu nhin không được phải ra phố cướp người.

Tay còn chưa chạm được đến người mỹ nhân, thanh âm gào thét kinh thiên động địa đã từ cổ họng hắn phát ra. Cổ tay bị một người vận ngược ra sau, nghĩ muốn không rút lên cũng khó: “Lâu rồi không gặp, hứng thú của Hầu gia thật đúng là không thay đổi.”

Đột nhiên nhìn thấy một dung nhan yêu kiều đã lâu không chạm mặt, sắc mặt Định Lương Hầu đen lại 3 phần, mỹ nhân trong cuộc đời hắn gặp qua nhiều nhưng đây là nữ nhân duy nhất hắn nhìn thấy là nghĩ muốn trốn _ Văn Ngọc Đang trở về Long thành khi nào vậy?

“Buông, buông, buông, buông tay.....” Lí Cát khổ không thể tả. Gặp được Văn Ngọc Đang, hắn đã biết chuyện không thành. Nữ nhân này không biết tốt xấu, người khác không dám đắc tội hắn, nàng lại không sợ trời không sợ đất, tuy nói Văn gia hiện giờ ở Long thành đã không còn thanh danh, nhưng là ảnh hưởng trong quân đội thì không phải một sớm một chiều có thể mất đi được, huống chi hiện giờ tân hoàng đối với hắn còn nhiều bất mãn...

Văn Ngọc Đang vừa buông tay, chưa đến một khắc hắn đã dẫn người chạy mất.

Thấy hắn thức thời như vậy, Văn Ngọc Đang cũng không đuổi theo, nàng quay lại hỏi mỹ nhân kia: “Cô nương không sao chứ?”

Mỹ nhân này từ đầu đến giờ vẫn đứng ngây ngốc ở chỗ cũ, không nhúc nhích, không phải bị sợ đến choáng rồi chứ?

Mỹ nhân hướng đôi mắt đẹp nhìn nàng, cười dịu dàng, diễm lệ cực kì. “Tê...”, nam nhân xung quanh hít một hơi lạnh, nữ nhân này không phải là yêu tinh chứ.

...Nữ nhân này, Văn Ngọc Đang cũng theo đó hít vào một hơi, ngay cả nữ nhân như nàng cũng cảm thấy bị câu hồn, may mắn nàng không phải nam nhân, nếu không nàng cũng muốn ở bên đường cướp người.

“Cô nương không có việc gì thì mau về nhà đi, lần sau đi đâu nhất định phải đi cùng người nhà. Người nào cũng không mang, đây không phải mời gọi người khác phạm tội sao?” Văn Ngọc Đang phát tay nói.

Mỹ nhân từ mặt đất nhật lên một khối ngọc bội đưa cho Văn Ngọc Đang, như trước mỉm cười không nói lời nào. Văn Ngọc Đang sờ sờ thất lưng, lúc này mới phát hiện mình làm rơi ngọc bội.

“Cám ơn,” Văn Ngọc Đang tiếp nhận, cảm thấy được có điểm gì là lạ, mỹ nhân này như thế nào đến bây giờ còn chưa nói một tiếng... “Cô nương không phải là không nói được chứ?”

Nguyên lai là người câm, trách không được cô nương này không ở bên đường cầu cứu, nàng giật mình.

Mỹ nhân nhìn đến một điểm xa xa, đối với nàng hơi gật đầu, lập tức rời đi. Văn Ngọc Đang sợ nàng gặp chuyện không may, đi theo phía sau nàng, xa xa thấy có người tiến lên làm lễ, giống như nô bộc trong nhà, liền xoay người đi về Lưu phủ.

“Hỏi thăm được gì chưa?” Mỹ nhân kia thanh âm trầm thấp, rõ ràng là thanh âm của nam nhân.

“Ngay cả quan phủ đạo 3 thước đất cũng không tìm được tung tích người kia, tam thiếu gia, sợ là chúng ta cũng chỉ có thể chờ hội đầu giá 2 tháng nữa.” Người nọ cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng mỹ nhân... là mỹ nam mới đúng.

Nửa ngày không nghe thấy tiếng nói, hắn liếc mắt một cái... Nhìn thấy đối phương cong cong khóe miệng... A, tâm tình tam thiếu gia tốt lắm nha!

“Hôm nay gặp gỡ một người rất thú vị.” Phượng Vu Phi không chút để ý nói. Bị nam nhân bên đường đùa giỡn cũng không phải lần đầu, nhưng được nữ nhân cứu thì lại là lần đầu tiên. Hắn thậm chí còn biết nàng vừa rồi đi theo phía sau hắn... Là lo lắng cho hắn sao? Cái này thật mới mẻ.

Bởi vì khuôn mặt này, không có nữ nhân nào có hảo cảm với hắn, nam nhân so với nữ nhân còn đẹp hơn sẽ làm người ghen ghét, nam nhân của mình lại đi cầu hôn một nam nhân khác, nói ra sẽ chỉ làm người khác chê cười. Chính là bởi vì hắn nhìn qua rất giống nữ nhân, không có nhà nào dám đem con gả cho hắn, tuy nói ở Long Giao quốc nam phong không thịnh, nhưng cũng không phải không có, hắn rốt cuộc có phải là... còn chờ thương thảo... Vì thế những nhà có gia thế không muốn đem nữ nhi gả cho hắn, gia thế kém thì lại không xứng với Phượng gia, cho nên tam thiếu gia Phượng Hoàng trang mặc dù thân thể khỏe mạnh lại đến bây giờ còn chưa thành thân.

“Thiên kim của Văn tướng quân sao?” Hắn nghe được hạ nhân của Định Lương Hầu kinh hô mới biết nàng là ai, “Rất thú vị.”

Một người không người nguyện gả, một người không người nguyện thú, hai người bọn họ liệu có tính là một đôi trời sinh?

19. Chương 19: Ván Bài

Sáng sớm ngày thứ 2, La Di Ca còn đang sắp đồ đã bị lão Kí tìm đến. Hắn xoa xoa tay, sắc mặt có chút xấu hổ, biểu tình muốn nói lại thôi.

Có thể làm cho đại hán này khó xử như vậy... La Di Ca đã đoán được phần nào, mỉm cười nói: “Kí đại ca có việc gì thế?”

Lão Kí vò đầu bứt tai, khó khăn nói: “Cái kia... La tiểu ca có chút tiền để dành không, ta... ta...”

La Di Ca từ trong bọc quần áo lấy ra một túi tiền: “Kí đại ca cần nhiều hay ít? Nơi này có 52 lượng bạc không biết có đủ hay không?”

Lão Kí không ngờ hắn hào sảng như vậy, ách, miệng lập tức nói không ra lời. 52 lượng không phải số tiền nhỏ, đứng nhìn hắn uống trà vừa ra tay đã xuất ra 1 lượng bạc, kia bất quả là vì giữ mặt mũi trước mặt bằng hữu, hắn áp tải hàng một tháng cũng mới kiếm được 12 lượng, nói thế nào hắn với La Di Ca cũng chỉ xem như bằng hữu tình cờ gặp nhau, lại ngay cả hỏi cũng không hỏi liền cho hắn mượn 52 lượng bạc, hắn sao có thể không ngạc nhiên.

La Di Ca thấy hắn kinh ngạc đứng đó, một phen đem túi tiền nhét vào trong ngực hắn: “Ta xem Kí đại ca là hán tử chân chính, là bằng hữu có thể kết giao tri kỉ, chẳng lẽ bạn tốt mở miệng ta còn có thể từ chối sao? Hay Kí đại ca chê ít?”

Lão Kí cảm kích, cũng không muốn gạt hắn, đem đầu đuôi nguyên nhân mượn tiền nói ra.

Lần này hội đấu giá Bằng Ngọc Linh Lung, tiền thế chấp là ba ngàn lượng, các đại môn phái thì không nói làm gì, các môn phái bình thường cũng thi nhau kéo đến, vì thế đã có người ngầm tính toán, làm cho các môn phái luận võ, ý đồ muốn kiếm tiền. Lão Kí tối hôm qua nhận được tin tức, trong lòng liền xoay chuyển. Vừa có thể kiếm tiền, lại có cơ hội tận mắt chứng kiến công phu của các môn phái khác, cho nên sáng sớm hôm nay lòng như lửa đốt tới tìm La Di Ca vay tiền.

“Ta nói huynh đệ, trừ bỏ đưa cho người nhà, ngày thường có thói quen tiêu tiền như nước, sao lại có bạc để dành?” Lão Kí cười khổ nói.

La Di Ca vỗ vỗ cánh tay hắn nói: “Ta cũng không có việc gì, không bằng cùng Kí đại ca đi mở mang tầm mắt thế nào?”

Ở Long thành không cho phép loại tư đấu này, cho nên sân luận võ được bố trí ở một sơn trang ngoài ngoại ô. Trong trang ngoài trang phái không ít người trông coi, các môn phái luận võ thay phiên nhau đi vào. Tới cửa rồi cư nhiên còn muốn giao một xâu tiền vào cửa.

“Không giao tiền chúng ta lấy gì mà sống? Đến chúng ta còn chưa được xem đâu!” Người canh cửa đối với lời lải nhải của lão Kí trở mặt xem thường, “đi thẳng vào trong, ở phía sau viện có võ trường luyện võ, chính là nó.”

Trường luyện võ không coi là nhỏ, nhưng lúc này cũng bị chen chúc chật như nêm cối, âm thanh ủng hộ, mắng chửi không ngừng truyền đến, làm cho lão Kí càng đến gần càng hưng phấn không thôi. Chờ bọn họ đi đến phụ cận mới phát hiện, người rất nhiều, căn bản là chen chúc không vào được. Cũng may để tiện cho người chung quanh quan sát, ở chính giữa bãi dựng lên 1 cái đài luận võ, phía trên đài hiện giờ không biết là 2 môn phái nào đang luận võ, chỉ miễn cưỡng thấy rõ một vị thanh niên áo xanh cùng một thiếu niên hắc y đang đao qua kiếm lại. Không đầy một khắc đồng hồ sau, kiếm của vị thanh niên áo xanh kia bay khỏi tay, một hồi luận võ chấm dứt.

Một người mặc trang phục quản sử lên đài tuyên bố bên chiến thắng, tiếp theo mời người thắng cuộc đến tiền sảnh nhận bạc. Mọi người tản ra, người thắng vui vẻ ra mặt, người thua liền mắng chửi gào, không khác lắm với trong sòng bạc.

Đối diện bọn họ là một đám người với ánh mắt híp lại vẻ tiểu nhân đắc chí, chỉ còn lại một tiểu tử, xem vẻ mặt cực kỳ uể oải, nhìn qua cũng biết hắn thua không ít, hắn nhìn thấy lão Kí thì mắt nhất thời sáng lên: “Lão Kí, người cũng tới?”

Lão Kí đánh giá bộ dạng mặt mày xám tro của hần nói: “Trương Vô Ba, thua không ít đi?”

Trương Vô Ba cười hắc hắc: “Hôm nay vận khí không tốt, người cần phải chiếu cố tiểu đệ như ta nhiều hơn nha.”

Trương Vô Ba chẳng phải đệ tử nhà nào, chỉ là một tên côn đồ ở Long thành, bởi vì muốn làm giàu nhanh nên đến nơi này thử vận khí. Hần nghĩ luận võ chính là bằng công phu giỏi, xem thân thủ chung quy so với xem vận may đổ xúc xúc vẫn là dễ dàng hơn, đâu biết hần đến đây 2 ngày cũng chỉ thắng được 1, 2 lần, vẫn là thua nhiều hơn thắng. Hần biết lão Kí tại phương diện này cũng có chút nhãn lực, cho nên nhìn thấy hần liền giống như ông thấy mặt.

Hai người hàn huyền vài câu, Trương Vô Ba liếc mắt nhìn La Di Ca nói: “Vị tiểu ca này nhìn có vài phần quen mắt.”

Hần trước kia đi qua Tô phủ từng xa xa trông thấy La Di Ca một lần, nhưng là cách khá xa nhìn không rõ ràng, cho nên không có nhận ra hần. La Di Ca bất động thanh sắc nói: “La mỗ trước kia từng ở Long thành, có lẽ là đã gặp qua Trương huynh, hôm nay nhân rồi vô sự, cùng kí đại ca lại đây xem náo nhiệt.”

Trương Vô Ba cũng không nghi ngờ gì.

Hiện tại trên đài đều là tiểu bối của những môn phái không danh tiếng, bởi vậy hai bên đặt cược cũng không cao, càng về sau người lên đài tiếng tăm càng lớn, đến lúc đó tiền cược cũng lớn hơn. Trương Vô Ba dẫn bọn họ đến sườn đông trường luyện võ, hôm nay nơi đó treo bảng tên 2 người luận võ, chỉ cần nhìn bảng là biết tiếp theo ai lên đài. Hai bên trên bàn bày danh sách những người đăng kí.

Lão Kí đem danh sách hôm nay nhìn một lần, lắc đầu nói: “Chưa có tên nào từng nghe qua.”

Đều là tiểu bối vô danh đương nhiên chưa từng nghe qua. Như vậy hần cũng không sốt ruột, cùng La Di Ca, Trương Vô Ba ở phía dưới xem vài trận không đặt cược. Mấy trận trôi qua khiến Trương Vô Ba gấp đến độ giậm chân. Lão Kí trừng hần: “Biết thì biết nhưng không hiểu, khó trách người toàn thua.” Trương Vô Ba bị mắng chỉ đành cố gắng bình tĩnh chờ. Kết quả hết ngày, lão Kí cũng không đặt cược gì.

Thắng đến ngày thứ ba, lão Kí mới đặt cược lần thứ nhất, thế chấp 12 lượng liền lời 12 lượng. Mà Trương Vô Ba đem một nửa số bạc trên người đặt cược toàn bộ, qua tay lời gấp đôi, mừng đến nỗi ôm lão Kí kêu ông nội. Cứ như vậy liên tục, 7 ngày bọn họ ở nơi này, lão Kí không dễ dàng ra tay, vừa ra tay liền thắng, ngay cả La Di Ca cũng ăn theo không ít.

Không phải nhãn lực của hần thật sự tốt như vậy, chẳng qua là bạc này của người khác, hần so với ngày thường cẩn thận hơn rất nhiều. Nếu 2 bên thực lực tương đương hần nhìn không ra thắng thua liền dứt khoát không đặt cược, không ham lợi trước mắt ngược lại lại khiến hần kiếm được.

Chẳng qua là không biết tại sao, về sau tình huống bỗng nhiên chuyển biến đột ngột, ván nào cũng thua, số tiền lão Kí thắng được trong 2 ngày cũng thua gần hết, Trương Vô Ba so với hần càng tham, nên thua càng thảm, đã sớm thua đến 2 bàn tay trắng, chỉ có La Di Ca nhìn ra bất ổn, thua 3 lượt liền không chơi cùng nữa.

Dọc theo hành lang dài thông với trường luyện võ, tốp năm tốp ba người đang túm tụm ngồi nói chuyện. lúc này ba người lão Kí đang ngồi trên ghế dài ở hành lang vừa nghỉ ngơi vừa ăn lương khô, Trương Vô Ba thực không nuốt nổi, vẻ mặt buồn rười rượi nói: “Hết rồi! Ngay cả bạc gỡ vốn cũng không có, lão Kí, ánh mắt của người bị làm sao vậy, thế nào mà một trận cũng không nhìn chính xác? Sớm biết như vậy, ta hôm nay sẽ không nên cùng...”

Nghe Trương Vô Ba oán trách, lão Kí tức giận nói: “Người là trách ta a? Thời điểm thắng tiền như thế nào không thấy người nói? Ai bảo người xuống tay mạnh như vậy, một lần đặt nhiều như vậy...”

Trương Vô Ba ủy khuất nói: “Ta coi người mỗi lần cược đều thắng, nghĩ người chính là thần tài, đương nhiên đặt nhiều, ai biết được kế tiếp người lại bị vận xui phủ đầu.”

La Di Ca như có điều suy nghĩ, đem túi lương khô trên người ném sang Trương Vô Ba nói: “Mấy người đi theo ta.”

Lão Kí và họ Trương không biết lý do, đi theo hẩn, ai ngờ La Di Ca vậy mà đi đặt cược. Không chỉ như thế, La Di Ca cứ nhiên còn thắng. Sau khi thắng liền 2 trận, Trương Vô Ba hối hận nói: “Nguyên lai hôm nay người vận tốt như vậy, sớm biết thế ta đã đặt cược theo người.”

La Di Ca chỉ cười không nói, nhưng mà lão Kí nhìn thấu môn đạo, hẩn đột nhiên vỗ đầu: “Mẹ nó, nguyên lai là như vậy.” Nhà cái cùng môn phái luận võ bí mật cấu kết, thao túng ván bài. (cách thức gian lận)

Chỉ có nhân tài hơn hẩn mới có tư cách lên sân khấu tiếp theo, lão Kí tuy nói võ công không hơn người, nhưng công phu những kẻ thường thường hẩn vẫn có thể nhìn ra được sai biệt, cho nên mới có thể cho hẩn thắng cược, những người khác cũng giống như vậy... Nhưng là nếu tất cả đều thắng, chẳng phải chỉ có nhà cái thua?

La Di Ca hướng Trương Vô Ba giải thích hết sau lại nói: “Bất quá tình hình này sẽ không kéo dài lâu, tiếp theo lên sân khấu chính là những người có chút danh vọng, danh gia đều yêu quý tiếng tăm bản thân, quyết không bằng lòng lấy thanh danh chính mình đi đổi bạc.”

Trương Vô Ba lúc này mới giật mình.

Mấy ngày qua đi, sân luận võ đột nhiên xuất hiện một hắc mã, một vị thiếu niên phái Thất Tinh liên tiếp 3 ngày thắng 3 trận, bắt đầu bọn lão Kí còn tưởng là nhà cái giở trò quỷ, mãi đến trận cuối cùng hẩn đem Giang Mục tương đối tiếng tăm đánh bại mới biết võ công hẩn thật lợi hại. (người không lường được thực lực)

Ngày hôm đó trở lại Long thành, ba người bọn họ cùng hện mang chút rượu và thức ăn tới phòng lão Kí.

Tiểu Lữ đã sớm đi theo thương đội, phòng chỉ còn lại một mình lão Kí ở, dù sao trong phòng cũng không có tiền nên hẩn ngày thường cũng không khóa lại. Trương Vô Ba đang cùng lão Kí nói chuyện thiếu niên kia, La Di Ca mang rượu và thức ăn đến, còn chưa bước vào nhà, chợt nghe trong phòng một thanh âm nữ nhân lạnh lạnh: “Kí đại ca, người đã về rồi?”

Cửa mở, La Di Ca cùng Văn Ngọc Đang bốn mắt nhìn nhau.

20. Chương 20: Nhập Sáo

Văn Ngọc Đang nghĩ vắt óc cũng không hiểu được 2 cái người hoàn toàn không liên quan này như thế nào lại trở thành bằng hữu, hơn nữa còn là bằng hữu tốt, nàng trừng mắt nhìn lão Kí vỗ cánh tay La Di Ca bộ dạng xưng huynh gọi đệ... Nếu sớm biết nàng nhất định đem mười dặm quanh nhà Kí đại ca liệ vào vùng cấm phải đi đường vòng... Nếu sớm biết nàng như thế nào lại tự động... Không phải, là nhất định sẽ không tự động đưa đến cửa, hối hận a! Sao thời điểm hỏi thăm Kí đại ca có ở nhà hay không, lại không hỏi trước nhà hẩn có bằng hữu nào đến hay không?

“..... Đủ khí phách, bắt quá, các người tại sao lại biết nhau?” Lão Kí hậu tri hậu giác hỏi. (phản ứng chậm, nói xong rồi mới nghĩ)

Văn Ngọc Đang đứng ngồi không yên, La Di Ca cười như gió xuân. “A Đang, người đã làm chuyện gì có lỗi với La tiểu ca sao?” Lão Kí hồ nghi nói.

Văn Ngọc Đang cả kinh nhảy dựng lên: “Sao có thể? Không có, không có.”

Thái độ của nàng càng làm cho lão Kí thêm hoài nghi: “Không có..... Vậy kỳ lạ! Người chừng nào thì hiền lành như vậy? Chẳng lẽ.....” Chẳng lẽ A Đang coi trọng La tiểu ca? Không thể trách hẩn nghĩ như vậy, La tiểu ca là người tài, đi ở trên đường, mười nữ nhân có đến chín người trộm nhìn hẩn, người như vậy, A Đang động tâm cũng là bình thường.

Từ lúc Văn Ngọc Đang thốt ra tên La Di Ca, Trương Vô Ba tựa hồ cũng nhớ tới cái gì, chính là không thể xác nhận, nhìn đến bộ dạng Văn Ngọc Đang lại nhớ tới tin đồn ngày trước, hẩn chần chờ nói: “Người..... Chẳng lẽ người là Tô Di Ca?”

La Di Ca vẫn bất động như núi, lão Kí liền biến đổi sắc mặt. Văn Ngọc Đang theo trực giác, lập tức nói: “Huynh ấy cùng với Tô Văn không có liên quan, chuyện Tô Văn làm cùng huynh ấy không có quan hệ, chính

Tô Văn hại chết mẹ huynh ấy, nếu không nhờ huynh ấy, chúng ta cũng không lấy được tội chứng phản quốc của Tô Văn.”

Chuyện của Tô Văn mọi người đều biết, nàng sợ lão Kí hiểu lầm, phản ứng đầu tiên chính là biện giải cho La Di Ca.

Đây chính là A Đang của hần!

La Di Ca đáy mắt ẩn chứa ôn nhu. Hần giống như nhìn thấy ánh sáng chói mắt của cô gái nhỏ đứng ra bên vực người nhà trước kia..... Hần rũ mắt cười khẽ, người khác thấy hần thế nào, hần không quan tâm, chính là có một người luôn che chở cho mình, cảm giác nói không nên lời này thật tốt, đáy lòng ấm áp, tựa như được tắm trong những tia nắng hiem hoi của mùa đông.

Lão Kí lấy lại tinh thần: “Chuyện này là sao?”

Văn Ngọc Đang đem chuyện tình lúc trước nhà mình làm sao lấy được thư ước định của Tô Văn cùng Nhật Hưng quốc, lại như thế nào bị tiên hoàng đuổi giết kể lại một lần, sau nói: “Nếu không phải nhờ huynh ấy, nhà của muội chỉ sợ một người cũng đừng mong sống sót!”

Trương Vô Ba lần đầu tiên nghe được chuyện kinh hồn động phách như vậy, liền giống như nghe thuyết thư, nghe đến mắt sáng ngời, cuối cùng hần còn cảm thấy chưa hiểu hết, không ngừng hỏi cái này cái kia. Lão Kí trước kia chỉ biết Văn gia là nhờ Hắc Giao quân viện trợ mới thoát khỏi vòng vây, hôm nay mới biết nguyên nhân thực sự, lại thêm mấy ngày nay ở chung cùng La Di Ca, mặt hần có vẻ xấu hổ nói: “Là ta hiểu lầm La tiểu ca, ách, lấy thái độ làm người của La tiểu ca ta nên sớm biết..... Người là người trọng nghĩa khinh tài như thế, coi tiền tài như cặn bã, sao có thể là dạng tham luyến phú quý!”

La Di Ca nhẹ nhàng băng quơ nói: “Trên đời này việc không như ý có đến tám, chín phần, ta không được chọn phụ thân, chẳng lẽ bằng hữu còn không chọn được? Ta tin tưởng ánh mắt của mình... Bằng hữu của ta sao có thể là người không phân biệt thị phi.”

Lão Kí nghe xong lời này giống như uống được rượu mạnh vô cùng sáng khoái, hần liếc Văn Ngọc Đang nói: “A Đang quả nhiên không có nhìn lầm người, tiểu tử này thật sự là làm cho người khác yêu mến.”

Văn Ngọc Đang mặt đỏ bừng xua xua tay: “Muội... Muội cùng huynh ấy không phải như mọi người nghĩ đâu, muội cùng huynh ấy chuyện gì cũng không có.”

Lão Kí ngắt ra: “Ta nhớ rõ ràng lúc trước muội không phải hần không lấy chồng, như thế nào hiện giờ chuyện gì cũng không có?”

Đây không phải là giấu đầu hở đuôi sao?

Trương Vô Ba cũng nghe qua việc này, La Di Ca cười yếu ớt nói: “Việc này nói đi nói lại đều là lỗi của ta, nếu không phải tại ta A Đang sao có thể nhiều lần bị người ngoài chê cười, A Đang thiên tính khai sáng không giống những nữ tử ngại ngùng khác, vốn nên là ta nói vậy mà lại để nàng nói trước.”

Được hần nói vậy, Văn Ngọc Đang từ đơn phương thăm mền nhất thời liền biến thành lưỡng tình tương duyệt, Văn Ngọc Đang cứng họng trợn tròn mắt... Đây là tình huống gì vậy?

Trương Vô Ba vừa nghe lời này... Ách, trong đó rất có ẩn ý, tinh thần bát quái nổi lên hùng hực, đối với Văn Ngọc Đang nháy mắt nói: “Văn cô nương khi nào thì tổ chức tiệc cưới? Để tôi cùng lão Kí còn chuẩn bị đi chung một phần quà.”

La Di Ca vậy mà tiếp lời: “Các huynh nếu đi còn cần gì tặng quà, cứ đến uống rượu mừng là được.”

Trương Vô Ba mở cờ trong bụng, Noãn Ngọc công tử nổi tiếng thiên hạ là bằng hữu của hần, nói ra thật là nở mày nở mặt!

“Hiện giờ có chỗ ở đúng là không tồi, ” La Di Ca châm trà cho Văn Ngọc Đang, “Chén trà này là ta mua ở ngoài, rất sạch sẽ.”

Lại nói tiếp: “Muội bỗng nhiên để thư lại rồi đi, ta cùng Thanh nhi rất lo lắng, Thanh nhi đoán muội là vì chuyện của Mạc cô nương, thúc giục ta đi tìm muội giải thích, một mình muội ở bên ngoài ta cũng không yên tâm, đoán muội có thể đến Long thành cho nên cứ tới đây nhìn xem.”

Vừa nói đến chuyện này Văn Ngọc Đang cũng có chút chột dạ: “Muội không sao, cũng không trách Mạc cô nương, muội không đi chẳng lẽ thật sự thành thân cùng huynh sao? La Di Ca, huynh hôm nay cũng thật là, như vậy cũng nói được, truyền đi ra ngoài ai còn nguyện ý gả cho huynh?”

La Di Ca đang châm trà cho mình, tay ngừng lại, trên mặt ý cười nhạt dần: “...A Đang, ta khiến người khác chán ghét lắm sao?”

Hắn một thân ưu nhã thể nhưng lộ ra một tia bi thương, Văn Ngọc Đang hoảng hốt nói: “Sao có thể? Huynh là Noãn Ngọc công tử nổi tiếng thiên hạ, tài mạo song toàn, ai lại chán ghét huynh?”

Một người an nhàn như vậy dù cho làm cho hắn lộ ra nửa điểm thương tâm cũng sẽ khiến người ta cảm thấy thấy mình nghiệp chướng nặng nề.

“Vậy tại sao A Đang không muốn gả cho ta?” Cặp thanh mâu sáng rực nhìn nàng, không chịu rời đi.

“Không phải... Ta sao lại không muốn... A...” Văn Ngọc Đang bị đôi mắt kia nhìn chăm chú tay chân cũng trở nên lúng túng, “Ách, huynh cũng biết muội không phải ý tứ này, huynh tốt như vậy, hết thấy nữ tử trong thiên hạ cũng nguyện ý gả cho huynh, tương lai sẽ có nữ tử tốt có thể xứng đôi với huynh...”

“Vậy A Đang thì sao?” Ánh mắt kia vẫn cứ không buông tha nàng, cố ý truy vấn, “A Đang có nguyện ý gả?”

“Muội...”

“Ta biết muội cũng chỉ nói lấy lệ...” Một tiếng than nhẹ, đau thương vô hạn.

“Không phải...”

“Ta chẳng qua là tội thần, ngay cả A Đang trước kia đối với ta tốt nhất cũng không nguyện ý thì còn ai nguyện ý đây... Haizzz...” Lại một tiếng thở dài, nản lòng thoái chí nói không lên lời.

“Ai nói, muội nguyện ý!”

“Thật sự?”

“...”

“Muội quả nhiên là gạt ta... Không sao...”

“Đương nhiên là thật!”

21. Chương 21: Tam Thiếu Gia

Nàng rốt cuộc nói cái gì vậy?

Văn Ngọc Đang ủ rũ đi đến khách điểm nơi bọn Liễu Kiếm ở.

Rõ ràng là muốn cùng huynh ấy nói rõ ràng chuyện của 2 người lúc đó, như thế nào kết quả lại càng nói càng hồ đồ? Chính mình đúng là đầu óc không tỉnh táo, loại sự tình này sao có thể tùy tiện nói nguyện ý, nguy hiểm thật may mà tỉnh ngộ lại, nếu không chẳng lẽ thật sự phải gả cho La Di Ca?

“Muội là nói... Muội là nói nguyện ý, cũng không phải là đã thật sự đáp ứng.” Nghĩ lại thời điểm nói lời này, ánh mắt La Di Ca nóng rực mà luyến tiếc, làm mặt của nàng bất giác đỏ lên.

La Di Ca... Huynh ấy thật sự muốn lấy mình sao? Nàng trong lòng có chút chần chờ, rồi lại gạt bỏ. Không có khả năng, nếu huynh ấy muốn lấy mình, hà tất phải đợi đến giờ, nhất định là tự mình ảo tưởng... Đúng rồi, chắc chắn là vì chuyện ở Mạc gia thôn. Mọi người ở đó đều biết đêm ấy nàng uống say rồi làm “chuyện tốt”, huynh ấy là người tốt như vậy, sao có thể vì bản thân phá hủy khuê danh của nàng.

Vị tiểu thư này chỉ sợ bản thân cũng không nhận ra, ở trong suy nghĩ của nàng, trên đời này ngoại trừ cha nàng cùng ca ca, nam nhân tốt nhất chính là La Di Ca... Ngay cả Lưu Thành Hề so ra cũng kém hơn.

Nàng đang miên man suy nghĩ, trên cánh tay bỗng nhiên bị người khác vỗ nhẹ.

Văn Ngọc Đang vừa ngoảnh đầu lại, một mỹ nhân cải nam trang đứng đối diện nàng cười nhẹ: “A! Tại sao là cô?”

Văn Ngọc Đang nhìn trái phải trước sau nàng một lần, trợn mắt nói: “Như thế nào lại không ai đi theo cô? Cô lại đi một mình?”

Phượng Vu Phi cười đến càng vui vẻ, cô bé Văn gia này thật thú vị, đối với người mới gặp mặt một lần lại quan tâm như vậy, đặc biệt người này còn là một mỹ nhân dung mạo tương xứng với nàng.

“Cười..... Còn cười, thật chưa có gặp qua người như cô, từng gặp quý còn không sợ chết, chờ đến lúc xảy ra chuyện cô muốn khóc cũng không kịp, còn cười.....”

Phượng Vu Phi nhướng mi, biểu tình vô tội.

Hắn cũng chưa thấy qua nữ nhân như nàng a!

Không phải hắn bôi nhọ nữ nhân, lấy ngay mấy người nhà hắn mà nói, chỉ cần nữ nhân mới tới thoáng có chút tư sắc, sự ghen ghét của các nàng khiến hắn thấy ghê tởm, nữ nhân như vậy mà cha hắn còn thêm một người lại tiếp một người thú vào cửa, là hắn _____ thật sự một người cũng ngại nhiều.

Văn Ngọc Đang giáo huấn xong cau mày nói: “Ta còn có việc trong người..... Cũng không thể cứ như vậy để cô về nhà một mình, sắc trời đã muộn, vạn nhất có chuyện cô liền phiền toái..... Như vậy đi, cô trước đi theo ta, chờ ta xong việc sẽ đưa cô trở về.”

Có chuyện? Từ trước đến nay nam nhân trêu đùa hắn chưa có một người có thể nguyên vẹn đứng trước mặt hắn, hắn có thể có chuyện gì? Bất quá dù sao bản thân cũng không có việc gì làm, không bằng đi theo vui đùa một chút, nhìn xem cô nàng này đi làm những thứ gì?

Phượng Vu Phi đi theo Văn Ngọc Đang đến nhà trọ Vân Lai nơi bọn Liễu Kiếm ở. Vừa lúc bọn họ đi ăn cơm còn chưa có trở lại.

Giờ chờ bọn hắn trở về hay là đưa vị cô nương này về nhà trước? Văn Ngọc Đang có chút do dự.

Phượng Vu Phi nghe được đại danh Vọng Thiên Phái, lôi kéo Văn Ngọc Đang muốn đi.

Hắn không ngờ rằng người Văn Ngọc Đang muốn tìm là người của Vọng Thiên Phái. Nhà bọn họ cùng Vọng Thiên Phái vốn có qua lại, mặc dù không biết người đến là vị nào, nhưng đợi lát nữa nếu bị bọn họ vạch trần thân phận nam nhi, về sau còn có cái gì để chơi đùa?

“Cô muốn trở về?” Văn Ngọc Đang tưởng vậy, “Cô chờ một chút, ta lưu lại lời nhắn cho bằng hữu rồi đưa cô trở về.”

Để lại lời nhắn xong, hai người ra khỏi nhà trọ Vân Lai, sắc trời đã mờ tối, Phượng Vu Phi mơ hồ thấy vài thân ảnh quen thuộc, bọn họ đã trở lại! Hắn một tay nắm, lôi kéo Văn Ngọc Đang quẹo vào tửu lâu bên cạnh.

“Người đối bụng? Vậy chúng ta ở lại đây ăn đi.” Văn Ngọc Đang mơ hồ bị hắn kéo vào, lại phát hiện chính mình cũng đói bụng, dứt khoát đi theo hắn tìm chỗ ngồi ăn cái gì.

Sớm nói qua thời điểm này, đi đến nơi nào cũng đều là người, nơi này cũng vậy. Chỉ là hai người bọn họ vừa vào cửa, đại sảnh nhất thời im ắng.

...Cái này nguyên do đương nhiên là bởi vì Phượng Vu Phi.

Văn Ngọc Đang lé mắt liếc liếc hắn..... Nhìn xem người ta, một nụ cười, một cái nhăn mày, nhất cử nhất động cũng làm cho lòng người rung động dữ dội, tại sao đều là nữ nhân lại thua kém nhiều như vậy..... Nàng nếu biết Phượng Vu Phi là một nam nhân chỉ sợ càng muốn thổ huyết.

“A, không có chỗ ngồi, không bằng mỹ nhân đến ngồi trên đùi ca ca đi!” Thanh âm hết sức cợt nhả của nam nhân truyền tới.

Quả nhiên a! Hắn đi tới chỗ nào không thiếu nhất chính là đẳng đồ tử, Phượng Vu Phi cười thờ ơ lạnh nhạt, dù sao có Văn cô nương, hắn ngay cả đầu ngón tay cũng không cần động, chỉ xem náo nhiệt là chính.

Chính là Văn Ngọc Đang còn chưa có động thủ, bên cạnh đã có người động thủ, một mảnh bùa bãi sau, người nọ tiến lên muốn cùng Phượng Vu Phi chào: “Tam thiếu gia.....”

Hắn bị Phượng Vu Phi liếc mắt, câu nói tiếp theo liền im bật, thân mình cứng ngắc, hắn đã làm gì? Ánh mắt Tam thiếu gia sao lại khùng bố như vậy.

Văn Ngọc Đang tiến lên: “Người biết vị cô nương này?”

Vị cô nương này? Người nọ kinh ngạc, Tam thiếu gia đang làm cái gì a! Ngày thường không phải hắn ghét nhất bị người khác nói hắn là nữ nhân sao?

“...Không biết.” Thấy Phượng Vu Phi dùng tay ra ám hiệu, hắn trả lời, “Hiện giờ ở Long thành đương thời buổi rối loạn. Hai vị cô nương không có việc gì thì nên nhanh về nhà đi.” Lúc nói hai vị cô nương, thanh âm trở nên run rẩy..... Tam thiếu gia người không thể trách tôi a!

“Chúng ta cơm nước xong liền đi.” Nguyên lai là người hảo tâm, Văn Ngọc Đang có chút thất vọng, nàng không thể ở lại chờ bọn Kim đại ca.

Văn Ngọc Đang tỏ vẻ thất vọng, Phượng Vu Phi nhìn thấy, hắn đương nhiên biết là vì cái gì, nhưng là hắn đã nhiều ngày cực kì nhàm chán, thật vất vả mới gặp được một người thú vị, sao có thể buông tha. Mắt của hắn thoáng nhìn lên lầu, thuộc hạ ngầm hiểu: “Cô nương chờ một chút.”

Hắn vội vàng chạy lên lầu, không tới mấy khắc lại vội vàng chạy xuống: “Bằng hữu của tại hạ ăn xong rồi, cô nương lên trên lầu ngồi đi.”

.....Người này hảo tâm quá đi! Văn Ngọc Đang cảm thấy kinh ngạc, quay đầu nhìn người nọ đối với Phượng Vu Phi bộ dạng cười đến thập phần chân chó, liền hiểu! Người đẹp quả nhiên là bất đồng!

Đi lên lầu hai vừa vặn thấy, cửa sổ bên tay trái có một bàn trống..... Vị trí không tồi, Phượng Vu Phi coi như vừa lòng.

Ngoài cửa vừa đúng là bờ sông, thành Đông nổi danh với chợ đêm phố châu báu. Từ bên này nhìn lại bờ bên kia, dòng người như nước hết sức náo nhiệt. Ánh sáng từ phố xá chiếu lên không trung tạo thành nhiều điểm tinh quang đầy ý thơ, thuyền hoa rực rỡ lướt cập bờ, tiếng cầm sắt du dương thổi tới, chỗ ngồi này thật đúng là hưởng thụ..... Đương nhiên nếu như không có nhiều người như vậy nhìn chăm chăm thì càng tốt, Văn Ngọc Đang đem đĩa ba một tiếng buông xuống: “Ăn cơm thì lưu lại, không ăn cơm liền rời đi cho ta.”

Nháy mắt toàn thể ánh mắt liền dời đi, cúi đầu ăn cơm, làm bộ nói chuyện phiếm, gọi tiểu nhị thêm đồ ăn..... Tốt như vậy sao, Văn Ngọc Đang hồ nghi cầm lại đĩa..... Như thế nào lại vậy? Xem mấy người kia bên người cũng mang theo vũ khí, mỗi người cũng không giống loại nhất gan a! Thật kỳ quái.....

Một đôi đĩa mang theo một miếng thịt bò bỏ vào trong bát nàng, Văn Ngọc Đang phục hồi tinh thần lại: “Ta tự mình gấp được, cô cũng ăn nhiều một chút, a, đúng rồi, ta gọi là Văn Ngọc Đang, cô tên gì?”

Mới vừa nghĩ tới đối phương không nói được đang định giải thích, mỹ nhân đã dùng đầu ngón tay chấm nước trà ở trên bàn viết 1 chữ “Phượng”.

“Cô kêu A Phượng?”

Phốc, đại hán ngồi bàn đối diện đem rượu trong miệng phun hết ra, tên ngồi đối diện hắn đã sớm trốn sang bên cạnh..... Nghiêng đầu đi run rẩy.

A Phượng? Mọi người một trận lạnh lẽo.....

Phượng Vu Phi chậm rãi đảo mắt một lượt.....

“Lý huynh, ta còn có chuyện quan trọng, xin cáo từ.”

“A! Vương huynh, tôi cũng nhớ ra có chuyện còn chưa làm xong? Chúng ta cùng đi, cùng đi.”

“Đại ca, tôi ăn no, chúng ta đi đi.”

“Ăn no..... Tiểu nhị tính tiền.”

Bỗng nhiên khách nhân trên tầng đồng loạt đứng lên..... Đang chuẩn bị tính tiền chạy lấy người, một trận tiếng bước chân lên lầu.

“Ách, như thế nào lại đi, ta còn chưa ăn đâu? Di, đây không phải là.....” Ngay sau đó, người này bị đại hán bên cạnh cấp tốc che miệng lại, khiêng lên mang xuống lầu..... Liền như vậy trực tiếp bị đóng gói mang đi.....

Rốt cục thanh tĩnh, Phượng Vu Phi nhẹ nhàng mà nhắm nháp, ăn, đồ ăn này hương vị cũng không tệ lắm.

Văn Ngọc Đang trợn mắt há mồm đem ánh mắt từ cầu thang thu hồi lại mới phát hiện, tầng lầu này trừ 2 người bọn họ thì không còn ai khác.

22. Chương 22: Sát Thủ

Cả tầng lầu trừ hai người bọn họ ra cũng chỉ còn lại gió từ ngoài tiền sảnh thổi vào..... Ngay cả tiểu nhị cũng không thấy bóng dáng.

Đây quả thực là kỳ cảnh, cho dù là bình thường vắng khách cũng chưa bao giờ có thể vắng như vậy! Văn Ngọc Đang dựa vào phía sau mơ hồ suy nghĩ, Phượng Vu Phi lại chỉ chú tâm gấp thức ăn vào bát nạng. Văn Ngọc Đang cũng đang đói, ăn no bấy tám phần rồi mới mở miệng nói: “Đã trễ thế này, một mình cô nương bên ngoài, người trong nhà sẽ sốt ruột, nói không chừng hiện tại đã phái người đi khắp nơi tìm cô nương, ta đưa cô trở về.”

Nàng nghĩ cô nương như Phượng Vu Phi nhất định là trốn ra ngoài chơi đùa, cần sớm đưa về mới tốt. Nàng cũng không để ý nơi này nửa ngày cũng chưa có một người đi lên.

Phượng Vu Phi không đáp, nhìn chăm chăm vào chút nước tương dính trên miệng nàng..... Càng nhìn càng chướng mắt, rốt cục nhịn không được từ tay áo lấy ra một chiếc khăn lụa, nâng cằm nàng lên để lau đi.

Ánh mắt đang nhìn mặt bàn bị nâng lên, ngay sau đó trực tiếp đối diện một đôi mị mắt, Văn Ngọc Đang phản xạ có điều kiện co người về phía sau, nhưng một chút cũng không thể động, cằm vẫn bị chế trụ trong tay Phượng Vu Phi.

Khí lực A Phượng lớn như vậy?

Văn Ngọc Đang có chút kinh ngạc: “A Phượng, ta tự mình làm được.....”

Ồ? Đồng tử A Phượng là màu đỏ nhạt?

Văn Ngọc Đang giật mình, ngược lại cúi sát vào nhìn, thật sự là màu đỏ nhạt! Ách, dường như đậm chút, ánh mắt còn có thể biến sắc như thế sao?

Mắt Phượng Vu Phi dời khỏi môi nàng..... Cặp mắt kia lộ ra tò mò, có vẻ đặc biệt trong trẻo mê người, hơi thở nhẹ nhàng phả trên môi hân, thực là tươi mát..... Có điểm muốn ném thử một chút bên trong xem có phải cũng là loại này tư vị này không..... Tay không tự giác di động ngón cái nhẹ nhàng xoa môi nàng.....

Trên môi cảm giác khác thường làm cho Văn Ngọc Đang trừng mắt nhìn, đột nhiên phát hiện bầu không khí hai người trong lúc đó quái dị nói không nên lời, yết hầu hơi khô ráp, nàng háng giọng một cái nói: “A Phượng, ta đưa cô trở về.”

Thanh âm lớn dọa người, lập tức đem không khí kỳ quái biến mất dạng, Phượng Vu Phi chậm rãi buông tay, tự giấu lại cảm giác của chính mình..... Sao có thể đối với nữ nhân mới gặp mặt nảy sinh tâm tư như vậy, không cần câu dẫn không cần hấp dẫn..... Mình có phải phải lâu lắm rồi không tìm nữ nhân? Tính thời gian lần cuối tìm nữ nhân..... Đúng là đã lâu lắm rồi.

Hắn đem nước trà đã nguội trên bàn uống một hơi cạn sạch, buông cái chén sau đó chỉ vào bờ bên kia cười với Văn Ngọc Đang.

“Cái gì? Cô còn muốn đi dạo? Khó mà làm được,” Văn Ngọc Đang một hơi từ chối, “Quá muộn, người nhà cô không chừng đã sốt ruột lắm rồi!”

Phượng Vu Phi cười, lại điểm nước trà ở trên bàn viết, Văn Ngọc Đang cẩn thận nhìn lại thì là ba chữ “Nhụ Thả lâu” — một trong hai đại khách điểm ở Long thành.

“Ý của cô là nhà cô không ở đây, cô hiện giờ ở tại Nhụ Thả lâu?” Nàng nghĩ cũng đúng, nhìn hấn viết chữ, hấn cũng không phải thuộc gia đình bình thường, nhưng người xinh đẹp như vậy không có khả năng chưa nghe nói qua. Nghĩ đến rất có thể là gia quyến của thương nhân đến Long thành buôn bán.

Đi Nhụ Thả lâu cần xuyên qua Châu Bảo Nhai, lúc này Văn Ngọc Đang không cùng nàng đi dạo cũng không được. Văn Ngọc Đang nói: “Ta trước tiên đi xem bằng hữu của ta đã trở lại chưa rồi đưa cô đi.”

Phượng Vu Phi từ chối cho ý kiến, đừng tưởng rằng hấn không biết, những tên kia đang đứng ở đầu cầu thang dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng, cho nên mới có thể cả buổi chưa thấy một khách nhân lên lầu, có chuyện gì bọn họ sẽ giúp hấn thu xếp, hấn mới không cần lo lắng.

Quả nhiên bọn họ tới nhà trọ Vân Lai, nhận được vẫn là tin người đó chưa trở về.

Đã lâu không đi dạo Châu Bảo Nhai, hàng hóa tựa hồ nhiều hơn trước rất nhiều, Văn Ngọc Đang lôi kéo Phượng Vu Phi xem này xem kia: “A Phượng, cái này rất được, thật thích hợp với cô.....”

“Ôi chào, A Phượng, cô nhìn cái này chế tác thật tinh xảo, trước kia chưa từng thấy a.....”

“A Phượng, cái này ăn thật ngon cô cũng nếm thử một chút.....”

Phượng Vu Phi còn chưa từng cùng nữ nhân đi dạo phố như vậy.

Nữ nhân đối với Phượng Vu Phi mà nói, chia làm hai loại. Một loại đối với hấn là cừu nhân, chẳng hạn như hiện tại cái người mới tới trong nhà kia, cả ngày đối với hấn giương giương mắt hổ, sợ hấn đoạt nam nhân của nàng, đầu óc nàng cũng không biết dùng để làm gì, cũng không nghĩ xem nam nhân kia chính là phụ thân hấn a..... Một loại khác chính là tình nhân, chính là loại ở trên giường, đương nhiên cái loại nữ nhân này cũng sẽ không xuất thân từ nơi đứng đắn.....

Nữ nhân trong sạch sẽ không gả cho hấn, cho dù chính nàng ta đồng ý người nhà nàng ta cũng sẽ không đồng ý..... Đều do vẻ ngoài này gây họa.

Nhưng là hai loại nữ nhân kể trên so với Văn Ngọc Đang mà nói đều không thích hợp. Nàng vừa không phải cừu nhân của hấn cũng tuyệt đối không phải muốn cùng hấn lên giường..... Tuy rằng đối với ý sau hấn khá nóng lòng muốn thử, nhưng vừa nghĩ tới tấm lòng lương thiện của nàng..... Hấn sờ sờ mũi, vẫn là quên đi.

Văn Ngọc Đang kéo tay hấn, không phát giác hấn dường như vô tình vuốt nhẹ tay nàng.

Ách, tuy rằng trong lòng bàn tay có vết chai nhưng xúc cảm không tồi.

Văn Ngọc Đang không phát giác mình bị người ta ăn đậu hũ, vẫn hưng trí hiên ngang kéo hấn ở trong đám người chen chúc đến chen chúc đi. Quá nhiều người chen chúc, nàng không phát giác cái gì dị thường.

Đến khi nàng phát giác có gì không ổn thì đã bị bao vây, ngăn cách với đám đông.

“Xin chào tiểu cô nương xinh đẹp!”

“Nhìn thân hình này nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia, chắc chắn, thực là người ta mất hồn.”

Văn Ngọc Đang che trước người Phượng Vu Phi quát: “Các người muốn làm gì?”

Xem bộ dạng những người này giống du côn trong vùng..... Có vấn đề, nàng cảnh giác hấn lên, không phải nàng khoe khoang, hơn phân nửa du côn trong Long thành nàng đều nhận ra, mà Cung lão đại cai quản nơi này nàng cũng rất quen thuộc, nhưng mấy người này lại chưa từng gặp qua.

“Người là tiểu thư nhà ai? Nói cho đại gia, đại gia cho người tới cửa cầu hôn..... Sau này có người đứng là vui về.....”

Vô thanh vô tức một thanh chủy thủ đâm qua, mà đương sự lại còn không hề có cảm giác, Phượng Vu Phi mị mắt lạnh lùng, thân mình tà tà di chuyển một bước, tay giấu ở trong tay áo nhẹ nhàng khẽ bắn ra, chủy thủ liền giống như có ý thức biến đổi phương hướng.

Phượng Vu Phi lắc lắc cánh tay Văn Ngọc Đăng, lộ ra vẻ mặt sợ hãi, Văn Ngọc Đăng trấn an nàng nói: “A Phượng đừng sợ, có ta đây.”

“Các người dám ở chỗ này gây chuyện? Không sợ Cung lão đại biết được đánh gãy chân các người sao? Thức thời mau rút.....” Người ở đây quá nhiều, sợ thương tổn đến người khác nên Văn Ngọc Đăng không dám tùy tiện động thủ.

Người nắm chủ thủ đồng tử một trận co rút, lộ ra vẻ mặt không dám tin..... Là ai? Là ai làm hỏng chuyện tốt của hắn?..... Hắn không tin mỹ nhân nũng nịu trước mắt này lại có thủ đoạn như vậy.

Nhìn chung quanh bốn phía, người nhiều lắm, nhìn không ra nguyên do gì, hắn tâm hung ác, nương người bên cạnh che dấu, chủ thủ lại đâm tới.....

“Ông nội nó, dám dành nữ nhân lão tử vừa ý, không muốn sống chẳng.” Hắn còn chưa hiểu được chuyện gì, đã bị người khác kéo ra khỏi đám đông..... Còn lại vài người cũng đồng thời giống như vậy biến mất.

..... Chuyện gì xảy ra? Văn Ngọc Đăng mờ mịt nhìn xung quanh.

Cô nàng này chọc chuyện gì? Cư nhiên lại có sát thủ tới giết nàng? Mặc dù chỉ là một vài nhân vật nhỏ, nhưng tiểu cô nương này không có lòng phòng bị vậy thực dễ dàng gặp chuyện không may, bất quá, người của hắn hẳn là đã điều tra rồi!

Phượng Vu Phi rất quen thuộc với hơi thở những người đó..... Bởi vì gia đình bọn họ sinh sống hoàn toàn dựa vào nuôi những người này..... Cho nên lão cha hắn lần này mới có thể tích cực như vậy phái hắn đi tham gia hội đấu giá Bằng Ngọc Linh Lung. Có thể tưởng tượng nhà bọn họ có Bằng Ngọc Linh Lung, về sau sẽ sống cỡ nào tiêu điều tự tại tại a!

Bất quá hội đấu giá vẫn còn hơn một tháng, cho nên.....

Hắn lôi kéo Văn Ngọc Đăng vẫn đang đứng đến gần người.....

Cũng không thể làm cho người bồi hắn giải buồn này gặp chuyện không may!

Nhụ Thả lâu là sau khi Văn gia gặp chuyện không may mới mở ra, là một trong những tửu lâu bậc nhất.

“Một mình cô ở nơi này, người nhà cô đâu?” Văn Ngọc Đăng đi vào phòng Phượng Vu Phi. Nhìn phòng lịch sự tao nhã sạch sẽ, Văn Ngọc Đăng bất giác nhớ tới phòng La Di Ca. La Di Ca thanh nhã ôn nhuận cùng phòng đơn sơ bẩn loạn..... Cảm giác áy náy của nàng lại tăng lên, nếu không phải vì nàng, La Di Ca sẽ không phải ở cái loại phòng kia!

Phượng Vu Phi chỉ chỉ cách vách.

Sợ người trong nhà hắn lo lắng, Văn Ngọc Đăng chạy tới cách vách gõ cửa.

Ách, cư nhiên không có ai!

Cho dù đi tìm A Phượng, đã trễ thế này hắn là cũng phải lưu lại một người chờ chứ!

Trở lại trong phòng Phượng Vu Phi, trông thấy Phượng Vu Phi đang viết chữ, Văn Ngọc Đăng tiến lên nhìn.

— người nhà hắn đêm nay không trở về?!

Không thể nào? Dám đem một đại cô nương xinh đẹp như vậy bỏ mặc ở khách điểm? Bọn họ nghĩ như thế nào? Khó trách A Phượng lại đi dạo một mình ở bên ngoài, người nhà này một chút tinh thần trách nhiệm cũng không có a!

Phượng Vu Phi tiếp theo lại viết.

“Cô hi vọng tôi lưu lại cùng cô?”

23. Chương 23: Yêu Nghiệt

Phượng Vu Phi cười khê gật đầu. Nếu không ai nguyện ý gả cho hắn, như vậy hắn liền cố gắng, tự mình nỗ lực kiếm một người vợ mang về nhà thôi!

Không biết tâm tư của con sói xám này, Văn Ngọc Đang quả nhiên gật đầu đồng ý: “Như vậy cũng tốt, đợi người nhà cô trở về tôi lại đi.”

Nàng duỗi thắt lưng mệt mỏi: “Hôm nay chạy cả ngày, thật nghĩ muốn tắm rửa một chút, đáng tiếc không có quần áo sạch sẽ để thay, quên đi vậy.”

Phượng Vu Phi hai mắt tỏa ánh sáng, hần từ trên xuống dưới đánh giá Văn Ngọc Đang, ách, bộ ngực no đủ, vòng eo mềm mại, dáng người lồi lõm như vậy thật làm cho người ta hứng thú..... Văn Ngọc Đang bị ánh mắt quỷ dị của hắn nhìn chằm chằm đến lông tơ dựng đứng, nàng không có nhìn lầm chứ..... A Phượng cười nhìn thật đáng khinh a.....

Phượng Vu Phi xoay người nhanh chóng từ trong tủ lấy ra một bộ y phục đưa cho nàng.

Nàng tiếp nhận y phục kinh ngạc hỏi: “Lại là nam trang? Sao trong tủ của cô đều là nam trang vậy?”

A Phượng dù cải nam trang thế nào cũng không giống, có nhất thiết phải như vậy?

Phượng Vu Phi chỉ trơ mặt ra cười với nàng, trong đầu chỉ có một câu..... A Đang phải tắm rửa a.....

Văn Ngọc Đang lấy y phục ướm thử, rộng không ít. Lại nói tiếp cũng là nữ tử sao nàng ta lại cao như vậy, A Phượng so với nàng cao hơn không ít nha, nữ tử cao như vậy thực là hiếm thấy.

“Người ở chỗ này chờ chút, ta đi kêu tiểu nhị đun nước tắm.” Cánh cửa vừa mở ra, đúng lúc nhìn thấy một nam nhân giơ tay dáng vẻ định gõ cửa..... Hoặc là đang si ngốc.....

Tam thiếu gia thế nhưng để cho nữ nhân vào phòng mình.....

Cứ bảo trì cái tư thế kia không mỏi sao? Văn Ngọc Đang nhú mày, khôi phục vẻ giật mình: “Người là người nhà A Phượng?”

..... A Phượng? Nam nhân trong đầu một mảnh hỗn loạn, bất tri bất giác gật đầu.

Văn Ngọc Đang nhẹ nhàng thở ra, dù sao vẫn chưa báo cho Lưu phủ đêm nay không về, chung quy cũng không tốt lắm, như vậy nàng có thể trở về. Nàng quay đầu cười nói: “A Phượng, người nhà cô đã trở lại, không cần ta nữa, ta đi trước.”

Văn Ngọc Đang trực tiếp vòng qua nam nhân kia rời đi.

Nam nhân lúc này mới nhìn đến người phía sau Văn Ngọc Đang đang nở nụ cười thực dữ tợn.....

Phượng Tam thiếu gia là ai?

Vấn đề này thật sự rất khó trả lời. Ít nhất ở Long thành không có mấy người nghe qua tên của hắn. Nhưng là người lẫn lộn giang hồ không có một ai không biết Phượng Tam thiếu gia.

Phượng Tam thiếu gia của Phượng Hoàng trang..... Chỉ cần nhớ kỹ một câu, nghe thấy tên của hắn thì nên trốn thật xa, toàn bộ các môn phái đều khẩn thiết dạy bảo môn hạ binh sĩ như vậy.

Thà rằng đắc tội tiểu nhân cũng không được đắc tội Phượng Tam thiếu gia, đây là nhận thức chung của tất cả người trong giang hồ.

Nói đến phượng Tam thiếu gia không thể không nhắc tới Phượng Hoàng trang.

Phượng Hoàng trang là nơi nào? Nói thế này, đó là cái nôi của sát thủ, nơi nhóm ác đồ biến thái tề tựu, mà Phượng Tam thiếu gia chính là trưởng thành tại nơi như vậy.

Phượng gia này thế hệ chi trưởng có 7 đứa con trong đó có đến 5 nữ, mặt khác mấy người đều coi như “trung quy trung cử”, chỉ có lão Tam này là dị biệt. Hắn từ nhỏ sinh ra đã có một bộ dạng yêu nghiệt thì thôi, võ học của hắn cũng được thiên bẩm xuất chúng, nhưng là..... Tính cách của hắn hỉ nộ bất định biến ảo vô thường cũng thật khiến người ta đau đầu.

Một môn một trang tam đại phái chỉ có Phượng Hoàng trang là môn phái 1 chính tà khó phân, còn đâu đều là danh môn chính phái. Sở dĩ nói chính tà khó phân, là bởi vì Phượng Hoàng trang hàng năm đều thu nhận rất nhiều ác đồ cùng đường trên giang hồ..... Không phải sát thủ, bọn họ còn không có tư cách làm sát thủ, chỉ có qua sơ tuyển của Phượng gia mới có tư cách được chọn lựa vào hàng ngũ sát thủ. Kể từ đó

hàng năm những nhóm ác đồ này lại bởi vì đi sơ tuyển PK chết một đám, như vậy vô hình trung vì giang hồ trừ hại không ít.

Mặt khác Phượng Hoàng trang làm ăn cứ nhiên có tam tiếp tam không tiếp, bắt quá người đừng tưởng cái gì người già, phụ nữ và trẻ em không tiếp, cái gì người tốt không tiếp linh tinh..... Đó là không có khả năng.

— Thứ nhất, trong trang mỗi tháng chỉ nhận năm đơn đặt hàng, nếu tháng này đầy tháng sau mới tới sớm (quy định kỳ quái, sát thủ nhà bọn họ không ít a), thứ hai, do Phượng gia chỉ định sát thủ, mà bọn sát thủ có thể tự do lựa chọn nhận hay không, nếu nhận, nhiệm vụ hoàn thành tiền thu vào nộp vào phòng thu chi, cũng có thể không nhận, một tháng không có nhiệm vụ tiền ăn ở mời giao ra năm trăm lượng bạc (đương nhiên cái này chỉ giới hạn trong số lượng sát thủ nhất định), thứ ba, do gia chủ đồng ý nhận hay không nhận, nói cách khác làm ăn quan trọng nhất là điều thứ ba..... Nên gia chủ chính là một nhân vật làm cho người ta đau đầu, như vậy tâm tình gia chủ đương nhiên trở nên vô cùng quan trọng.

..... Mà gia chủ tiếp theo chính là Phượng Tam thiếu gia.

Làm sát thủ Phượng gia không phải người nào cũng làm được. Sát thủ Phượng Hoàng trang chia làm 3 bậc thượng trung hạ. Cho đến nay sát thủ bậc thượng chỉ có ba người, Phượng Tam thiếu gia chính là một trong số đó.

Một người thân thủ biến thái mà tính cách cũng lại biến thái như vậy ai dám chủ động đi trêu chọc?

Hiện tại tâm tình Đinh Tử như thế nào liền có thể đoán được!

Hắn phải biết rằng hắn lại phá hủy chuyện tốt của Tam thiếu gia, hắn hà tất phải vội vã trở về báo công..... Vẫn nên ở Châu Bảo Nhai ngậy ngốc thêm lát nữa, xử lý mấy tên kia thêm mấy lần nữa..... Dù thế nào chung quy cũng vẫn dễ sống hơn bị người khác xử lý hắn! Tam thiếu gia luôn luôn chỉ cùng nữ nhân lên giường cũng không cùng nữ nhân tâm sự, hắn làm sao biết lần này ngoại lệ đâu! Nguyên nhân chính là vì Tam thiếu gia không dẫn nữ nhân về phòng mình, cho nên nhìn thấy trong phòng Tam thiếu gia thừa ra một nữ nhân hắn mới có thể ngây ngốc a! Bất quá, Tam thiếu gia vì nàng ngay cả nữ nhân cũng làm, có thể thấy được bản lĩnh tiểu cô nương này không nhỏ.

Nhiệt độ càng ngày càng thấp, hắn đang sợ hãi rồi chợt nhớ ra 2 chữ báo công..... Tiểu cô nương vừa mới đi ra ngoài đúng là nhân vật chính của chuyện này, hắn linh quang chợt lóe lớn tiếng nói: “Tam thiếu gia, sát thủ kia là do một nữ nhân phái đến.”

Sát thủ là Phó Cẩm Tâm tìm tới. Ngày đó chuyện của nàng cùng Văn Ngọc Đang truyền ra khắp Long thành, tướng công nàng chê nàng làm mất hết mặt mũi, đối với nàng càng thêm lãnh đạm, ngay cả mẹ chồng vốn bởi vì nàng sinh nhi tử mà hết lòng chiều chuộng giờ cũng như thế, bọn đầy tớ trong nhà giỏi xem sắc mặt, ngược lại cũng đi lấy lòng sườn phòng, chi phí ăn mặc đều có ý làm khó, khiến cho nàng chịu không ít đau khổ. Vốn vừa mới bắt đầu có tiếng nói ngay lập tức lại tụt xuống mức thấp nhất, mực nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển to lớn khiến cho nàng hận Văn Ngọc Đang đến thấu xương, cho nên hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng, rồi cuộc bí mật đi tìm sát thủ. Văn Ngọc Đang đánh nhau hắn là sẽ không để ý người phía sau, nàng cũng không có lòng phòng bị, nếu lúc ấy không phải Phượng Vu Phi ở đó chỉ sợ thật đúng là làm cho Phó Cẩm Tâm được như ý.

Phượng Vu Phi nghe qua chân tướng suy nghĩ nói: “Người ngày mai đem cái nữ nhân họ Phó kia lột sạch ném tới cửa Thái Hồng Lâu đi.”

..... Thật ác độc!

Bất quá Đinh Tử lại không nghĩ như vậy, Tam thiếu gia nói như thế cũng chính là không tính toán chuyện lúc trước, thật tốt quá..... Hắn cao hứng bưng bưng nhận nhiệm vụ nhắc chân ra ngoài.....

“Nếu còn có lần sau.....”

Đinh tử mồ hôi lạnh tức khắc chảy xuống ròng ròng..... Tiếp theo nếu có cơ hội hắn nhất định sẽ đóng đinh giữ cửa.

Văn Ngọc Đang mới vừa trở lại Lưu phủ, đã bị Lưu Trường Khanh gọi đi.

Tử Ngộ Sơn chuyển đến một phong thư, vợ chồng Văn Ngọc Hồ muốn dẫn đứa nhỏ về thăm người thân. Trong thư nói rất rõ ràng, Thất Nương đối với thân thể cha nàng thực lo lắng, vừa vận đứa nhỏ đã gần một tuổi, cũng muốn cho đứa nhỏ được trông thấy ngoại tổ phụ, thuận tiện giúp cha chồng quan sát chuyện Băng Ngọc Linh Lung.

Văn Ngọc Đang trả lại thư hỏi: “Lưu Thành Hề đã biết?”

Lưu Trường Khanh gật đầu, sau khi Lưu Thành Hề biết liền yên lặng không nói, vẫn như cũ đi xử lý chuyện hội đấu giá Băng Ngọc Linh Lung, đứa bé kia làm việc luôn luôn rất cấp tiến, hẳn không khỏi có chút lo lắng.

Văn Ngọc Đang cũng biết tâm bệnh của Lưu Trường Khanh nói: “Lưu thúc thúc không cần lo lắng, cháu sẽ trông nom huynh ấy, người cũng sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Đại ca nàng cũng tới, Thất Nương lại là một người thông minh như vậy, vấn đề hẳn là không lớn, trái lại một người khác..... Bức ra cửa nàng lại xoay người nói: “Lưu thúc thúc, cháu có việc muốn thỉnh người giúp đỡ.”

Nàng muốn cho La Di Ca dọn đến Lưu phủ ở, vừa nghĩ tới cái khách điểm kia nàng liền nhũ mày, nơi đó thật sự không thích hợp để hẩn ở.

Nàng đem chuyện La Di Ca đến Long thành hàm hàm hồ hồ nói ra, đương nhiên nàng sẽ không nói nguyên nhân La Di Ca đến Long thành: “Chỗ đó thật sự không phải chỗ cho người ở, cháu cũng không chịu nổi, Lưu thúc thúc, dù sao người nơi này vẫn còn phòng trống, không bằng làm việc tốt cho huynh ấy ở lại đây đi.”

Lưu Trường Khanh thở dài: “Nếu không nhờ đứa nhỏ này, tất cả mọi người đều bị liên lụy, kể ra đứa nhỏ này cũng là mệnh khổ..... Ta kêu người trong phủ chuẩn bị phòng, người cứ bảo hẩn đến ở.”

Văn Ngọc Đang lúc này mới hướng Lưu Trường Khanh cáo lui nghỉ ngơi.

24. Chương 24: Cận Thủy

Ngày thứ hai Văn Ngọc Đang trước đi tìm bọn Liễu Kiếm, dẫn Kim Bất Hoan đến chỗ lão Kí.

La Di Ca biết nàng sẽ đến, cũng đã tới từ sớm. Lão Kí rất hợp với tính cách Kim Bất Hoan, hai người vừa gặp đã vô cùng vui vẻ, Kim Bất Hoan cũng liền thuận lý thành chương ở lại. Văn Ngọc Đang nghĩ muốn đề cập chuyện chuyển tới Lưu phủ với La Di Ca, nhưng lão Kí ở trước mặt, nàng sợ nói ra lại rước lấy hẩn chê cười, cho nên nhẩn nhẩn chưa nói. Đến lúc Trương Vô Ba tới, kể chuyện mở sòng bạc, Văn Ngọc Đang vô cùng hứng thú, nàng một lòng muốn thấy Băng Ngọc Linh Lung, nghe được có cơ hội như vậy, quẩn quít lấy lão Kí đòi đưa mình đi đến nơi luận võ. Kim Bất Hoan có nghe qua việc này, chẳng qua bọn hẩn là danh môn đại phái khinh thường vì tiền tài mà tham gia loại tư đấu luận võ như vậy, nhưng bản thân hẩn đối cạnh bạc thật có chút hứng thú, cho nên đoàn người cùng đi ra ngoại thành xem náo nhiệt. (cứ như vậy mà thành)

Trương Vô Ba dẫn bọn lão Kí đi phía trước, Văn Ngọc Đang lồi kéo La Di Ca lại phía sau, lặng lẽ đem chuyện mời hẩn đến Lưu phủ nói ra. La Di Ca vốn không muốn đi, nhưng đạo lý cận nguyệt lâu thai hẩn cũng hiểu được, cho nên cười đáp ứng. Văn Ngọc Đang thấy hẩn đồng ý thì thở phào nhẹ nhõm, lại đem chuyện Thất Nương cùng đại ca muốn dẫn đứa nhỏ đến Long thành kể cho hẩn, nàng mừng khắp khởi nói: “Đã lâu không gặp tiểu Đông Qua, thật nhớ nó!” (có lẽ là lâu dần sinh tình ^^)

La Di Ca mỉm cười nói: “Ta nói rồi, tương lai A Đang nhất định sẽ là một mẫu thân tốt.”

Văn Ngọc Đang cũng không e lệ, nghiêng đầu nhìn hẩn nói: “Tương lai muội muốn nuôi dưỡng con giống mẫu thân, sẽ không đem nữ nhi nhốt trong nhà, cổng chính không đi cộng phụ không bước, thấy người liền ngại ngừng, ngượng ngịu, bị người đùa giỡn cũng chỉ biết khóc, muội thấy như muội cũng tốt lắm.”

Ý của nàng là muốn lấy chính mình làm tấm gương nuôi dưỡng nữ nhi, nhìn nàng bộ dạng tận lực thổi phồng chính mình, ý cười nơi đáy mắt La Di Ca càng sâu: “Ta cũng cho là như vậy, nữ nhi của ta giống như muội thì thật tốt.”

Lúc nói xong mới thấy Văn Ngọc Đang có chút ngượng ngùng, nhưng nàng lại không tự hỏi nữ nhi của La Di Ca như thế nào lại giống nàng?

La Di Ca trong lòng thở dài, lấy tính tình A Đang đương nhiên gọn gàng dứt khoát là tốt nhất, nhưng vì chuyện trước kia A Đang tất sẽ không tin hẳn, chỉ nghĩ hẳn nói giỡn, cứ như vậy ngược lại không tốt. Nay cũng chỉ có thể nhẫn nại gần gũi bên nàng, chậm rãi dần dụ, thời gian lâu nàng sẽ hiểu rõ.

Mấy người vào thôn trang, luận võ trên đài đã so được mấy trận, vừa đúng thời gian nghỉ ngơi. Những môn phái này cũng có một vài nữ tử xen lẫn ở trong đó, cho nên Văn Ngọc Đang cũng không tính là quá chói mắt. Chẳng qua là tiếng tăm Vọng Thiên Phái có chút lớn, không ít người nhận ra Kim Bất Hoan, thỉnh thoảng lại có người qua chào hỏi.

“Hiếm thấy hiếm thấy, Bất Hoan lão đệ cứ nhiên có thời gian rảnh đến nơi đây? Là muốn kiếm bạc hay nghĩ muốn lên đài khoa tay múa chân vậy?”

Một vị trung niên y phục võ sĩ mang theo vài người trẻ tuổi cười tiến đến, thiếu niên phía sau bọn lão Kí nhận ra, người thiếu niên liên tiếp thắng cả 3 trận kia ra là đệ tử phái Thất Tinh.

Kim Bất Hoan cười nói: “Nguyên lai là Mao đại ca, ta bắt quá là đi theo bằng hữu đến xem náo nhiệt, thuận tiện kiếm chút bạc vụn, phái Thất Tinh cũng có người lên đài sao?”

Họ Mao kia có chút đắc ý: “Đồ nhi của ta đánh bại 2 người ở vòng sơ tuyển, Thiên Thông rất khá, liên tiếp thắng 3 trận, trực tiếp tiến vào trận quyết đấu.”

Luận võ chia làm sơ tuyển cùng quyết đấu, sơ tuyển lấy quy định 3 trận thắng, xem như sàng lọc, liên tiếp thắng 3 trận có thể trực tiếp tiến vào quyết đấu, nếu không phải liên tiếp thắng thì phải thắng nhiều hơn người khác. Đồ nhi của hắn xem qua cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, lại đã bại tiền bối tương đối có danh vọng trong chốn giang hồ, làm sự phụ khó tránh khỏi đắc ý.

Kim Bất Hoan chúc mừng hắn có được đệ tử tốt, nơi này đang nói bên kia luận võ lại bắt đầu.

Lên đài tiếp theo là một thanh niên khoảng hơn ba mươi tuổi, bộ dạng vừa cao lại vừa gầy, một khuôn mặt trắng bệch, nhợt nhạt không có nửa phần nhân khí, hẳn đi đường cũng là phiêu phiêu dương dương, nếu là ban đêm vô tình gặp phải, nhất định ngỡ gặp quỷ. Người đấu cùng hắn là đệ tử Liên Tâm phái. (phát phơ tung bay, lay động trong không trung)

Họ Mao phái Thất Tinh kia kêu Mao Nhân Nghĩa, Kim Bất Hoan bọn họ cùng Mao Nhân Nghĩa và đệ tử chen chúc ở một chỗ xem luận võ, Mao Nhân Nghĩa ở dưới đài chỉ điểm đồ đệ, nhóm La Di Ca ở bên cạnh nghe.

“..... Chiêu thức của hắn trong lúc đó chung quy có chút đình trệ, xem ra đệ tử này của Liên Tâm phái kiếm quyết còn không thuần thực, đối thủ của hắn thân pháp khinh thường, ta xem không quá mười chiêu đệ tử Liên Tâm phái sẽ bị đánh bại, ” Mao Nhân Nghĩa cau mày nói, “Chỉ là người này là ai? Thân thủ chiêu thức cũng chưa bao giờ thấy, Thiên Thông, nếu tương lai người gặp người này nhất định phải cẩn thận.”

Mao Nhân Nghĩa nói không sai, bạch diện nhân kia cầm trong tay một thứ giống như đao nhưng không phải đao, tựa như đoản đao, đệ tử Liên Tâm phái một chiêu cũng chưa lão luyện, bạch diện nhân liền hướng khe hở bên người hắn đâm tới, đệ tử Liên Tâm phái lui về phòng thủ, chiêu thức của hắn lại thay đổi..... Văn Ngọc Đang nhìn không được hỏi Kim Bất Hoan: “Kim đại ca nhìn ra lai lịch người này không?”

Kim Bất Hoan cũng nhìn không ra hắn sử dụng chiêu thức gì, nghi hoặc nói: “Không biết đây có phải vốn là binh khí của hắn không, trên giang hồ chưa từng nghe qua anh hùng nào sử dụng binh khí như vậy.”

Đám người La Di Ca, Trương Vô Ba không phải người trong giang hồ, càng nhìn không ra cái gì, chẳng qua là La Di Ca chú ý hơn chút, hắn tiếp lời nói: “Ta coi người này mặc dù dùng tay phải cầm binh khí, nhưng khi ra chiêu tay trái hắn không tự giác luôn nắm lại, tám chín phần là tả hữu khai cung sử dụng chính là song đao, nhưng hôm nay giấu một tay, tất là muốn giữ lại cho lần sau.” (trái phải giương cung, ý là dùng cả 2 tay để chiến đấu)

Mọi người cẩn thận nhìn lại, quả nhiên như thế, ai nấy đều không khỏi nhìn hắn bằng con mắt khác, Mao Nhân Nghĩa hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này nhân lực thật tốt, không biết là đệ tử phái nào?”

La Di Ca để tránh phiền toái cũng không nói ra danh tính: “Tôi không phải người trong giang hồ, chẳng qua là ở tại lân cận đi theo Kim huynh đến xem náo nhiệt.”

Hắn một thân nho y người lại thanh cao, nửa phần tác phong giang hồ cũng không có, quả thật không giống chút nào, ba người Kí Trượng Văn biết thân phận của hắn lại càng không nói nhiều, Mao Nhân Nghĩa cũng sẽ không nhiều chuyện nữa, trái lại đệ tử của hắn Lâm Thiên Thông thỉnh thoảng lại quay ra đánh giá La Di Ca.

Dưới đài bỗng nhiên phát ra tiếng hò hét, quả nhiên là đệ tử Liên Tâm phái bị đánh bại.

Buổi sáng tỷ thí Mao Nhân Nghĩa thắng không ít, liền làm chủ mời bọn họ tới khu vực kê trang viên cùng nhau uống rượu. Văn Ngọc Đương một lòng muốn La Di Ca sớm dọn tới Lưu phủ, liền nháy mắt bảo La Di Ca chối từ, chính mình lấy cớ cùng La Di Ca rời đi.

Trở về Long thành, chợt nghe đầu đường cuối ngõ đều đang nghị luận, con dâu trưởng của Hoàng thị lang Hoàng Văn Nguyên bị người ta lột sạch quần áo ném ở cửa Thái Hồng Lâu. Dưới chân thiên tử mà lại xảy ra chuyện như vậy, hoàng thượng tức giận hạ chỉ muốn bắt người. Văn Ngọc Đương còn không biết đầu trưởng Hoàng gia chính là Phó Cầm Tâm, ngược lại vì nàng kêu oan: “Ai lại thiếu đạo đức như vậy, làm ra loại sự tình này, nữ nhân kia về sau sao còn dám gặp người khác?”

La Di Ca hai mắt chợt tối, cau mày nói: “Hiện giờ kinh đô long xà hỗn tạp, hẳn là mấy tên hái hoa tặc linh tinh. A Đương muội ra vào cũng phải cẩn thận chút, đừng nói chuyện với người lạ.”

Văn Ngọc Đương lại nhượng mày nói: “Nếu thực sự hái hoa tặc, muội một tên cũng không buông tha.”

La Di Ca biết tính tình nàng, cũng không cùng nàng nhiều lời, thu thập được một nửa bổng nhiên lại dừng tay nói: “A Đương, ta nghĩ hay là không đi thì tốt hơn, muội cũng biết, thân phận của ta không tiện để người ta biết, nếu bị người ta phát hiện Lưu phủ chứa chấp tội thần, đối với Lưu thúc thúc cùng muội đều không tốt.”

Văn Ngọc Đương vội la lên: “Không quan trọng, nếu có chuyện muội thay huynh giải thích là được.”

La Di Ca vẫn lắc đầu: “Trên đời này không phải ai cũng giống mọi người hiểu được thị phi tốt xấu như vậy, nếu ta ở trên đường bị người nhận ra, nhiều nhất bị đánh chết coi như xong, nhưng bị phát hiện ở Lưu phủ, gặp phải sự tình nếu không chuẩn bị tốt ngay cả phòng ở đều có thể bị đốt.”

Nơi ở cũ của Tô Văn chính là bị dân chúng tức giận đốt đi.

Hắn vừa nói như thế, thật nhắc nhở Văn Ngọc Đương: “Như thế, trong Long thành người nhận ra huynh cũng không ít, có một số người ngu muội không chịu nổi, nếu thật sự không nghe huynh giải thích nói không chừng đúng là có thể đánh chết huynh, La Di Ca, như vậy huynh càng phải đến ở Lưu gia, muội mới có thể ở gần chiếu cố huynh, huynh về sau nếu phải ra ngoài cũng không thể đi một mình, phải gọi muội đi cùng mới được.....”

Đây vốn chính là ý đồ của La Di Ca, một là có thể giữ nàng ở bên người bồi dưỡng cảm tình, hai là sợ nàng một mình bên ngoài dễ dàng gặp rắc rối, ỡm ờ đáp ứng.

Ai ngờ hai người thu thập hành trang trở lại Lưu phủ, chờ bọn họ lại là nha dịch muốn bắt Văn Ngọc Đương tới công đường.

25. Chương 25: Công Đường

Phó Cầm Tâm gặp chuyện không may liền biết mình xem như xong rồi, cho dù không bị phu quân hưu cũng chỉ có tổng vào am ni cô. Sát thủ mình phái đi bắt vô âm tín, càng nghĩ càng thấy việc này nghi phạm lớn nhất chính là Văn Ngọc Đương, nàng không nghĩ bản thân ngoan độc đã làm chuyện sai trái, ngược lại càng thêm hận Văn Ngọc Đương, cho nên trên công đường một mực chắc chắn việc này là Văn Ngọc Đương gây nên, nàng cho dù chết cũng muốn khiến Văn Ngọc Đương cùng nhau xuống Địa ngục.

Cha mẹ chồng cùng tướng công bị nàng làm cho tức chết, chỉ hận không có biện pháp bịt miệng Phó Cầm Tâm, bọn họ vốn cảm thấy việc này vô cùng mất mặt, ước gì mau mau đem nàng tiễn khỏi cửa, hiện giờ

còn muốn âm ỉ tới công đường, thật sự là mặt mũi gì cũng mất hết, chẳng qua là việc này bị hoàng thượng biết được, đặc biệt phái người đến xử trí, chỉ có thể mặc cho nàng trước mặt người khác nói hươu nói vượn.

Lưu Thành Hề nghe được tin tức chạy về Lưu phủ.

Văn Ngọc Đang còn chưa bị đưa đi, Lưu Trường Khanh đang hối lộ nha dịch. Bọn nha dịch vốn đã kính trọng thái độ làm người của Lưu Trường Khanh, lại thu vào rất nhiều bạc, làm bộ vỗ ngực nói, có chuyện gì nhất định thông báo với Lưu lão gia đầu tiên.

Bên kia Văn Ngọc Đang đứng cạnh La Di Ca mắt trợn trừng: “..... Văn Ngọc Đang ta là ai? Ta muốn đổi phỏ nàng, cứ trực tiếp đánh cho hoa rơi nước chảy, sẽ đi làm cái chuyện bỉ ổi nham hiểm như vậy sao? Nàng đúng là đáng đời, ta lại còn vì nàng kêu oan chứ?”

Lưu Thành Hề cũng là lần đầu tiên nhìn thấy La Di Ca sau khi Tô gia gặp chuyện không may, không khỏi ngẩn ra, Văn Ngọc Đang thấy hắn lập tức liền giống như uỷ thác liên tục căn dặn Lưu Thành Hề: “Muội tới công đường, La Di Ca xin nhờ huynh, thân phận của huynh ấy có nhiều bất tiện, người ta phát hiện sẽ gây chuyện sinh sự, cho nên đừng cho huynh ấy đi loạn khắp nơi, nếu La Di Ca xảy ra chuyện muội nhất định hỏi tội huynh.”

Lưu Thành Hề thấy Văn Ngọc Đang quan tâm La Di Ca như vậy không khỏi có chút ngoài ý muốn, hắn ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ta đã biết, bất quá, A Đang, đến công đường muội cũng không thể nóng nảy như vậy, muội phải nhớ vạn nhất muội xảy ra chuyện gì trong nhà còn có người chờ muội trở về!”

Một lời hai ý nghĩa.

Trong nhà có người chờ? Người này, ân — La Di Ca khiêu mi.

Văn Ngọc Đang không kiên nhẫn nói: “Cái này muội biết, muội còn chưa sống đủ đâu! Huynh nhớ kỹ trông chừng La Di Ca, đừng cho huynh ấy đi theo tới công đường, vạn nhất để người ta nhận ra thì phiền phức.”

Nhìn bọn nha dịch đương qua đây, Lưu Thành Hề rất nhanh nói: “Muội trước chiếu cố chính mình, ta đã phái người đi Thái Hồng Lâu hỏi thăm đầu đuôi sự tình, muội cứ yên tâm hết thảy có ta.”

Văn Ngọc Đang bị mang ra khỏi Lưu phủ, Lưu Thành Hề gọn gàng dứt khoát hỏi La Di Ca: “Người hiện giờ trở về là vì A Đang?”

Tâm tư Văn Ngọc Đang hắn kỳ thật cũng hiểu được, nhưng là hắn một lòng đều hướng về Thất Nương, chỉ có thể phụ cô nương tốt này. Hắn nguyên bản còn lo lắng A Đang trở thành người thứ hai giống như mình, nhưng hôm nay nhìn thấy, nàng đối với La Di Ca cũng không vô tình, hắn có tâm thử La Di Ca, xem hắn có tâm tư gì không, xem có thể thúc đẩy một chuyện tốt hay không.

La Di Ca không nhanh không chậm: “A Đang là một cô nương tốt.”

Ách, thì ra đúng là vì nàng mà tới! Lưu Thành Hề nhìn chằm chằm hắn: “Nàng đương nhiên là khối báu vật, chính là có người trước kia đem nàng trở thành bùn nhão, bùn có lẽ không ai để mắt, nhưng bảo bối sớm đã có người hiểu biết nhất đi, thế nào chờ cho người lại đến nhất.”

La Di Ca cười nói: “Bảo vật quý trọng hắn rất thích, nhưng trong nhà bọn chuột nhắt quá nhiều, sợ cảm về sẽ bị phá hỏng, đến lúc đó đáng giá hay không cũng đã mất rồi, hắn tình nguyện giữ bảo vật hoàn hảo không tổn hao gì dù bị người khác nhắt đi, cũng tốt hơn hủy ở trong tay mình.”

La Di Ca một câu đánh trúng tâm sự của hắn, hắn không ngạc nhiên lại trực tiếp hỏi: “Nếu nàng thật sự gả cho ta?”

La Di Ca ánh mắt sắc bén: “Trước kia bản thân ta khó bảo toàn chỉ biết liên lụy tới nàng, cho nên ta cái gì cũng không thể nói cái gì cũng không thể làm, nàng nếu gả cho người, như vậy là ta vô phúc, nhưng là hiện giờ nàng chưa gả..... Như vậy ta liền dốc hết khả năng của mình dùng hết thủ đoạn làm cho nàng yêu ta, ở lại bên cạnh ta.”

Đây là lần đầu tiên hắn đối với người ngoài nói ra tình cảm của mình, nóng rực mà kiên định, tuyệt không giống bề ngoài bình thản của hắn.

“Ta hâm mộ huynh, ” Lưu Thành Hề kinh ngạc quan sát hần một lúc lâu sau mới ảm đạm nói, “Nàng chỉ có huynh mới xứng đôi, hảo hảo đợi nàng.”

Xem như thừa nhận cùng hần.

Nhìn nữ hài từ nhỏ đã đi theo sau mình giờ sắp là của người khác, đáy lòng Lưu Thành Hề lan tràn vị chua chất nhàn nhạt, lại có chút tự giễu, xem ra mình và nam nhân khác giống nhau, nữ nhân thích mình lại thành của người khác, cũng sẽ có chút tư vị a!

Nam nhân quả nhiên thích hư vinh a!

Hai nam nhân nói xong chuyện ngoài lề liền tiến vào chủ đề chính, Lưu Thành Hề nói: “Ta nhận được tin tức sơ bộ, là sáng sớm Phó Cầm Tâm đã bị người ta ném tới cửa Thái Hồng Lâu, có ai nhìn thấy người kia không thì vẫn còn đang điều tra, bất quá nhà ta có thể làm chứng cho A Đương, tối hôm qua nàng không đi đâu, hần là không có chuyện gì.”

La Di Ca nói: “Vô luận là người nào làm cũng tốt, ta muốn đối phó chính là Phó Cầm Tâm, nàng từ nhỏ luôn nhắm vào A Đương, về sau không biết còn có thể mang đến cho A Đương cái dạng phiền toái gì, hơn nữa, trừ bỏ nàng, chỉ có thể rút củi dưới đáy nồi.”

Lưu Thành Hề thở dài nói: “Ta hiện tại đã biết vì sao Tô Văn lại bị lật đổ mặc danh kì diệu như vậy..... Người nói không sai đây là phương pháp tốt nhất.” (chả hiểu vì sao, không biết từ đâu ra)

Cùng thời gian Phượng Vu Phi cũng nhận được tin tức.

“Người đàn bà kia cáo thượng công đường nói Văn cô nương đem nàng lột sạch ném ở cửa thanh lâu.”

Nghe Đinh Tử báo cáo, Phượng Vu Phi vuốt cằm lẩm bẩm: “Sớm biết trước như vậy đã đem ả ném lên giường Quý Công, cho ả chân thực trở thành kẻ vụng trộm sau lưng chồng.”

Đinh Tử nói: “Văn cô nương hiện giờ đã bị mang tới nha môn, Tam thiếu gia, chúng ta làm sao bây giờ?”

Phượng Vu Phi lười biếng nói: “Bắt đầu từ trên người người đàn bà kia, chỉ cần vặn ngược lại ả, A Đương sẽ không sẽ có chuyện.”

Đinh Tử không hiểu.

Phượng Vu Phi ngang tàng liếc hần một cái..... Trong mắt Đinh Tử, đó chính là mị nhãn bay tứ tung: “Tìm một vài người, chỉ cần có thể chứng minh ả vụng trộm cùng nam nhân khác, ả có trăm cái miệng cũng không giải thích được..... Hừ, nói với nha môn nàng muốn cùng nam nhân bỏ trốn lại bị người ta lừa tài lừa sắc ném ở cửa Thái Hồng Lâu.”

Nhìn Đinh Tử bị kích động đi tìm nhân chứng, Phượng Vu Phi gấp một cái lẩm bẩm: “Không có việc gì đi nhìn một chút nàng dâu tương lai vậy.”

Trên thực tế cửa công đường đã bị chen chúc chật như nêm cối, vụ án hương diễm như vậy, bách tính đều đến xem náo nhiệt.

“Hắc hắc, nghe nói thật sự là trần như nhộng..... Rất nhiều người cũng thấy được.”

“Ôi, sớm biết vậy sáng nay tôi đã chọn đi Nhụ Tử Nhai bán rau.”

“Thôi đi, người cho là ở cửa Thái Hồng Lâu đều là mỹ nhân?”

“Thế nào? Bộ dạng nhục nhã, thân thể kia đẹp không?”

“Người thích xem một đồng thịt mỡ?”

“Xuyt, quan lão gia đi ra, đừng nói nữa.”

Phó Cầm Tâm đi ra thì nhìn thấy Văn Ngọc Đương, ánh mắt kia quả thực giống như muốn cắn nàng. Văn Ngọc Đương đồng dạng không đành ánh mắt hoà nhã cho ả.

Hoàng thượng hạ chỉ, phái tới thẩm tra xử lý vụ án là quan Hình bộ Phó Minh Bách. Phó Minh Bách còn chưa ngồi vững, Phó Cẩm Tâm đã khóc lóc kêu oan, chỉ vào Văn Ngọc Đang mắng: “Đại nhân, là tiện nhân này hại tiểu nữ, người nên vì tiểu nữ giải oan a!”

Văn Ngọc Đang bị ả làm tức giận gần chết, nói: “Phó Cẩm Tâm, ta đoạt tướng công của người hay là đoạt con của người? Người như vậy vu oan cho ta cũng không sợ kiếp sau sinh nhi tử không có mắt.”

Phó Cẩm Tâm vừa khóc lại mắng, mặt vốn đã phì thũng càng thêm khó coi.

Phó Minh Bách cả kinh vỗ đường mộc, dưới công đường yên tĩnh trở lại: “Phó Cẩm Tâm người hãy đem sự tình trải qua kể lại tường tận.”

Phó Cẩm Tâm liền đem chuyện chính mình như thế nào bị trói như thế nào bị người ta phát hiện ở cửa Thái Hồng Lâu nói một lần.

Phó Minh Bách nói: “Người nếu ngay từ đầu đã là bị nhét vào một cái túi to, sau lại bị đánh bất tỉnh, vậy người làm thế nào biết người hại người là Văn tiểu thư?”

Phó Cẩm Tâm tròn mắt vừa chuyển: “Tiểu nữ nghe được nàng nói chuyện, nàng nói muốn tiểu nữ mất hết mặt mũi.”

Văn Ngọc Đang cười lạnh nói: “Người còn có thể giống nhau, hướng hồ là thanh âm.”

Phó Minh Bách gạt đầu: “Lời này không tồi, nghe lầm cũng là có thể, cái này không được công nhận.”

Phó Cẩm Tâm nói xạo: “Tiểu nữ rõ ràng nghe được đồng đảng của nàng kêu nàng là Văn tiểu thư, trên đời này trừ bỏ nàng tiểu nữ còn chưa biết được người thứ hai kêu Văn tiểu thư.”

Văn Ngọc Đang hận không thể tát ả mười bảy mươi tám cái, nghiêng răng nói: “Tiểu nữ tối hôm qua ở tại Lưu phủ, hạ nhân Lưu gia có thể làm chứng cho tiểu nữ.”

Phó Cẩm Tâm nói: “Bọn họ cùng người đều là một hội, nói không chừng đồng đảng của người chính là người Lưu gia, đại nhân, tiểu nữ thấy đem những người làm chứng cho nàng dùng hình, nói không chừng là có thể điều tra ra.”

Nàng vì cắn chết Văn Ngọc Đang, đã sớm nghĩ ứng đối như thế nào cho tốt, cho dù không thể lật đổ Văn Ngọc Đang cũng cần phải đem thanh danh nàng phá hỏng.

Dân chúng phía sau chờ phán xét tuy rằng không ai nhận ra Phó Cẩm Tâm, nhưng phần lớn đều nghe qua đại danh Văn Ngọc Đang, bọn họ chia làm hai phái nhỏ giọng tranh luận. Một phái cho rằng Văn gia làm việc xưa nay nhân nghĩa, sẽ không làm ra chuyện âm hiểm tổn hại người như vậy, một phái khác liên hợp nói Văn Ngọc Đang từ nhỏ làm xằng làm bậy, cũng không phải không có khả năng.....

Văn Ngọc Đang nghe được tức giận, Phó Cẩm Tâm lại dẫn lộ ra về dương dương tự đắc.

Đúng lúc này, nha dịch tiến lên bẩm báo, nói bên ngoài có nhân chứng đến muốn lên làm chứng.

26. Chương 26: Công Đường 2

Vừa nghe nói có người làm chứng, tim Phó Cẩm Tâm liền treo ngược, rốt cuộc chột dạ, ngậm miệng thấp thỏm không yên chờ nhân chứng lên công đường.

Người tới là một lão hán xấp xỉ năm mươi tuổi, Phó Cẩm Tâm nhìn có vài phần quen mắt, lại nhất thời không nhớ ra đến tột cùng là ai, liền cảm thấy luống cuống.

Lão hán kia quy củ tiến lên quỳ xuống, Phó Minh Bách hỏi một câu hán đáp một câu, cũng nói được rõ ràng minh bạch.

Lão hán này kêu Dương Căn Thủy ngụ ở phía sau phủ Hoàng Thị Lang, mở một cửa hàng tạp hoá. Nói tới đây, mỗi người đều ở trầm nghĩ, có thể nào tặc nhân kia đi qua cửa nhà hán, bị hán nhìn thấy tướng mạo? Lập tức cũng nín thở yên lặng nghe đoạn sau.

Phó Minh Bách hỏi: “Người có nhìn thấy diện mạo của tặc nhân kia?”

Dương Căn Thủy lắc đầu: “Tiểu nhân không thấy.”

Vừa nghe lời này, tâm Phó Cẩm Tâm mới ổn định, lại nghe lão Hán kia nói: “Nhưng là có một chuyện có thể có liên quan tới việc này, tiểu nhân vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng lại sợ không nói thì oan uổng người tốt, sau này lương tâm sẽ bất an, cho nên lúc này mới muốn lên đây làm chứng.”

Sau câu nói đó, một mảnh phía dưới công đường liền ồ lên. Phó Cẩm Tâm sớm nghe được bất thường, vội tiến lên bắt lấy Dương Căn Thủy vừa kéo vừa đánh, khóc hô: “Tên hỗn trướng vương bát đạng tới từ đâu, sao lại đặt điều ta như vậy.....” Vừa mắng vừa kêu oan uổng.

Phó Minh Bách mặt bình tĩnh sai người tách bọn họ ra, để cho Dương Căn Thủy nói xong.

Nguyên lai Dương Căn Thủy nói, nữ nhi nhà hắn xuất giá nên dư ra một gian phòng, hắn cảm thấy như vậy rất đáng tiếc liền cho người ngoài thuê. Người thuê nhà hắn là một vị thiếu niên có vẻ ngoài tuấn tú, người đó nói năm trước đi thi tú tài không đậu không còn mặt mũi nào về nhà, dự định năm nay thi lại.

“Tiểu nhân có một lần thấy hắn về nhà biểu cảm trầm trọng, liền lăm miệng hỏi vài câu, vị tú tài kia chỉ nói ở trên đường gặp một phu nhân, thật không biết xấu hổ, ngoài ra không chịu nhiều lời. Sau lại có một lần tiểu nhân nhập hàng đi qua một con hẻm, nhìn thấy một đôi nam nữ dây dưa mới biết là chuyện gì xảy ra. Tiểu nhân gặp qua Hoàng phu nhân một lần, cho nên nhận ra, trên công đường ngày hôm nay đúng là vị phu nhân đó.”

Hắn vừa nói như thế, ai cũng nghe ra được vị, hắn là Phó Cẩm Tâm xem người ta là tú tài tuần tú, liền quần lấy người ta.

“Tiểu nhân là một người sống an phận thủ thường, không muốn nhiều chuyện, vả lại vị tú tài này bình thường cũng thành thật, nói ra ngoài sẽ phá hủy thanh danh của hắn, cho nên chỉ đành vờ như không biết. Sau đó người nhà tiểu tú tài này phái biểu ca hắn tới tìm, vị biểu ca này cũng không phải người tốt, cả ngày lôi kéo hắn ra bên ngoài uống rượu lêu lổng, tiểu nhân nói vài câu, còn bị mắng là nhiều chuyện. Ngay hai ngày trước, tiểu nhân vô ý nghe được biểu ca hắn nói với hắn, kêu hắn nghĩ biện pháp kiếm bạc, lại khuyên hắn, nói cái gì ta biết đệ ngại nằng bộ dạng khó coi, cũng không phải phải kêu đệ mang theo nằng bỏ trốn, bất quá trước ứng phó qua loa, cho tới có bạc cái gì mỹ nhân không thiếu, nào biết qua hai ngày, Hoàng phu nhân đã như vậy.”

Phó Minh Bách hỏi: “Tiểu tú tài kia cùng biểu ca hắn còn ở nhà người không?”

Dương Căn Thủy nói: “Tôi nghe xong việc này cảm thấy kỳ lạ, liền đi vào trong phòng xem qua, đã vườn không nhà trống.”

Văn Ngọc Đang cũng nghe ra kỳ quái, Phó Cẩm Tâm là ai? Nữ nhân này luôn luôn vì tư lợi, mặc kệ tướng công như thế nào vắng vẻ nằng vẫn cứ sống tốt, nằng dù sao cũng sinh cho Hoàng gia thêm một trưởng tôn, nằng lại là chính thê, ở Hoàng gia nhất định là cả đời vinh hoa không lo, cuộc sống của nằng tốt hết mức như vậy, lại đi mạo hiểm bị lưu làm việc tăng tị này?

Bất quá việc này cùng nằng không quan hệ, lại vừa có thể khiến nữ nhân kia tức giận chân, nằng mừng rỡ ở bên cạnh xem náo nhiệt. Nhưng rốt cuộc là ai muốn chinh Phó Cẩm Tâm? Hoặc là vì giúp nằng? Lòng nằng khê động.

Một nhà Hoàng Thị Lang không ai tới nghe thẩm vấn, phái quản gia nhà mình đến. Quản gia kia nghe được trộn mắt há mồm, vội lệnh gã sai vặt theo tới chạy về bẩm báo.

Hạ nhân trở về vừa nói, toàn bộ Hoàng gia gà bay chó sủa. Vẫn là Hoàng Thị Lang đầu óc xoay chuyển mau, đen mặt phân phó: “Mau, đem phòng của tiện nhân kia lục soát kỹ một lần.”

Nào biết lục soát như vậy lại đúng là phát hiện thứ tốt, trong buồng của hồi môn của Phó Cẩm Tâm cư nhiên có một cây quạt giấy của nam nhân, mặt trên viết một bài tố nổi lòng. Đứa con cả của Hoàng Thị Lang biết mình làm vương bát, tức giận đến đem phòng ở đập sạch sẽ, đối với tỷ nữ của Phó Cẩm Tâm giờ chân đá một cước, người kia bị đá đứng lên cũng không nổi.

Tỷ nữ của Phó Cẩm Tâm vừa sợ vừa đau, nhìn đến vật chứng cũng có, nếu như không thừa nhận chính mình trước tiên cũng bị đánh chết, khóc nói: “Nô tỳ thật sự không biết, nhưng là phu nhân có mấy lần ra

ngoài, ngồi trong cửa hàng của nhà ta chọn đông chọn tây, rồi lấy có đuối nô tì đi mua đồ hoặc về nhà lấy đồ vật này nọ, lão gia, cho dù có cho nô tì mười lá gan nô tì cũng không dám cùng phu nhân bày mưu làm ra cái việc bỉ ổi này..... Nô tì thật là không biết a!”

Con dâu thật dám ở dưới mắt mình lên vụng trộm, Hoàng Lại Thị Lang tức giận đến tay chân phát run, thật vất vả mới có thể bình tĩnh gọi người cầm mảnh giấy dặn dò vài câu mang tới công đường.

————— ta là đường ranh giới liều mạng che đây —————

Mà lúc này Phó Cẩm Tâm còn không biết phu quân đã biết việc này, nàng ở trên công đường khóc lóc om sòm đòi chết, sớm đã không còn bộ dạng phu nhân cao cao tại thượng ngày thường kia.

Phượng Vu Phi ở bên xem náo nhiệt, không thấy toàn bộ phía trước, nhưng là cũng đủ để biết đại khái, hẳn cũng không nghĩ tới đình tử lần này làm việc có thể làm tốt như vậy, cư nhiên cẩn thận, làm cho hẳn có chút nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hắn xem trò vui xem náo nhiệt, người bên ngoài cũng nhìn hắn như nhìn miếng mồi ngon. Chẳng qua là rốt cuộc không ai dám giống vài vị vừa rồi kia, nương người chen chúc để sờ sảng..... Có năm ba người chen chúc đến bên cạnh hắn sờ mó, kết quả cũng bị trắng mắt lui ra ngoài, những người còn lại mắt thấy không đúng liền một lòng không để cho mình bị chen chúc đến trước mặt hắn.

Một chỗ đứng khác ở phía trước có vài người chen chúc muốn lui ra ngoài, trong đó có một đôi mắt sắc hướng người bên cạnh hắn nói: “Tam thiếu gia tới.”

Mấy đình tử đem bức tường người tách ra, chen chúc đến bên cạnh Phượng Vu Phi, thấp giọng nói vài câu.

Phượng Vu Phi khẽ chau mày, đình tử còn chưa kịp làm gì đã bị người khác đoạt trước! Có người cư nhiên muốn giúp nương tử hắn? Bị đoạt vị trí thứ nhất khiến Phượng Vu Phi có chút không vui, hắn nheo mắt hướng đình tử thấp giọng giao phó vài câu, đình tử gật đầu rồi lại chen chúc trở lại.

Phó Minh Bách bị Phó Cẩm Tâm huyền náo đến đau đầu, đình tử cố ý tỏ vẻ vừa mới chen vào, nhìn chăm chăm Phó Cẩm Tâm vài lần nói: “A, đây không phải là vị ngày đó cùng Văn tiểu thư ở trên đường khắc khẩu, nghe nói thực thủ nữ tặc kia sao?”

Từ “thực thủ nữ tặc” này được truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, nhưng phần lớn mọi người không biết xuất xứ, bị hắn một câu nói toạc ra, tất cả mọi người đều cười vang.

“Nguyên lai nàng chính là vị ‘thực thủ nữ tặc’ kia?”

“Không phải nói thực thủ nữ tặc, như thế nào thủ đến cửa thanh lâu?”

“Đúng vậy a! Người xem nàng bộ dạng quả thật ‘thực thủ nữ tặc’ a, nếu không sao lại chính mình cởi hết đưa đến cửa.”

Phó Minh Bách mơ hồ nghe được vài câu, hỏi sư gia đang cười bên cạnh. Sư gia vừa cười vừa kể đầu đuôi, lại nói: “Chỉ sợ việc này đúng là Hoàng phu nhân có tâm vu oan, việc này vốn là Văn tiểu thư được tiện nghi phu nhân bị thiệt, theo đạo lý luôn là người bị thiệt trả thù người được tiện nghi, nào có ai được tiện nghi lại vì chuyện như vậy mà ngay cả tính mạng bản thân và gia đình cũng không quan tâm đi hại người bị thiệt.”

Phó Minh Bách nghĩ nghĩ, quả nhiên không sai. Ngay cả dân chúng tới xem náo nhiệt cũng suy luận được, mọi người vừa nghe vậy, lợi thế liền xoay về Văn Ngọc Đang.

Lúc này La Di Ca đang cùng Lưu Thành Hề ở trà lâu không xa nha môn thưởng trà.

Cửa nhả gian bị đẩy ra, một người vội vàng tiến vào đem một màn vừa mới đổ trên công đường nói một lần.

Lưu Thành Hề nghe xong cười nói: “Điều này cũng tốt, gián tiếp giúp chúng ta một việc lớn.”

La Di Ca chuyển chén trà trong tay nói: “Người này trái lại là cố tình.”

Lưu Thành Hề nghe được trong lời hắn có ẩn ý hỏi: “Là sao?”

La Di Ca nói: “Bình thường dân chúng không muốn quản nhiều chuyện, hướng chi chuyện ngày đó phát sinh ở phụ cận Lưu phủ, cách nơi này gần nửa thành, án kiện của A Đang cũng chỉ có người ở mấy phố gần đây biết đến xem náo nhiệt, như thế nào lại có người bỏ công bỏ việc đến xa như vậy xem náo nhiệt.”

Như vậy cũng chính là có người cố ý giúp A Đang, Lưu Thành Hề nghĩ nghĩ nói: “Bằng hữu của A Đang đủ hạng người, có lẽ là bọn hần có lòng.”

Chuyện Văn Ngọc Đang là Phượng Vu Phi khi bức cung sát thủ điều tra ra, chuyện hần muốn làm bị người khác chiếm trước nghĩ như thế nào cũng không thoải mái, cho nên mới sai đình tử làm như vậy, bên trong kỳ thật là có ý âm thầm độ sức.

Phó Minh Bách vỗ đường mộc, cả công đường yên lặng, chỉ còn thanh âm Phó Cầm Tâm khóc nháo không ngớt. Phó Minh Bách mở miệng quát: “Đường Hạ Phó thị nếu còn dám nhiều loạn công đường, kéo xuống đánh nặng bốn mươi đại bản.”

Phó Cầm Tâm nghe được muốn đánh bản tử mới ngoan xuống. Phó Minh Bách đang định phán xuống, nha dịch bên ngoài lại dẫn một người lên.

Người nọ trình lên mảnh giấy rồi quỳ xuống nói: “Tiểu nhân là người ở quý phủ Hoàng Thị Lang, lão gia nói, phó thị không tuân thủ nữ tắc, Thiên Lý khó dung, đặc biệt lệnh tiểu nhân đem hưu sách đưa tới, từ nay phó thị cùng Hoàng gia ta không có nửa điểm can hệ.”

Phó Cầm Tâm nghe như sấm sét giữa trời quang, giọng nói đã khóc khàn khàn giờ run rẩy: “Người..... Người nói gì?”

Người nọ khinh miệt nhìn nàng một cái: “Đại nhân, người đàn bà này làm ra chuyện hạ lưu bỉ ổi như vậy, đem một đời trong sạch của Hoàng gia bôi nhọ, theo gia quy cần phải chìm xuống sông mới có thể tẩy sạch ô danh của Hoàng gia, hướng chi nàng còn nói xấu Văn tiểu thư, người đệ tiện bậc này phải phạt nặng làm gương, mới đúng với sự phẫn nộ của người dân, không biết đại nhân nghĩ như thế nào?”

Hần đúng là ám chỉ Phó Minh Bách phải chìm Phó Cầm Tâm xuống sông mới tốt.

27. Chương 27: Lâu Thai

Phó Cầm Tâm há miệng thở phì phò ngã ngồi xuống đất, nàng giãy dụa muốn đứng lên nhưng không có nửa phần khí lực, trong đầu chỉ có hai chữ thả trôi sông mà phát hoảng.

Nàng chợt gào khóc lớn: “Lão gia ta biết sai rồi, ta biết sai rồi, ta không có không tuân thủ nữ tắc a..... Buông tha..... Buông tha ta đi..... Ta thật không có không tuân thủ nữ tắc a...”

Sự tình phía sau tự nhiên xoay chuyển, Văn Ngọc Đang đương mừng rỡ ở bên cạnh xem náo nhiệt, nhưng không nghĩ tới tình huống biến chuyển đột ngột, Hoàng gia vậy mà lại hưu thê thả trôi sông, rốt cuộc nhìn không được: “Đại nhân, việc nàng cùng tú tài kia cũng chỉ là phỏng đoán, không có chứng cứ xác thực, nàng mặc dù nói xấu tiểu nữ, nhưng tội này không đáng chết, xin đại nhân đánh vài đại bản thôi.”

Nàng mặc dù hận Phó Cầm Tâm ngoan độc, nhưng trong đầu chưa từng có ý nghĩ muốn Phó Cầm Tâm phải chết.

Người được Hoàng gia phái đến thông dong nói: “Văn tiểu thư hảo tâm, nhưng nàng không tuân thủ nữ tắc là xác thực, xin đại nhân hãy minh phán.”

Hoàng Thị Lang hận nàng khiến nhà mình mất hết thể diện, nói chung mặt mũi đã mất có thừa nhận hay không đều là giống nhau, như thế nào cũng muốn làm cho tiện nhân bại hoại nề nếp gia phong này không được chết tử tế.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người biết Hoàng gia tất là đã có chứng cứ xác thực Phó Cầm Tâm lén lút vụng trộm, lập tức bùng nổ.

“Nữ nhân ác độc bỉ ổi như vậy Văn tiểu thư còn thay nàng cầu tình làm chi?”

“Nhốt lồng heo thả trôi sông..... Bớt đi nhốt lồng heo thả trôi sông.....”

“Tiện nhân, vụng trộm còn vu tội người khác, chết xứng đáng!”

“Điều phở, kéo đi điều phở rồi nhốt lồng heo thả trôi sông.....”

Việc đến nước này liền thành kết cục đã định. Phó Minh Bách vốn tưởng rằng án này khó có thể kết thúc, ai ngờ nhanh như vậy, hần mừng rỡ, chỉ mong sao việc này sớm hoàn thành tốt để còn về báo cáo kết quả nhiệm vụ với Hoàng thượng, lập tức kết án tử.

Quả nhiên phán là đem Phó Cầm Tâm trước điều phở sau đó thả trôi sông, còn Văn Ngọc Đang vô tội được về nhà.

Văn Ngọc Đang có tâm giúp Phó Cầm Tâm một phen, nhưng bằng sức lực một người khó có thể xoay chuyển trời đất, liền như vậy trở mặt nhìn Phó Cầm Tâm sợ tới mức co quắp bị người ta giải ra khỏi công đường.

Phượng Vu Phi bị dòng người đẩy lùi về phía sau, đứng ở ngoài cửa chờ. Thấy Văn Ngọc Đang lòng như lửa đốt chạy ra, đang muốn tiến lên, lại thấy một người đón lấy Văn Ngọc Đang, thân mình hần khê dừng, tránh ở một bên như trước. Mắt thấy hai người thì thầm một hồi, Văn Ngọc Đang liền đi theo người đó đi mất.

Nghĩ đến kế hoạch trước đây thật là tốt, Phượng Vu Phi hừ lạnh một tiếng đi theo.

Văn Ngọc Đang hấp tấp xông vào nhà gian nơi La Di Ca thưởng trà, vừa vào cửa đã nói: “Phó Cầm Tâm bị nhốt lồng heo thả trôi sông!”

La, Lưu hai người dường như không có gì ngạc nhiên, La Di Ca vì nàng kéo ghế dựa bên cạnh nói: “Chỉ cần muội vô sự là tốt rồi.”

Lưu Thành Hề cũng nói: “Ả là gieo gió gặt bão, muội hà tất phải quan tâm ả.”

Văn Ngọc Đang bắt đầu thấy không đúng nói: “Việc này là các huynh làm?”

Sắc mặt trong lúc đó đã bắt đầu giận dữ. Tuy nói nàng là người bị đánh một quyền phải trả lại một cước, nhưng vì thế mà hại đến tính mạng người khác thì chưa bao giờ nghĩ tới.

La Di Ca không trực tiếp trả lời nàng, hỏi ngược lại: “Muội có biết việc này là hoàng thượng đích thân phái người xử lý?”

Văn Ngọc Đang gật đầu, La Di Ca lại nói: “Vậy muội có biết, phạm là hoàng thượng hạ chỉ, kết quả sau cùng chính là cái gì?”

Lưu Thành Hề cùng hần trao đổi ánh mắt, tiếp lời nói: “Nếu vừa rồi không ai giúp muội ra tay, làm cho Phó Cầm Tâm đạt được ý đồ, như vậy muội nói sẽ như thế nào?”

Văn Ngọc Đang hiểu.

La Di Ca nhẹ nhàng đem nàng ấn xuống ghế: “Như vậy án tử kia không phải ả mà là muội, bất quá chỉ là thay đổi kiểu chết mà thôi.”

Văn Ngọc Đang im lặng ngồi xuống.

La Di Ca lại kêu người mang lên một ấm trà ngon, cùng Lưu Thành Hề hai người chậm rãi bình phẩm, chờ chính nàng từ từ nghĩ thông suốt.

Phượng Vu Phi tựa vào cạnh cửa nghiêng răng..... Nương tử của hần nhân duyên thật đúng là tốt! Cư nhiên bị hai tên đàn ông nhìn chằm chằm, xem ra hần nên ngấm lại cho tốt, nương tử này như thế nào mới có thể giành được.

Xa xa đình tử làm một động tác tay, biết hần sắp quẩn chân không được người nọ, Phượng Vu Phi xoay người ra khỏi trà lâu.

Văn Ngọc Đang nửa ngày mới rầu rĩ nói: “Mẹ muội trước kia đã từng căn dặn muội, nếu có người có tâm hại ta, đối với nàng tuyệt đối không được nương tay, nếu không tương lai chỉ có lại đi hại người, nhưng kia dù sao cũng là một mạng người..... Hơn nữa.....”

Nàng ngẩng đầu lên trong mắt có chút không đành lòng: “Hơn nữa đứa nhỏ của nàng mới chỉ hơn một tuổi, giờ như vậy, tương lai sao có thể ngẩng đầu làm người? Chỉ sợ cả đời đứa bé kia cũng như vậy mà hỏng.”

La Di Ca ôn nhu nói: “À nếu vì đứa nhỏ mà suy nghĩ, sao có thể lại đi làm chuyện thương thiên hại lý như vậy, mẫu thân muội nói không sai, nếu hôm nay trên công đường không phải muội tất lại hại một người vô tội khác, hôm nay muội buông tha ả, vạn nhất ả tính xấu không đổi lại đi hại người khác? Đây không phải là lỗi của muội, là ả gieo gió gặt bão, nếu không thiên lý ở đâu? Về phần đứa nhỏ của ả..... Không bằng như vậy, chúng ta nhờ Thành Hề hỗ trợ, bảo hấn phái người trông nom hài tử kia, có cái gì bất thường, chúng ta sẽ âm thầm giúp đỡ.”

Văn Ngọc Đang biết hấn nói có lý, nhanh chóng quay đầu, hai mắt tha thiết nhìn Lưu Thành Hề.

Hấn giờ lại làm người tốt!

Lưu Thành Hề liếc mắt sang La Di Ca, gật gật đầu. Văn Ngọc Đang nhẹ nhàng thở ra, La Di Ca cười xòa chuyển chủ đề không muốn cho nàng tiếp tục nghĩ đến việc này.

Vì không để cho Lưu Trường Khanh lo lắng, ba người sớm trở về Lưu phủ. Song bởi vì Phó Cầm Tâm điều phố thả trôi sông, huyện Long thành người người đều biết, bọn họ còn chưa tới phủ, Lưu Trường Khanh đã biết tin. Hạ nhân Lưu gia coi Văn Ngọc Đang như chủ tử, đối với việc Phó Cầm Tâm chết mỗi người đều vỗ tay tỏ ý vui mừng, không một ai không cảm thấy ả chết cũng chưa hết tội.

Trong Nhụ Thả lâu, Phượng Vu Phi nhìn chằm chằm đinh tử, âm trầm hỏi: “Chỉ có từng này?”

Đinh tử thân mình run run nói: “Tin tức về Lưu Thành Hề tra được tương đối, nhưng còn họ La chỉ biết vừa tới Lưu phủ, còn không có ai biết hấn là từ đâu tới?”

Lưu Thành Hề đã sớm dặn qua hạ nhân, không được lộ ra nửa điểm lai lịch La Di Ca, cho nên người Lưu gia đối với bên ngoài đều chỉ nói đây là La công tử vừa tới Long thành, hỏi cái khác một mực không biết.

“A Đang thích Lưu Thành Hề? Hiện giờ còn ở nhà hấn?”

..... Bộ dạng Tam thiếu gia nhà bọn họ nghiêng rằng nghiêng lợi cũng đẹp như vậy a!

“Hạ nhân Lưu gia đều là nói như vậy, nói Văn cô nương cứ hai tháng lại tới Long thành đều là để gặp thiếu gia nhà bọn họ, lại ở cùng một chỗ, cận thủy lâu thai..... Bọn họ là chuyện sớm hay muộn.” Lưu Thành Hề người này nghe nói diện mạo lớn lên không tồi, trong nhà tiền của phi nghĩa không ít, lại có cha là Lưu thừa tướng ngày xưa đức cao vọng trọng, Tam thiếu gia thật đúng là gặp gỡ kinh địch. (có ưu thế về địa lý)

“Như vậy a!” Phượng Vu Phi rừ mi mắt nói, “Người phái người theo dõi hai người kia, nếu có chuyện gì đặc biệt phải báo ngay cho ta biết.”

Theo những gì nghe được trong gian phòng kia, hai người cùng Văn Ngọc Đang nói chuyện cũng không phải giao tình bình thường, cho nên một người cũng không có thể khinh thường, trước theo dõi kĩ rồi nói sau, bất quá, Lưu Thành Hề thì.....

“Còn Văn cô nương kia?” Đinh tử hỏi tới, sau đó..... Trả lời hấn là một đôi mị mắt cười đến âm khí dày đặc.

Nga, hiểu được, Tam thiếu gia muốn đích thân theo dõi a!

Sau bữa cơm chiều, Văn Ngọc Đang đi vào phòng La Di Ca: “Nơi này huynh vừa lòng không? Huynh nếu còn cần gì hay cảm thấy chỗ nào không vừa lòng, chỉ cần nói với muội, muội giúp huynh lo liệu.”

La Di Ca đang sửa sang lại hành lý, hấn vừa đem y phục gấp lại thành chồng để vào tủ vừa cười nói: “Nơi này tốt lắm, so với nơi lúc trước ta ở thật là tốt hơn nhiều lắm, A Đang, muội ở chỗ nào?”

Văn Ngọc Đang chỉ chỉ sang bên phải: “Chính là tiểu viện cách vách huynh.”

La Di Ca khoe miệng không tự chủ giương lên, Lưu Thành Hề thật đúng là thức thời.

“La công tử, Văn cô nương, 2 người đều ở đây à? Ngoài cửa có vài người nói là muốn gặp các vị, 2 vị có muốn gặp hay không?” Một hạ nhân đứng ở ngoài cửa hỏi.

Văn Ngọc Đang sững sốt, ai lại đến đây tìm hai người bọn họ?

La Di Ca cười cười: “Hắn là Kí đại ca, bọn họ trở về nghe được chuyện của muội.”

Sau đó hỏi cách ăn mặc của người tới, hóa ra trừ bỏ lão kí, Kim Bất Hoan, ngay cả bọn người Liễu Kiếm cũng đến đây.

28. Chương 28: Nói Thẳng

“Vừa trở về thành liền nghe nói muội gặp chuyện, tìm La tiểu ca nhưng lại thấy đã dọn đi rồi, ta liền đoán không phải dọn đến Lưu phủ chứ? A Đang, muội rất không trọng nghĩa, La tiểu ca đến ở cùng muội cũng không nói một tiếng, chẳng lẽ tính toán gạt chúng ta trở thành thân?” Lão kí trêu đùa bọn họ.

Lưu Thành Hề kêu hạ nhân đưa lên trà bánh, tiếp lời nói: “Huynh yên tâm, ta sẽ là người đầu tiên đi mật báo. Đến lúc đó nháo động phòng nhất định có các huynh.”

Mọi người cười vang.

Văn Ngọc Đang đứng ngồi không yên, sắc mặt đỏ ửng, nếu như thực sự có chuyện đó, nàng ngược lại sẽ không ngại ngần, nhưng là..... Nàng lên nhìn La Di Ca cùng Lưu Thành Hề, trừ bỏ xấu hổ vẫn là xấu hổ, hiện giờ lại nghe thấy Lưu Thành Hề ngược lại lấy nàng cùng La Di Ca vui đùa, cũng có chút giận, nhưng lại không thể trước mặt La Di Ca phát tác, sợ hắn nghĩ nhiều: “Sớm nói muội cùng huynh ấy không có gì, các huynh cũng không nhìn thử xem chỗ huynh ấy ở giống bộ dạng gì nữa, so với nơi của Kí đại ca ở còn kém hơn vài phần.”

Kim Bất Hoan cười nói: “Nhìn xem, còn chưa có gả đã đau lòng như vậy sao?”

Mọi người vừa cười, La Di Ca trong mắt ôn tồn: “Các người đừng lấy nàng ra đùa nữa, nữ hài tử bao giờ cũng da mặt mỏng.”

Ôn ngọc công tử đứng là ôn ngọc công tử, đâu có giống bọn họ..... Tâm tình Văn Ngọc Đang vừa có vài phần chuyển biến tốt đẹp, lão Kí lại tác quái: “Da mặt mỏng? A Đang, ba chữ này muội biết không? A Đang lại da mặt mỏng? Mặt trời mọc đằng tây a!”

Làm cho Văn Ngọc Đang tức giận đến.....

Được rồi nàng thừa nhận nàng không biết làm thế nào.

Nếu là người khác cũng thế, chính là vạn nhất nhớ lại nói sai, nàng lại không đành lòng làm cho La Di Ca thương tâm..... Vừa nghĩ tới lần trước nói sai kết quả thiếu chút nữa sẽ đem chính mình cấp đáp vào..... Ách, cảm miệng, cảm miệng!

Mọi người nói đùa một trận, còn nói mấy ngày gần đây Long thành có một vài đại sự.

Từ khi tin tức về Băng Ngọc Linh Lung truyền ra, Tây Lũng quốc, Đông Ly quốc, Anh Trì quốc,... đại quốc, tiểu quốc lấy liên hôn làm cớ đều phái sứ thần tới Long Giao, lại qua hơn tháng các sứ thần đã tiến vào trú tại Long thành. Bởi vì hiện giờ Long thành đã kín người hết chỗ không chịu nổi gánh nặng, quân thần Long giao quốc thương nghị ngày đánh ước, quyết định từ ba ngày sau ngoại trừ sứ đoàn cùng thương đoàn, Long thành chỉ cho ra không cho phép vào, thương nhân vùng khác dựa vào hiệp ước để vào thành, dỡ hàng xong không cho phép lưu lại lập tức ra khỏi thành.

Âu Dương Lỗi nói: “Vì cái này, môn chủ chúng ta suốt đêm gấp rút lên đường, cần phải tới Long thành trước kỳ hạn, bằng không có mang theo bạc cũng không làm được gì.”

Liễu Kiếm nói: “Chưởng môn chúng ta cũng thế, bất quá như vậy cũng tốt, huynh không thấy trong thành đã có rất nhiều quốc gia khác kiếm thủ, thường cùng chúng ta xung đột, nếu không phải trong thành canh phòng nghiêm ngặt, đàn áp, không biết còn ồn ào thành cái bộ dạng gì.”

Văn Ngọc Đang tính tính ngày, đại ca cùng Thất Nương hẳn là tới kịp, liền yên lòng.

La Di Ca nói: “Sứ thần các quốc gia đều bên ngoài còn tầm tã chút, cái khác..... Nếu như theo lời Liễu huynh, còn có nhiều người thân phận khác vào thành, chỉ sợ trợn lẫn không ít gian tế, cho nên tới lúc đó

tất cả mọi người phải cẩn thận chút, đừng vì Băng Ngọc Linh Lung ngay cả quốc độ của mình cũng đánh mất, đây chính là nhân tiểu thất đại.” (nguyên nhân nhỏ nhưng tổn thất to lớn)

Mọi người đều gật gù, Kim Bất Hoan nói: “Chính là bởi vì như thế, chúng ta tính chờ đại diện các môn phái khác tới đông đủ, cùng nhau hiệp ước kết thành liên minh, nếu có chuyện, có thể phòng ngừa người khác thừa dịp lợi dụng.”

Lưu Thành Hề nói: “Như vậy không tồi, bất quá, các vị nếu cùng quan phủ nói qua, như vậy liền càng không có sơ hở.”

Vạn nhất cục diện thật sự không thể cứu vãn, song phương có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Kim Bất Hoan gật đầu: “Vẫn là Lưu huynh đệ suy nghĩ chu toàn.”

La Di Ca cảm thấy không đơn giản như vậy, người trong giang hồ vốn không có ràng buộc, hơn nữa phần đông môn phái tâm tư khác nhau, có thể đồng lòng hay không là cả một vấn đề. Nhưng hắn biết hắn nói ra sẽ khiến người khác khó chịu, cho nên im lặng không nói.

Nói xong chuyện này, tâm tư mọi người lại chuyển tới sứ đoàn, Kim Bất Hoan cười nói: “Hoàng thượng của chúng ta thế nhưng đào hoa, nhiều mỹ nhân công chúa gả đến như vậy, không biết có tiêu hóa hết được hay không?”

Trương Vô Ba từ đầu vẫn im lặng vội hỏi: “Công chúa nhà ai có thể so được với Hạ quý phi của chúng ta?”

Hắn nói chính là Hạ Lan Nhị được tiến cung. Hạ Lan Nhị từ khi mười tuổi, liền được xưng là đệ nhất tài nữ, nữ tử bình thường thật đúng là khó có thể cùng nàng địch nổi.

Văn Ngọc Đang nói: “Cái kia, trừ bỏ đại tẩu của ta, thật đúng là chưa từng thấy qua nữ tử nào có thể vượt qua nàng.”

Lúc ấy nàng còn tưởng rằng người La Di Ca thích là nàng ta chứ? Đây không phải là ý nghĩ của một mình nàng. Một đôi nam nữ đều tài mạo song toàn, đều còn nhỏ tuổi đã danh khắp thiên hạ, cho nên rất nhiều người đều nghĩ như vậy.

Bất quá, có thể hay không là bởi vì hai người đã bỏ lỡ cơ duyên, kỳ thật bọn họ là thích lẫn nhau? Văn Ngọc Đang trộm liếc La Di Ca một cái âm thầm phỏng đoán.

La Di Ca phát hiện ra, mỉm cười nói: “Cái kia thật ra chưa hẳn, tương lai Trương huynh đệ có người thương, tự nhiên sẽ cảm thấy được cho dù là đệ nhất tài nữ cũng không bằng được phu nhân của mình.”

Lão kí theo nói: “Cho nên ở trong lòng La tiểu ca tự nhiên A Đang là tốt nhất.”

Mọi người vừa cười náo loạn một chút, nhìn lên trời không còn sớm, đều cáo từ.

Phượng Vu Phi một thân hắc y nhảy lên gốc cây đại thụ, nơi này là trung tâm Lưu phủ, tầm mắt trông trải, nhìn từ phía trên có thể thấy toàn bộ Lưu phủ. Nơi này quả nhiên là nơi rình coi thật tốt. Hắn vừa vặn nhìn thấy đám người Văn Ngọc Đang cười nói hướng cửa trước đi đến. Hắn nhận ra đám Liễu Kiếm, xem ra Lưu Thành Hề, Văn Ngọc Đang là đang tiễn khách.

————— ta là đường ranh giới chạy như điên —————

Quả nhiên không bao lâu sau Phượng Vu Phi chỉ thấy Văn Ngọc Đang cùng hai người quay lại, tất nhiên là La Di Ca cùng Lưu Thành Hề. Phượng Vu Phi nghĩ nghĩ, lặng yên không một tiếng động kín đáo rời đi.

Hắn phóng qua góc tường, leo lên đỉnh mái hiên của một hành lang đợi, nơi này bị bóng cây che, không ai phát hiện ở đây có thêm một người.

Không bao lâu sau liền thấy ba người bọn họ đi tới, Phượng Vu Phi chưa chính diện gặp qua hai người La, Lưu, cho nên lúc này không khỏi tập trung cẩn thận đánh giá hai người kia. Đèn hành lang mặc dù không sáng lắm, nhưng hắn nhiều năm tập võ nên ánh mắt so với người thường tốt hơn một chút, người đi tới gần, cũng có thể miễn cưỡng thấy rõ tướng mạo.

Đi ở bên trái Văn Ngọc Đang là nam tử một thân áo trắng, cười nhạt như gió ôn văn nhi nhĩ, bên phải là nam tử một thân nho y xanh thẫm, bộ dạng cũng là tuấn tú phi thường. Thấy rõ hai người diện mạo,

Phượng Vu Phi cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy, ước gì đem hai cái tiểu bạch kiếm này đánh cho mặt nở hoa mới tốt. (tao nhã, lịch sự)

Ba người đi tới chỗ phân nhánh của hành lang, Văn Ngọc Đang cúi đầu nói: “Lưu Thành Hề, muội có lời muốn nói với huynh.”

Lưu Thành Hề cùng La Di Ca trao đổi ánh mắt, La Di Ca nói: “Vậy hai người cứ tán gẫu, ta một mình đi nghỉ ngơi trước.”

Phượng Vu Phi nghe được Văn Ngọc Đang cùng Lưu Thành Hề một mình nói chuyện, trong lòng muốn đem Lưu Thành Hề bắt thành ba bảy hai một mảnh.

Khuya khoắt, cô nam quả nữ cũng không sợ người khác dèm pha, hừ, gian phu dâm phụ!

Trong lòng tức giận thật giống vợ hăn vụng trộm với người khác.

Hôm nay gặp mặt, Văn Ngọc Đang nhìn thấu rất nhiều thứ này nọ, thí dụ như Lưu Thành Hề đối với nàng một chút cũng không thêm để ý, lại nói thí dụ như Lưu Thành Hề có tâm đem nàng đẩy sang bên cạnh La Di Ca..... Tuy nói nàng đã sớm hiểu rõ, nhưng như vậy vẫn còn khiến nàng có chút tư vị không phải.

Văn Ngọc Đang thấy La Di Ca đi xa, mới nói: “Chúng ta đến hoa viên một chút đi.”

Buổi đêm nơi đây thật yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu cũng nhỏ đến mức không thể nghe thấy, gió nhẹ lướt qua mặt, làm cho người ta thần thanh khí sảng cực kỳ thoải mái. Hai người chậm rãi đi dạo, lẳng lặng đi một đoạn đường Văn Ngọc Đang mới nhẹ giọng hỏi: “Lưu Thành Hề, huynh có phải cảm thấy ta rất phiền?” (cơ thể sảng khoái, tâm tình thư thái)

Lưu Thành Hề dưới chân đình trệ, ngừng tiến về phía trước, cũng nhẹ giọng nói: “Chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, huynh muội cũng chưa chắc thân được như chúng ta, muội như thế nào lại nghĩ vậy?”

Bọn họ vừa đi vừa tán gẫu, Phượng Vu Phi cũng như hình với bóng đi theo, hăn là sát thủ tốt nhất trong Phượng Hoàng trang, theo dõi mà không để người khác phát hiện là một việc cực kỳ dễ dàng.

“Àn, chúng ta hồi nhỏ còn đánh nhau không ít đâu?” Nghĩ đến ngày trước, Văn Ngọc Đang không tự giác cười khê, “Chính là huynh thua nhiều thắng ít, từ khi đó huynh bắt đầu kêu muội là nha đầu giang hồ.”

Phượng Vu Phi cảm thấy khinh thường, hừ, tiểu bạch kiếm này ngay cả nữ nhân cũng đánh không lại, A Đang như thế nào lại coi trọng nam nhân nhu nhược như vậy? (những chàng trai trắng trẻo, thường mang nghĩa châm chọc)

Hai người kia xuyên qua hành lang dài, đi vào hoa viên sau phủ. Phượng Vu Phi theo tới cửa hoa viên mới ngó đầu dò xét liền ngay lập tức rút trở lại..... Vườn này là cái tên vương bát cao tử nào xây dựng vậy? Cư nhiên hoa viên chính là hoa viên, ngay cả cái cây có thể che người cũng không có một cái.

Văn Ngọc Đang đến trước một gốc lan quan tử xanh biếc đáng yêu liền dừng lại: “Mới trước đây muội thực coi huynh như huynh đệ, nhưng là..... Hiện giờ dường như có điểm khác biệt, muội..... Muội dường như có chút thích huynh.”

Văn Ngọc Đang làm việc không thích dây dưa dài dòng, cảm tình đối với Lưu Thành Hề đã xem như là chuyện làm cho nàng do dự lâu nhất. Hôm nay bị lão Kí bọn họ trêu chọc, nhìn thấy hăn cũng tham dự vào, rốt cục có chút hết hy vọng. Cho nên nàng quyết định nhất định phải hỏi rõ ràng, để cho mình chết tâm hoàn toàn.

Lưu Thành Hề xoay người nhìn thẳng nàng: “A Đang hiểu được cái gì chân chính là yêu sao?”

Không đợi nàng tiếp lời lại nói: “Đối với mình mà nói đó là, không thể gặp nàng thương tâm không thể gặp nàng tức giận, vì chăm sóc nàng, người có thể ngay cả ngủ cũng không, có thể làm mọi thứ để nàng vui, mà quan trọng nhất là — người không có cách nào nhìn nàng yêu người khác, A Đang, muội có lẽ thích ta, nhưng đây không phải chân chính là tình yêu nam nữ, bởi vì tình yêu nam nữ không chấp nhận được một hạt cát, nếu muội yêu ta, muội làm sao có thể nhìn ta yêu người khác mà không đau lòng?”

Một câu cuối cùng giống như sấm dội vào trong lòng Văn Ngọc Đang.

Nàng cứ thế nhìn chăm chăm Lưu Thành Hề đến gần người, trong lòng sông cuộn biển gầm..... Nguyên lai, chính mình chưa từng có chân chính yêu qua một người, La Di Ca không phải, Lưu Thành Hề cũng không phải!

Đại khái Văn Ngọc Đang chưa từng có nghĩ tới, cha mẹ kiêm điệp tình thâm mà anh trai và chị dâu lưu luyến triền miên, cảm tình như vậy chẳng những là nữ tử khác hâm mộ, kỳ thật ở chỗ sâu nhất trong nội tâm nàng cũng khát vọng. Nhưng trên đời này có mấy người nam tử được như vậy? Chỉ cầu duy nhất, chỉ cầu cả đời một đời một đôi người. (Truyền thuyết cổ đại có nhắc tới một loài chim tên là Kiêm Điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh mới có thể bay, ví von với tình cảm sâu đậm, ân ái vĩnh hằng của vợ chồng.)

Bởi vì gặp được Lưu Thành Hề đối với Thất Nương thâm tình, cho nên nàng mới có thể không tự giác bị Lưu Thành Hề hấp dẫn, cho rằng đó chính là yêu. Hiện giờ bị Lưu Thành Hề một lời nói toạc ra, nàng trong lòng chỉ cảm thấy buồn bã như bị mất đi, cũng không có cảm giác nào khác.

Nghĩ thông suốt hết thảy, Văn Ngọc Đang thở dài, lập tức lại cười: “Lưu Thành Hề huynh không phải là biết muội thâm thích huynh, lại cố ý giả ngu?”

Nghe khẩu khí của nàng đã trở lại như bình thường, Lưu Thành Hề cũng cười: “Đúng vậy! Ai bảo muội ngày trước không nhường ta lần nào, hiện giờ coi như là bù lại.”

Hai người nhìn nhau, cười ha ha.

29. Chương 29: Thổ Lộ

Hoa viên này được thiết kế để trồng hoa, phần lớn đều là những loại hoa cỏ dễ sống, mùa hoa nở ngấm được một biển hoa như vậy quả là đẹp. Thời tiết tốt thì hoa nô sẽ đem những chậu hoa quý ra phơi nắng, tỷ như chậu lan quân tử trước mặt Văn Ngọc Đang. Chính là loài cây chỉ duy nhất nơi này có.

Đứng trong hoa viên, liếc mắt một cái có thể đem toàn bộ vườn thu vào đáy mắt, một nơi trông trải như vậy, Phượng Vu Phi căn bản không có biện pháp đi theo nghe lén. Hắn là sát thủ hạng nhất, muốn thần không biết quỷ không hay ẩn thân bên cạnh thì dễ dàng, nhưng vấn đề là hắn cũng không phải đến để giết người, khả năng ẩn thân mà không có chỗ ẩn thân thì dùng làm gì.

Bởi vì không thể tới gần, chỉ nhìn thấy hai người bọn họ nói cười vui vẻ, trong lòng hắn càng thêm khó chịu. Lại nghĩ đến Văn Ngọc Đang trước đây cùng Lưu Thành Hề tiếp xúc... Tốt lắm, hắn liền dứt khoát cho rằng bọn họ lén lút ước định chung thân.

Hảo tiểu tử, dám đẩy hắn vào góc tường... Nhìn chăm chăm Lưu Thành Hề tươi cười, bộ dạng muốn ăn thịt người của Phượng Vu Phi lại một lần nữa thăng cấp, hắn muốn đem Lưu Thành Hề băm thây vạn đoạn.

Một lát sau, Lưu Thành Hề đưa Văn Ngọc Đang trở về phòng.

Chuẩn bị nước xong, Văn Ngọc Đang cho hạ nhân nghỉ ngơi. Nàng luôn không cần hạ nhân hầu hạ, lại càng không mong muốn lúc mình ngủ có người có thể tùy lúc quan sát đáng ngủ của mình, cho nên bình thường cũng không cần người lưu lại phòng.

Nhìn tất cả mọi người đi rồi, Phượng Vu Phi lúc này mới tiến đến dưới cửa sổ. Hắn chọc thủng cửa sổ bằng giấy thì thấy Văn Ngọc Đang ngồi gần người ở đầu giường rửa chân.

Còn đang suy nghĩ về tiểu bạch kiểm kia sao? Phượng Vu Phi nhíu mày, cứ như vậy hắn có phải hay không nên trước tiên đem tiểu bạch kiểm kia xử lý! Bất quá... Hắn nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân nhìn ngang nhìn dọc như thế nào cũng so với tiểu bạch kiểm tốt hơn, vả lại vạn nhất tương lai chuyện xử lý tiểu bạch kiểm bị A Đang biết được, vậy nương tử nhất định lại gây khó dễ cho mình, ngấm lại vẫn là quên đi.

A Đang lại đang phiền não.

Mình rốt cuộc khi nào mới gả ra ngoài được đây?

Nếu không thì cầm hôn thú hướng La Di Ca bức hôn? Dù sao hấn cũng không để ý... Không được, vạn nhất tương lại hấn có thích người nào hoặc mình thích ai, chẳng lẽ khuyến khích hấn thú thiếp, hay là mình cố gắng trèo tường? Vừa nghĩ tới có một ngày như thế, khoe miệng nàng không khỏi nhếch lên.

Vì cái gì bản thân không thể tương ngộ một người tốt thực tâm thực lòng đối với mình? Sẽ không phải cả đời cũng không gặp được chứ?

Nghĩ đến đây, môi vừa giương lên lại hạ xuống, nàng than thầm, lấy miếng vải đặt trên chiếc ghế bên cạnh lau chân.

Thấy nàng lúc thì cười lúc lại nhíu mày, hoàn toàn là dáng vẻ yêu kiều của một tiểu nữ nhân, ý niệm vừa bị hấn dập tắt trong đầu lại vùng lên, Lưu Thành Hề, ách...

Hấn kích động đem ngọn cây Diệp Tử bên cạnh nắm chặt.

Nghe được tiếng vang nhỏ ngoài cửa sổ, Văn Ngọc Đang lập tức cảnh giác, lên tiếng quát: “Là ai?”

Tiếp theo “phốc” một tiếng, ngọn đèn dầu đang cháy trong nháy mắt bị dập tắt, trong phòng rơi vào bóng tối. Văn Ngọc Đang mới từ trên giường vọt dậy, còn chưa đứng vững đã bị một đạo nhân ảnh áp đảo ở trên giường.

Bên tai một trận cười khê: “Thân mình của ngươi thật là thơm.”

Là thanh âm của nam nhân.

Hiện giờ trên đời này còn có mấy người dám ăn đầu hũ của nàng? Văn Ngọc Đang không khỏi sửng sốt.

Nàng nghĩ đến theo lời Kim Bất Hoan trước đó, cho là hạng người kẻ mình cầu đạo mới vào Long thành, cả giận nói: “Ngươi là người nào? Biết nơi này là đâu sao? Cư nhiên dám đến nơi này giường oai?” (gà gáy chó trộm, loại người có hành vi thấp hèn)

Phượng Vu Phi ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, tâm tình tự nhiên sung sướng hấn lên, hấn thổi khí bên tai Văn Ngọc Đang, cười nói: “Nơi nào? Đương nhiên là khuê phòng của Văn tiểu thư.” Ha ha! Hiện giờ A Đang ở trong lồng ngực hấn rồi!

Hái hoa tặc – đây là phản ứng đầu tiên của Văn Ngọc Đang!

Tay phải nàng nắm thành quyền đánh tới, người kia chặn đứng nắm tay của nàng thuận thế cấp tốc chế trụ cổ tay nàng, đồng thời ra tay đem cả khuỷu tay trái của nàng chế trụ, trêu chọc nói: “A Đang muốn mưu sát chồng a!”

Văn Ngọc Đang bình tĩnh, cũng không trả lời, hai chân hất lên tạo một vòng cung, hướng hạ thân hấn đánh tới.

Phượng Vu Phi nghiêng người sang một bên, một cước của Văn Ngọc Đang đá vào khoảng không, hấn lựa đúng thời cơ, xem xét khoảng trống giữa 2 chân, thuận thế xoay người quấn lấy 2 chân Văn Ngọc Đang đẩy vào phía trong giường, nhất thời đem Văn Ngọc Đang ép chặt, rốt cuộc không thể động đậy.

Văn Ngọc Đang phẫn nộ, nàng khi nào thì ném qua sự khi dễ như vậy, đầu hũ đều sắp bị người khác ăn sạch, rốt cục nhịn không được chửi ầm lên: “Ngươi là cái tên hỗn đản nào? Nếu không buông tay, về sau cô nãi nãi ta định phải nhất định đem ngươi chém thành 8 mảnh, hỗn đản, mau buông tay cho ta!”

Phượng Vu Phi bất vi sở động, thật vất vả mới có cơ hội trêu ghẹo nàng, sao có thể buông a! Dù Văn Ngọc Đang mắng thế nào, hấn cũng làm như không nghe thấy, đối với khuôn mặt Văn Ngọc Đang trái hôn nhẹ phải hôn nhẹ, sau đó liền nghĩ...

“Ngươi dám?” Văn Ngọc Đang phát hiện hấn muốn làm cái gì, có chút luống cuống, hấn còn có cái gì không dám! Chẳng qua là cảm thấy được A Đang vậy mà hoảng hốt, hơi có chút đắc ý, cũng không vội vã xuống tay, chỉ chậm rãi tiến đến bên môi nàng, trêu đùa nói: “Không dám cái gì?”

Hơi thở của hấn phun trên môi Văn Ngọc Đang, làm sao Văn Ngọc Đang còn dám mở miệng, lúc này mở miệng nói chuyện không phải liền chạm vào môi đang đỏ tởm này sao?

Phượng Vu Phi đắc ý miệng càng mở lớn: “Tại sao không nói? Người không mở miệng ta làm sao biết người chỉ là cái gì?”

Văn Ngọc Đang cắn chặt răng, vẫn như cũ không phát ra âm thanh.

“Này, người không mở miệng ta coi như người đồng ý.” Phượng Vu Phi dùng một bàn tay giữ chặt cổ tay của nàng, tay kia thì theo vạt áo tiến vào thăm dò...

“Hỗn đản.....” Ngay sau đó một cái lưỡi trượt tiến vào, chặn miệng Văn Ngọc Đang.

..... Ách, nguy hiểm thật bị cắn rồi... Hương vị A Đang quả nhiên giống như lần trước ngửi được, thực tươi mát a!

Nói thực ra, từ lần đó về sau vẫn muốn tìm cơ hội ném thử hương vị A Đang, hôm nay cuối cùng cũng được như ý nguyện, hắc hắc! Phượng Vu Phi cười đến mức như mèo trộm được thịt.

“Người rốt cuộc là ai?” Thanh âm Văn Ngọc Đang bình tĩnh lại, giống mặt biển trước cơn bão.

Dường như có chút không ổn, nếu A Đang thật sự sinh khí, về sau hẳn còn cười vợ thế nào? Cần phải trở về, Phượng Vu Phi không đùa nàng nữa.

Văn Ngọc Đang chỉ cảm thấy một đạo chỉ phong điểm vào huyết nhuyễn ma của nàng, thừa lúc nàng bị mất sức, người đó đã từ trên người nàng phóng ra ngoài, rất nhanh hướng cửa sổ vọt tới.

Phượng Vu Phi mới nhảy ra ngoài cửa sổ, một đạo kinh phong liền hướng gáy hắn đánh úp lại... Có người đánh lén, Phượng Vu Phi cũng không xoay người, tay áo đánh về phía sau, mượn lực của đối phương bắn xa 3 trượng, tiếp theo bắt đầu tung người liền biến mất ở phía xa.

————— ta là đường ranh giới một chết một sống —————

La Di Ca không nghĩ người tới lại mạnh như vậy, bởi vì lo lắng cho Văn Ngọc Đang nên cũng không đuổi theo, hắn nhảy vào qua cửa sổ, thấp giọng hô: “A Đang, muội không sao chứ?”

Huyết đạo Văn Ngọc Đang cũng không bị phong kín, lúc này đã trở lại bình thường, nghe được thanh âm La Di Ca, đáp lại nói: “Muội không sao.”

La Di Ca đem đèn đốt lên, thấy biểu tình Văn Ngọc Đang bùng nổ như dấm phải mìn: “Ta muốn chém hắn, ta nhất định phải chém hắn, hỗn đản hỗn đản hỗn đản.....”

Chưa từng gặp qua Văn Ngọc Đang tức giận như thế, như vậy người nọ vừa mới... Đôi mắt hắn buồn bã: “Hắn khinh bạc muội?”

Tức thì Văn Ngọc Đang á khẩu, cái này nào có mặt mũi để nói nha! Mặt của nàng một trận ửng hồng.

Thật là một tên hỗn đản đáng chết, rốt cuộc là tiến vào Lưu phủ thế nào?

“Hắn không phải khinh bạc muội chứ?” La Di Ca bướng bỉnh truy vấn

Người ngày thường luôn hiểu ý như La Di Ca sao lúc này lại ‘lừa’ như vậy? Nhìn bộ dáng của nàng cũng nên biết nàng chịu thiệt thòi, còn cứ truy hỏi người ta cái vấn đề xấu hổ như vậy để làm chi? Nàng hàm hồ đáp: “..... Không có việc gì, huynh sao lại biết trong phòng muội có kẻ trộm?” Mụ nội nó, còn là một hái hoa tặc. Vừa nghĩ tới nước miếng tên kia..... Nàng đột nhiên thấy ghê tởm vô cùng, không tự giác lộ ra biếm tình chán ghét, nhổ ra hai bãi nước bọt, tay ở trên môi lau thật mạnh. Nếu không phải La Di Ca ở đây, nàng hiện tại sẽ đi súc miệng.

Nàng cùng Lưu Thành Hề nói chuyện phiếm, La Di Ca làm sao có thể ngủ được. Cho dù biết Lưu Thành Hề không có gì với nàng, trong lòng vẫn có chút bất an, đến khi nghe được thanh âm Văn Ngọc Đang trở về phòng mới yên lòng, hắn cũng trở về phòng, nhưng trần trọc mãi không ngủ được, vì thế mở cửa ra ngoài hít thở không khí. Mơ hồ nghe được trong phòng Văn Ngọc Đang hình như có tiếng người, lúc này mới phóng qua đầu tiếng xem có chuyện gì.

Thấy biểu tình, động tác của nàng, La Di Ca cảm thấy tâm như được sáng rõ, hắn tiến lên cầm tay nàng, cẩn thận đánh giá nàng nói: “Thật sự không có việc gì? Không có bị thương chứ? Ta nghe được trong phòng hình như có tiếng người, cho nên lại đây nhìn một chút, không nghĩ tới thế nhưng thật sự có kẻ trộm,

cũng may muội không có việc gì...” Nếu không cũng không có hỡi nàng có phải bị người khác khinh bạc hay không.

Tay bị hấn nắm, Văn Ngọc Đang có chút không được tự nhiên, muốn rút ra lại không được: “Thật sự..... Là thật không có việc gì..... Ách.....” Ngay sau đó người lại bị La Di Ca ôm vào trong lòng.

Văn Ngọc Đang thân mình cứng nhắc vẫn không nhúc nhích duy trì dáng đứng, ấp úng nói: “La Di Ca.....”

Cầm La Di Ca tựa vào trán nàng, từ từ thở ra một hơi, giống thả lỏng lại giống yên tâm.

“Thực sợ..... Ta thực sợ người nọ làm muội bị thương, cho nên không dám mạo muội xông vào trong phòng, trong lòng cực kỳ lo lắng, thực sợ vạn nhất kẻ cấp kia thật sự làm muội bị thương, ta làm sao có thể sống?”

Văn Ngọc Đang bị động tựa vào trước ngực hấn, nghe ra lo lắng của hấn, cả kinh thấy lồng ngực La Di Ca trần động vì khựng hoảng. Tim của nàng không biết thế nào, cũng cùng nhịp tim La Di Ca đập nhanh hơn, nhưng tức giận dần dần bình ổn lại.

La Di Ca thật sự sợ hãi, sợ thương tổn Văn Ngọc Đang nên hấn chỉ dám nằm ngoài cửa sổ chờ cơ hội, trong lòng bàn tay hấn toát đầy mồ hôi, sợ Văn Ngọc Đang có gì bất trắc, nếu trong phòng chỉ cần truyền ra một tiếng kêu thảm thiết của Văn Ngọc Đang, hấn dù liều mạng cũng muốn lưu lại tính mạng của kẻ kia. Nhưng vừa nghĩ tới biểu tình động tác của Văn Ngọc Đang, mắt của hấn liền rũ xuống che đi sự hung ác nham hiểm trong đó... Về sau hấn sẽ đòi lại.

La Di Ca buông Văn Ngọc Đang ra, Văn Ngọc Đang chần chờ một chút nói: “Đã khuya, huynh.....”

Chưa kịp nói xong, một cái hôn nhẹ đã dừng trên môi của nàng.

Lúc này đây tuyệt không nhầm lẫn, là cái hôn hóa chân giới thật. Nhẹ nhàng ôn nhu, không mang theo cường ngạnh, liền giống như con người của hấn, Văn Ngọc Đang ngỡ ngác, căn bản không có ý nghĩ tránh đi. (hàng thật giá thật)

Thấy nàng không phản cảm, hấn thử thăm dò tiến vào bên trong miệng nàng, nhẹ nhàng cuốn lấy lưỡi nàng...

Một chút cũng không có ý phản kháng, trong đầu Văn Ngọc Đang mơ mơ hồ hồ nghĩ chính là, trong miệng của hấn có hương trà.....

Thật kỳ quái..... Vì cái gì nàng tuyệt không có ý nghĩ muốn đẩy hấn ra, tuyệt không chán ghét nụ hôn của hấn.....

Rốt cục Văn Ngọc Đang được buông ra, mặt của nàng đỏ bừng mờ mịt: “Vì cái gì.....” Hôn nàng!

Cặp mắt xuân phong giống như đang cười, bình tĩnh nhìn nàng nói: “Bởi vì thích a! Bởi vì ta thích muội!”

Giờ là thời điểm để nàng hiểu được lòng mình.

30. Chương 30: Xuân Tình

Văn Ngọc Đang ở trên giường trần trọc, từ bên trái xoay sang bên phải, lại từ bên phải xoay qua bên trái. Ngủ không được, chính là ngủ không được, vừa nghĩ tới độ ấm của La Di Ca trên môi nàng, mặt của nàng..... Không phải, toàn thân nàng đều như bị lửa đốt.

Xong rồi, Văn Ngọc Đang người cư nhiên bắt đầu tư xuân?

Nàng đột nhiên ngồi dậy, vùi đầu vào hai đầu gối, cảm giác này giống như xấu hổ lại vui vẻ làm cho nàng tâm hoảng ý loạn.

La Di Ca là nghiêm túc sao? Nàng nhin không được nghĩ như vậy, huynh ấy tốt như thế, bên ngoài nhiều cô nương so với nàng ôn nhu hiền thực như vậy, huynh ấy sao lại coi trọng nàng?

Nhưng huynh ấy khựng hoảng là thật, vừa nghĩ tới cái ôm gắt gao ấy, nàng không khỏi mỉm cười, Lưu Thành Hề nói chân chính thích là coi mình như người trong lòng, La Di Ca lo lắng cho nàng như vậy, nàng có phải cũng có thể cho rằng huynh ấy đem nàng trở thành người trong lòng hay không?

Nhưng là Lưu Thành Hề còn nói, tình nhân trong mắt không chấp nhận được hạt cát, chính mình nếu thích huynh ấy làm sao có thể lúc trước nhìn huynh ấy thích Thanh Thanh mà không thương tâm? Cũng không đúng a! Chính mình lúc trước cũng thực thương tâm, chẳng qua là buông bỏ nhanh hơn một chút, nhưng Lưu Thành Hề có chết cũng không chịu buông tay Thất Nương..... Nếu như mình không thích huynh ấy sao lại có thể không ghét nụ hôn của huynh ấy? Nga..... Mình rốt cuộc có thích La Di Ca hay không a? Nàng rên rỉ.

Nửa canh giờ trước, nàng còn đang vì chuyện có lấy chồng không hay không mà phiền não, kết quả sau nửa canh giờ bên người nàng lại xuất hiện một giai tế tốt nhất trên đời, lão thiên có phải rất hay nói giỡn hay không?

Nàng luôn có một loại cảm giác đây không phải sự thật, sẽ không phải chính mình ngủ sau đó đang nằm mơ chứ? Nàng hung hăng nhéo nhéo tay mình, đau quá!

Nếu không phải nằm mơ, quên đi, việc này về sau nghĩ tiếp. Nàng ngả về phía sau, đem chăn che kín mặt. Ngủ!

La Di Ca thật đúng là chọn đúng thời cơ thổ lộ, nếu là trước kia, Văn Ngọc Đang phần nhiều sẽ đem lời thổ lộ của hắn cho thành vui đùa, nhưng gặp phải đêm nay việc này, bởi vì nàng thấy tận mắt La Di Ca biểu lộ chân tình, khiến nàng không thể không suy nghĩ nghiêm túc. La Di Ca rốt cuộc chờ được cơ hội này.

Không nghĩ tới ngày hôm sau kinh hỉ tới. Văn Ngọc Hổ, Thất Nương mang theo nhi tử tiểu Đông Qua tới Long thành.

Văn Ngọc Đang đem tiểu Đông Qua ôm vào trong ngực, hôn hôn, cọ cọ: “Ta nhớ tiểu Đông Qua của chúng ta muốn chết, nha, tiểu tử này nặng lên không ít.”

Tiểu Đông Qua bị nàng hôn cười khanh khách, Thất Nương oán giận mang theo ngọt ngào nói: “Nó càng ngày càng bướng, không biết mang theo bao nhiêu khó khăn, thêm một ngày xương sống thất lưng của ta đều nhúc nhích.”

Văn Ngọc Hổ nhìn nàng cười nói: “Ta nói để ta bế, nàng lại không chịu.”

Thất Nương trừng mắt liếc hắn một cái, ôm tiểu Đông Qua thả cho hắn, quay đầu đem Văn Ngọc Đang kéo đến một bên, cười mị mị hỏi: “A Đang, mẫu thân hỏi ta có phải trong nhà cần mua sắm đồ vật này nọ hay không?”

Mua sắm đồ vật này nọ? Mua cái gì vậy? Văn Ngọc Đang trừng mắt nhìn, không hiểu.

Thấy nói bóng nói gió vô dụng, Thất Nương gọn gàng dứt khoát nói: “Muội mỗi tháng đều chạy tới Long thành, không phải có người trong lòng sao?”

“Làm sao tỷ biết?” Văn đại tiểu thư tính tình thẳng thắn, không cần khách sáo trực tiếp hỏi.

“Cho nên ý mẹ là muội có muốn người chuẩn bị đồ cưới hay không?”

Nhưng là hiện tại người trong lòng không có, lại thêm một người ái mộ, cái này còn muốn chuẩn bị đồ cưới không?

“Thất Nương, các người đã tới!” Thanh âm vui mừng của Lưu Trường Khanh từ cửa vang lên, nhận được thông báo hắn liền mang theo Vô Ngữ chạy lại đây.

Vợ chồng Văn Ngọc Hổ tiến lên chào, Lưu Trường Khanh vội vã xem ngoại tôn, xông về phía trước một tay ôm lấy tiểu Đông Qua, cẩn thận tỉ mỉ nói: “Đứa nhỏ này bộ dạng bảy phần giống Ngọc Hổ, ba phần giống Thất Nương, ách, lại thêm giống A Đang một chút.”

Văn Ngọc Đang vui vẻ ra mặt: “Thất Nương, tỷ đem tiểu Đông Qua tặng cho muội đi, hai người lại sinh một đứa nữa.”

“Phải là đứa nhỏ chính mình sinh,” Thất Nương tức giận nói, lại quay đầu nhìn Vô Ngữ rụt rè, “Vô Ngữ trưởng thành, càng xinh đẹp nha.”

Hiện giờ Vô Ngữ đã không còn lảm lì như lúc mới về nữa, lúc đó nó chỉ cần Văn Ngọc Hổ, chỉ cùng Sa Lang chơi đùa. Hiện giờ nó đã không còn muốn kẻ cận Văn Ngọc Hổ, mặc dù còn lãnh đạm nhưng nhìn qua cũng có vài phần giống một đứa nhỏ có sức sống.

“Nga, đúng rồi, Sa Lang cũng tới, nó vào phủ liền bỏ chạy, có lẽ đi tìm ổ của nó trước kia.”

Nghe được Sa Lang tới, Vô Ngữ mắt sáng ngời, lôi kéo ống tay áo Lưu Trường Khanh.

Lưu Trường Khanh nở nụ cười cười: “Người đi đi, nhưng là cẩn thận kẻ ngã.”

Chờ Vô Ngữ đi rồi, Lưu Trường Khanh lại nhắc tới chuyện muốn cho nó đi theo Thất Nương về Tử Ngộ Sơn. Thất Nương nói: “Việc này không có vấn đề, nhưng thân thể phụ thân không tốt, hay là theo chúng con cùng đi đi, đại ca con sẽ đi khuyên.”

Lưu Trường Khanh lắc đầu: “Chỉ sợ nó sẽ không gặp con.”

Quả nhiên tới giờ cơm trưa, Lưu Thành Hề phái người trở về nói, ở cửa hàng có nhiều việc bận rộn. Có lẽ hắn không muốn trở mặt nhìn người trong lòng ở trước mắt mình cùng phu quân của nàng khanh khanh ta ta.

Giữa buổi, Văn Ngọc Hổ nâng chén hướng La Di Ca thận trọng nói: “Ngày đó may mà có La công tử, Văn gia ta mới tránh được một kiếp, một chén này ta thay Văn gia tạ ơn La công tử.”

La Di Ca uống một hơi cạn sạch, lại rót đầy nói: “Ta được phu nhân nhờ vả, nhưng không chiếu cố tốt được Minh Nguyệt phu nhân, một chén này ta hướng mọi người bồi tội.”

Thất Nương nói: “Lúc trước là ta liên lụy tỷ tỷ, cũng không phải lỗi của La công tử.”

Văn Ngọc Đang nghe được không kiên nhẫn nói: “Kêu La Di Ca là được rồi, cái gì mà La công tử? Nghe không được tự nhiên.”

La Di Ca mỉm cười: “A Đang nói không sai, Văn huynh cứ kêu ta Di Ca đi.”

Anh vợ tương lai, sao có thể không gần gũi.

Kết quả hai người bắt đầu luận về ngày sinh, cư nhiên chỉ kém hai tháng, liền dứt khoát xưng hô bằng tên.

Văn Ngọc Đang lại đem những chuyện hơn nửa tháng qua phát sinh ở Long thành, từng việc kể lại cho bọn họ nghe, dù sao cũng không phải người ngoài, cho nên chuyện Bằng Ngọc Linh Lung cũng không có giấu diếm..... Văn Đại tiểu thư không phát hiện mình cư nhiên không xem La Di Ca như người ngoài.

“Hiện giờ Long thành ngư long hỗn tạp, mọi người ra ngoài cũng phải cẩn thận chút, đặc biệt Thất Nương, tỷ không có võ công, không nên ra ngoài một mình.” Văn Ngọc Đang dặn dò.

Ăn xong, Văn Ngọc Hổ đi ra ngoài liên lạc với những bằng hữu trước kia, Thất Nương đỡ tiểu Đông Qua ngủ, sau đó lôi kéo Văn Ngọc Đang bắt đầu tán gẫu chuyện riêng tư.

“Cái gì? La Di Ca nói thích muội?”

Văn Ngọc Đang có chút bất ngờ gật gật đầu, đem chuyện hôm qua kể lại. Nàng cùng Thất Nương không có gì giấu nhau, cho nên chuyện gì cũng không gạt nàng.

Thất Nương nghe được tối hôm qua có người ban đêm xông vào khuê phòng Văn Ngọc Đang, liền biến sắc, kêu nàng kể lại chi tiết cho mình nghe.

Văn Ngọc Đang chỉ lược đi chi tiết người kia như thế nào chiếm tiện nghi của mình, còn lại đều kể. Thất Nương trầm ngâm nói: “Chỉ sợ việc này là người quen gây nên! Bằng hữu của muội hẳn là đều biết muội ở tại Lưu phủ.”

Văn Ngọc Đang lắc đầu: “Thanh âm của hắn muội chưa từng nghe qua, làm sao có thể?”

“Nếu theo lời muội nói, võ công của người đó còn cao hơn muội, nếu muốn nhất định có thể đắc thủ, xem ra thật sự đối với muội không có ác ý,” chợt Thất Nương nở nụ cười, “A Đang chỉ sợ là vận đào hoa đến rồi, có lẽ mẫu thân thật nên vì muội chuẩn bị đồ cưới a.”

Văn Ngọc Đang buồn bực nói: “Nếu ta biết là cái tên hỗn đản chết tiệt nào, ta nhất định thiên hấn, còn chuẩn bị đồ cưới gì?”

Thất Nương tựa tiểu phi tiểu: “Như vậy La Di Ca thì sao?”

Nhắc tới đến hấn, Văn Ngọc Đang liền phiền não: “Thất Nương, chính muội cũng không làm rõ được rốt cuộc muội có thích huynh ấy hay không, làm sao bây giờ?”

“Muội trước kia không phải nói không phải hấn không lấy chồng sao? Sao giờ lại không biết?”

“Thất Nương, nếu đại ca thích nữ nhân khác, tỷ có đau lòng không?”

“Hấn dám? Hấn dám làm như thế ta liền mang theo tiểu Đông Qua đi tái giá.”

“Tỷ xem, ngay cả tỷ cũng như vậy, nếu muội thích La Di Ca, lần trước huynh ấy muốn kết hôn với Thanh Thanh muội nên đi cướp lấy mới phải, sao có thể liền dễ dàng buông tay như vậy?” Văn Ngọc Đang thở dài, “Nhưng nếu nói không thích huynh ấy, vì sao khi huynh ấy nói thích muội, lòng muội lại vui mừng đến vậy.”

Thất Nương mỉm cười, lúc trước A Đang đối với La Di Ca có lẽ còn chưa phải chân chính thích, nhưng hiện giờ thì khó nói. Chẳng qua là dường như bà đối với người con rể này không thích lắm. Cũng đúng, A Đang tâm tư đơn thuần, mà La Di Ca lòng dạ quá sâu, bà đương nhiên lo lắng A Đang chịu thiệt. (bà là mẹ Văn Ngọc Đang, Thất Nương gọi bà là gọi thay con)

Bất quá chuyện tình cảm này vẫn nên để cho đương sự tự mình xử lý sẽ tốt hơn, hơn nữa, nếu La Di Ca thật tình đối với A Đang, như vậy hấn cũng nên chịu chút đau khổ, tương lai mới có thể đối với A Đang càng thêm quý trọng..... Cho nên nàng cũng không cần đem tâm tư Văn Ngọc Đang nói thẳng ra, chờ chính cô nàng chậm rãi giác ngộ.

“..... Nhìn tỷ cùng đại ca, cha cùng mẫu thân, muội cùng phu quân tương lai có thể giống như mọi người thì thật tốt.” Văn Ngọc Đang hâm mộ nói.

“A Đang, không bằng thuận theo tự nhiên đi, chờ hiểu rõ lòng mình, rồi quyết định cũng không muộn.” Không vội, dù sao dường như A Đang còn có một cây hoa đào đang chờ ở đâu đó, nàng đối với cây hoa đào cũng có vài phần tò mò, muốn nhìn một chút cây hoa đào kia có thể cùng La Di Ca liều mạng hay không, trường hợp như vậy nhất định phi thường thú vị.

Mùa xuân của A Đang cuối cùng cũng tới rồi.

31. Chương 31: Thị Phi

Không lâu sau, đám người Liễu Kiếm biết được tin vợ chồng Văn Ngọc Hổ đến Long thành, đều cùng lão Kí, Trương Vô Ba quyết định nên vì bọn họ đón gió tẩy trần. Nhưng là bọn họ bận bịu mấy ngày cư nhiên ngay cả chỗ ở từ lâu cũng không đặt được, cuối cùng vẫn là Thất Nương tìm Giang Ngư đặt chỗ ở Mễ Hương lâu của hiệu buôn Lưu gia.

Mễ Hương lâu trải qua hai năm nay không ngừng xây dựng thêm, đã trở thành từ lâu đứng đầu Long thành. Diện tích phải lên đến mấy chục khoảnh, phía trước là đại sảnh, phía sau đông, tây, bắc còn có ba tòa lầu, ba tòa lầu này cùng với lầu chính ở phía nam vây kín thành một cái tứ hợp viện siêu lớn tựa như lầu quần. (cái này chắc là kiểu quần thể các từ lâu ^^)

Ba tòa lầu đông, tây, bắc lần lượt có tên ‘Dực Chấn’, ‘Hành Lư’ cùng ‘Phong Lưu’. Mỗi lầu đều có ba tầng, mỗi tầng có mười gian nhà phòng, mỗi gian nhà phòng đều có cửa sổ hướng vào trong viện, để tiện cho khách nhân xem ca múa biểu diễn ở dưới sân.

Lầu viện phía đông được thiết kế với những chiếc cầu nhỏ, phía dưới nước chảy róc rách, phía tây trồng những vườn hoa lớn, trong đó dùng đá vụn trải ra thành con đường nhỏ để đi qua, đặc biệt ở trung tâm là một khối đất bằng phẳng, xây đài cao để ca múa biểu diễn. Toàn bộ Mễ Hương lâu toát ra vài phần nhã ý, nhìn lên thật không giống từ lâu.

Bọn họ hôm nay đặt phòng thứ tư tầng hai ‘Hành Lư’. Lúc bọn Văn Ngọc Hổ đến, mới có Trương Vô Ba tới.

Trương Vô Ba ở Long thành chỉ là một tên côn đồ vô danh tiểu tốt, từ khi cùng lão Kí ở một chỗ, lần lượt biết ôn ngọc công tử, mỹ nhân bao cở Văn Ngọc Đang, đệ tử Vọng Thiên phái, hẳn cả đời cũng chưa từng thấy đặc ý như vậy. Hắn nghe mọi người kể lại chuyện bản thân trải qua đều như truyền kỳ, trong lòng hâm mộ vô cùng, thầm nghĩ bản thân nếu có một ngày như thế, coi như sống cũng không uổng phí. Cho nên hắn càng tích cực cùng bọn họ lui tới, mong đợi có một ngày chính mình cũng có thể gặp được một đại trường diện.

Trương Vô Ba ân cần tiến lên phía trước nói: “Kim đại ca bọn họ có việc chưa thể thoát thân, kêu tôi trước tới chào hỏi, xong việc liền đến, lão Kí đau bụng đi nhà vệ sinh.”

Văn Ngọc Đang vì bọn họ giới thiệu qua, Trương Vô Ba nịnh nọt nói: “Nghe tiếng Văn thiếu tướng quân cùng đại danh Văn phu nhân đã lâu, hôm nay có duyên gặp mặt thật sự là phúc phận ba đời.”

Văn Ngọc Đang cười to: “Trương Vô Ba ngươi có phải học theo lời thoại kịch không, ta nghe mà nổi da gà.”

Văn Ngọc Hồ cùng Thất Nương nhìn nhau cười: “Ta sớm đã không phải cái gì Văn thiếu tướng quân, huynh gọi ta Văn Ngọc Hồ là được.”

Trương Vô Ba lợi dụng thời cơ, lập tức một câu một tiếng Ngọc Hồ huynh, hắn ân cần châm trà tiếp nước cho mọi người, La Di Ca cười nói: “Vô Ba huynh không cần vội, kêu tiểu nhị làm đi.”

Đây là điều Trương Vô Ba thích ở La Di Ca, La Di Ca chưa bao giờ bởi vì hắn là một tên côn đồ mà xem thường hắn.

Trương Vô Ba nói: “Không có việc gì không có việc gì, tìm bọn họ đến còn không bằng chính mình động thủ mau chút, huống chi thiên hạ này có mấy người được may mắn châm trà cho những nhân tài ngày xưa thiếu tướng quân, ôn ngọc công tử, đặc biệt là Long Giao quốc chí bảo, thiên tiên chuyển thế — Văn phu nhân.”

Thất Nương nghe được buồn cười nói: “Huynh cũng nói ngày xưa, đó chính là nói hiện giờ chúng ta sớm đã cái gì cũng không phải.”

Trương Vô Ba nói: “Ai nói? Phu nhân ở trên đường hỏi một chút, trong Long thành này người nào nghe đến thanh danh Ngọc Hồ huynh cùng phu nhân mà không gờ ngón tay cái, còn La công tử, người khác cũng chỉ hiểu nhầm huynh vì sai lầm của cha huynh mà thôi, năm đó cứu Ngọc Hồ huynh cùng phu nhân cũng không phải tính mạng một người bình thường, đó là vận mệnh quốc gia Long Giao quốc chúng ta a!

Bọn họ đang nói, từ phía ngoài nhả gian truyền đến một trận cãi nhau, nghe thanh âm trong đó hình như có lão Kí, mọi người kỳ quái, Trương Vô Ba mở cửa đi ra ngoài thăm dò.

Văn Ngọc Đang nghe lão Kí nói: “..... Lão Tử cũng không phải cố ý, chẳng qua là chạm vào một chút.”

Một thanh âm khác nói: “Hừ, ngươi cũng không nhìn một cái người ngươi đụng là ai? Dễ dàng như vậy đã muốn đi, nào có tiện nghi như vậy?”

Nhã gian bên trái truyền ra thanh âm tựa như kim thạch tương kích nói: “Lão Tam, người ở đó nháo cái gì, làm cho Hầu gia đợi lâu, còn không mau tiến vào?”

Người nọ trả lời: “Đã biết đại ca.”

Rồi lại hướng lão Kí nói: “Coi như ngươi gặp may mắn, này, tiểu tử ngươi lấy mười hai lượng bạc ra bồi tội, chúng ta cứ như vậy quên đi.”

Người này lại ngang ngược bá đạo như vậy, Văn Ngọc Đang giận dữ, đứng dậy vừa muốn đi ra, Văn Ngọc Hồ một phen giữ chặt nàng, lắc đầu, hắn nghe hơi thở người này trong lúc đó bình ổn, ngay cả trong lòng khó chịu cũng không có một tia biến hóa, liền biết khác thường, huống chi người trong nhả gian bên trái kia thanh âm giống như kim thạch tương kích, xem ra nội công của hắn nhất định thâm hậu, A Đang đi ra ngoài chỉ sợ sẽ chịu thiệt.

A Đang thấy thần sắc của hắn, biết ý, cũng không can thiệp vào, nghiêng người để cho hắn qua.

Long thành hiện giờ quả nhiên là nơi thị phi nơi, ăn một bữa cơm cũng có thể gặp người công phu mạnh như thế. Văn Ngọc Hồ đang muốn đi ra ngoài nói chuyện, lão kí đã giận dữ: “Đừng nói Lão Tử không có tiền, ngay cả có tiền cũng không cấp.....”

Trương Vô Ba đứng ở cửa lên tiếng phụ họa: “Đúng, thế nào lại không phân biệt phải trái như vậy, lại không đụng thương liền đòi mười hai lượng bạc, đây không phải rõ ràng là bắt chẹt sao?”

Lúc này nghe được thanh âm mở cửa ở nhà gian bên trái, một người đi ra nói chuyện: “Mạc Tam tiên sinh là khách quý của Hầu gia chúng ta, người hãy nhanh đèn bạc rồi đi, miễn làm ồn ào quấy rầy nhà húng của Hầu gia chúng ta, đến lúc đó người chỉ có nếm mùi đau khổ.”

Hầu gia? Người nào Hầu gia? Đám người Văn Ngọc Hồ kinh ngạc.

La Di Ca khẽ nhú mày, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Định Lương Hầu.”

Đúng lúc này, nhà gian bên phải phòng của Thất nương truyền ra một trận cười to nói: “Ta nói người Nhận Sơn Môn như thế nào tới Long Giao quốc chúng ta còn kiêu ngạo như vậy, trách không được..... Nguyên lai là leo lên được cành cao, như thế nào Đông Li Quốc không có Hầu gia? Trông mong đến nơi đây vượt môn ngựa.”

Nhận Sơn Môn là môn phái có tiếng tăm nhất Đông Li Quốc, Văn Ngọc Hồ trước kia cũng có nghe qua.

Hạ nhân Định Lương Hầu nói: “Hầu gia chúng ta là Định Lương Hầu, người dám nói như vậy.”

Mạc Tam giận dữ: “Tạ Đình, người đi ra cho ta, lần trước chúng ta còn chưa có phân cao thấp, Lão Tử đến muốn nhìn Ứng Triển phái người có bao nhiêu phần thực công phu.”

Thất Nương bật cười, cất cao giọng nói: “Người ta là ứng, các người là nhận, đây còn không phải là ứng tha nhận sao!”

Ba gian nhà phòng, gian bên trái là Định Lương Hầu cùng người của Nhận Sơn Môn, gian giữa là Thất Nương bọn họ, bên phải là Ứng Triển phái, Thất Nương vừa mở miệng, trong gian bên phải truyền ra cười vang, làm cho Mạc Tam nộ khí đầy bụng.

Nhận Sơn Môn bọn họ ngày thường ở Đông Li Quốc ngang ngược thành quen, tới Long Giao quốc cũng không biết thu liễm, cho nên cùng các môn phái Long giao xảy ra xung đột, có một lần cùng Ứng Triển phái xung đột, đệ tử Ứng Triển Phái liền lấy danh hào hai bên ra giễu cợt, từ đó về sau hai nhà liền kết thù.

Thất Nương phản ứng nhanh nhẹn, nghe được Tạ Đình có ý hỗ trợ, có tâm tạ ơn hẩn, liền cố ý chế giễu Mạc Tam, cho dù song phương động thủ, có người hỗ trợ luôn không sợ chịu thiệt, nào biết lời này chính là tử huyệt.

Tạ Đình cười quái dị nói: “Cô nương nói quả là đúng, Mạc Tam, lời này cũng không phải là chúng ta tự mình thổi phồng..... Có thể thấy được công đạo tự tại nhân tâm.”

Ứng Triển Phái bọn họ sống tại Tắc Ngoại, thảo nguyên đại mạc Tắc Ngoại dưỡng dục ra những con người dũng cảm bất kham, làm sao đem cái gì ‘ Mã gia ’ ‘ Hầu gia ’ đặt ở trong mắt, huống chi cái này là ác danh bên ngoài của Định Lương Hầu.

“Người..... Các người đúng là loại người ngang ngược, dám..... Dám như vậy đối Hầu gia? Không muốn sống nữa sao?” Hạ nhân Định Lương Hầu không dự đoán được hẩn khoe ra danh hào Định Lương Hầu, cư nhiên không ai sợ, không khỏi lắp bắp có chút luống cuống.

Trương Vô Ba thét một tiếng kinh hãi, sau đó nghe được vài tiếng trầm đục, Văn Ngọc Hồ, Văn Ngọc Đang lao ra, liền nhìn thấy đệ tử Vọng Thiên Phái đang trông nom lão Kí bị thương, Kim Bất Hoan đang cùng một người động thủ, hai người trong nháy mắt giao thủ đã vượt qua năm sáu chiêu.

“Lấy người không liên quan trút giận, còn gọi gì là anh hùng?”

“Người ta là thẹn quá hóa giận, đương nhiên muốn tìm về mặt mũi.”

Người Ứng Triển Phái trong phòng phía bên phải cũng nghe ra bất thường, hai người lao ra, thấy có người ra tay bọn họ kẻ xướng người họa nói.

Bên trái nhĩ gian người thanh âm kim thạch nói: “Mây bay nước chảy lưu loát sinh động, nguyên lai Vọng Thiên Phái cũng tới Long thành, lão Tam, dừng tay, nói không cần nháo còn không tiến vào cho ta.”

“Nhưng đại ca, bọn họ.....”

“Nếu không phải người gây chuyện ở phía trước, người khác như thế nào lại chọc giận người, tiến vào!” Hai chữ cuối cùng cực kỳ nghiêm khắc. Người này phi thường cẩn thận, Ứng Triển Phái cùng Vọng Thiên Phái đồng thời tới, chính là hấn ra tay cũng chưa chắc thắng được, cho nên ở tình huống không nắm chắc hấn không muốn gây chuyện thị phi.

Kim Bất Hoan nghe được người nọ phía sau cánh cửa, chỉ dựa vào tiếng gió khi hấn cùng Mạc Tam so chiêu đã biết chiêu thức của mình, trên mặt cũng lộ ra thận ý.

Mạc Tam thu tay lại phần nộ tiến vào phòng, đệ tử Ứng Triển Phái với người thanh âm kim thạch kia rất có cố kỵ, thấy Mạc Tam vào phòng cũng liền lui trở về. Kim Bất Hoan hướng Văn Ngọc Hồ nháy mắt ra dấu, cũng đỡ lão kí vào nhĩ gian.

“Kí huynh làm sao vậy?” La Di Ca thân thiết nói, hấn không muốn người của Định Lương Hầu nhận ra mình, nên không đi ra ngoài.

Mạc Tam trong lòng bực mình trước lấy lão kí khai đao, lão kí không phải đối thủ của hấn, may mắn Kim Bất Hoan bọn họ đúng lúc chạy tới, thương thế cũng không tính là nghiêm trọng. Tuy không nghiêm trọng, nhưng nghĩ tới nguyên do chịu nhục, mặt của hấn đỏ bừng.

Kim Bất Hoan trước hỏi nguyên do sự việc, Trương Vô Ba cướp lời đáp, Kim Bất Hoan nghe được người tới là Nhận Sơn Môn của Đông Li Quốc, gật đầu nói: “Vừa mới đem Mạc Tam kêu đi vào chắc hấn là Mạc lão đại Mạc Minh Đức, hấn là chưởng môn Nhận Sơn Môn, thế hệ chưởng môn nhân trước đó chính là cha hấn, trong ba huynh đệ bọn họ công phu của hấn cao nhất, nghe nói công phu của hấn trò giỏi hơn thầy, so với hấn cha năm đó còn muốn hơn một chút.”

Lại nghe được cách vách giúp đỡ chính là Ứng Triển Phái, cười nói: “Trách không được Mạc Minh Đức không cho Mạc lão Tam nháo sự, nguyên lai là vậy.”

Việc này đã sớm kinh động đến tiểu nhị, thấy khách nhân nhà mình có người bị thương, vội đi chuẩn bị thuốc trị thương, Thất Nương lại phân phó tiểu nhị, đem hóa đơn của Ứng Triển Phái tính vào cùng của mình.

Thất Nương nói tiếp: “Chính là bởi vì ở Long Giao quốc, Mạc lão Đại mới ấn nhẫn như thế, nếu không người này nào có chịu nhục, hấn đã sớm tự mình động thủ, ta đoán hấn chỉ sợ đã phân phó Mạc Tam không nên gây chuyện, đáng tiếc Mạc Tam này chỉ biết làm chuyện xấu, bên ngoài nhất định là vì hấn gây ra không ít phiền toái.”

Kim Bất Hoan cười nói: “Vị này nhất định là danh vang rền thiên hạ Văn phu nhân, tại hạ Kim Bất Hoan, vài vị này đều là sư đệ của ta, vị này chính là Liên Thành Môn Âu Dương huynh đệ.” Hấn cùng đám người Liễu Kiếm chính thức hướng Thất Nương bọn họ chào hỏi.

Giới thiệu xong, mọi người đều ngồi vào vị trí.

32. Chương 32: Khiêu Chiến

Lão Kí bị thương, trong lòng rất khó chịu, nên chỉ ngồi một bên buồn bực không nói gì.

La Di Ca nhìn hấn một cái nói: “Tại hạ có một yêu cầu không quá đáng, muốn nhờ mọi người giúp.”

Kim Bất Hoan nói: “La công tử có chuyện gì, cứ việc nói, chúng ta có thể làm được nhất định sẽ không chối từ.”

Mọi người biết hấn là ôn ngọc công tử, ngoại trừ lão Kí, mọi người đều gọi công tử.

La Di Ca nói: “Ngày xưa tiểu muối của tôi lưu lạc trên phố, thiếu chút nữa bị Định Lương Hầu cưỡng bức, nếu không phải có các tỷ muội trên phố giúp đỡ chỉ sợ hẳn đã thực hiện được, việc này Di Ca vẫn luôn canh cánh trong lòng, xin các vị hãy hỗ trợ vì Long thành trừ đi một mối họa.”

Chuyện hẳn cùng La Di Thanh, Văn Ngọc Đang đã sớm nói cho mọi người biết.

Văn Ngọc Đang đối với Định Lương Hầu Lí Cát cũng vô cùng căm ghét, vội hỏi: “La Di Ca, huynh có biện pháp đối phó Lí Cát?”

La Di Ca chậm rãi nói: “Hiện giờ Long thành nước sâu không lường được, vua và dân lúc này đã bị Băng Ngọc Linh Lung quấy thành một cái đầm nước đục, chúng ta vừa lúc đục nước béo cò. Phía sau Băng Ngọc Linh Lung đại biểu cho cái gì, trong lòng tất cả mọi người hẳn đã biết, Định Lương Hầu lúc này lại dám cùng môn phái của quốc gia khác dây dưa, nếu để cho đương kim hoàng thượng biết, tất sẽ có cố kỵ, bất quá cái này chỉ là cá nhỏ, chúng ta nếu có thể tìm cách chứng minh Nhạn Sơn Môn là gian tế Đông Li quốc phái tới, như vậy.....”

Như vậy Định Lương Hầu cùng Nhạn Sơn Môn đều không có kết quả tốt lành. Nếu hoàng thượng ngờ vực, chờ Lương Hầu chỉ sợ..... Mọi người hít một ngụm khí lạnh, một hòn đá ném chết hai con chim.

Văn Ngọc Đang nghe xong hăng hái nói: “Như vậy thật tốt, vừa vặn giúp Kí đại ca báo thù, cái kia như thế nào mới có thể chứng minh Nhạn Sơn Môn là gian tế Đông Li Quốc?”

Lão kí giặt mình, trên mặt hiện ra vẻ căm động.

La Di Ca nói: “Không phải nói Đông Li Quốc đã phái sứ thần đến quốc gia chúng ta sao? Chỉ cần tìm cách làm cho bọn họ gặp mặt, như vậy chuyện liền thành.”

Thất Nương nghiêng đầu trầm nghĩ: “Àn, không tồi, tốt nhất làm cho bọn họ đến rồi cũng không biết đối phương là ai, như vậy càng tuyệt, được, chỉ cần sứ thần Đông Li quốc tới rồi, việc này ta sẽ an bài, thỉnh Kim đại ca cùng mọi người hỗ trợ làm cầu nối.”

Nàng đã đoán được tâm tư La Di Ca. Phương pháp tốt nhất đương nhiên là đem song phương bọn họ thần không biết quỷ không hay dẫn đến. Nhạn Sơn Môn bên này đương nhiên phải nhờ Ứng Triển phái _ kẻ thù không đội trời chung, chỉ cần trong lời nói gia tăng khiêu khích là được, cho nên phải thỉnh Kim Bất Hoan bọn họ làm trung gian bắc cầu tìm Ứng Triển Phái hỗ trợ, mà sứ thần Đông Li Quốc..... Nàng cười nói: “La công tử về sau có thể không còn nhàn rồi.”

Thanh danh La Di Ca truyền khắp thiên hạ, nhưng cả nhà hẳn bị tịch thu tài sản chém đầu cũng là điều người đời đều biết, lấy tên tuổi La Di Ca để gặp gỡ, đương nhiên sẽ được các quốc gia khác xem trọng, đến lúc đó chỉ sợ sẽ nhận được không ít lời mời chào, sứ thần Đông Li quốc chỉ cần có tâm muốn kết giao, vậy thành.

La Di Ca cùng Thất Nương đối diện cười.

Mọi người vẫn là không hiểu, Văn Ngọc Đang không kiên nhẫn nói: “Các ngươi đang bàn cái gì vậy? Nói mau nói mau.....”

Lầu trong viện bỗng nhiên hét lớn một tiếng: “Phượng Vu Phi, người lăn ra đây cho ta, đừng tưởng rằng trốn ở nơi này, lão tử tìm không được ngươi.”

Kim Bất Hoan nhướng mày, kinh ngạc nói: “Phượng Hoàng trang Phượng Tam thiếu gia!”

Ai lá gan lớn như vậy, dám hướng Phượng Tam thiếu gia khiêu chiến?

Lầu viện huyền não nhất thời yên tĩnh lại.

Thời gian gần đây, phần lớn khách của Mễ Hương lầu đều là những người nổi danh trong giang hồ, vừa nghe đến có người hướng Phượng Tam thiếu gia khiêu chiến, trong khoảng thời gian ngắn đều lên đến cửa sổ lan can xem náo nhiệt, ngay cả đám người Liễu Kiếm, Kim Bất Hoan cũng không ngoại lệ, vừa ra cũng đúng lúc nhìn thấy phía bên phải là đệ tử Ứng Triển Phái, hai bên gật đầu coi như chào hỏi, rồi lại tiếp tục xem náo nhiệt.

Đài cao kia nguyên bản dùng để ca múa biểu diễn, giờ xuất hiện một hán tử đen nhánh đứng hiên ngang, hán trán cao mắt sâu, xem ra không phải người Long Giao quốc.

Tầng thứ ba lầu Dực Chấn truyền ra một thanh âm, hừ lạnh nói: “Người cho người là cái gì? Bằng người cũng xứng kêu tên Phượng Tam thiếu gia?”

Dưới lầu người nọ cười lạnh: “Dù hán là ai, bắt quá cũng chỉ là một tên yêu nhân mà thôi.”

Người này tên là Niếp Dương là đại diện Anh Trì Quốc tới kiểm thủ, sư đệ của hán hai ngày trước trong lúc vô ý nhìn thấy Phượng Vu Phi, nhất thời kích động, cư nhiên tiến lên nói cái gì quý mến linh tinh, lập tức đã bị Phượng Vu Phi chặt đứt gân tay gân chân. Sư đệ thành phế nhân, Niếp Dương sao có thể chịu để yên, hán đã nhiều ngày nay đi tìm Phượng Vu Phi, rốt cuộc cũng biết được tin tìm đến Mễ Hương lâu.

Lời hán vừa nói ra, mọi người lại hít một ngụm khí lớn.

Người này muốn chết sao? Người nào không biết Phượng Tam thiếu gia là cao thủ trong số sát thủ, nam nhân biến thái (lời này tất nhiên không ai dám nói ra), chọc hán tương lai tất thử lúc nào cũng không biết.

Một giọng nam cực phú từ âm lười biếng nói: “Chỉ bằng những lời này của người, ta cho người sống lâu thêm một chút.” Thanh âm không lớn, lại truyền khắp mọi góc Mễ Hương lâu, ngay cả đại sảnh phía trước cũng nghe được không sót chữ nào, đại sảnh huyền ảo mơ hồ cũng dần dần yên tĩnh lại.

Sống lâu thêm một chút – đó chẳng phải nói sống không bằng chết, đáy lòng mọi người không khỏi rung mình.

Chỉ có Văn Ngọc Đương nghe được thanh âm này, đột nhiên biến sắc: “Hái hoa tặc!”

Những người khác đều tập trung ở cửa sổ, đang chú ý động tĩnh bên ngoài, một tiếng này của nàng vang lên trong phòng chỉ có Thất Nương cùng La Di Ca nghe được. Thất Nương sửng sốt, trong lòng cười thầm, nguyên lai gốc hoa đào này lại lớn như vậy a!

Nàng mặc dù không biết phượng Tam thiếu gia là ai? Nhưng là nàng thấy những người đứng chờ mỗi người đều thật cẩn thận, không hỏi cũng biết người này nhất định có lai lịch lớn.

La Di Ca thân mình chấn động, hán đã nghe qua lão kí kể chuyện một môn một trang tam đại phái, tự nhiên biết Phượng Tam thiếu gia này là ai, nhưng là hán vạn lần không ngờ người khinh bạc Văn Ngọc Đương lại chính là hán!

Hán rốt cuộc làm sao biết A Đương, vì sao nhìn thần sắc A Đương lại giống như không biết hán. La Di Ca như trước ngồi ở ghế bất động thanh sắc nghe động tĩnh bên ngoài.

Niếp Dương nghe sư đệ kể lại, chỉ biết Phượng Tam thiếu gia là một tuyệt sắc mỹ nhân, lại không dự đoán được người kia tuổi còn trẻ mà nội công đã thâm hậu như vậy. Chính là Mạc Minh Đức của Nhạn Sơn Môn nghe được thanh âm này, cũng thu lại tâm tính xem cuộc vui, âm thầm đánh giá thực lực của Phượng Vu Phi. Chỉ sợ..... Còn cao hơn mình, hán âm thầm suy nghĩ.

Văn Ngọc Đương nghiêng răng nghiêng lợi chen chúc chiếm một vị trí tốt ngoài lan can, nàng muốn hảo hảo xem bộ dạng cái tên hái hoa tặc chết tiệt kia, sau đó chuẩn bị tốt..... Đi tiễn hán.

Mọi người nhất thời hoa mắt, nhìn chăm chăm vào một đạo nhân ảnh phóng ra từ lầu Dực Chấn, bay nhanh đánh về phía Niếp Dương. Niếp Dương đã biết qua về nội lực kinh người của Phượng Vu Phi, sớm có chuẩn bị, thấy hán thế tới rào rạt, lập tức nhảy sang bên cạnh một bước tránh đi mũi nhọn, rút võ kiếm, kiếm giống như du long đâm tới.

Phượng Vu Phi thân hình trên không trung uốn éo, mũi chân chéch nghiêng điểm trên thân kiếm Niếp Dương, mượn lực lùi về phía sau khe trở mình, thân mình vừa rời xuống, chân phải liền quét ngang..... Mọi người chỉ thấy bóng dáng Phượng Vu Phi càng lúc càng mau, chỉ nghe được tiếng gió sắc bén làm cho người ta sợ hãi.....”Đương”, kiếm của Niếp Dương cắm xuống đất, người đứng thẳng tắp, một giây đồng hồ sau, cơ thể ngã về phía sau.....

“Ta nói rồi sẽ cho người sống lâu một chút, cho nên người yên tâm, người có thể cùng sư đệ người làm bạn đi.” Thanh âm rơi xuống, người đã đến tiền sảnh.

A a a! Người đâu! Văn Ngọc Đang vịn lấy lan can mắt choáng váng. Động tác bọn họ nhanh như thỏ, Văn Ngọc Đang căn bản nhìn không rõ bộ dạng Phượng Vu Phi, vốn định chờ bọn hắn đánh xong sẽ nhìn kỹ, nào ngờ Phượng Vu Phi đánh xong bỏ chạy..... Kết quả vẫn là không thấy rõ!

Chẳng lẽ Niếp Dương cũng bị đánh gãy tay chân? Mọi người thấy Phượng Vu Phi đã đi không còn thấy bóng dáng, chen chúc tới xem thương thế Niếp Dương. Đem Niếp Dương lật lại mới hoảng sợ – xương sống vỡ làm ba khối, hẳn quả nhiên có thể sống thật lâu.....

Mọi người một lần nữa trở về phòng ăn cơm, sôi nổi thảo luận về chuyện vừa phát sinh, Văn Ngọc Đang thực không có tâm trạng, nàng rất cục nạnh không được hỏi: “Phượng Vu Phi rốt cuộc có bộ dạng thế nào?”

Trên bàn một mảnh im lặng.

Lão kí, Trương Vô Ba chưa thấy qua nên không biết, mà Kim Bất Hoan bọn họ..... Bọn họ người nhìn ta ta xem người, trưng ra khuôn mặt tươi cười nói: “Thực nam nhân!”

Thực nam nhân? Nói gì vậy? Hắn vốn chính là nam nhân a! Văn Ngọc Đang trừng mắt Kim Bất Hoan.

Nói đùa, ai dám mở miệng nói phượng Tam thiếu gia giống nữ nhân, một lời vừa nói ra, người có lẽ đã bốc hơi khỏi nhân gian rồi, bọn họ còn muốn ngắm những mỹ nữ chân chính, hưởng thụ nhiều phong cảnh nhân gian, mới không cần tự tìm cái chết, Kim Bất Hoan nhiệt tình kêu mọi người dùng bữa, coi như không phát hiện tầm mắt Văn Ngọc Đang.

Cái này đừng nói La Di Ca bọn họ, ngay cả Trương Vô Ba là tiểu tử hậu tri hậu giác cũng phát giác không đúng, chẳng lẽ..... Phượng Tam thiếu gia không giống người? Hay là..... Bộ dạng quá khó nhìn?

Mọi người tâm tư khác nhau, trên bàn cơm nóng hôi hổi, Văn Ngọc Đang không tình nguyện thu hồi tầm mắt đem chiếc đũa hướng thịt bò.....

Lầu trong viện có người la to: “Phượng Tam thiếu gia cùng Giang Ưông Dương ở phía trước đánh nhau, có trò hay rồi!”

Mọi người trước mắt nhoáng lên một cái, Văn Ngọc Đang đã không thấy tầm hơi.

Lúc này đây..... Văn Ngọc Đang cắn răng, nàng nhất định phải bắt được hắn.

Phượng Vu Phi nhìn chằm chằm Giang Ưông Dương đương trọn mắt phía trước, sao hắn không dứt a!

Giang Ưông Dương là người ra sao vậy?

Giang Ưông Dương là tiền tam sát thủ trong Phượng Hoàng bảng của Phượng Hoàng trang. Chính là tiền tam, bởi vì không ai biết ba người bọn họ rốt cuộc ai là đệ mấy, chính bọn họ cũng không biết. Bảng xếp hạng sát thủ này Phượng Vu Phi không quan tâm, nhưng là Giang Ưông Dương vẫn muốn biết hắn rốt cuộc xếp hạng đệ mấy, cho nên chỉ cần có cơ hội hắn sẽ quán lấy bọn họ tỉ thí. Thế nhưng bọn họ một người so với một người chuẩn còn nhanh hơn, hôm nay thật vất vả mới gặp được Phượng Vu Phi, hắn sao có thể buông tha.

Phượng Vu Phi thân mình vừa trượt, Giang Ưông Dương như hình với bóng dính chặt, chờ Phượng Vu Phi dừng hắn cũng dừng, không ngờ Phượng Vu Phi vẫn ở phía trước.

“Người liền bỏ tư tưởng này đi.” Muốn chạy, không có cửa đâu, Giang Ưông Dương nhìn người vây xem càng đến càng nhiều, đám người càng đông hắn cười càng lớn, giờ xem người còn chạy hướng nào.

33. Chương 33: Giảng Co

Có nhiều người chắn đường như vậy, Phượng Vu Phi làm sao có thể chạy trốn đây, Kết quả hai người bọn họ bị bức tường người vây quanh một hồi lại trở lại chỗ mới đánh nhau vừa rồi, bất quá chỉ là thay đổi người đánh nhau, vậy mà người vây xem so với lúc trước còn nhiều hơn, lầu trên lầu dưới đều là người, Phượng Vu Phi từ trên đài cao nhìn xuống dưới, nhíu mày nói: “Thì ra có nhiều người như vậy thích tiếp cận ta a!”

Rầm — đám đông chen lấn nhau lùi về phía sau, kiên quyết lấy Phượng Vu Phi làm trung tâm, đem đài cao cách xa một trượng. Như vậy vừa vận thuận tiện gần cách Văn Ngọc Đang ở tiền sảnh. Thương cảm nàng cố gắng chen lên, người khác đều nhường vị trí cho nàng, làm cho nàng dễ dàng vượt lên đứng đầu.

Hắn là Phượng Vu Phi? Cái bóng người đưa lưng về phía nàng kia sao lại quen mắt như vậy? Nàng trừng mắt nhìn. Hình như... Hình như là... Nhìn rất quen! Rốt cuộc là ai? Nàng như thế nào lại không nhớ được.

“Phượng —— Vu —— Phi ——!”

Nàng đơn giản ở giữa sân kêu to.

Soạt soạt soạt — ánh mắt mọi người đồng loạt đổ về phía nàng, bao gồm... Nàng không dám tin trừng mắt với cái người trên đài vừa quay đầu lại kia: “A —— Phượng ——!”

A Phượng là Phượng Vu Phi?!

A Phượng là nam nhân?!

A Phượng là hái hoa tặc?!

Đầu của nàng hoàn toàn chết lặng.

La Di Ca chớp chớp mí mắt, từ lan can phía trên chăm chú theo dõi toàn bộ sự việc.

Thì ra Phượng Vu Phi lớn lên là như vậy!

Hắn bỗng nhiên hiểu được A Đang vì sao không biết mình quen một người như vậy! A Đang nhất định là xem hắn như nữ nhân. Có lẽ không nên, Nhưng cứ tưởng tượng đến chuyện A Đang xem một nam nhân yêu quý mình như nữ nhân, đáy lòng của hắn lại dấy lên một loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Phượng Vu Phi nhìn Văn Ngọc Đang ngây người, bày ra bộ dạng tươi cười bốn mươi lăm độ: “Này, A Đang, nàng ở đây à!”

Hắn đương nhiên biết Văn Ngọc Đang ở trong này. Hành tung mỗi ngày của Văn Ngọc Đang hắn đều rõ như như lòng bàn tay, cho nên hôm nay hắn mới phải đánh nhanh thắng nhanh, trong lúc loạn lạc chạy trước.

Đáng tiếc! Người tính không bằng trời tính, vốn dĩ hắn còn muốn cùng A Đang xây dựng một mối quan hệ tốt đẹp... Tốt nhất là làm cho nàng bất tri bất giác thích hắn, như vậy hắn sẽ nói cho nàng hắn là Phượng Vu Phi, có thể A Đang sẽ... Xem ra nàng sẽ không rồi... Hắn quay người bỏ chạy: “A Đang, nghe ta giải thích.”

Văn Ngọc Đang trong cơn phần nộ cầm kiếm đuổi theo, nàng đem kiếm của một người không rõ là ai bên cạnh rút ra liền lên đài bắt người: “Hay cho cái tên Phượng Vu Phi nhà ngươi! Gạt ta lâu như vậy, rõ ràng là nam nhân lại gạt ta là nữ nhân, còn, còn... Ngươi đừng chạy...”

Không chạy chẳng lẽ đứng đây cho nàng chém, Phượng Vu Phi nhún người bay lên, nhảy đến bên Giang Ưông Dương kêu oan: “Ta chưa từng nói ta là nữ nhân! Là nàng tự xem ta như nữ nhân.”

Bầu trời hạ hồng vũ! Phượng Vu Phi từ trước tới nay chém người cứ nhiên lại bị người khác đuổi chém trong sân nhỏ, hơn nữa người đuổi chém hắn lại là nữ nhân. Ánh mắt mọi người đều đại ra, chuyện gì đang xảy ra vậy? (trời có mưa đỏ, ý chỉ chuyện kỳ lạ)

Giang Ưông Dương cũng chẳng rõ chuyện gì, mắt thấy Ngọc Đang đuổi theo, mau tay nhanh mắt trong hai chiêu liền đem kiếm trong tay Văn Ngọc Đang đoạt lại, không kiên nhẫn nói: “Phượng Vu Phi, nữ nhân này là ai?”

Thấy Giang Ưông Dương xuống tay không nề tình, tay phải hắn bỏ về phía dưới tay Giang Ưông Dương chém tới: “Không được làm bị thương nàng.”

Gặp quỷ rồi! Đã bao giờ Phượng Vu Phi lại bảo hộ một nữ nhân như vậy?

“Phượng Vu Phi, nàng là nương tử mà ngươi lựa chọn?”

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có loại nguyên nhân này mới làm cho Phượng Vu Phi mắt cao hơn đỉnh lo lắng cho nàng như vậy.

Vừa nghe thấy là nữ nhân do Phượng Vu Phi lựa chọn, lầu trên lầu dưới xôn xao không thôi, nữ nhân kia là ai vậy! Là khuê nữ nhà ai? Người người nhà nhà đều cố gắng vươn đầu ra nhìn, muốn nhìn xem nữ nhân kia rốt cuộc có bộ dạng như thế nào, làm cho Phượng tam thiếu gia phong tình vạn chủng để mắt tới.

“Ta nghĩ các vị lầm rồi... Nàng —— là thê tử chưa qua cửa của ta.” Một âm thanh chậm rãi theo trên lầu truyền xuống.

Ài? Là ai? Phượng Vu Phi đứng thẳng thân mình, mắt như mũi tên nhọn tìm đúng mục tiêu mà nhìn chăm chăm, xa xa đáp lại là một đôi mắt ôn nhuận như ngọc — là hần? Phượng Vu Phi ngẩn ra.

Hần vẫn cho rằng người trong lòng Văn Ngọc Đương là Lưu Thành Hề cho nên La Di Ca không tạo thành uy hiếp, không thể tưởng tượng được hần lại lầm mục tiêu, tình địch thực sự của hần là La Di Ca.

A a a! Có người dám cùng Phượng tam thiếu gia tranh đoạt nữ nhân! Mọi người nhón nháo, tên tiểu tử kia không có mắt sao? Mọi người cùng nhau kích động lại thông cảm mà chiêm ngưỡng tướng mạo người này một chút, không biết về sau còn có thể nhìn thấy hần hay không?

Ừm, người này... tướng mạo này... cách ăn mặc này... khí chất này... Mọi người đều có chút sững sốt, người này cùng Phượng tam thiếu gia muốn liều mạng nha!

Tuy nói Phượng tam thiếu gia dung mạo quá mức phong tình, nhưng dung hợp cái khuôn mặt thư sinh cùng cá tính độc lập mạnh mẽ tạo thành một loại mỹ lực kinh người, đi đến đâu thì làm người ta chú ý đến đó, chuyện này người trên giang hồ đều công nhận. Mà La Di Ca thì không như vậy, đầu tiên là trông hần rất “Nhược”, tuy rằng ôn văn nho nhã tượng trưng cho phong độ nhưng đồng thời cũng đại biểu trời gà cũng không chắt, chính là nếu tiếp tục quan sát lại thấy không đúng, rõ ràng nhìn thoáng thì bình thản ôn nhuận như vậy mà lại có cái khí thế địa vị ngang hàng với Phượng tam thiếu gia.

Chỉ cần nhìn cái cách hần cùng Phượng tam thiếu gia giương giương mắt hổ trước mặt mọi người mà bình thần, bất động như núi, phần trấn định này cũng đủ để mọi người dựng thẳng ngón tay cái.

Các vị, nơi này thật là giương giương mắt hổ. Phải biết rằng nơi này là chỗ tụ tập môn nhân đệ tử của các môn phái lớn nhỏ toàn quốc, bọn họ được rèn ra từ giữa tranh đấu, cái gọi là mắt lộ hung quang chính là chỉ những người này, có thể chống lại những ánh mắt đầy thách thức này, chỉ bằng cái đó cũng đủ để mọi người thu hồi sự khinh thường.

La Di Ca nhìn thẳng vào mắt Phượng Vu Phi: “Phượng tam thiếu gia có thể hạ mình chiếu cố cho vị hôn thê của tại hạ, làm cho La mỗ hết sức cảm kích.”

Phượng Vu Phi cười lạnh nói: “Ta và người không quen không biết, dựa vào đâu mà muốn người cảm kích?”

La Di Ca mỉm cười nói: “Cũng không thể nói như vậy, vị hôn thê của tại hạ về sau có chuyện gì thì cũng là chuyện của tại hạ, tại hạ tất nhiên là muốn cảm tạ.”

Hần đem hai chữ tại hạ nói ra đặc biệt nặng. Rõ ràng là ý tại ngôn ngoại, mọi người đều hiểu rằng: tương lai về sau, sớm hay muộn đều là của hần, người khác không cần quan tâm.

Phượng Vu Phi nhăn mày, cũng cười: “Chuyện kia cũng không nhất định, đôi khi không thể nói chắc chắn, ngay cả lúc thịt vịt cũng có thể bay đi mất, huống chi A Đương còn chưa có gả cho người, ai mà biết đến lúc đó có phải chuyện của người hay không.”

Hai người ai cũng không chịu rơi vào thế yếu, cứ như vậy vừa lên đài một lúc đã hình thành cục diện giằng co.

Nếu nơi này có người kể chuyện, nhất định sẽ nói, tình hình như thế này thật sự là thiên lôi gặp địa hỏa, hỏa hoa bay tứ tung! (tia lửa)

Nữ nhân có thể được hai người như vậy coi trọng sẽ là như thế nào đây? Ánh mắt mọi người không khỏi lại chuyển hướng về phía nữ tử đối diện Phượng tam thiếu gia. Văn Ngọc Đương thật sự là không biết nên khóc hay nên cười.

La Di Ca thì không nói, ít nhất hẳn với bản thân là thật lòng, có tâm tư khác cũng chỉ vì bảo vệ nàng, ở trước mặt bao nhiêu người bị cái tên đại danh鼎鼎 Phượng tam thiếcosgia nhìn chăm chăm, về sau có muốn tái giá cũng không ai dám lấy!

Phượng Vu Phi đem Văn Ngọc Đang nàng thành cái gì chứ? Một món đồ chơi để vui đùa?

Lửa giận trong lòng càng bốc càng cao, nhưng mà lúc giận tới cực điểm chính là lúc bình tĩnh nhất, nàng chậm rãi nói: “Người nói người không có gạt ta, nhưng vì sao người không nói cho ta biết thật ra người là nam nhân, vì sao cố ý không mở miệng nói chuyện làm ta cứ đinh ninh người bị câm? Gạt ta thích lắm sao?”

Phượng Vu Phi không thể không thu hồi ánh mắt nhìn chăm chăm La Di Ca đến trước mặt Văn Ngọc Đang: “Mới đầu là vì nàng hiểu lầm, sau lại là đâm lao phải theo lao... Bởi vì nàng rất hợp khẩu vị của ta, ta thích.”

Giải thích cũng thật hợp tình hợp lý.

Thất Nương cười dài chống khuỷu tay dựa vào lan can trên đài xem náo nhiệt. Quả nhiên là rất phấn khích, vị Phượng mỹ nhân này không che giấu chút nào sự yêu thích với Văn Ngọc Đang làm cho nàng thích thú ngẩng cao đầu. Tốt lắm, A Đang nhà nàng quả nhiên có mị lực không thể che giấu, chỉ là thằng nhãi này quá mức kiêu ngạo, làm cho nàng không vừa mắt chút nào. Hừ, hiện tại đã như vậy, về sau A Đang làm sao có thể quản thúc được hắn? Đôi mắt nàng vừa chuyển đến một chỗ, đã xác định, miệng chậm rãi nhếch lên.

“Cho nên đêm đó người muốn ta qua đêm cùng người là cố ý?” Hai nắm tay Văn Ngọc Đang dần siết chặt.

Cái gì? Lỗ tai mọi người đều dựng thẳng lên. Đôi đồng tử của La Di Ca co rút, ánh mắt sắc bén, Phượng Vu Phi cũng cảm thấy, bày ra bộ dạng thị uy, càng thêm đặc ý: “Đúng vậy!”

“Nếu không có người trở về thì người thật sự muốn đâm lao phải theo lao?”

“Đúng vậy!”

Được... Được lắm! Chuyện về sau cũng không cần hỏi, tên hỗn đản này căn bản có tâm không đứng đắn với nàng, ý vào việc công phu cao hơn nàng, liền muốn ăn đậu hũ của nàng... Chân nàng vừa nhấc liền hướng hắn mà đá, không thiên hắn là không được.

Mọi người đồng loạt hít khí, cô nương này quả thật dũng mãnh, quả nhiên là xứng đôi vừa lứa với Phượng tam thiếu gia!

Phượng Vu Phi dường như muốn chơi đùa nàng, khiến cho nàng đến gần mình, nhưng không cho chạm đến dù chỉ là mép áo.

“A Đang,” tâm như có linh tê, Văn Ngọc Đang ngẩng đầu liền nhìn thấy Thất Nương chỉ chỉ về phía sau nàng, “Hướng Tây Bắc, chéo sang, bước mười bước.” (chỉ hai người có thể hiểu được lòng nhau mà không cần phải nói ra, chắc kiểu thần giao cách cảm ^^)

Có gì vậy? Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía sau Văn Ngọc Đang. Thất Nương cười, nàng chờ chính là lúc này. Văn Ngọc Đang quay người lại liền nhìn thấy... Nàng hiểu rồi. Nàng nhảy khỏi đài cao, vọt tới bên cạnh một người.

Người này còn đang quay lưng nhìn phía sau, hẳn cái gì cũng chưa kịp cảm nhận, chỉ thấy trên người nhẹ đi, cùng cùng tên của hắn đã bị người ta cướp mất.

Văn Ngọc Đang có cung trong tay, tự tin lúc trước cũng đã trở lại, tốt... Cho người chạy, cho người trốn, xem người hiện tại làm thế nào?

Nhìn thấy Ngọc Đang lấy tên nhắm vào mình, Phượng Vu Phi như cũ không để ý, còn phân tâm xem xét tình hình tình địch, chờ hắn nhận ra cái vẻ mặt căng thẳng của La Di Ca giờ đã trở nên khí định thần nhàn thì tên của Văn Ngọc Đang đã lao đến.

34. Chương 34: Giăng Co (nhị)

Tên của Văn Ngọc Đàng cũng không phải loại vừa, năm đó nàng tham gia sinh thần ở Hoàn vương phủ, thay mặt Long Giao quốc cùng Tây Lũng quốc so tài bắn tên, đem Mạnh Hổ dũng sĩ danh xưng Vưu Tước trong Tây Lũng quốc tinh quân đánh bại, có thể thấy kỹ năng bắn cung của nàng tuyệt hảo đến mức nào.

Trong mắt Phượng Vu Phi chỉ có việc xử lý sự vụ của Phượng Hoàng trang, những cái khác thì mặc kệ, hai tai không nghe thấy hậu quả chính là...

“Vút——” Phượng Vu Phi vừa thấy liền kinh hồn, ống tay áo của hắn đã có một cái lỗ to, còn may là bản thân lẩn mau, chậm một chút thì cái lỗ kia chắc chắn nằm trên ngực hắn rồi.

“A Đàng, nàng ác thế, cư nhiên bắn thật?” Phượng Vu Phi kêu to.

Văn Ngọc Đàng chớp mắt một cái, cười đến thật đắc ý: “Công phu của người cũng thật tốt nha, cứ nhảy qua nhảy lại, không làm thật sao có thể đối phó người. ”

Phượng Vu Phi tuy rằng kêu rất to, nhưng chỉ là giả vờ giả vịt thôi, hắn đang suy tính làm sao để Văn Ngọc Đàng nguôi giận.

Văn Ngọc Đàng trong lòng biết rõ, nàng cũng không giận, chỉ mỉm cười, một tay rút tên từ trong bao.

Lúc nhìn thấy Văn Ngọc Đàng gài ba mũi tên lên cung, ngay cả Giang Ưông Dương chỉ đứng bên cạnh xem trò vui cũng thấy kích động... Cái tên biến thái Phượng Vu Phi này tìm thấy tiểu cô nương này ở nơi nào, thật là con mẹ nó kích thích. Trong lòng lại có chút vui sướng khi người gặp họa, tam tên liên châu cũng không phải cái loại mà người bình thường tránh được, nhưng đã có Phượng Vu Phi tiếp. (bắn ba mũi tên một lúc)

Quả nhiên mặt Phượng Vu Phi biến sắc: “A Đàng, chuyện này cũng không thể giỡn chơi đâu!”

Hắn chạy đến chỗ nào thì tên chỉ về phía đó, Văn Ngọc Đàng nín thở ngưng thần, bắn——

Ba mũi tên xé không khí mà đến, vút—— vút—— vút

Lại đến... Tiếp tục giương cung cài tên, tay Văn Ngọc Đàng không ngừng nghỉ cho đến lúc ba mươi mũi tên trong bao đựng bắn hết mới thôi.

Văn Ngọc Đàng toàn bắn vào vị trí gian xảo độc ác, nàng chỉ hướng đến chỗ từ hông trở xuống, trên đài Phượng Vu Phi bay nhảy không ngừng, chỉ cần hơi chậm một chút, chỉ sợ về sau hắn sẽ không bao giờ có thể đùa giỡn Văn Ngọc Đàng được nữa, cũng may khinh công của hắn rất cao, nhưng cho dù như vậy, chỉ cần tên của Văn Ngọc Đàng bắn ra thì quần áo của hắn cũng xuất hiện vài cái lỗ, đến lúc cuối, bộ cẩm bào điệp phác mẫu đơn của hắn chỉ còn vài mảnh vạt vẻo trên người, trung y ở bên trong cũng còn coi như để lại mặt mũi cho hắn, chính là có rách nhưng vẫn miễn cưỡng che được cơ thể.

Đinh Tử đứng ở một bên vẫn muốn vì Phượng tam thiếu gia nhà mình mà giúp chút sức mọn, tay đặt trên mắt vừa thoáng nghiêng rồi lại che lại... A, tam thiếu gia thật vô cùng thâm hiểm, bất quá, ở đáy lòng hắn lại cười trộm không thôi... Tam thiếu gia cũng có ngày hôm nay.

Cô nương này là khuê nữ nhà ai? Mọi người trợn mắt há mồm... Kỹ thuật bắn tên này quả thực rất tốt. Nhưng mà Phượng tam thiếu gia quả thực muốn lấy cô nương này làm vợ? Nàng cũng quá là ghê đi, cưới nàng về nếu không chịu được nàng, vậy không phải bản thân sẽ thành thái giám sao?

Tên đã bắn xong, Văn Ngọc Đàng ném cái cung trong tay: “Hôm nay ra khỏi nơi này, nếu người còn muốn làm hái hoa tặc, có thể nhớ lại tên của Văn Ngọc Đàng ta, muốn làm thái giám hay làm nam nhân thì tùy người.”

Văn Ngọc Đàng! Cái tên này rất quen.

“A! Ta nhớ ra rồi, nàng là khuê nữ nhà Văn tướng quân.”

“Chinh là khuê nữ cùng Tây Lũng quốc so tài bắn tên?”

Đang lúc mọi người cả kinh, một người đã lặng yên đi tới dưới đài, nắm tay Văn Ngọc Đang: “A Đang, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Văn ngọc Đang thỏa mãn cười đến long lanh rục rỏ, làm người khác chói mắt... thì ra cô nương này cười lên lại xinh đẹp như vậy, khó trách khó trách...

Khó trách ngay cả Phượng tam thiếu gia cũng liêu xiêu!

“Người rốt cuộc là ai?” Văn Ngọc Đang theo La Di Ca rời đi, Phượng Vu Phi hỏi La Di Ca, hắn không thể ngay cả tình địch của mình mà cũng không biết là ai.

La Di Ca cười cười, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt hướng về phía nhả gian bên trái của Thất Nương... Đứng ở nơi đó có một người trước kia hắn quen.

“Tô Di Ca, ngươi là Tô Di Ca!” Định lương hầu ở trên đài xem náo nhiệt rốt cuộc nhận ra vị này là Ôn Ngọc công tử ngày xưa.

Chính là vị Ôn Ngọc công tử vang danh khắp thiên hạ kia sao?

Đinh Tử hồ nghi nói: “Đó không phải là con của tên giặc bán nước Tô Văn sao?”

Hắn cũng là nói thật mà, sao Văn cô nương lại có ánh mắt giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn?

Tuy nói tân hoàng đại xá thiên hạ, La Di Ca không phải chịu tội, nhưng lại là con của tội thần, tương lai làm sao có thể sống dễ chịu? Văn Ngọc Đang muốn vì hắn mà mở miệng giải thích rõ nguyên nhân, La Di Ca khoát tay ngăn nàng lại, bản thân thì đứng trước mặt mọi người mà nói: “Ta mặc dù trước lúc Tô Văn gặp chuyện đã đoạn tuyệt quan hệ cha con, nhưng quan hệ phụ tử xưa nay sao có thể chỉ cần một câu là chặt đứt được... Không sai, ta là con của hắn, bất quá hiện nay ta theo họ mẹ, họ La, gọi là La Di Ca.”

Hắn cúi đầu thấp giọng cười nói ở bên tai Văn Ngọc Đang: “Không phải chúng ta đã nói sẽ hảo hảo “tiếp đãi” vị huynh đài trên kia sao? Còn nói nữa, việc này sẽ không xong.”

Nếu nói đến người khác đều biết hắn cắt đứt quan hệ với Tô Văn thì còn ai màng đến hắn? Hắn cũng không thể quyết tuyệt mở miệng nói đã cùng Tô Văn đoạn tuyệt quan hệ cha con, như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy hắn là trời sinh tính lạnh bạc, nay hắn lấy lùi làm tiến thừa nhận Tô Văn là phụ thân, lại khiến người ta thở dài, là hắn sinh lầm nhà.

Văn Ngọc Đang ngăn ra, nhớ lại lời của Thất Nương, nhất thời hiểu được điểm mấu chốt trong đó.

Thấy hai người bọn họ ở trước mặt công chúng thân mật như vậy, Phượng Vu Phi thật sự nghĩ muốn nhảy vào giữa tách hai người đó ra. Nhưng mà nếu như vậy, lấy tính tình của A Đang... Quên đi, dù sao hôm nay A Đang đã phát tiết xong, dựa vào tính nết hắn sẽ không giận lâu, chờ nàng hết giận, hừ, La Di Ca chúng ta cứ chờ xem.

Không muốn nhìn bộ dạng hai người kia thân mật, hắn vịn vịn cái đầu liền đi ra ngoài... Trở về thay quần áo thôi. Hắn mặc cái bộ quần áo đã rách bươm kia vẫn nghênh ngang như trước, cứ như vậy gây sự chú ý khắp nơi quay về Nhụ Thả lâu. Giang Ưông Dương cũng đi theo, nhìn Phượng Vu Phi như vậy hắn cũng không có cơ hội, chỉ có thể đi theo hắn tìm lúc thích hợp.

Thất Nương cười đến là ngọt ngào, tốt lắm, tin tức đã lan ra ngoài, đợi cá cắn câu, sứ thần các nước chắc cũng sắp đến? Nàng liếc mắt nhìn tác phong của con mỗi một cái, quay đầu nói với tướng công mình: “Cơm cũng không ăn nữa, chúng ta về thôi.”

Quay đầu hướng các vị ở đây thân nhiên nói: “Việc này còn cần các vị hỗ trợ, mời các vị về Lưu phủ chậm rãi nói chuyện.”

Nghe thấy tiếng cười vang ở phòng trong, Lưu Trường Khanh nói nhỏ: “Lưu gia đã lâu không có náo nhiệt như vậy”

Lại phân phó hạ nhân chuẩn bị thật nhiều trà bánh, rồi đi ra hậu viện xem Vô Ngữ luyện chữ.

Kim Bất Hoan vỗ ngực nói: “Văn phu nhân yên tâm, Ung Triễn phái liền giao cho ta đi lo liệu là được, đảm bảo chỉ cần một câu là xong.”

Văn Ngọc Đang nghe hán nói thật thú vị, cười nói: “Sao lại để người đi lôi kéo bọn họ được, bọn họ không phải vẫn luôn đối đầu với Nhạn Sơn môn sao, chỉ sợ người nói người muốn đối phó Nhạn Sơn môn, người ta đã tự động tới cửa hỏi chúng ta có cần hỗ trợ hay không”

Thất Nương cười nói: “Việc này không vội, chẳng qua chứng cứ phản quốc của Tô Văn là do La công tử đưa tới, việc này nên giữ bí mật, chỉ cần người khác nghĩ nguyên nhân La công tử nhà tan cửa nát là vì tiền đề, việc này tất sẽ nước chảy thành sông.”

Mọi người tản đi, Trương Vô Ba cũng không nguyện ý rời đi, hần rầu rĩ cả nửa ngày, chờ tất cả đi rồi, còn chưa có mở miệng nói câu nào. Hôm nay ở Mễ Hương Lâu, bản thân ở trong đó, hần cũng hiểu được nhiệt huyết sôi trào là như thế nào, cảm thấy nam tử hán phải như vậy mới không phí một đời, bản thân mình lại hồ đồ mà không tìm được đường ra, nay biết bọn họ trù tính đại sự, nghĩ tới nghĩ lui quyết định chỉ có đi theo bọn họ thì sau này mới có cơ hội ngẩng cao đầu, mà cách xử sự của La Di Ca làm hần cảm thấy bội phục, cho nên trong lòng hạ quyết tâm muốn đi theo La Di Ca cùng nhau làm đại sự.

Chần trừ cả nửa ngày mới nói rõ nguyên do, La Di Ca cười nói: “Hiện nay ta không thể so với ngày trước, chỉ là một kẻ tầm thường, Vô Ba huynh đi theo ta cũng không nhất định có cơ hội.”

Không đợi La Di Ca nói xong, hần vội cướp lời: “Ta là kính nể cách làm người của La công tử, cho nên muốn đi theo công tử làm chút việc, chỉ là muốn tương lai đi theo La công tử làm ra chút việc có ích, cũng không phải chỉ vì ham vinh hoa phú quý.”

La Di Ca gặp nhiều người lòng dạ khó lường, cũng không dễ dàng tin tưởng chuyện này, chỉ là nói: “Vô Ba huynh mong muốn tháo gỡ nỗi lo về sau là chuyện tốt, hà tất phải nói như vậy, bất quá La mỗ cũng chỉ là người ăn nhờ ở đậu, như vậy làm sao...”

Trương Vô Ba nhanh chóng nói: “Ta vẫn đang ở nhà, có chuyện gì chỉ cần La công tử phái người nói một câu thì nhất định sẽ thuận theo ý công tử.”

Quả thật La Di Ca cũng cần có người ở bên để hỗ trợ, hần trầm ngâm nói: “Không bằng như vậy, ta nhấn chủ nhân nơi này một lời, huynh mỗi ngày đến, chỉ cần bảo người gác cổng thông báo một tiếng là được.”

Trương Vô Ba mừng rỡ, như vậy mới gặt đầu cáo từ.

Phượng Vu Phi quay về Nhụ Thả Lâu thay xong quần áo, kéo Tử Đình lại, kêu hần đem hết sự tình đầu đuôi gốc ngọn kể lại một lần.

Khi Đình Tử ở Lưu phủ hỏi thăm, chỉ nghe hạ nhân xưng hô La công tử La công tử cho nên không biết lai lịch La Di Ca, nhưng mà nói đến Tô Di Ca thì hần đã từng nghe qua, ngay cả Văn Ngọc Đang, ở Long Thành có tiếng thậm chí nổi danh khắp cả nước.

Lúc Phượng Vu Phi nghe thấy Văn Ngọc Đang ở tuổi cập kê liền tuyên bố với bên ngoài không phải La Di Ca thì không lấy, mặt lập tức đen lại.

Giang Ưông Dương ôm bụng cười nói: “Đôi bên người ta đã sớm lường tình tương duyệt, người làm loạn cái gì nha? ”

Phượng Vu Phi chỉ dùng một cước liền đạp bay hần ra ngoài... Tên tiểu nhân chỉ biết xem náo nhiệt này!

Đình Tử phỏng chừng tam thiếu gia tuyệt không ngờ tới thiếu nữ người ta đã sớm hẹn ước, vội trộm nhìn thoáng nét mặt đen sì của Phượng Vu Phi, thầm nghĩ, chuyện này đối với Phượng tam thiếu gia có phải là đả kích quá lớn hay không.

Phượng Vu Phi nghe thấy kỹ thuật bắn tên của Văn Ngọc Đang đánh bại Tương Vưu, sắc mặt mới chuyển biến tốt hơn: “Ừm, A Đang nhà ta quả nhiên có bản lĩnh thật sự.”

Phản môn Giang Ưông Dương cười nhạo nói: “Đem người bắn thành thái giám, để xem người đắc ý cái gì? Lại nói sau này nàng cũng không phải người nhà người...”

Cái tên Phượng Vu Phi này thú vị lắm.

Bị nữ nhân đánh thê thảm vậy mà còn đắc ý dạt dào, quả nhiên bệnh điên của tam thiếu gia nhà bọn họ ngày một trầm trọng, khi trở về bị lão gia phát hiện, lão gia có phải sẽ bỏ hần làm đôi không?

Nghe xong lời kể của Đinh Tử, Phượng Vu Phi kết hợp tất cả rồi tổng kết được một điều, bản thân nếu muốn rước dâu thành công thì nhất định phải quét sạch cái tên tình địch La Di Ca này.

“Nếu không thì ta giúp người giết hắn, miễn phí.”

Đáp lại Giang Ưông Dương là một cây dao thường ngày Phượng Vu Phi dùng để gọt hoa quả.

35. Chương 35: Phát Hiện

Bởi vì giữa trưa mọi người chưa ăn no, nên cơm chiều được dọn ra sớm, ăn xong La Di Ca muốn đi dạo một chút, Văn Ngọc Đăng ngấm lại vẫn là không yên lòng, liền đi theo.

Nhiều ngày nay thời tiết từ từ chuyển lạnh, dọc đường đi bị gió thổi cũng có chút lạnh, đỉnh đầu thỉnh thoảng có lá rụng thổi qua, tiết thu ngày càng rõ.

La Di Ca dẫn theo Văn Ngọc Đăng đi chậm rãi, bất tri bất giác đi tới hồ Vạn Quyển. Hồ Vạn Quyển là một tiểu hồ nhân tạo, xung quanh hồ trồng toàn liễu, những ngôi nhà chung quanh bắt đầu nổi khói bếp, hơn nữa sắc trời mờ tối, xa xa nhìn lại mịt mù xinh đẹp, có vài phần cảm giác thế ngoại đào nguyên. Hồ Vạn Quyển trước kia kêu hồ Thanh Nguyệt, tới đầu năm vừa rồi mới được đổi tên. Nghe nói có một trạng nguyên ngày trước thi Hương thường đến nơi này đọc sách, nơi đây trở thành chuyện tốt để giới thiệu, bọn họ liền tuyên bố nơi đây phong thủy tốt, còn đặc biệt đổi tên là hồ Vạn Quyển.

La Di Ca đến đến bên hồ, nhìn cảnh trí xa xa nói: “Về sau chỉ sợ không còn nhân nhĩ tự tại như vậy nữa.”

Hắn mượn cớ tản bộ, kỳ thật chỉ là muốn cùng Văn Ngọc Đăng gặp riêng. Lưu phủ hiện giờ có nhiều người, hắn rất khó có cơ hội cùng một mình Văn Ngọc Đăng ở chung.

Văn Ngọc Đăng lại có chút lo lắng: “Muội nghe Lưu Thành Hề nói, Tô Văn khi còn tại vị, dùng các loại danh nghĩa không có thực chiếm đất của người khác khiến cho nhiều người mất mạng, hiện giờ ai cũng biết huynh là Tô Di Ca, muội lo lắng những người trước kia bị ông ta hại sẽ gây bất lợi cho huynh.”

La Di Ca cười nhạt: “Có A Đăng ở bên cạnh ta, không có việc gì.”

Văn Ngọc Đăng phản bác nói: “Ai nói? Hôm nay huynh cũng nhìn thấy, muội ngay cả Phượng Vu Phi cũng đánh không lại, nếu có người có tầm 6, 7 phần công phu của hắn, chỉ sợ muội còn không bảo hộ được bản thân, sao có thể bảo hộ huynh?”

Cái này cũng không nên trách Văn Ngọc Đăng xem thường hắn. Tài danh của hắn khi còn nhỏ đã truyền khắp Long Giao quốc, nhưng ai gặp qua La Di Ca đánh nhau? Nghe cũng chưa nghe qua, Văn Ngọc Đăng tự nhiên nghĩ đến hắn không biết võ.

La Di Ca nói: “Phượng Vu Phi khác, trên đời này có thể có mấy người như hắn. Hơn nữa ta cũng không phải tay trời gà không chặt, A Đăng đừng nghĩ ta yếu như vậy.”

Bởi vì hoàn cảnh, hắn từ nhỏ đã có vỏ bọc khi sống chung với người khác, căn bản không cần chính mình ra tay đã có thể đem địch nhân loại bỏ, cho nên đừng nói Văn Ngọc Đăng, trừ bỏ ân sư dạy hắn võ nghệ, ngay cả người Tô phủ cũng không ai biết công phu hắn như thế nào. Ân sư hắn hiện giờ không biết đã dạo chơi nơi nào, những người khác dĩ nhiên cũng không ngờ kỳ thật đối với La Di Ca mà nói tự bảo vệ mình là không thành vấn đề..... Tự bảo vệ mình đối tượng đương nhiên là Phượng Vu Phi. Bất quá, cái này hắn sẽ không nói.

Văn Ngọc Đăng cau mày nói: “Huynh không cần an ủi muội, Lưu Thành Hề còn cùng muội đánh qua, huynh sao? Muội chưa từng nghe qua huynh cùng người khác có tranh chấp nữa.”

La Di Ca không phủ nhận, chỉ dùng một đôi mắt ôn nhuận cười nhìn nàng.

Bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, Văn Ngọc Đăng có chút không được tự nhiên: “Nhìn muội như vậy làm chi?”

“A Đăng lo lắng cho ta!” La Di Ca cầm tay nàng, “Trong lòng ta thật cao hứng, trừ bỏ Thanh nhi chưa từng có người nào lo lắng cho ta như vậy.”

Lòng bàn tay La Di Ca khô ráo lại ẩm áp..... Thực thoải mái, Văn Ngọc Đang chần chờ một chút, để cho hần cứ như vậy nắm: “Làm sao có thể? Huynh trước kia không phải đại thiếu gia Tô gia, lại còn là con ruột của Tô Văn, ông ấy sao có thể đối xử tệ bạc với huynh.”

La Di Ca thản nhiên nói: “Đúng là không tệ, chỉ là đối với ta chẳng quan tâm.”

Hần hơi hơi nghiêng đầu, giống nhìn xa xa lại giống như đang lục lọi trong trí nhớ: “Thời điểm ấy, hạ nhân cũng biết mẹ ta vì cái gì bị hừ, để lấy được niềm vui của tân chủ mới, bọn họ tranh nhau ở sau lưng dùng đủ loại danh nghĩa nhục nhã ta, tâm địa tốt chút sẽ đối với ta lãnh đạm, còn đâu... Tỷ như quản gia tốt nhất của cha ta thường dựa theo cái danh nghĩa Tô gia đại thiếu gia, danh chính ngôn thuận dùng cách xử phạt về thể xác với ta, lần đầu đau còn khóc, về sau liền im lặng,” hần mỉm cười, “Bởi vì ta biết ta ở Tô gia chính là người có cũng được không có cũng chẳng sao, cho dù biến mất cũng không ai để ý, khóc để làm gì?”

Tâm Văn Ngọc Đang bỗng chốc giống như bị người ta bóp chặt.

Áp lực trong tay đột nhiên tăng lên, La Di Ca nhìn Văn Ngọc Đang ngược lại đang cầm tay mình nói: “Ta không sao, bởi vì ta cũng không để ý bọn họ.”

Khi Văn Ngọc Đang phục hồi tinh thần lại phát hiện mình đang siết chặt tay La Di Ca, vội không ngừng thả lỏng nói: “Có đau hay không?”

Nhìn La Di Ca cười lắc đầu, Văn Ngọc Đang đột nhiên nổi giận, hần như thế nào vẫn là như vậy, vô luận thống khổ vui vẻ đều là tươi cười như vậy, ai biết hần rốt cuộc là thương tâm hay là vui vẻ a? Vừa nghĩ tới nàng trước kia mỗi lần gặp gỡ hần, bị che lấp phía sau nụ cười kia... Nàng đã cảm thấy một trận khổ sở, cả giận nói: “La Di Ca! Đau liền nói, huynh không nói người khác sao biết được huynh đau, còn có... Cho dù đau đến khóc cũng không có gì mất mặt, cho dù người khác không thêm để ý, huynh có biết đau, biết khóc mới nói lên huynh còn sống, con người vốn nên như vậy, lúc vui thì cười, lúc thống khổ thì khóc, nếu người chỉ có một biểu tình, vậy hần giống như còn sống sao? Cho nên huynh không cần cười như vậy, không cần đối với muội cười như vậy, huynh cười như vậy sẽ chỉ làm lòng muội càng bức bối!”

Nụ cười La Di Ca càng lúc càng sâu. Nàng càng sinh khí liền đại biểu nàng càng quan tâm, càng quan tâm liền đại biểu lòng của nàng cách hần càng gần. Hần từng cho rằng mình sẽ mang mặt nạ như vậy cả đời, nhưng hần gặp nàng, dần dần có được nụ cười chân chính, cũng dần dần đối với tương lai càng thêm chờ mong, hiện giờ hần lại cố gắng đem chờ mong này nằm vào trong tay.

“Không phải, A Đang, ta thật sự không cảm thấy đau, muội dùng sức lớn hơn, ta cũng sẽ không cảm thấy đau, bởi vì nơi này thật là vui, ” hần biểu tình vô tội, con người không chớp nhìn chăm chăm nàng, chỉ chỉ ngực mình, “Nghĩ đến sau này có một người sẽ thay ta lo lắng thay ta thương tâm, nơi này lại phi thường phi thường vui vẻ.”

Văn Ngọc Đang cứng họng, La Di Ca cũng sẽ nói loại lời này... Loại lời tâm tình này? Đây là lời tâm tình a!

Giống như để chứng minh La Di Ca là nam nhân bình thường, mà nàng cũng là nữ nhân bình thường... Bởi vì La Di Ca nói những lời tâm tình nam nhân bình thường nói, nên nàng... Đỏ mặt.

“Lúc vui thì cười, lúc thống khổ thì khóc, cho dù khóc cũng không tính là mất mặt...” Hần cúi đầu nhắc lại một lần, “Là mẫu thân muội nói sao?”

“Đúng, là mẫu thân muội khuyên cha muội. Ở trên chiến trường đồng bạn luôn có thể liền như vậy chết trước mắt mình, khi đó đau cùng khóc đều là căn cứ chính xác chứng minh mình còn sống, tuy rằng cha muội thường xuyên đối với đại ca nói nói đại nam nhân đổ máu không đổ lệ, nhưng ông khi nhắc tới những đồng bạn đã chết trên sa trường kia, mắt luôn hồng hồng.”

“Muội nhìn, ta như thế nào có thể cùng bọn họ so sánh, Văn bá bá chinh chiến sa trường, đó là từ xác chết chất chồng bước ra, chẳng lẽ muội muốn một đại nam nhân như ta lại có thể vì một ít chuyện như vậy khóc nhè.”

Văn Ngọc Đang nghẹn lời, ngẩng lại nói: “Muội không phải nói bất cứ chuyện gì, có một số việc trong lòng không thoải mái như huynh nói, khổ sở không vui tìm bằng hữu nói trong lòng tự nhiên liền thư thái, nếu huynh không vui có thể tìm.....”

Khi ánh mắt nhìn đến hấn, khoe mắt lông mày cong cong, lại bắt đầu hơi hơi lúng túng.

La Di Ca thật sự yêu thích cái vẻ ngại ngùng mà đáng yêu cực kỳ khó gặp được này của Văn Ngọc Đang, ôn nhu nói: “Nếu ta về sau có chuyện gì không vui, muội có nguyện ý nghe ta nói không?”

“Ân.” Văn Ngọc Đang không tự chủ gật đầu.

“Về sau ta có chuyện vui vẻ cũng cùng muội nói được không?”

“Được!”

“Vậy muội gả cho ta được không?”

“Được... Ách?” Cuối cùng phát giác không đúng Văn Ngọc Đang kịp thời đình chỉ.

La Di Ca cười cười, dặt nằng: “Trời tối rồi, chúng ta trở về đi.”

Văn Ngọc Đang mơ hồ cảm thấy có cái gì không ổn, có chút không thích hợp, lần trước... Lần trước cũng là như vậy, nằng thiếu chút nữa đáp ứng gả cho hấn, nằng ngẩng đầu, khả nghi nhìn chằm chằm La Di Ca, hấn không phải là..... Còn có cái gì nằng không biết?

La Di Ca đại khái biết nằng đang suy nghĩ gì, có một số việc hấn sẽ để A Đang chậm rãi sáng tỏ, hấn cũng không phải “nhược bất dĩ phong” giống như bề ngoài, nếu cho phép, hấn có năng lực có thể bảo hộ nằng.

“Thất Nương, tỷ nói La Di Ca rốt cuộc là một người thế nào?” Nhìn tiểu Đông Qua cùng Sa Lang lẫn lộn thành một khối, Văn Ngọc Đang yên lòng nói.

Thất Nương trong lòng vừa động nói: “Muội cho rằng La Di Ca là một người như thế nào?”

Xem ra A Đang tựa hồ phát hiện cái gì.

“Hấn tài văn chương tung hoành, ôn văn nho nhã..... Còn có, ” còn có..... Dường như nói đến nói đi cũng chỉ có những cái đó, trong trí nhớ ngày xưa của nằng, hấn quả thực là một con người toàn vẹn, vào đêm đó không có tán gẫu thêm, nằng cho tới bây giờ cũng không nghĩ mẫu nhân vật trích tiên như hấn cũng sẽ có người không tiếc khi dễ... Đồng dạng sau khi trải qua đêm đó, nằng phát giác La Di Ca có lẽ không hoàn mỹ giống như nằng nghĩ.

Chính là thật kỳ quái, cho dù biết hấn có thể là giả bộ hạ thấp bản thân để dựa dẫm nằng, nằng cũng không tức giận được, vừa nghĩ tới hấn lớn lên trong hoàn cảnh kia, nằng liền mơ hồ đau lòng thay hấn.

“..Các nằng là đồ kị muội...” Trong đầu bỗng nhiên nhảy ra câu nói đầu tiên La Di Ca nói với mình thời niên thiếu.

Đồ kị? Ngay lúc đó trong lòng hấn có phải cũng là đồ kị hay hâm mộ không? Hâm mộ chính mình có cha mẹ, người nhà tốt như vậy?

Không thoải mái, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

“Sao vậy?” Thất Nương thấy nằng bỗng nhiên ngăn người trầm mặc lộ ra biểu tình kỳ quái, thân thiết hỏi.

“Thất Nương, muội thực may mắn có phải hay không?” Nằng chuyển sang vấn đề khác làm Thất Nương không hiểu gì cả, “Có cha mẹ yêu muội hơn hết thảy, đại ca cưng chiều muội như châu như bảo, ngay cả đại tẩu như tỉ cũng hòa nhã, chưa từng lên mặt, thậm chí so với tỉ muội ruột thịt trong gia đình khác còn tốt hơn.”

Thất Nương gật đầu: “Đúng là như vậy, nghe nói Phó Cẩm Tâm bị nhà chồng thả trôi sông, mẹ nằng thậm chí chưa từng phái người đến xem, mà muội lớn như vậy, cha muội và mẫu thân cũng không ép muội lập gia đình có thể thấy được bọn họ có bao nhiêu coi trọng muội, một chút đau khổ cũng không nỡ để muội chịu.”

Văn Ngọc Đang càng cảm thấy La Di Ca đáng thương, về sau có nằng ở đây, nằng nghĩ, ai cũng đừng hòng khiến La Di Ca chịu thiệt.

36. Chương 36: Lai Ý

Sau khi La Di Ca cố ý tiết lộ thân phận, liền thường xuyên cùng Văn Ngọc Đang ở các trà lâu tửu lâu ra vào vào, hai người bọn họ đều là những nhân vật khiến người ta khó quên, rất dễ làm cho người ta chú ý, mà nơi này lại là chỗ dễ thu hút mọi người nhất. Bất quá, hần mặc dù danh tiếng đủ lớn, hấp dẫn sự chú ý của nhân mã khắp nơi, nhưng bởi vì nguyên nhân cái chết của cha hần có liên quan đến tiên đế, sợ hoàng đế Long Giao không vui nên thế gia quý tộc trong nước không dám cùng hần kết giao, cũng may hần cùng người khác chỉ nói chuyện vui đùa không bàn chính sự, vì vậy lúc gặp gỡ nơi đông người cũng sẽ hàn huyên đôi ba câu.

Chuyện La Di Ca cùng Văn Ngọc Đang ra ra vào vào tửu lâu ngay sau đó được Đinh Tử báo cáo với Phượng Vu Phi, hần đã nhịn mấy ngày sắp không ngồi yên được nữa rồi, nếu còn không ra tay chỉ sợ A Đang hết giận nhưng cũng cùng cái tên La Di Ca kia chạy mất. Cho nên hôm nay khi nghe được Văn Ngọc Đang bọn họ đi Lan Duyệt trà lâu, hần cũng liền hướng đó mà đi.

La Di Ca cùng Văn Ngọc Đang ngồi ở đại đường nghe kể chuyện, hần thỉnh thoảng cúi đầu cùng Văn Ngọc Đang nói giỡn, làm cho người ta rất là chú ý.

Một đạo ánh mắt sắc nhọn làm cho hần nhướng mày, hần quay lại đối diện một người, giật mình, hần vốn tưởng rằng là Phượng Vu Phi... Đối phương là một thiếu niên tướng mạo không xuất chúng, dáng người tầm trung nhưng thẳng tắp, mặc một thân nho y bình thường, nhìn qua không giống thế gia đệ tử, nhưng hần giờ tay nhắc chân đều có khí độ, không phải người trong gia đình bình thường.

Người kia mỉm cười với hần, đi tới chỗ khách nhân bên cạnh hần nói vài câu, khách nhân kia cười nói: “Không quan trọng, Ứng đại nhân mời ngồi, ta đi ra sau tìm chỗ cho mình.”

Người nọ thật xin lỗi nói: “Làm phiền rồi.”

Ứng đại nhân... Như vậy người này là người trong quan trường? La Di Ca nhớ lại, nghe nói một năm này bên người tân hoàng có một tâm phúc rất được trọng dụng, Trạng Nguyên đứng đầu năm kia tên là Ứng Thiên. La Di Ca có chút kinh ngạc, không ngờ rằng mới bước vào quan trường hai năm lại thăng quan nhanh như vậy đã thành người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, cư nhiên lại là một người khiêm tốn như vậy.

Hần với mình vốn không liên quan, đang yên đang lành sao lại tìm mình? Suy nghĩ vừa xoay chuyển La Di Ca liền hiểu rõ, chỉ sợ là cái vị phía trên hần có việc gì! Nay người Long Thành vì Bằng Ngọc Linh Lung mà tình hình biến đổi khó dò, thời điểm mình xuất hiện, chỉ sợ với hần mà nói cũng là một chuyện xấu.

La Di Ca đối với ý đồ hần đến chỉ làm như không biết, vẫn đối với Văn Ngọc Đang thấp giọng thảo luận. Ứng Thiên cũng không vội vàng cùng hần bắt chuyện, ngồi xuống rồi kêu tiểu nhị mang lên một ấm trà mới, nhàn nhàn nhả nhả nghe kể chuyện. Cả hai người trong lòng đều đang có suy tính nhưng trên mặt thì ai cũng không hiện nửa điểm khác thường.

“Người —— ngồi ở phía sau đi.” một người tầm mắt vừa chuyển đến, a, khi nào thì lại có một thiếu nữ xinh đẹp như vậy!

Cái người ngốc nghếch bên cạnh Văn Ngọc Đang hơi giật mình nhìn chằm chằm Phượng Vu Phi, chỉ thiếu nước chảy nước miếng.

“Có nghe thấy không? Người ngồi ở phía sau đi, ta muốn ngồi ở đây.” Phượng Vu Phi bực mình nói.

Thanh âm của nàng sao? Mọi người chịu đủ kích cực lớn... Thật không ngờ lại là một nam nhân!

Đinh Tử tiến lên trực tiếp giúp Tam thiếu gia giải quyết sạch sẽ, hần nhắc người nọ lên liền ném về phía sau...

Long mào Văn Ngọc Đang dựng thẳng: “Phượng Vu Phi! Thứ tự trước sau người có hiểu hay không?”

Phượng Vu Phi ngồi xuống: “Nếu không có thực lực, dựa vào cái gì mà thứ tự trước với chả sau, trên đời này nếu chỉ dựa vào cái thứ tự trước sau kia, sao lại có người đến trước đối chết, mà người đến sau lại có thể phát tài? Nàng từng thấy sư tử và sói giành thức ăn còn nói chuyện thứ tự trước sau sao? Tranh giành thế thì chỉ có đối chết, không bằng dựa vào năng lực của bản thân còn hơn.”

Ngôn từ đó là ám chỉ hấn cùng La Di Ca.

Văn Ngọc Đang vốn không phải người thù dai, lần trước nếu đã dạy dỗ hấn rồi thì liền buông tha, nhưng hấn cứ mở miệng là lại bị hấn làm cho tức chết, bất quá đây là nơi công cộng, không phải nhà riêng tư nên không thể đuổi hấn đi, cho nên uốn éo cái đầu nói chuyện cùng La Di Ca không thêm để ý đến hấn.

Phượng Vu Phi lại tiến đến: “A Đang, nàng có muốn tham gia hội đấu giá Băng Ngọc Linh Lung không?”

Thấy Văn Ngọc Đang ngạc nhiên quay đầu lại, Phượng Vu Phi mặt tươi như hoa: “Phượng Hoàng trang chúng ta đã báo danh, môn thiếp ở chỗ ta, đến lúc đó ta còn có thể mang một người đi vào.”

Có cái này làm mồi, không sợ A Đang không để ý đến hấn.

“Ai nói ta muốn đi?” Văn Ngọc Đang bĩu môi, lời lẽ ra vẻ đạo mạo nghiêm khắc cự tuyệt.

Ồ! Nàng thực sự muốn đi! Trong lòng rất ngứa ngáy, nhưng là tại sao lại đứng cái người này có môn thiếp? Vẫn là tìm người khác nghĩ biện pháp thì hơn. Nhưng mà ai lại nguyện ý đem cơ hội tốt như vậy nhường cho người khác? Cũng không còn cơ hội lần sau lại sau lại có việc như thế này.

La Di Ca cúi đầu ghé vào lỗ tai nàng nói: “Nàng đi đi, đi mở mang tầm mắt cũng tốt.”

Có Phượng Vu Phi ở bên chăm sóc, có lẽ A Đang sẽ không có chuyện gì.

Văn Ngọc Đang trong lòng chột vui, nhưng lại có chút chột dạ nói: “Không cần, muội lại thử nghĩ biện pháp khác.”

La Di Ca nói: “Môn thiếp có được dễ như vậy? Nàng đi đi, chính mình phải cẩn thận một chút.”

Cũng không phải là Lưu Thành Hề làm khó dễ chuyện xuất môn thiếp, chính là nếu La Di Ca tham gia thì sẽ khiến người khác chú ý. Ba ngàn lượng bạc không phải con số nhỏ, người khác nhất định đoán được sau lưng hấn có người hỗ trợ, như vậy sẽ làm cho Lưu Thành Hề gặp phiền toái. Giờ hấn đang đợi “người hữu duyên” cắn câu, còn sợ không có cơ hội tiến vào hội đấu giá sao, Văn Ngọc Đang đi theo Phượng Vu Phi, trái lại giải quyết được một mối băn khoăn của hấn.

Văn Ngọc Đang kinh ngạc nói: “Huynh yên tâm để muội đi theo hấn?”

La Di Ca nói: “Tuy rằng huynh nhìn hấn không vừa mắt, nhưng không thể không thừa nhận công phu của hấn rất tốt, muội đi theo hấn cũng an toàn hơn.”

Phượng Vu Phi tai thính, nghe được rồi liền hừ một tiếng: “Coi như ngươi thức thời.”

Ứng Thiên đem biểu tình của ba người để vào trong mắt, lại lảng máng nghe được hai chữ môn thiếp, cảm thấy có biện pháp rồi, hấn ghé vào bên tai La Di Ca nói một câu chỉ có hai người mới nghe được: “La công tử muốn đến hội đấu giá Băng Ngọc Linh Lung, nếu không ngại thì cùng tại hạ nói chuyện.”

La Di Ca lộ vẻ kinh ngạc nói: “Ta cùng công tử không quen biết, không biết công tử vì có gì?”

Xem ra còn có người đưa môn thiếp tới cửa.

Ứng Thiên nói: “La công tử, chúng ta lên lầu nói chuyện được chứ?”

La Di Ca đánh tiếng ra hiệu cho Văn Ngọc Đang, rồi cùng hấn lên lầu.

Ứng Thiên đã sớm cho người chuẩn bị một gian nhà phòng. Có một người ăn mặc như thị vệ cùng Ứng Thiên và hấn lên lầu, sau khi tiểu nhị mang trà bánh lên, người này liền canh ở ngoài cửa.

“Ta cũng là nhận phó thác của người khác mới vội tới truyền lời với La công tử, tại hạ là Ứng Thiên, không biết La công tử đã từng nghe thấy tên tại hạ chưa? ”

La Di Ca gật đầu tỏ vẻ đã từng nghe thấy, hấn mới nói tiếp: “Minh nhân bắt thuyết ám thoại, nếu La công tử biết tại hạ là ai, như vậy chắc công tử cũng đoán được người tìm công tử là ai.” (người quang minh chính đại không làm chuyện ngồi lê đôi mách, không nói lời mờ ám)

La Di Ca cũng không phủ nhận: “Ta mặc dù trở về Long Thành, nhưng chưa bao giờ lén lút chỉ trích chuyện chính sự, nói vậy vị kia hấn là cũng hiểu.”

Ứng Thiên nói: “La công tử hiểu lắm rồi, vị kia đã từng nói với tại hạ, năm đó ước định thư của Tô Văn cùng Nhật Hưng quốc làm thế nào lại ở trong tay Văn gia là một chuyện cực kỳ đáng để tranh luận, tung tích lúc đó của La công tử lại không rõ...”

Nói đến chỗ này hần cười cười, mặc dù không nói rõ, lại ám chỉ vị kia đã đoán ra chứng cứ phản quốc của Tô Văn là do La Di Ca lấy được.

Lời này nằm ngoài dự liệu của La Di Ca, hần thăm dò nói: “Như vậy, vị kia tìm ta là vì...”

Ứng Thiên cứ vậy một mạch, cuối cùng nói: “La công tử người đoán xem?”

La Di Ca trầm ngâm nói: “La mỗ không muốn lại bước chân vào chốn quan trường, nhưng việc này liên quan đến sự tình của dân chúng Long Giao quốc ta, ta sẽ không từ chối, chẳng qua sau khi việc này thành công, muốn xin vị kia đáp ứng tại hạ một chuyện.” Nhân tiện nói ra thỉnh cầu.

Sau khi nghe qua, Ứng Thiên thấy hần đẩy chức quan đi cũng cảm thấy không ngờ tới: “Công tử chỉ cầu như vậy?”

Thấy hần gật đầu, Ứng Thiên nói: “Đây không phải là việc khó, chắc là không có vấn đề gì, rất tốt, vậy tại hạ cáo từ.”

Sau khi La Di Ca lên lầu, vui mừng nhất đương nhiên là Phượng Vu Phi.

Phượng Vu Phi để ý thấy Ứng Thiên cũng lên lầu theo La Di Ca, hỏi Văn Ngọc Đang thân phận của người này, Văn Ngọc Đang nghĩ đến vị khách nhân vừa rồi nhường chỗ gọi hần là Ứng đại nhân, trong lòng cũng dấy lên nghi ngờ, nhưng nàng đối với Phượng Vu Phi có điều cố kỵ, lắc đầu chỉ nói không biết. Phượng Vu Phi trong lòng cảm thấy khó hiểu, với hần mà nói, tình địch của mình có bằng hữu như thế này cũng là chuyện rất quan trọng.

Chẳng qua lúc này La Di Ca không có ở đây. Hần cười hì hì nói: “A Đang, thuyết thư này cũng không có gì đặc sắc, không bằng chúng ta đi ra ngoài một chút đi.” (kể chuyện)

Thanh âm của hần không lớn không nhỏ nhưng vừa đủ để tiên sinh thuyết thư trên đài nghe được.

Không để ý tới tiên sinh thuyết thư trên đài trợn tròn mắt, hần tiếp tục dụ dỗ Văn Ngọc Đang: “Cái tên bằng hữu họ Ký kia của nàng không phải bị thương sao, nếu không chúng ta đi thăm hần đi?”

Vừa nói đến chuyện này, Văn Ngọc Đang lại nhớ đến một chuyện: “Phượng Vu Phi, ở chỗ người có loại kim sang được tốt sao? Ký đại ca bị thương mặc dù không nặng nhưng nhìn chung cũng không tốt, ta đang nghĩ có nên đổi một loại thuốc tốt hơn không?”

Phượng Vu Phi vui không thể tả: “Có có, chúng ta bây giờ đi luôn.”

Văn Ngọc Đang trừng mắt nhìn hần một cái: “Không cần, người đem thuốc đến cho ta là được.”

Phượng Vu Phi sao có thể cho nàng cơ hội thoát khỏi mình, hần lấy trong người ra một cái bình nhỏ tinh xảo, cứ giơ lên giơ xuống: “Kim sang được của Phượng Hoàng trang người thế gian khó cầu, trên người ta chỉ có một lọ này, vỡ rồi thì cũng không còn cái khác, nàng hiểu chứ?”

Phượng Hoàng trang dựa vào cái gì mà kiếm cơm, mọi người trong lòng đều hiểu rõ, không có kim sang được tốt thì sao có thể hành sự? Cho nên người trong giang hồ đều nói kim sang được của Phượng Hoàng trang là loại ngàn vàng khó cầu, chẳng qua người ngoài không biết, kim sang được thượng đẳng như thế này cũng chỉ có nhất lưu sát thủ Phượng Vu Phi mới có.

Văn Ngọc Đang muốn đoạt nhưng lại sợ lỡ tay làm vỡ, chỉ phải nói: “Người muốn đi theo cũng được, chính là không được ức hiếp dân thường.”

Thân phận của lão Ký cùng Kim Bất Hoan căn bản là không lọt mắt của Phượng Vu Phi, nhưng trước tiên phải giao kèo tốt kéo hần lại ức hiếp người ta.

Phượng Vu Phi chính là tìm cơ hội thân cận cùng nàng, sao lại không đáp ứng chứ, vội vã thúc giục nàng đi.

“Muốn đến chỗ của Ký huynh?”

Phượng Vu Phi thấy vẻ mặt vui mừng của Văn Ngọc Đang liền biết là La Di Ca đã xuống lầu, hân hậm hực quay đầu đối với La Di Ca ngoài cười mà trong không cười: “Đưa thuốc cho hân, người có đi hay không?”

Ở trước mặt A Đang không thể hiện thái độ tốt với La Di Ca, A Đang làm sao có thể cho hân sắc mặt tốt.

Quả nhiên Văn Ngọc Đang có chút bất ngờ, hai mắt cũng nhìn hân lâu hơn, nói với La Di Ca: “Hân có kim sang được tốt.”

La Di Ca sao có thể không rõ tâm tư Phượng Vu Phi, cũng không vạch trần, nói: “Được, chúng ta cùng đi đi.”

37. Chương 37: Vãng Lai

Nhà lão Kí nhanh chóng trở nên náo nhiệt, Kim Bất Hoan dẫn theo một đám đệ tử Vọng Thiên Phái tới thăm hân. Trong đó có một nữ đệ tử mười lăm, mười sáu tuổi đi theo, xinh đẹp hoạt bát, chen giữa một bầy nam tử lại càng bắt mắt, nàng là con gái yêu Mai Tiêm Tiêm của chủng môn Vọng Thiên Phái Mai Tử Nhược, Kim Bất Hoan chính là vì để phòng cho nàng mới cùng lão Kí chen chúc trong một phòng.

Sư phụ hân Mai Tử Nhược biết việc này không phải là nhỏ, sợ ái nữ có chuyện, không cho phép Mai Tiêm Tiêm vào kinh đô. Nhưng nàng thuở nhỏ đã được cha mẹ cùng các sư huynh thương yêu, cưng chiều, không biết trời cao đất rộng, dám vụng trộm sau lưng phụ thân cùng các sư huynh đến Long thành. Mai Tử Nhược đối với việc này cũng thực đau đầu, chỉ phải an bài nơi ở cho nàng, mỗi ngày còn phái môn hạ đệ tử đi theo, sợ nàng gặp phải chuyện không phải.

Khi mọi người nhìn thấy phía sau Văn Ngọc Đang, La Di Ca là Phượng Vu Phi, cả phòng đang cười nói huyền ảo bỗng nhiên im bật, liền giống như đột nhiên bị thức ăn nghẹn ở cổ, nuốt không xuống mà phun cũng không ra, chỉ có Mai Tiêm Tiêm kinh diễm nhìn chằm chằm Phượng Vu Phi nói: “Tỷ tỷ nhà nào vậy? Bộ dạng đẹp...”

Chữ cuối chưa nói ra, đã bị Liễu Kiếm bịt miệng.

Văn Ngọc Đang nghiêng người nhìn Phượng Vu Phi, cười đến không có hảo ý: “Nàng là Phượng gia tỷ tỷ, người gọi nàng A Phượng là được.”

Kim Bất Hoan vội hỏi: “Tiêm Tiêm,, đó là Tam thiếu gia, Phượng Hoàng trang Phượng Tam thiếu gia.”

Phượng Vu Phi trở mặt ra hướng Văn Ngọc Đang nói: “Chỉ cần A Đang thích, A Phượng liền cho người kêu.”

La Di Ca tiến lên nói với Kim Bất Hoan: “Chúng ta là tới đưa thuốc.”

Hân chỉ chỉ Phượng Vu Phi. Kim Bất Hoan vui vẻ, cười quay đầu nói với lão Kí đang nằm trên giường: “Kim sang được của Phượng Hoàng trang có thể sánh bằng loại tốt nhất của Vọng Thiên phái, Kí huynh có cái này sẽ không còn phải sốt ruột.”

Phượng Vu Phi cũng không nguyện giúp cái xú nam nhân bôi thuốc, đem dược ném cho Kim Bất Hoan, dạy dùng như thế nào, liền một bên quần quýt lấy Văn Ngọc Đang.

Mai Tiêm Tiêm đi tới bên người La Di Ca: “Huynh chính là ôn ngọc công tử nổi tiếng thiên hạ?”

La Di Ca cười gật gật đầu. Văn Ngọc Đang từ sau khi cùng La Di Ca nói chuyện, bắt đầu thường chú ý ánh mắt cử chỉ của hân, trước kia không quá để ý, dần dần nàng cũng nhìn ra, liền giống hiện tại, La Di Ca tuy rằng đồng dạng đang cười, nhưng hiện giờ nàng lại có thể nhìn ra nụ cười của hân không lên đến mắt, thủy chung cùng đối phương có một loại đạm mạc xa cách.....

Mai Tiêm Tiêm nhìn, nàng vui vẻ nói: “Muội gọi là Mai Tiêm Tiêm, là sư muội của Kim Bất Hoan sư huynh, muội nghe nói rất nhiều về chuyện về huynh.....”

La Di Ca vẫn là đang cười, nhìn không ra một tia không kiên nhẫn, ánh mắt cũng không ngừng chuyển từ trên người Văn Ngọc Đang sang thiếu nữ bên cạnh.

Hắn là miễn cưỡng, Văn Ngọc Đang giật mình, nguyên lai hắn cũng không phải đối với mỗi người đều có kiên nhẫn.

Chính là dùng một con mắt cũng nhìn ra cô nàng này đối với La Di Ca có hứng thú, Phượng Vu Phi nhếch miệng, đây đối với hắn mà nói chính là điềm tốt. Hắn cười khê nói: “Đêm nay tôi làm chủ, mời mọi người đi Mê Hương lâu tụ họp, thế nào?”

Mai Tiêm Tiêm hai tròng mắt sáng ngời, nhảy nhót nói: “Được a! Ta đến Long Thành lâu như vậy, còn chưa tới đệ nhất lâu ăn cơm đâu! La công tử chúng ta cùng đi đi.”

Nàng tuổi xuân còn trẻ, đương đối với người khác phái cảm thấy hứng thú, lại thêm trong nhà đều là một đám nam tử thô lỗ chỉ biết võ đao lộng kiếm, khó nhìn thấy được nam tử như La Di Ca, tính tình nhẹ nhàng tao nhã, có cơ hội ở chung vậy cầu còn không được.

Cái này đừng nói những người khác, ngay cả Văn Ngọc Đang ngày thường cầu thả cũng nhìn ra nàng đối La Di Ca có hảo cảm, bọn người Kim Bất Hoan biết quan hệ hai người La, Văn, Kim Bất Hoan xấu hổ quát nhẹ nàng: “Không được, sư phụ vắng mặt, muội không thể đi, sư phụ có nói, muốn ta hảo hảo chăm sóc muội, muội cũng biết hiện giờ tình thế bất đồng, muội lại là một cô nương, tới nơi đó vạn nhất có việc gì, không thể chiếu cố muội sư phụ lại trách ta.”

Mai Tiêm Tiêm bĩu môi chỉ vào Văn Ngọc Đang nói: “Nàng không phải nữ nhân sao? Sao nàng có thể?”

Kim Bất Hoan nói: “Văn cô nương cùng muội khác nhau, nàng là thê tử chưa quá môn của La công tử, có La công tử ở đó, người bên ngoài có thể nói gì?”

Hắn gián tiếp nhắc nhở Mai Tiêm Tiêm, La Di Ca là người đã có thê tử.

Nghe được Văn Ngọc Đang là thê tử chưa quá môn của La Di Ca, nàng lúc này mới nhớ tới lời đồn, nàng cao thấp đánh giá Văn Ngọc Đang vài lần, chợt cười tiến lên ôm lấy cánh tay Văn Ngọc Đang: “Ta đây đi theo Văn tỷ tỷ là được.”

Phượng Vu Phi nhìn Kim Bất Hoan, giương ra một nụ cười mê người nói: “Vậy thì có gì khó khăn, chỉ cần ta đem khách nhân Mê Hương lâu đều đuổi ra ngoài là được, nếu vẫn có người đến quấy rầy ta sẽ cho người của ta xử lý.”

Kim Bất Hoan một khắc trước thiếu chút bị nụ cười của hắn làm bay mất hồn phách, giây tiếp theo lại bị lời hắn nói dọa cho trở về, nói đùa, bọn họ là đi ăn cơm chứ không phải mở lò sát sinh: “Không cần không cần, có Tam thiếu gia ở đó, có người dám đến đúng là muốn chết.”

Văn Ngọc Đang không thích Mai Tiêm Tiêm. Tuy rằng cô nương này một câu tỷ tỷ, hai câu tỷ tỷ vô cùng thân thiết, nhưng nàng vẫn là không thích.

Những nữ nhân mà Văn Ngọc Đang từng tiếp xúc qua, Thất Nương tuy có tâm kế nhưng nàng thông tuệ giáo hoạt, mảnh khoe của nàng làm cho người ta yêu thích, Phó Cẩm Tâm vì tư lợi không hề che giấu sự ghen ghét với Văn Ngọc Đang, ngay cả Mạc Phương Nhi cũng nói rõ nàng là thích La Di Ca cho nên xin Văn Ngọc Đang giúp đỡ, chỉ có Mai Tiêm Tiêm, nàng bề ngoài đối với Văn Ngọc Đang thân thiết, nhưng là Văn Ngọc Đang ngay cả một chút độ ẩm cũng không cảm nhận được.

Nàng chẳng qua là dựa vào mình để thân cận La Di Ca thôi. Tuy cái này chỉ là khôn vặt, nhưng làm cho Văn Ngọc Đang tương đối không thích.

Nhưng mình không thể đẩy nàng ra, Văn Ngọc Đang nhíu nhíu mày, nếu là trước kia bản thân đã sớm bỏ của chạy lấy người, nhưng nàng là sư muội Kim Bất Hoan, không xem mặt tăng thì cũng phải nhìn mặt phật, nàng nhịn được. Bất quá..... Cho người ta mượn cầu qua sông cũng không phải tác phong của nàng, nàng vừa ăn đồ ăn vừa hỏi: “Mai cô nương bao nhiêu tuổi?”

Mai Tiêm Tiêm liếc mắt La Di Ca, cười nói: “Sắp được mười sáu.”

Nhìn nàng có chút đắc ý vì tuổi còn trẻ.

Cũng đúng, người ta vừa vặn là xuân hoa chính mậ, đâu có giống nàng là gái lỡ thì còn chưa gả ra ngoài. (kiểu như đang là tuổi đẹp nhất, cái này ta không tra ra được -_-)

Văn Ngọc Đang lại gấp miếng thức ăn: “Mai cô nương đã đính hôn chưa?”

Mai Tiêm Tiêm cúi đầu e lệ nói: “Còn chưa có đâu.”

Đó là khẳng định, nếu không người ta sao có thể ở trên mặt khắc chữ ta là thê tử tốt nhất người có thể chọn, haiz, tiểu cô nương chính là tiểu cô nương, đâu có giống La Di Ca, nàng nghiên cứu đã lâu mới nhìn ra được một chút tâm tư của hần.

“Mai cô nương thích La Di Ca.....” Mọi người xoay đầu lại, nàng đem đồ ăn nuốt xuống sau mới nói, “Loại này, hay là người như A Phượng loại này?”

Nàng không có tâm tư thất quái bát loạn như Thất Nương, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không chinh người. (bây rē tám ngoặt, ý chỉ cách nói vòng vèo)

Phượng Vu Phi hiểu ra cười thích thú, La Di Ca cúi đầu dùng bữa, nhưng môi cũng hơi hơi giương lên.

“Bất quá, La Di Ca tính tình có vẻ tốt hơn, dẫn tới nhiều cô nương thích, như vậy xem ra, ” nàng quay đầu nhìn phía La Di Ca, “Tương lai huynh cưới vợ bé có thể tính nhiều một chút?”

La Di Ca ngẩng đầu ngênh đón ánh mắt mang theo cảnh cáo của Văn Ngọc Đang: “A Đang, muội biết rõ ta không có tiền. Cưới vợ bé ngoại trừ tiền để thú, còn phải chi tiền nuôi dưỡng, không đáng, Phượng Vu Phi so với ta có tiền hơn.”

“Đó chính là nói, người nếu có tiền sẽ nạp.” Phượng Vu Phi cười đến nham hiểm.

“Ta làm sao có thể có tiền? Tiền của ta đều giao cho A Đang quản lý, ” La Di Ca nghiêng đầu đối với hần bật cười, “Nếu nàng chạy mất, ta liền không còn đồng nào, cho nên ta nên giữ nàng thật chặt.”

“Đừng lo, ta nghĩ bằng tên tuổi ôn ngọc công tử của ngươi, tương lai còn sợ không có bạc.” Phượng Vu Phi cười đến run rẩy hết cả người, liếc đến biểu tình Mai Tiêm Tiêm như có điều suy nghĩ. Không muốn cưới vợ bé, tương lai bạc lại giao cho thê tử bảo quản, đây là vị hôn phu tốt cỡ nào để chọn a, cho nên tiểu cô nương nên tranh thủ thời gian.

Văn Ngọc Đang nhìn chằm chằm Phượng Vu Phi: “Bạc của ngươi rất nhiều?”

Phượng Vu Phi ngẩng đầu ưỡn ngực đắc ý: “Nuôi nàng mấy đời cũng không thành vấn đề.”

Văn Ngọc Đang gật đầu: “Vậy là tốt rồi, ta coi ngươi như vậy khó mà gả ra ngoài được, có bạc có thể tự nuôi mình đến già.”

A Phượng chết tiệt, dám phá sản khẩu của nàng.

Kim Bất Hoan ngắt lời nói: “Chúng ta ngày mai hẹn người của Ứng Triển Phái uống rượu, mọi người có muốn đi cùng không?”

Phượng Vu Phi giảm hưng trí, La Di Ca nói: “Ta có hẹn cùng người khác, ngày mai đi Lý gia ở thành nam thưởng cúc.”

Hần vốn được văn nhân mặc khách đánh giá cao, biết lần này hần trở về, hai nhà lại có giao hảo, cho nên chuyện Tô Văn cũng không ảnh hưởng đến hần, văn nhân phạm có nhĩ chuyện gì đều chủ động mời hần tham gia.

Phượng Vu Phi lập tức nói: “A Đang, chúng ta đi thành bắc xem luận võ thế nào?”

Do cửa thành phong tỏa chỉ cho ra không cho vào, phiên luận võ liền chuyển vào bên trong thành âm thầm tiến hành. Vốn bên trong thành không cho phép loại tư đấu này, nhưng trong thành có nhiều thế gia đệ tử cũng tham gia, bàn tử càng mở càng lớn, liên lụy đến lợi ích rất nhiều người, hiện giờ muốn can thiệp cũng không được. Cho nên được chiếu cố từ nhiều nơi, luận võ vẫn như cũ tiến hành. (tiền cược)

La Di Ca để đũa xuống cười nhạt: “A Đang nghe nói hoa cúc của Lý gia ở thành nam so với năm vừa rồi càng đẹp, cho nên muốn cùng ta đi ngắm hoa.”

Phượng Vu Phi còn chưa có mở miệng, Mai Tiêm Tiêm cướp lời nói: “Muội cũng muốn đi ngắm hoa, Kim sư huynh..... Được không?” Quay đầu nhìn sư huynh nàng làm nũng.

Trong các môn đệ của Mai Tử Nhược, Kim Bất Hoan đứng hàng thứ năm, những sư huynh phía trước không tự lập môn hộ, đều về nhà kế thừa gia nghiệp, cho nên nơi này lấy Kim Bất Hoan đứng đầu, Mai Tiêm Tiêm có việc cũng phải thông qua hắn mới được.

Vốn ba người kia quan hệ phức tạp, Kim Bất Hoan không thể đồng ý với mong muốn của sư muội, nhưng hắn biết sư muội này được sư huynh bọn họ nuông chiều thành quen, nói cái gì cũng sẽ không nghe, vì thế đem sự tình giao lại cho sư phụ giải quyết: “Sư phụ nói, muội chỉ có thể đi theo chúng ta, muội trở về hỏi sư phụ đi.”

Mai Tiêm Tiêm biết hắn không chịu, âm thầm nén giận, trong lòng ngầm tính toán nên như thế nào mới có thể thuyết phục phụ thân.

Đồng dạng, Phượng Vũ Phi cũng đang tính toán ngày mai làm thế nào đi Lý gia ở thành nam.

38. Chương 38: Phiên Ngoại Phượng Mỹ Nhân

Giang Ưông Dương bị áp đảo trên mặt đất, mấy thiếu niên kia cười vang kêu to: “Phục hay không phục?”

Giang Ưông Dương mặc dù đã mười hai tuổi, nhưng xương cốt so với bọn trẻ con cùng tuổi vẫn yếu hơn, thân mình cũng nhỏ hơn, ra sức đẩy mấy cái nhưng cuối cùng vẫn không đẩy ra được, hắn cắn chặt răng không nói một câu.

Thiếu niên đè trên người Giang Ưông Dương thấy thế, mắt nhú lại, ngay sau đó giơ quyền liền đánh vào cằm hắn: “Phục hay không phục?”

Nháy mắt đã có máu thấm ra khóe môi.

Ánh mắt Giang Ưông Dương càng tỏ ra thù hận. Một đứa trẻ con lại có ánh mắt như vậy, nếu là người bên ngoài nhìn thấy chắc chắn sẽ kinh ngạc, nhưng mấy thiếu niên này nhìn quen lắm rồi, một chút cũng không nghĩ đến có gì khác thường, dường như muốn trợ uy quát lên: “Không phục? Lão đại, đánh nó, đánh đến khi nó phục mới thôi.”

Thiếu niên được gọi là Lão đại kia khóe miệng giương lên, nắm tay lại đánh tới. Hừ, nơi này cũng không phải bên ngoài, nơi này là Phượng Hoàng trang đại danh鼎鼎 lẫy thiên hạ, nếu muốn còn mạng, nếu muốn được xuất đầu lộ diện, chỉ có quyền cước mạnh mới được, người yếu đuối vô dụng chính là bị đánh cũng không ai quản.

Mới đánh ra quyền thứ hai, đầu đã bị người từ phía sau bắt lấy, không đợi hắn phản ứng, bản thân đã bị một lực mạnh mẽ đẩy ra ngoài. Hắn thủ thế như lý ngư lộn về phía sau, lui hai bước mới ổn định được, tập trung nhìn, ở ngoài một trạng có một thiếu niên lạnh như băng khoanh tay trước ngực trừng mắt với hắn. (cái thế võ mà cuộn cuộn người rồi lộn về sau ý)

“Người có ý gì? Đường Ngâm, người muốn xen vào việc của người khác?” Không khỏi có chút ngoài ý muốn, sao có thể là hắn?

Trong Phượng Hoàng trang coi trọng chính là người có bản lĩnh thực sự, đánh đấm ẩu đả là chuyện thường xuyên, chuyện không liên quan, bình thường sẽ không có người xen vào.

Lão đại chưa từng cùng Đường Ngâm đánh nhau, nhưng nghe nói Đường Ngâm đến nay còn chưa bại bao giờ, nghe nói năm trước hung nhân Lý Nhất Dao cũng thua trong tay hắn, mà khi đó hắn mới mười bốn tuổi, tuy nói bản thân không sợ hắn, nhưng ít nhiều trong lòng cũng có chút kiêng kỵ.

Đường Ngâm không kiên nhẫn bước một bước sang bên cạnh, lộ ra một người ở phía sau.

“Tam thiếu gia!”

“Tam thiếu gia!”

Mấy thiếu niên kia kinh ngạc thốt ra.

Ngay cả Giang Ưông Dương té ngã trên mặt đất cũng kinh ngạc, Phượng tam thiếu gia vì sao muốn cứu mình?

Mà lão đại hậu tri hậu giác nhớ tới Đường Ngâm là người hầu được gia chủ Phượng gia chỉ định lớn lên cùng Phượng tam thiếu gia, Đường Ngâm ở đây đương nhiên Phượng tam thiếu gia cũng ở đây.

Thời kỳ thiếu niên Phượng tam thiếu gia đã là mỹ nhân. Trừ bỏ lão đại, vài đứa còn lại đều cúi đầu, bọn họ ai cũng biết Phượng tam thiếu gia ghét nhất là người khác nhìn khuôn mặt hắn. Nhưng một cái liếc mắt kia cũng làm bọn hắn nuốt nước miếng, dung mạo kia thật sự là... đáng tiếc. Bọn họ tiếc không phải là Phượng tam thiếu gia là nam nhân mà là nam nhân như Phượng tam thiếu gia như thế nào lại là gia chủ tương lai của Phượng gia chứ?

Lão đại không nghĩ cúi đầu là yếu thế, nhưng cũng không dám thực sự nhìn hắn, hắn trừng mắt với Giang Ưông Dương: “Tam thiếu gia là có ý gì?”

“Các người muốn đánh muốn giết là chuyện của các người...” Phượng Vu Phi ngáp, “Nhưng các người chọn chỗ nào không chọn, lão tử ở bên kia ngủ các người liền ở bên cạnh ầm ĩ muốn chết, là có ý không muốn cho ta ngủ sao?”

Mấy thiếu niên kia vội nói không dám. Lão đại lại hơi nhếch miệng, một tia khinh thường chợt lóe rồi thôi.

Phượng Vu Phi lười biếng nói: “Vậy còn không mau cút cho ta.”

Mấy thiếu niên kia không dám nói nhiều, vội kéo lão đại muốn đi.

Không ai thấy Phượng Vu Phi ra tay thế nào, lúc đem lão đại đánh ngã trên mặt đất rên rỉ không ngừng, những người khác mới biết xảy ra chuyện gì.

Phượng Vu Phi ngồi xổm xuống cười cười với hắn: “Một tên cần người hầu bảo vệ vậy mà lại là gia chủ tương lai của Phượng gia, làm cho người rất thất vọng, có đúng hay không?”

Lão đại khàn giọng nói: “Ta cái gì cũng chưa nói.”

Phượng Vu Phi lại đánh một quyền lên mặt hắn: “Rõ ràng cái tên gia hỏa này bộ dạng thực đàn bà, làm cho người càng không phục đúng hay không?”

Lão đại còn muốn nói chuyện, một quyền lại bay tới đây: “Có ý gì? Thật là kỳ quái, lúc người đánh người cũng muốn hỏi vì sao lại đánh sao?”

Mặt lão đại đã loang lỗ máu, hắn oán hận trừng mắt Phượng Vu Phi, rất giống ánh mắt ngoan độc vừa rồi Giang Ưông Dương nhìn hắn.

“Thật vô nghĩa” Phượng Vu Phi lại đứng lên, “Ta còn tưởng rằng người có năng lực, chỉ vài chiêu đã không đỡ được, thế mà còn dám tự xưng Lão đại? Xùy——”

Hắn chỉ Giang Ưông Dương: “Ngay cả tên vô dụng như vậy cũng không phục người, có thể thấy được, người chẳng qua cũng chỉ là đồ bỏ đi, mấy người các người còn không đem cái đồ bỏ đi này đi đi.”

Mặt Giang Ưông Dương nhất thời đỏ bừng, lão đại nén hận đã nghĩ muốn đứng dậy cho hắn biết tay. Máy thiếu niên kia thấy tình thế không ổn, mang lão đại đang cuồng nộ vội vội túm túm mang đi.

Giang Ưông Dương oán hận nói: “Người đừng cho là ta sẽ biết ơn người.”

Phượng Vu Phi lười biếng duỗi thắt lưng, nghe xong hắn nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Không sai, nói như thế nào thì ta cũng coi như đã cứu người, cái này trước ghi vào sổ nợ, Đường Ngâm, người trước tiên nhớ kỹ cho ta.” Hắn cho tới bây giờ còn chưa ném chút thiết thời nào, hướng chỉ là hắn cũng không phải có ý cứu người.

Thấy Đường Ngâm thực sự lấy từ trong lòng ra bút than cùng với giấy, Giang Ưông Dương trợn mắt há mồm tức giận khó tiêu. Hắn vẫn nghe nói Phượng Vu Phi vui buồn thất thường, là nhân vật khó chơi, chỉ là không nghĩ tới thiếu niên như khúc băng kia thực sự làm chuyện dở khóc dở cười như vậy.

Cứ như vậy hai cái tên độc lập độc hành in sâu vào đầu Giang Ưông Dương.

Phượng tam thiếu gia cũng không đoán được, cái tên mà trong miệng mình nói là vô dụng về sau lại cùng đứng trong bảng tiền tam sát thủ cùng mình. Hơn nữa còn bởi vì một câu “vô dụng gì đó” khiến cho Giang Ưông Dương về sau thành âm hồn bất tán đuổi theo mình khắp nơi.

Nghe nói Băng Ngọc Linh Lung hiện thế, gia chủ đương nhiệm của Phượng Hoàng trang Phượng Trì trước tiên hạ lệnh cho Phượng Vu Phi tiến đến Long Thành.

Lão nhân đứng là hiểu hẩn, nếu là vật của người khác, lấy tính cách bản thân chính là lười đi quản, nhưng mà Băng Ngọc Linh Lung là thứ tốt đó nha! Phượng Vu Phi trong lòng nảy lên một tia hưng phấn, đang tính toán như thế nào mới đem Băng Ngọc Linh Lung lấy về làm của mình.

Nhớ tới vừa vặn lúc nhận được tin tức, Giang Ưông Dương kia làm xong sinh ý đang trên đường trở về, bản thân mình đi Long Thành vừa vặn tránh được hẩn. Tên kia luyện võ đến điên rồi, ngày nào cũng đuổi theo hẩn muốn phân thắng bại, hừ, làm sao phải làm ra chuyện nhảm chán như vậy chứ.

Đến Long Thành rồi hẩn mới biết được hội đấu giá Băng Ngọc Linh Lung còn phải chờ hai tháng nữa. Có vấn đề, Phượng Vu Phi nhanh nhạy phát hiện ra chỗ không đúng. Một vật quý giá hiếm có như vậy mà không lập tức bán đi, người này không sợ rước phiền phức vào thân sao? Chẳng qua bản thân mình dù sao vẫn vô sự, xem nào nhiệt một chút cũng tốt, nói không chừng có cơ hội đục nước béo cò, có thể đem Băng Ngọc Linh Lung vào tay đấy nhỉ!

Hẩn sai Đinh Tử đi hỏi thăm tin tức Băng Ngọc Linh Lung, bản thân thì đi ra ngoài đi dạo, cũng không nghĩ tới mới xuất môn đã gặp đấng đồ tử. (tên háo sắc)

“Ây da, Long Thành lại có thể có mỹ nhân xinh đẹp như vậy sao? Nàng là cô nương nhà ai?”

“Đừng sợ xấu hổ, nói cho nàng hay, ta chính là Định Lương Hầu, tiểu mỹ nhân nàng nói cho ta biết là cô nương nhà ai, ta sẽ đến cửa đưa lễ.”

“Đúng vậy! Mỹ nhân, theo Hầu gia chúng ta, cho người một đời vinh hoa phú quý không cần lo gì hết.”

Hắc, hắc, hẩn vui mừng, đối phương là Định Lương Hầu có huyết thống với hoàng tộc. Nếu hẩn đem người này xương cốt hủy đi, có thể hay không làm cho lão nhân đau đầu?

Nhìn vẻ mặt chảy nước miếng của Định Lương Hầu đối với mình, hẩn nghĩ có nên hủy từ đầu tới chân không?

Còn không đợi hẩn động thủ, một mảnh đồ tươi từ phía sau Định Lương Hầu ấn lại đây: “Đã lâu không gặp, hứng thú của Hầu gia cũng thật không tồi nha?”

Khuỷu tay Định Lương Hầu bị xoay một trăm tám mươi độ, kêu như chết cha chết mẹ.

Lại có thể có nữ nhân vì hẩn ra mặt, chuyện này thật mới mẻ. Lần đầu gặp loại chuyện này Phượng Vu Phi bất động thanh sắc quan sát hồng y nữ tử phía trước.

Hồng y nữ tử đem Định Lương Hầu đuổi đi rồi, đại khái là sợ hẩn bị sợ hãi, hỏi hẩn: “Cô nương không sao chứ?”

Đây là tình cảnh lần đầu tiên hẩn gặp gỡ Văn Ngọc Đương. Hẩn không đoán được lần vô tình gặp được này ngày sau liền trở thành ẩn ký không thể xóa nhòa trong lòng hẩn, trở thành nữ nhân hẩn phải lòng đầu tiên nhưng không thể có được.

Ngay lúc đó, hẩn chính là cảm thấy nữ nhân này thật thú vị, không khỏi lộ ra ý cười, mà càng thú vị là cười như vậy làm cho nàng nhìn thẳng mắt. Một nữ nhân đối với mỹ mạo của một nữ nhân khác không phải đổ kỵ mà là xem đến ngây người, điều này làm cho Phượng Vu Phi nổi lên hứng thú với nàng. Hẩn nghe được người bên ngoài bàn tán, nàng là nữ nhi của Văn Chiến, ngay tại lúc đó đem tên nàng ghi tạc trong lòng. Hẩn vẫn luôn không nghe tin đồn bát quái nhảm chán, cho nên chỉ biết tên Văn Chiến mà không biết cái danh bao cổ Văn Ngọc Đương. (ý chỉ người ngu ngốc, vô dụng)

Hẩn đã gặp nhiều loại nữ nhân, nhưng mà không có loại nào như A Đương này. Tuy nói nữ nhân đối với vẻ ngoài của hẩn như vậy cũng không có hảo cảm, nhưng nếu hẩn bỏ chút tâm tư vào hành động, thì đúng là không có mấy người bỏ được.

Nhưng mà A Đương căn bản không coi hẩn như nam nhân.

Hơn nữa nàng thực sự hiểu làm thế nào để đả kích hắn: “Người không phải là hỏi ta La Di Ca có điểm gì tốt sao? Ta nói cho người hay, hắn sẽ không xinh đẹp hơn so với ta, nhìn qua hắn cũng sẽ không giống nữ nhân, cũng sẽ không có nam nhân đi theo ta ngắm hắn...”

Khi hắn đối với Văn Ngọc Đang hứng trí càng lúc càng nhiều, bắt đầu từ lúc rời khỏi nàng, hắn đã ném nhiều trái đắng, thiếu chút nữa thì bị Văn Ngọc Đang bắn thành thái giám. Hắn yêu A Đang, bởi vì không có nữ nhân nào thú vị giống như nàng. Nàng yêu ghét rõ ràng, tuy có cái danh bao cở, nhưng tùy cơ ứng biến so với nữ tử bình thường vẫn lạnh lẽo hơn. Dám cầu thân với nam tử, đối với bằng hữu thì giúp đỡ không tiếc mạng sống, chậm rãi tìm hiểu, chậm rãi xâm nhập tâm tư hắn. Phượng Vu Phi nghĩ đến bản thân đùa giỡn với nàng chẳng qua là vì tò mò nhất thời mà thôi, nhưng rốt cục có ngày hắn phát giác chính mình thế nhưng có thể vì nàng mà không màng tính mạng, hắn chỉ biết bản thân mình tiêu rồi.

Tại thời điểm cảm thấy tầm quan trọng của nàng lớn hơn ý nguyện ban đầu của hắn, hắn ngược lại sợ tới mức chạy trốn chết.

39. Chương 39: Thường Cúc

Lý gia ở thành nam là một thế gia vọng tộc rất có danh vọng trong thành. Trong tộc họ từng có hai vị danh nhân. Một vị văn nhân, nhờ tài văn chương mà nổi tiếng, một vị khác làm quan, tới chức Thừa tướng. Trừ hai người đó ra còn có hai vị đại quan, bất quá cũng không đuổi kịp vị Lí thừa tướng đức cao vọng trọng kia. Người đương nhiệm cầm quyền ở Lý gia là Lý Hồng ngược lại lại không giữ chức quan gì.

Lý Hồng là một người tự cho mình là phong nhã. Hắn khinh thường quan trường, lại thích mỗi ngày cùng người luận thơ vẽ tranh, cũng vì vậy trong nhà trồng nhiều hoa cỏ quý báu. Năm nay cây hoa cúc nhà hắn nở đặc biệt đẹp, hắn vui mừng lại càng có ý muốn khoe ra, cho nên liền làm quân tử, mời danh nhân khắp nơi đến thưởng cúc.

La Di Ca, Văn Ngọc Đang đi theo hạ nhân dẫn đường vào Hoa Hình các. Trong các đã tới không ít văn nhân danh sĩ, chẳng qua là hai người bọn họ vừa vào cửa liền phát hiện không khí khác thường, mà ngọn nguồn chính là.....

“A Đang, nàng tới cũng quá chậm đi!” Mỹ nhân hé ra nụ cười khuynh thành đối diện bọn họ vậy tay.

Phía bên trái hé ra một người đang ngồi trên bàn làm Văn Ngọc Đang nghĩ muốn quay đầu bước đi, yêu nghiệt.... Đúng vậy, Phượng Vu Phi đương an vị trên bàn, phù hợp với khuôn mặt tươi cười đắc ý chính là một đám gương mặt xanh mét quy quy củ củ ngồi trên ghế phía bên phải.

La Di Ca tuyệt không bắt ngờ khi gặp hắn, mỉm cười chào hỏi: “Vu phi huynh tới thực sớm.”

Phượng Vu Phi từ trên bàn xuống, rất có lễ phép trả lời: “Đang chờ La huynh, các vị nơi này nghe nói ta là bằng hữu của người, đối với ta cũng khách khí, mặt mũi La huynh ghê gớm thật.”

Hắn sao lại đến Lý gia?

Hắn rốt cuộc đã làm cái gì?

Nhìn mỗi người gương mặt run rẩy hướng bọn họ miễn cưỡng lộ ra một cái biểu tình không biết là khóc hay cười, Văn Ngọc Đang cực kì tò mò, nhưng là thẳng nhai này từ trước đến nay đều không làm chuyện tốt, nàng nhìn quanh sắc mặt mọi người... Quên đi vẫn là đừng hỏi.

“Là bằng hữu ôn ngọc công tử, đương nhiên là bằng hữu của chúng ta.....”

“Vừa rồi mới biết được nguyên lai ôn ngọc công tử còn có một vị bằng hữu xuất chúng như vậy, thất kính thất kính!”

“Quý bằng hữu vừa cảm thấy nhàm chán, ôn ngọc công tử tới đúng lúc, tới đúng lúc.”

La Di Ca cùng với người khác hàn huyên một lượt, chào hỏi xong liền qua ngồi cùng Phượng Vu Phi.

Không lâu sau chủ nhân Lí Hồng đi tới hướng các vị chào hỏi, đến phiên Phụng Vu Phi, góc miệng bắt giắc run rẩy hai cái, đầu ngay sau đó chuyển hướng La Di Ca: “Ôn ngọc công tử có thể đại giá quang lâm, thật sự là làm cho Lý gia tôi bằng bích sinh huy.” (cổ ở góc tường tỏa sáng, ý chỉ sự vinh dự)

La Di Ca mỉm cười nói: “Có thể may mắn vào Lý viên ngắm hoa cũng là vinh hạnh của La mỗ.”

Lí Hồng quay đầu đối Văn Ngọc Đang nói: “Vị này nhất định là người từng đứng đầu bách hoa, thiên kim của Hắc Giao quân Văn tướng quân ngày trước.”

Văn Ngọc Đang từ sau khi ở Bách Hoa Yến đạt danh hiệu đứng đầu bách hoa, đã được thể nhân nhìn với cặp mắt khác xưa. Lần duy nhất Bách Hoa Yến tổ chức ở thánh điện, một người duy nhất được hoàng đế thân phong đứng đầu bách hoa, điều này làm cho bao nhiêu nữ tử thế gian hâm mộ. Phải biết rằng đương kim Hạ quý phi Hạ Lan Nhị cũng từng ba năm đứng đầu bách hoa, nhưng cũng không có may mắn được hoàng đế thân phong, cho nên hiện giờ thể nhân không còn xem nàng là vũ phu chi nữ bình thường, cũng không coi nàng là bao cổ mỹ nhân không tài nghệ như trước. Nguyên nhân chính là vì thế, Lí Hồng mới có thể đối với nàng khách khí như vậy.

Văn Ngọc Đang thoải mái tiến lên, chào hỏi qua sau nói: “Mọi người đều nói hoa ở Lý viên là tốt nhất, đẹp nhất Long thành, cho nên tiểu nữ tử chưa được chủ nhân đồng ý đã lỗ mãng đến thăm, thỉnh gia chủ thứ lỗi.”

Nàng nói lời thỏa đáng, Lí Hồng nghe được tâm tình khoan khoái, trong lòng thầm nghĩ, rốt cuộc là đứng đầu bách hoa, so với những nữ nhân bình thường cũng hơn vài phần hiểu biết. Lại nhìn trộm Phụng Vu Phi, quả là La Di Ca khi nào thì kết giao một bằng hữu như vậy, hần vừa đuổi không thể đuổi, lại lưu không thể lưu, chỉ đành mở một mắt nhắm một mắt làm như không thấy.

Lí Hồng dẫn mọi người đi đến hoa viên của hần, vừa đi vừa nói: “Năm nay hoa cúc nở muộn, ta còn tưởng năm nay không bằng được năm vừa rồi, nào biết mười ngày sau, mấy nụ hoa này tựa như hẹn nhau cùng nở, hai ngày đã nở hết, so với năm vừa rồi còn muốn to hơn chút.”

Một người văn sĩ trung niên nói: “Chỉ sợ là quý phủ sắp có việc vui rồi, ngay cả hoa cũng vội vàng chúc phúc.”

Lí Hồng cười nói: “Vây nhận lời tốt lành của huynh, nếu có việc vui nhất định phải thỉnh Triệu huynh đến uống rượu.”

Đương nói chuyện, mọi người đã đi tới cửa vườn. Vườn này từ đầu đến cuối đều phái hạ nhân trông coi, có thể thấy được Lí Hồng có bao nhiêu coi trọng nơi này.

Cánh cửa từ từ mở ra, một mảnh ánh vàng rực rỡ chói lọi đập vào mắt.

Văn Ngọc Đang vừa thấy một mảnh sắc thu này, không khỏi bị sắc đẹp mê hoặc, thốt ra: “Thật xinh đẹp.”

Lí Hồng đắc ý nhìn mọi người: “Xin hãy các vị bình phẩm một chút.”

Vị văn sĩ họ Triệu kia giành nói: “Sắc đẹp như vậy, thiên hạ này còn có địa phương nào so được với nơi này?”

Một vị họ Văn khác rung đùi đắc ý nói: “Cúc đẹp cúc đẹp, hoa Lý viên quả nhiên là thiên hạ nhất tuyệt.”

Người còn lại còn đang đợi mở miệng, chợt nghe bên cạnh một tiếng cười nhạo: “Hoa như vậy mà cũng xưng được là thiên hạ nhất tuyệt?”

Lí Hồng không vui, nhưng người này hần lại đắc tội không nổi, áp chế nóng giận hỏi: “Công tử có cao kiến gì?”

Phụng Vu Phi không chút để ý nói: “Cây hoa cúc phân làm ba loại màu vàng, trắng, tạp, nơi này của người chỉ có hai loại vàng, trắng, tổng cộng cũng chỉ lên đến ba mươi chậu, ngân châm cùng kim tú cầu ngược lại cũng coi như cực phẩm, nhưng cúc tạp màu trắng quý nhất thì không có, chỉ bằng chừng đó ngân châm cùng kim tú cầu liền dám xưng là thiên hạ nhất tuyệt? Đây không phải chuyện cười lớn nhất thiên hạ sao?”

Người bình thường chỉ biết hoa cúc có màu vàng, màu trắng, nghe được còn có màu khác cũng đều nổi lên tò mò.

Lí Hồng nghe được ánh mắt sáng lên nói: “Nguyên lai tôi cũng có hai cây tạp màu, nhưng mà chẳng biết tại sao không nuôi sống được, công tử có biết phương pháp?”

Phượng Vu Phi cho hắn một cái xem thường: “Ta cũng không phải hoa nông, làm sao biết?”

Văn Ngọc Đang cũng chưa thấy qua cúc tạp màu, không khỏi hỏi: “Vậy người làm sao biết cúc tạp màu?”

“Lão nhân nhà ta thích dưỡng a! Hoa nơi này ngay cả so với nhà ta cũng kém, còn nói cái gì thiên hạ nhất tuyệt.”

Lí Hồng tựa như thấy được bảo bối: “Quý phủ của công tử có những hoa gì?”

Văn Ngọc Đang tò mò, Phượng Vu Phi thuận miệng nói vài câu: “Những thứ khác không nói, riêng hoa cúc, nhà ta có hai mươi hai cây màu vàng, hai mươi cây màu trắng, bảy cây tạp màu, tổng cộng là bốn mươi chín cây.”

“Cúc tạp màu kia có những gì?”

“Bạch lang lục thủy, mặc hà, tử như ý, cẩm tú uyên ương.....” Phượng Vu Phi nói đến phía sau không kiên nhẫn, hướng Văn Ngọc Đang nói: “Người nếu muốn xem không bằng đến nhà ta xem, bảo đảm so với nơi này đẹp hơn.”

Ngẫm lại lại nói: “Lão nhân nhà ta nếu biết được người là theo ta về nhà, nói không chừng còn có thể đưa người một chậu.”

“Phượng công tử, nhà người ở đâu? Ta đi theo người, ” Lí Hồng hưng phấn đến thanh âm cũng thay đổi, “Bất luận bao nhiêu bạc, tôi cũng nguyện chi ra.”

“Lão nhân nhà ta bình thường chỉ cần thấy nam nhân theo ta về nhà, chỉ có một kết quả, ” hắn mỉm cười, nhưng lời nói lại làm cho lòng người run lên, “Ta coi người thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh, vẫn có thể sống thêm vài năm nữa, ở tại chỗ này cuộc sống thư thái không tốt sao?”

Lí Hồng chưa từ bỏ ý định còn muốn nói, La Di Ca ôn hòa nói: “Nhà Phượng công tử tiếp đãi khách nhân cũng không giống người thường, đãi khách cùng nhà khác bất đồng, Lí công tử chỉ sợ không thể thích ứng, vẫn là đừng đi thì tốt hơn.”

Hắn nói có lẽ quá hàm súc, bất quá tốt xấu gì người ta cũng hảo tâm mời bọn họ thưởng cúc, dù sao cũng nên quan tâm tính mạng của họ, Văn Ngọc Đang cũng khuyên nhủ: “Mặc kệ như thế nào, hiện giờ nơi này là nơi hoa cúc nở đẹp nhất tiểu nữ từng thấy, tiểu nữ không hiểu lắm thưởng cúc, vẫn phải thỉnh Lí công tử cho chúng ta bình phẩm.”

Những người khác đoán được sẽ phải chịu khổ, rùng mình, đồng loạt tiến lên khuyên bảo, cuối cùng cũng khiến Lý Hồng chết tâm.

Chẳng qua là như vậy, mỗi người cũng bị mất hứng, đi dạo một vòng sau liền trở lại Hoa Hình các uống trà. Như cũ chia làm hai bên, phân biệt rõ ràng ở chính giữa.

Mới ngồi được một nửa chén trà nhỏ, có hạ nhân báo lại, bên ngoài có người tìm ôn ngọc công tử.

“Là một cô nương mười lăm, mười sáu tuổi bộ dạng rất đẹp, nói là bằng hữu La công tử.”

Ba người bọn họ vừa nghe, tâm liền sáng tỏ, nhất định là Mai Tiêm Tiêm tới.

La Di Ca trầm ngâm nói: “Không biết có phải hay không, ta nhất thời nhớ không ra có bằng hữu nào như vậy?”

Hạ nhân chỉ nói là cô nương cảm mến La Di Ca, La Di Ca là vì bảo vệ thể diện cho đối phương mới nói như vậy, cho nên trong chớp mắt liền thoái thác.

Phượng Vu Phi lắc đầu nói: “Người ta là tiểu cô nương đuổi theo tới cửa, người cũng không đi ra ngoài gặp mặt, nhìn không ra ôn ngọc công tử tâm ngoan như vậy.”

Văn Ngọc Đang lạnh lùng nói: “Người ta là đại nam nhân nên có người đuổi tới cửa, người không tốt những cái khác cũng thế, như thế nào cả sư huynh người ta đều cùng nhau tàn phế, tâm Phượng tam thiếu gia thật đúng là làm từ đá!

Toàn bộ đám văn nhân ngồi bên phải kia vẻ mặt như ngồi thiên.

La Di Ca nhìn tình hình này, không muốn để cho người khác xem cuộc vui, kéo Văn Ngọc Đang ra ngoài.

Nàng liền như vậy giúp La Di Ca?!

Phượng Vu Phi cũng có chút giận, hần đi theo phía sau nói: “Hần có điểm nào tốt hơn ta, người muốn giúp đỡ hần như vậy?”

“Ta cũng không nhìn ra ta có cái gì tốt, người sao cứ quần quít lấy ta như vậy?” Văn Ngọc Đang đã sớm muốn hỏi, hần rốt cuộc coi trọng nàng điểm nào? Nàng thay đổi vẫn không được sao?

Thành thật mà nói, về điểm này Phượng Vu Phi thật đúng là trả lời không được.

Ban đầu là vì đùa giỡn nàng rất vui. Nàng không có phản ứng giống những nữ tử khác. Nữ nhân bình thường mặc kệ đem hần trở thành nam nhân hay là nữ nhân, đều cho rằng hần chính là uy hiếp, đối với hần càng thêm chán ghét, biết hần là Phượng tam thiếu gia thường vừa sợ hãi lại chán ghét, chỉ có nàng không sợ, dám lấy tên bản hần, dám dùng lời nói mỉa mai hần.

Hần nguyên lai có một câu nói không sai, nàng thật sự rất hợp với khẩu vị của hần, nhưng rốt cuộc đó có phải tình cảm nam nữ hay không, chính hần cũng không biết, hần chỉ là dựa theo tính tình bản thân mà hành xử thôi.

La Di Ca liếc hần một cái: “Vu phi huynh làm việc tùy tính, nhưng thật ra so với mấy người kia miệng đầy luân lý đạo đức còn thuận mắt hơn.”

Phượng Vu Phi có chút ngoài ý muốn, La Di Ca nhìn qua chính là bộ dạng của một tích nhược thư sinh, loại thư sinh này ở trong mắt Phượng Vu Phi đều là ngu dốt, thói nát không chịu nổi, cho nên Phượng Vu Phi ngay từ đầu liền nhìn hần không vừa mắt, trong lòng mơ hồ cảm thấy Văn Ngọc Đang sánh đôi cùng hần rất đáng tiếc, thật không ngờ được cái nhìn của hần cùng mình lại tương tự. (thư sinh gầy còm, ốm yếu)

Hần hừ lạnh nói: “Người đừng nghĩ đến người nói như vậy ta sẽ đem A Đang tặng cho người, trên đời này còn chưa có nữ nhân nào làm cho ta thấy thuận mắt như vậy, A Đang, nàng cũng đừng nghĩ muốn mặc kệ ta, nàng không phải nói ta không gả được, tốt lắm a, ta gả cho nàng là được.”

Văn Ngọc Đang nhảy dựng lên nói: “Ta mới không cần thú người..... Người không phải hỏi ta La Di Ca có điểm gì tốt? Ta cho người biết, huynh ấy sẽ không so với ta xinh đẹp hơn, huynh ấy nhìn qua sẽ không giống nữ nhân, cũng sẽ không có nam nhân theo ta đoạt huynh ấy.....”

..... Nói gì vậy, như vậy chẳng phải là trên đời nam nhân nào cũng so với hần tốt hơn? Phượng Vu Phi .

La Di Ca nhẹ nhàng khụ một cái: “A Đang, không nghĩ tới ta ở trong lòng muội nguyên lai có nhiều ưu điểm như vậy!”

40. Chương 40: Đánh Thức

Bọn họ ra khỏi Lý gia, Mai Tiêm Tiêm vẫn còn chờ ở ngoài cửa.

Nàng nhìn thấy bọn họ đi ra, tiến lên trước kéo tay Văn Ngọc Đang: “Văn tỷ tỷ, bọn họ thật xấu, lại còn nói muội nhận sai người, không cho muội đi vào tìm mọi người...”

“Không ai nói với ta có người tìm ta a!” Văn Ngọc Đang đi nhanh hai bước, rút khỏi tay của nàng.

Mai Tiêm Tiêm ghen lời, lời này không sai, nàng chỉ rõ là tìm La Di Ca mà.

Quay đầu lại cười lấy lòng Phượng Vu Phi: “A Phượng, huynh sao cũng đến đây?”

Phượng Vu Phi đối với lời nói của Văn Ngọc Đang tràn ngập hoài niệm, tâm tình vốn buồn bực, lúc này trở mặt nói: “Người là cái quái gì chứ? A Phượng là để cho người gọi sao? Nếu không nể mặt mũi A Đang thì đã...” lột quần áo của người ném ở cửa thanh lâu rồi.

Nguy hiểm thật hần tỷ nữa thì nói ra. Nếu thật sự nói ra câu kia, mấy người Văn Ngọc Đang nhất định đoán được vụ Phó Cầm Tâm kia là hần động tay.

Phượng Vu Phi ngậm miệng không để ý đến cô ta nữa.

Mai Tiêm Tiêm ngày thường nhận hết sủng ái của sư huynh, ngay cả phụ thân tức giận, chỉ cần nàng dụng tâm lấy lòng, cũng sẽ không nhẫn tâm làm khó nàng, nàng khi nào từng chịu qua loại ức hiếp này, nàng rưng rưng quay đầu điềm đậm đáng yêu đối với La Di Ca: “La công tử...”

La Di Ca thấy bên người nàng không có đệ tử Vọng Thiên Phái đi theo, đoán được nàng nhất định là trốn tới đây, lạnh nhạt nói: “Kim huynh muốn ta mang một số đồ qua cho huynh ấy, nếu đã gặp Mai cô nương, không bằng cùng đi đi.”

Mai Tiêm Tiêm nghe xong quả nhiên chột dạ, thu nước mắt tìm đại một lý do rồi chuồn nhanh.

Món đồ như thế này, sao La Di Ca có thể để mất? Phượng Vu Phi bĩu môi, sao hần không gặp được một vài nữ nhân giống như A Đang vậy? Sao đều là loại mặt hàng này? Nữ nhân trong nhà cùng nữ nhân hần gặp bên ngoài có thể làm ra chuyện gì hần đều đoán được, không phải nững nịu thì chính là khóc nháo, nếu không cũng tranh thủ tình cảm lấy lòng, xem đến hần cũng sắp phát ngán rồi. Vạn nhất bởi vậy mà hần đổi sang thích nam nhân... Ha, cứ nghĩ đến sắc mặt lão nhân gia nhà hần khi có tên nam nhân đi theo hần về nhà ngày trước... A, có thể xem xét nha.

Chẳng qua cũng phải nói lại, hần có phải hay không có khuynh hướng thích bị ngược? A Đang bốn cột hần không đáng một đồng, vậy mà hần còn tung tăng tung tủy bám theo phía sau nàng. Dù sao Phượng tam thiếu gia hần cũng là cực phẩm trong nhân gian, vừa bị nàng nói như vậy, giá trị con người hần đang trên trời bỗng rớt ngay xuống đất, thật là thê thảm.

Hần tự oán không ngớt tụt lại cuối cùng, chờ người phía trước dừng lại, hần mới phát hiện đường bị chặn. Phía trước bọn họ có một chiếc xe bò chở hàng chiếm gần hết đường lớn, hàng hóa ước chừng cao bằng hai người, xe bò di chuyển rất chậm, những người ở phía trước phải cẩn thận men theo bên cạnh mà đi, những người đi theo phía sau xe bò như bọn họ thì chỉ có thể từng bước từng bước chậm rãi tiến về phía trước.

“Như thế này phải đi tới khi nào?” Phượng Vu Phi nhăn mày nhăn mi.

Con đường này mới chỉ đi được một phần năm, La Di Ca nói: “Không bằng chúng ta quay đầu, đi đường vòng có khả năng nhanh hơn một chút.”

Văn Ngọc Đang đồng ý, ba người đang muốn quay đầu, không biết bánh xe bò kia có phải hay không đụng vào đá, rung lắc rất mạnh... Có người kêu lên sợ hãi, mắt thấy mấy món hàng trên cùng của xe chở hàng lung lay, liền đổ sang bên cạnh.

Hai bên trái phải còn có người, Văn Ngọc Đang cả kinh, người liền theo đó nhảy ra.

“A Đang!”

“A Đang!”

Nàng không có thời gian trả lời, hai tay vừa chop, mượn lực đem một bé trai tám tuổi ném về phía sau: “Đón lấy.” Vừa nói lại túm lấy một phụ nhân bị dọa choáng váng dùng sức đẩy mạnh.

La Di Ca đem người đón được thả trên mặt đất, ngẩng đầu, sắc mặt đại biến, hét lên: “A —— Đang ——” hần thấy một kiện hàng ít nhất cũng ba bốn trăm cân sắp rơi xuống dưới.

Phượng Vu Phi nháy mắt tới bên người Văn Ngọc Đang tay phải ôm phía trên thắt lưng Văn Ngọc Đang, tay trái vừa phát nhẹ tay áo... Phát hàng hóa ra đồng thời mượn sức, thân mình bắn về phía sau. Nhưng vừa loại được một kiện hàng hóa thì lại có một kiện khác theo sát sau rơi xuống. Tay phải của Phượng Vu Phi không tung ra được, bị hung hăng đụng một chút, thân hình hần nhoáng lên một cái, vẫn là nhảy ra

bên ngoài. Hắn mới nhảy ra, phía sau chợt nghe thấy tiếng động vật nặng không ngừng rơi xuống đất, lại xoay người ra phía trước thấy một mảnh lộn xộn.

Tiếng la hét khóc lóc từ trong xe bò truyền ra, vẫn có người bị đè ở phía dưới, người đi đường thần thờ lúc này mới la hoảng lên, hiện trường hỗn loạn thành một đoàn.

Phụ nhân kia lúc này mới ôm lấy đứa bé trai khóc thành tiếng.

Phượng Vu Phi buông Văn Ngọc Đang ra, La Di Ca chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, lòng bàn tay đầy mồ hôi, tiếng động lớn cùng tạp âm bên cạnh với hắn mà nói giờ này chỉ như hư vô, trong mắt chỉ còn Văn Ngọc Đang bị kinh hồn còn chưa bình tĩnh lại, thanh âm run rẩy hỏi: “Muội có bị thương hay không? Có bị thương hay không?”

Văn Ngọc Đang lắc lắc đầu, nàng nhìn cảnh tượng này cũng có chút ngạc nhiên, nàng không đoán được tình huống lại có thể nghiêm trọng như vậy.

“Muội nhớ kỹ cho ta,” La Di Ca dần nghiêm khắc, nghiêm khắc chưa từng có: “A Đang, bất luận là có tình huống gì, muội đều phải nhớ kỹ, thời điểm có biến nhất định phải bảo trọng bản thân trước, có nghe không? Phải nghĩ đến bản thân trước, muội có nghe thấy không?”

Chưa từng nhìn thấy biểu tình như vậy của La Di Ca, Văn Ngọc Đang sợ hãi gật đầu.

Lúc này La Di Ca mới quay đầu, đối với Phượng Vu Phi là ánh mắt thẳng thắn thành thật: “Cảm ơn.”

Phượng Vu Phi hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Thời điểm như vậy hắn không phải nên cố gắng thể hiện mình sao? Văn Ngọc Đang có chút khó hiểu với sự lãnh đạm của hắn, nhưng cũng thật lòng cảm kích hắn ra tay cứu giúp: “A Phượng, cảm ơn người.”

Không để ý xem hắn đáp lại như thế nào, liền tới bên cạnh xe bò, bắt đầu cứu người. Nàng dùng sức di chuyển hàng hóa, rất nặng, La Di Ca tự động đến bên cạnh đưa tay ra, im lặng giúp nàng.

“A Phượng, mau tới hỗ trợ.” Nàng reo lên.

“Đối với chuyện của người khác ta không có hứng thú quản.” Phượng Vu Phi ở phía sau nàng lạnh lùng nói.

“Người nói gì vậy?” Văn Ngọc Đang quay đầu tức giận nhìn hắn.

Phượng Vu Phi thấy nàng lộ ra thần sắc kỳ quái, trầm mặc trong chốc lát nói: “La Di Ca nói không sai, nàng làm việc trước hết nên chú ý chính mình, lại lỗ mãng như vậy, nếu như lại gặp chuyện như vậy, đừng nói đến người khác, chính mình liền đi trước. Ta vốn là người như thế, ta làm chuyện gì đều chỉ nghĩ đến bản thân trước tiên.”

Văn Ngọc Đang ngây người ngẩn ngơ: “Người làm sao vậy?” Vô luận con người hắn ra sao, nhưng ở trước mặt nàng hắn chưa bao giờ thật sự lãnh đạm như vậy.

La Di Ca buông hàng hóa, đi đến bên cạnh Phượng Vu Phi, không khách khí lấy tay chọc chọc vai phải của hắn: “Người bị thương?” Cánh tay phải của hắn có chút không bình thường, không lộ rõ nhưng La Di Ca vẫn chú ý tới. Khi kiện hàng thứ hai rơi xuống bị kiện hàng thứ nhất che khuất tầm mắt, cho nên ngay cả La Di Ca cũng không phát hiện hắn bị đập vào.

Phượng Vu Phi dùng tay trái đẩy La Di Ca phủ nhận nói: “Ai nói? Lấy công phu của ta còn có thể bị thương sao?”

Văn Ngọc Đang sớm chạy ngược lại: “Để ta xem xem.”

Phượng Vu Phi lui về phía sau, thân hình La Di Ca thoáng cái đã chắn ở phía sau hắn, bắt lấy vai trái của hắn, tay phải vừa kéo một cái đem vạt áo bên phải cùng cả tay áo của hắn xé xuống. Mặt ngoài nhìn không thấy vấn đề, nhưng La Di Ca đưa tay lên vai hắn vừa sờ vừa ấn một cái, trên mặt hắn đau đớn chợt lóe rồi biến mất ngay, La Di Ca hiểu rõ: “Chỉ sợ là nứt xương.”

Trong y quán, Văn Ngọc Đang vẽ mặt xấu hổ truy hỏi thầy thuốc về thương thế của Phượng Vu Phi.

Tầm mắt La Di Ca chuyển động theo Văn Ngọc Đang, chậm rãi mở miệng: “A Đang là người rất coi trọng bằng hữu, vì bằng hữu mà có thể không tiếc mạng sống, nếu bằng hữu vì mình mà bị thương, theo tính tình nàng nhất định vì áy náy mà đối tốt với hần gấp bội.”

“Có thể thấy được, nàng ngốc như vậy.” Phượng Vu Phi cười giễu cợt, nghiêng đầu theo dõi hần nói: “Bất quá, người theo ta nói này nọ để làm gì?”

Hai tròng mắt La Di Ca lộ ra sự lãnh đạm nói: “Đối với ta mà nói, trên đời này không có gì quan trọng hơn bản thân mình, chỉ có chính mình còn sống thì mọi thứ mới có ý nghĩa, cho dù phía trước xảy ra việc gì, ta nhất định sẽ nghĩ xem bản thân có thể có việc gì hay không, như vậy ta mới có thể đi làm.”

Theo những gì nói phía trên, bọn họ kỳ thực là cùng một loại người.

Hần quay đầu đón lấy ánh mắt Phượng Vu Phi: “Ít nhất ta trước kia là như thế. Nhưng A Đang cùng chúng ta không giống nhau, nàng và chúng ta trái ngược nhau, làm chuyện gì cho tới bây giờ cũng chỉ biết nghĩ đến người khác, lúc đầu có thể người sẽ nghĩ nàng giống đứa ngốc, nhưng mà ta biết đối với ta, A Đang là khát vọng sâu nhất nơi đáy lòng ta, cái việc ta nghĩ không có khả năng làm kia cũng phải làm, nàng có thể... chính là phần thiếu sót trong lòng ta.”

Cho nên hần cùng Phượng Vu Phi mới có thể vô tình bị nàng hấp dẫn.

Bị nhìn thấu tâm tư, Phượng Vu Phi chật vật quay đầu đi.

Làm sát thủ, chuyện đầu tiên Phượng Vu Phi học chính là bảo vệ bản thân, lấy việc của chính mình làm trọng. Hần không phải vừa sinh ra đã là nhất lưu sát thủ, cũng phải trải qua vô số giết chóc cùng thương tích mới đi đến địa vị ngày hôm nay. Ở trong tình cảnh đẫm máu người bình thường khó có thể tưởng tượng, thường xuyên giãy giụa giữa sự sống và cái chết, cho nên mới khiến hần thành ra như vậy, tình tình tùy hứng, bản năng chỉ lo chính mình.

Hần nghĩ đến bản thân thích Văn Ngọc Đang giống như thích một bộ y phục bình thường, chính là quần áo rách thì có thể đổi cái khác, nhưng mà nàng... Thời điểm hần cứu nàng trong thoáng chốc, hần hiểu được một việc, một việc kinh hoàng...

La Di Ca hướng về phía Văn Ngọc Đang nói: “Nay đối với ta mà nói, hết thấy đều không có thay đổi, ta vẫn cảm thấy chính mình mới là quan trọng nhất, chẳng qua ở kia có một người còn trước cả ta mà thôi.”

41. Chương 41: Dựa Theo Kế Hoạch

Văn Ngọc Đang giả vờ ngăn ngại: “Liên hôn? Huynh ấy đã có ta sao có thể...”

“Cho nên mới hỏi xem cô nương muốn làm thế nào.” Tiểu nha đầu đứng phía sau nàng nói.

Văn Ngọc Đang nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Huynh ấy sẽ không đáp ứng thú người khác... Hơn nữa việc này nếu truyền ra ngoài, người khác sẽ nói La Di Ca vì phú quý bỏ vị hôn thê của mình, chẳng phải là hại hần.”

Nàng thật muốn nhìn xem nữ nhân này muốn giở trò gì? Trong lòng nàng mơ hồ đoán được thân phận người tới, nhưng lại cảm thấy không có khả năng cho lắm. Tuy giữa các quốc gia cũng có liên hôn, nhưng sao có thể không lấy hoàng thượng mà lấy thần dân.

Tiểu thư bên trong xe ngựa kia không hề lên tiếng, tiểu nha đầu thanh thanh giọng nói: “Cho dù hiện giờ công tử không đáp ứng, nhưng là cô nương làm sao biết được tương lai công tử sẽ không hối hận? Nam nhi chỉ ở bốn phương, cô nương đem công tử trời ở Long Giao, công tử lại không hề nổi danh, tương lai cô nương có thể khẳng định công tử sẽ không oán cô? Cô nương nếu thật muốn tốt cho La công tử, nên buông tha thanh danh của mình mà thành toàn cho công tử mới đúng.”

Nguyên lai các nàng có chủ ý này! Muốn chính nàng chủ động buông tha cho La Di Ca, La Di Ca có thể toàn thân thoát lui.

Khó trách các nàng tìm tới mình chứ không phải La Di Ca. Lại nghĩ sâu hơn một bước, nếu như... Nếu như mình thật sự bị các nàng thuyết phục, các nàng vô cùng có khả năng sẽ làm cho mình man thiên quá hải, trở thành nữ nhân cam tâm chịu khổ nhục hy sinh vì tình yêu, sau đó La Di Ca lại cho là mình bị vị hôn

thê vút bỏ, đến lúc đó các nàng sẽ thừa cơ mà tiếp cận La Di Ca... Khó trách chính cô ta nói không nên lời, để cho nha đầu nói chuyện, làm một vị tiểu thư khuê các, điều như vậy nàng sao có thể không biết xấu hổ nói ra, rất không biết xấu hổ! (kể thứ nhất trong 36 kế của Binh pháp tôn tử, có nghĩa là giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn)

Lại nói, nếu không phải đã thấy nhiều mảnh khoe của Thất Nương, bản thân mấy ngày nay cũng dần dần hiểu La Di Ca, nói không chừng sẽ vì hấn mà buông tha cho hấn.

Nữ nhân này không đơn giản, không phải Mai Tiêm Tiêm, Mạc Phương Nhi có thể sánh bằng. Người sau cũng chỉ là giở ra một ít khôn ngoan, mà người tâm cơ sâu trừ bỏ Thất Nương, chính mình còn chưa gặp qua nữ nhân như vậy. Nàng hiểu được lợi dụng lòng người.

Văn Ngọc Đang thu hồi tâm tư chế giễu, cẩn thận nói: “Cái này ta cần hảo hảo ngẫm lại... Chính là tiểu thư, cô như thế nào làm cho tôi tin tưởng cô có khả năng vì La Di Ca làm được hết thảy.”

Nàng phải biết được nữ nhân này rốt cuộc là ai? Biết người biết ta mới có thể không bị nàng ta áp chế, ai biết được tương lai nàng ta sẽ ở giữa La Di Ca cùng mình giở trò gì?

Tiểu nha đầu kia kiêu căng nói: “Tiểu thư của ta là công chúa Tây Lũng quốc, sao có thể không làm được.”

Văn Ngọc Đang cười lạnh nói: “Hiện giờ người trong thiên hạ đều biết, các quốc gia đưa tới công chúa để cùng hoàng đế liên hôn, các người tưởng ta không biết có phải hay không?”

Tiểu nha đầu kia nói: “Bắc Tiêm công chúa đã vào cung, bên trong xe là Nam Dương công chúa, nàng là theo tỷ tỷ tổng giá, hôn kỳ qua đi sẽ về nước, cũng không gả cho hoàng đế Long Giao quốc. Cô nương cùng công chúa chúng ta so sánh chính là một trời một vực, La công tử nếu thực cưới công chúa chúng ta..... Ta không cần nhiều lời!”

Văn Ngọc Đang gật đầu: “Ta hiểu được, ta sẽ trở về cẩn thận suy nghĩ.” Nàng tốt nhất không nên cùng họ nhiều lời, Nam Dương nếu đem nàng thành vũ phu chi nữ để đối đãi, nàng liền làm bộ hồ đồ. Cha nàng nói, ở trên chiến trường đối phó địch nhân thì phải làm cho địch nhân không đoán được tình hình của mình, nếu quân địch phán đoán sai, mình mới có thể lợi dụng cơ hội.

Văn Ngọc Đang trở lại Lưu phủ, người đầu tiên muốn tìm chính là Thất Nương.

Thất Nương sau khi nghe xong nói: “Hôm nay muội làm vậy là rất tốt, vị công chúa này ở trong cung xem thấu nhân tâm, quả nhiên không phải người tốt để sống chung, cũng may nàng tin vào ấn tượng ban đầu, nghe qua thanh danh bao cỏ mỹ nhân của muội, cho nên thực nghĩ muội là một bao cỏ mỹ nhân, đây đối với muội mà nói là chuyện tốt.”

Nàng dừng một chút, suy tư nói: “Muội cùng ta ở chung bấy lâu, dù sao cũng hiểu được phần lớn tâm tình của nàng, nàng tất nhiên sẽ ở trước mặt người đời làm một công chúa hiền lương thực đức hoàn mỹ, còn muội để cho người khác ấn tượng quá mức cường thế, như vậy muội sẽ chịu thiệt, cho nên muội nhất định phải nhớ kỹ, ở bên ngoài muội nếu cùng nàng xảy ra xung đột, nhất định không được liều lĩnh, nếu không nhìn qua muội mạnh nàng yếu, người khác nhất định sẽ cho rằng muội khi dễ nàng.”

Văn Ngọc Đang gật đầu: “Thất Nương, cũng may tỷ không phải nàng, nếu không muội nhất định phải thua.”

Thất Nương cười nói: “Nhất định phải thua? Xem ra muội đã lựa chọn, như vậy muội nhận định La Di Ca, có phải hay không?”

Văn Ngọc Đang chưa từng nghĩ tới điều này, chính là có người cùng nàng tranh La Di Ca, tiềm thức của nàng làm nàng lựa chọn.

Nàng nói: “Ai nói, chẳng qua là nữ nhân này âm hiểm như vậy, tương lai La Di Ca cưới nàng, cũng không phải là còn phải đề phòng nàng sao? Như vậy mệt lắm a!”

Thất nương liếc xéo nàng một cái nói: “Muội là mắng nàng hay là mắng ta? Hơn nữa, ngay cả nữ nhân xấu vì bản thân âu yếm nam nhân cũng có thời điểm thật tình, La Di Ca sao lại cần phòng nàng đây?”

Văn Ngọc Đang cười nói: “Tỷ cùng nàng bất đồng, tỷ sẽ không cần một nam nhân không thật tình với mình, hơn nữa trước đây Tây Lũng quốc các nàng cũng nổi loạn không ngớt, lúc này đưa công chúa tới hòa thân còn không phải để có được Độc Vũ Luận, sớm ngày chấm dứt nội chiến, Nam Dương muốn cùng La Di Ca thành thân cũng không ngoài như thế, làm sao có thể đối La Di Ca thiệt tình, cũng chỉ vì lợi dụng năng lực của hắn mà thôi, muội nhớ rõ La Di Ca năm đó tham dự chính sự là rất được hoàng thượng tán dương, có thể thấy được huynh ấy thật sự là nhân tài hiếm có.”

Thất Nương thở dài: “Khen hắn khen thành như vậy, còn không thừa nhận thích hắn, quả nhiên là con gái lớn không thể giữ trong nhà oa.....” Nói còn chưa nói hết, Văn Ngọc Đang liền đánh tới, hai người cười đùa thành một khối, tiểu Đông Qua bên cạnh nhìn thấy nghĩ các nàng đang đùa cũng bạch bạch bạch chạy lại cùng các nàng cuốn lại một khối.

Thất Nương vừa cười vừa nghĩ, A Đang nếu đã xác định tâm ý, như vậy mình nên giúp muội ấy, vừa lúc mượn cái gì Nam Dương công chúa thúc đẩy họ một phen, tránh cho tương lai không cẩn thận La Di Ca bị người khác chiếm mất, A Đang nhà nàng liền mệt.

Nghĩ đến đây Thất Nương nói: “Muội cũng biết Nam Dương không giống như Mai Tiêm Tiêm, vạn nhất nàng lợi dụng thân phận của mình, ở giữa giữ trò gì hay làm cho người ta hiểu lầm, nàng là công chúa, lúc đó La Di Ca không thể không thú nàng, vậy muội hối hận cũng không kịp, cho nên muội nên giám sát chặt chẽ La Di Ca, đừng để cho La Di Ca bị người khác lôi kéo.”

La Di Ca nên cảm ơn nàng, nàng nói như vậy, A Đang kia còn không theo bên người hắn mới là lạ.

Quả nhiên Văn Ngọc Đang lộ ra cảnh giác: “Nam Dương kia âm hiểm như vậy, thật đúng là không thể nói trước được sẽ làm ra chuyện xấu hổ gì, ân, muội phải cẩn thận đề phòng La Di Ca bị nàng ngầm hại.”

Lúc này La Di Ca đã nhận được ba tấm thiệp mời, nhưng cái hắn muốn chỉ là thiệp mời của Đông Li Quốc. Ngày hẹn gặp liền định là giữa trưa ngày kia, hắn kêu Trương Vô Ba thông tri Kim Bất Hoan, sau chờ trò hay lên sân khấu. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là mình không thể đi loạn vào, cho nên hắn nghĩ muốn đặc biệt hẹn một người, Long thành Bồ Y tiên sinh Lí Tân Liên.

Lí Tân Liên nghe nói là hoàng thân hậu tộc, nhưng vì hắn với con đường làm quan vô ý cũng không nguyện cùng hoàng thân quốc thích lui tới, chỉ yêu cầu kì thi họa, cho nên được người xưng là Bồ Y tiên sinh. Hắn hơn hai mươi năm trước đã tài danh lan xa, mặc dù không có tham gia thi cử, nhưng dựa vào thanh danh của hắn người thế tục không thể sánh bằng, tài danh của hắn ngược lại còn vang xa hơn song ngọc của Long Giao Quốc — lãnh ngọc công tử Hạ Lan Thuyền và ôn ngọc công tử La Di Ca.

La Di Ca cùng hắn kết giao cũng không luận chính sự, cũng không phải mượn tên tuổi hắn phân long phụ phượng, cho nên hắn có chút thưởng thức. (thấy người sang bắt quàng làm họ)

Giữa trưa ngày hôm đó La Di Ca tới từ lâu đã hẹn từ trước, hắn ở bên trong đại sảnh cố ý trước mặt mọi người hỏi tiểu nhị Bồ Y tiên sinh tới chưa, không nhận được câu trả lời thuyết phục liền tự mình đi vào nhà gian chờ.

Lên lầu, hắn thừa lúc không người chú ý liền vào nhà gian ngay bên cạnh nhà gian của hắn. Sứ giả Đông Li Quốc thấy hắn mừng rỡ, a dua nịnh hót, lời hay nói hết, ý tứ chính là muốn La Di Ca mượn cơ hội này giúp Đông Li Quốc, mặt khác cũng không có gì, chỉ cần hắn có thể ở trước mặt mọi người khen ngợi công chúa bọn họ vài câu là được, xong việc liền đưa lên một phần hậu lễ.

La Di Ca không đáp ứng cũng không cự tuyệt, chỉ lấy lý do quan trường ứng phó, nói một lát nữa mới trả lời sứ giả Đông Li Quốc, hắn hẹn Bồ Y tiên sinh trước, cho nên kêu bọn họ trước chờ, bản thân đi xã giao với Bồ Y tiên sinh, để hắn nghĩ kĩ rồi sẽ cho bọn họ một câu trả lời thuyết phục.

Lúc này Kim Bất Hoan cùng bọn Tạ Đình đang ở đại sảnh uống rượu.

“Phanh –” một tiếng tiếng đập cửa, vài người xông vào vây quanh đám người Tạ Đình.

Mạc lão Tam hung hăng trừng mắt Tạ Đình nói: “Cái tên tiểu tử không có mắt kia đâu? Lão tử hôm nay phải hảo hảo giáo huấn hắn một chút?”

Tạ Đình mắt trợn trắng nói: “Buồn cười, người muốn tìm người liên quan gì đến ta? Ta cũng không phải vú em của người, còn muốn mỗi ngày đều giúp người theo dõi người.”

Mọi người cười vang, Mạc lão Tam chịu không được hấn gây xích mích, hai ba lần liền nổi trận lôi đình: “Nếu không phải người của người, hấn dám nói Nhạn Sơn Môn ta bị Ứng Triển Phái..” Hấn dừng lại.

Kim Bất Hoan cố ý nói: “Ta quản người nói cái quái gì? Nơi này là bên trong Long Giao Quốc, Đông Li Quốc người tới nơi này cũng phải nói chữ lý, mặc kệ người là đã đánh mất người hay là muốn tìm người, cũng không thể mặc kệ phải trái đúng sai tìm chúng ta thất lễ.”

Trong đại sảnh không ít người nghe xong lời này đều nhìn sang, trong đó còn có người đứng dậy cao thấp đánh giá đám người Mạc lão tam, sáng quắc mà nói: “Người Đông Li Quốc cũng dám đến Long Giao Quốc hô to gọi nhỏ, như thế nào? Coi thường Long Giao Quốc chúng ta không có người sao?”

Mạc lão Tam nhớ tới lời đại ca nhà mình giao phó, nhẩn nhẩn phần nộ nói: “Lão Tử tại đây ăn cơm cũng không được sao? Không biết có luật nào nói người Đông Li Quốc không thể vào tử lâu Long Giao Quốc?” Hấn tìm một cái bàn dừng chân, khách nhân ở bàn kia từ lúc bọn họ tiến vào đã không dám ngẩng đầu, vừa thấy chính là loại sợ phiền phức, thấy hấn đứng trước bàn mình đâu còn dám giả ngốc, vội tính tiền đem bàn nhường cho bọn hấn.

Kim Bất Hoan mừng thầm, lời này chính là hấn trước mặt mọi người nói, cũng không ai ép hấn. Vừa lúc nhìn thấy thân ảnh Trương Vô Ba ở cầu thang chợt lóe, biết sự tình thành hơn phân nửa.

La Di Ca cùng Lý Tân Liên tán gẫu thật sự ăn ý, chẳng mấy mà cơm nước xong, hấn hướng Trương Vô Ba đánh mắt ra hiệu, Trương Vô Ba xoay người đi tới nhà gian của sứ giả Đông Li Quốc.

Biết được La Di Ca nhận hậu lễ, sứ giả Đông Li Quốc ngầm hiểu, cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị rời đi.

42. Chương 42: Bà Mỗi

“Di Ca thật sự muốn thú tiểu thư Văn gia?” Lý Tân Liên nâng chung trà lên nhẹ nhàng thổi.

La Di Ca cười cười: “Lý tiên sinh đã nghe nói? Không sai, tâm nguyện duy nhất của La Di Ca hiện nay là sớm ngày rước tiểu thư Văn gia về nhà.”

Lý Tân Liên uống một ngụm trà nói: “Lúc trước Văn tiểu thư thề phải gả cho người, cũng không thấy người có nửa điểm phản ứng, sao giờ lại thế này?”

La Di Ca vuốt nhẹ chén nói: “Tô Văn luôn muốn tại hạ trở thành lợi thế, tâm tính A Đang lại đơn thuần, nếu như hai nhà chúng tôi kết thông gia, Tô Văn chắc chắn muốn lợi dụng quan hệ, thế lực của Văn gia, chắc chắn có một ngày sẽ liên lụy đến nàng, ta không muốn nàng có thương tổn dù chỉ một chút.”

Lý Tân Liên lộ ra ý tán thưởng: “Người khác đều nói La Di Ca tâm cao khí ngạo, kỳ thật La Di Ca chính là tâm tình chỉ hướng đến một người, không như người thế tục mượn phong lưu tạo nên danh tiếng.”

Lý Tân Liên hiện giờ sắp bốn mươi tuổi, tướng mạo thanh nhã, thê tử lại mất sớm, mãi đến hai năm trước mới tái hôn, thú một thê tử mới. Nghe nói tình cảm của hấn cùng nương tử vô cùng tốt, bởi vậy mới suy nghĩ như thế, lời này đối với La Di Ca là cực kỳ tán thưởng.

La Di Ca thấy biểu tình của hấn trong lòng vừa động, đối với Lý Tân Liên cười khổ: “Mặc dù Di Ca cùng Văn gia tiểu thư đã có hôn thê, nhưng chưa được cha mẹ chấp nhận, mà bà mỗi cũng chỉ là người hàng xóm nhiệt tình trong thôn trang nơi tại hạ ẩn cư, chỉ sợ tới lúc người ngoài biết được, lại bị chê trách, tại hạ không sợ miệng người đời, chỉ là không muốn nàng oan ức.”

Lý Tân Liên trầm ngâm nói: “Đã như vậy, nếu không chê, Tân Liên nguyện ý làm mai, cấp Di Ca một sợi tơ hồng.”

Có một cái “đại bài môi nhân” như Lý Tân Liên làm chỗ dựa, hôn sự của hấn cùng A Đang thật đúng là ổn thỏa không ít. La Di Ca đứng dậy thận trọng hướng Lý Tân Liên khom người rất cực nói: “Đại ân đại đức của Lý tiên sinh, Di Ca không cách nào báo đáp...” (người làm mai có danh tiếng lớn)

Lý Tân Liên ngăn hấn lại rồi nói: “Lại nói đến chuyết kinh cùng Văn gia tiểu thư cũng coi như có chút quan hệ sâu sa, nàng cũng có thể coi như bà mối gián tiếp của ta cùng chuyết kinh, Tân Liên coi như đáp trả Văn gia tiểu thư một mối duyên đi, không có khả năng nhận lễ lớn như vậy đâu.”

Bạn thân khuê phòng của Văn Ngọc Đang ở Long Thành ít một cách đáng thương, La Di Ca cân nhắc như thế nào cũng đoán không ra nương tử của Lý Tân Liên là vị nào, nhưng Lý Tân Liên không nói nhiều nên hấn cũng không tiện hỏi nhiều, như vậy tạ ơn xong, hai người chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

Kim Bất Hoan thấy đoàn người xuống lầu có Trương Vô Ba đi ở cuối cùng, Trương Vô Ba dùng tay ra hiệu cho Kim Bất Hoan biết người tới đúng là sứ giả của Đông Ly quốc.

Bàn của mấy người Kim Bất Hoan ở cửa bên cạnh, lúc sứ giả Đông Ly quốc kia đi tới, bọn họ đang quật khởi mà uống, Kim Bất Hoan mang theo bầu rượu lớn tiếng mời rượu, lúc hấn nói chuyện, cả người không chú ý cánh tay vung rất cao, không cẩn thận đem rượu bắn tới trên người sứ giả Đông Ly quốc đoan trang kia, thị vệ phía sau sứ giả Đông Ly quát: “Người cẩn thận một chút.”

Vừa vặn lúc này La Di Ca cùng Lý Tân Liên đang từ trên lầu đi xuống.

Mạc lão tam cười lạnh một bên nói: “Đây là địa bàn của người ta, nói chuyện cũng phải lớn tiếng hơn người khác, còn cần cẩn thận gì chứ?”

Kim Bất Hoan lại xoa người bồi tội: “Xin lỗi, là ta không cẩn thận, ta mời các vị một chén xem như bồi tội có được không?” Hấn nói chuyện sảng khoái, sứ giả Đông Ly quốc cũng không muốn nhiều chuyện, vội vàng ra ngoài.

Một đám người ngồi bàn trong góc phòng, một người nói: “Người cùng hấn bồi tội làm chi? Bọn hấn rõ ràng là liên hợp nhau, cố ý bắt bẻ người?”

Kim Bất Hoan thất thanh nói: “Cái gì?”

Người nọ nói: “Người vừa rồi là sứ thần Đông Ly quốc, khi hấn vào thành ta tận mắt nhìn thấy, không có chuyện nhận sai người đâu, bọn họ là người cùng một nước, nếu không phải cố ý thì sao lại làm bộ như không quen biết?”

Lời này kỳ thật có phần gượng ép, chẳng lẽ cứ người cùng một nước thì phải quen biết nhau sao? Chỉ là mọi người bị người kia dẫn dụ, có tâm lý tiên nhập vi chủ, đã có bảy tám phần tin theo lời hấn rồi. (ý là đã bị ảnh hưởng bởi ấn tượng ban đầu)

Lý Tân Liên cùng La Di Ca cũng không nhiều chuyện, sau khi ra tữu lâu Lý Tân Liên nhú mày nói: “Long Thành hiện nay thật làm người ta lo lắng, người các quốc gia đều đối với Long Giao quốc ta lòng dạ khó lường, xem bộ dáng này thì gian tế lẫn vào trong thành nhiều vô số, ngàn vạn lần không nên ồn ào huyền não mới tốt.”

Ngay cả Lý Tân Liên cũng có cái nhìn này, như vậy những người khác chỉ sợ cũng có chung cách nhìn, La Di Ca nhìn bầu trời vạn dặm không mây nói: “Đương kim hoàng thượng anh minh, người nhất định có thể đem việc này biến nguy thành an.”

Hai người cứ như vậy chia tay.

Quả nhiên không quá ba ngày, Định Lương Hầu liền xảy ra chuyện. Nói là con người hấn ý vào Hoàng uy khi nam bá nữ ức hiếp dân chúng, gây án mạng sau đó bị người cáo lên kim điện, Hoàng Thượng giận dữ hạ lệnh nghiêm xét. Nhưng mà người ta đều biết nói như vậy chẳng qua là lấy cớ mà thôi, chuyện dơ bẩn hấn làm ai mà chẳng biết, còn cần chờ đến bây giờ tra xét? Đây là Hoàng Thượng giết gà dọa khỉ, xem còn ai có gan cùng nước khác cấu kết. Hoàng Thượng ở trên kim điện vừa thông tỏ liên quát to làm cho thần tử trong triều cảm như hén, ngay cả một hai người cùng Định Lương Hầu có giao tình cũng không dám tiến lên cầu tình, mặc cho Hoàng Thượng đem Hầu vị của Định Lương Hầu tước đi, người cũng bị giam cầm.

Mà người Nhận Sơn môn bị người ta coi như gian tế, không thể ở lại Hầu phủ, bên ngoài cũng không có khách điểm có khả năng cho bọn họ chỗ trọ, phải đi về lại không cam lòng, đành bất chấp bỏ ra một số tiền lớn mua một toà nhà lớn làm chỗ dừng chân. Phải biết rằng giờ đang là thời kỳ rối ren, bọn họ bỏ một

đồng tiền lớn ra mua, nếu hội đấu giá chấm dứt, Long Thành bỏ lệnh cấm, phòng ốc này có thể bán được nửa giá đã là không tồi.

Trong phòng Lão Ký một mảnh cười đùa âm ỉ.

“Phòng kia đủ làm cho bọn họ đau lòng một trận, chúng ta trái lại lời to, việc mua bán qua tay này vậy mà lại thành, đủ cho chúng ta ở Long Thành ăn uống, này, đây là phần của người.”

Lão Ký cực lý khoan khoái, thương thế của hắn cũng không phải quá nặng, giờ cũng có thể nơi nơi hành tẩu. Hắn không chịu thu bạc nói: “Ta không có xuất lực không ngờ các vị cho ta góp phần, bạc này các vị chia đi.”

Trương Vô Ba là vui vẻ nhất, hắn chỉ theo La Di Ca có mấy ngày, thuận tiện ra tay mà cũng nhiều bạc như vậy, đắc ý nói: “Đây là mọi người bàn bạc, Nhận Sơn môn đã thương người chẳng lẽ còn không bồi thường tiền y được sao? Người thu đi. Vốn là của người.”

Kim Bất Hoan nói: “Người ở Long Thành vốn cũng cần bạc, còn chối từ làm chi, chẳng nhẽ không xem chúng ta là bằng hữu sao?”

Lại nghĩ đến một chuyện nói với lão Ký: “Nghe nói thành Bắc luận võ, tỷ lệ bồi thường cực cao, chúng ta có tiền nhàn rồi như vậy không bằng cùng nhau đi đánh cược vận may?”

La Di Ca khuyên nhủ: “Ta thấy không ổn, nghe nói thành Bắc giờ luận võ càng nháo càng lớn, không chỉ là một ít môn phái nhỏ, ngay cả môn phái lớn có danh vọng cũng tham gia, ta nghĩ sao cũng thấy không thỏa đáng, chúng ta cũng không phải là thiếu bạc, không nên dính dáng đến sóng gió như vậy.”

Đã biết thủ đoạn của La Di Ca, mọi người đối với hắn có chút tin phục, những người khác cũng liền buông tay. Chỉ có tiểu tử Trương Vô Ba này, trong tay có tiền liền tác quái, nghe được tiền thắng cực cao cả người liền mê muội, ra phía sau nhà lão Ký liền hướng nhà cái ở thành Bắc mà đi.

Sau ngày Văn Ngọc Đang gặp qua Nam Dương công chúa ấy, nàng liền có tâm nhân hơn, phàm là La Di Ca xuất môn, nàng đều phải hỏi một tiếng, biết được đã gỡ bỏ quan hệ cùng Tây Lũng Quốc, nàng mới yên tâm. Trừ bỏ cho rằng bản thân có thể sắp xếp bên ngoài, trong lòng nàng kỳ thật còn có vài phần xấu hổ, cho nên chuyện về Nam Dương công chúa nàng cũng không nói với La Di Ca.

Nam Dương đợi không được tin tức của nàng, còn có thể có âm mưu khác, chính mình chỉ cần một mục chăm chú vào vật hi sinh là La Di Ca.

Chẳng qua nàng thật sự xem thường bản lĩnh của Nam Dương, mới qua bốn năm ngày, ở Long Thành đã truyền ra tin tức Nam Dương có ý định kén rể.

“Lần này vào cung còn có muội muội của Bắc Tiêm công chúa – Nam Dương công chúa, nghe nói nàng thần phục Long Thành chúng ta nhân tài xuất hiện lớp lớp, có ý muốn kén rể ở Long Thành, hơn nữa bất luận đối phương là hoàng tộc hay bình dân, chỉ cần có tài đều có thể.” Bên ngoài sôi nổi nghị luận.

Thất Nương buông Tiểu Đông Qua, cười lạnh nói: “Chẳng qua là lừa gạt dân chúng bình dân thôi, nếu không có hoàng đế Tây Lũng cho phép, một công chúa như nàng dám tự mình gả cho một bình dân sao?”

Văn Ngọc Đang buồn bực nói: “Nàng chỉ cần đem tin tức truyền tới ta là được rồi, có đồng ý hay không lại là một chuyện khác, muội thấy nàng là không đợi được hồi âm của muội, muốn cảnh cáo muội đây mà.”

Thất Nương nói: “Muội nếu lại không hồi âm, nàng chắc chắn sẽ bắt đầu tìm cách kết giao với La Di Ca, không bằng chúng ta chủ động một chút, nàng không phải nói là muốn gả cho người bình thường sao? Như vậy chúng ta mời thiếu gia, tiểu thư thế gia vọng tộc đến nhà mở một liên nhân trà hoa hội là được.”

Văn Ngọc Đang ngơ ngẩn: “Liên nhân trà hoa hội?”

“Chính là ví von, ý tứ của tỷ là chúng ta mượn cái danh ngắm hoa, làm một hội ngắm hoa, mời các thiếu gia tiểu thư đến. Cũng mời Nam Dương đến.” Thì phải biến thành hội liên hôn.

“Nhưng mà những người đó chắc gì đã đến.” Văn Ngọc Đang cùng các thiếu gia tiểu thư trong thành vốn không có lui tới, người ta chưa chắc đã đến.

Thất Nương cười đến là giảo hoạt: “Nhưng mà Nam Dương nhất định sẽ đến, nàng muốn gặp muội cùng La Di Ca thì nhất định sẽ đến, các nhà biết tin tức này chắc chắn đem thiếu gia nhà mình đuổi tới nơi này, thiếu gia các nhà đã tới, các thiên kim tiểu thư kia tất nhiên cũng sẽ tới, đến lúc đó chúng ta liền nhìn xem Nam Dương công chúa của chúng ta có phải hay không thật sự phải gả cho người bình thường trong Long Thành.”

Văn Ngọc Đang suy tư một hồi, hiểu được nói: “Ý của tỷ là đến lúc đó chúng ta nghĩ cách bức nàng chính miệng nói ra chuyện chiêu tế, như vậy lời đồn tự sẽ sụp đổ?”

“Rất khó nói, nếu không phải chúng ta sớm biết nội tình của nàng, từ lời đồn bên ngoài mà xem, đều nói nàng là vị công chúa ôn nhu khiêm tốn, nhưng chủ nào tố nấy, muội nói nha đầu của nàng cá tính cao ngạo, có thể thấy được nàng nhất định là một người cao ngạo, lấy hình tượng chính mình khổ tâm gây dựng của nàng mà nói, đã đủ thấy nàng làm việc cực kỳ cẩn thận, cho nên mới có thể đem cá tính chân thật của nàng che giấu cẩn thận, lấy trí tuệ của nàng mà xét, chúng ta chưa chắc có thể khiến nàng tự mình thừa nhận, chẳng qua chúng ta cũng nên thử một chút không phải sao?”

Nói làm liền làm, tỷ muội hai người cho người viết thiệp mời đưa cho các nhà, định ngày sau thưởng hoa.

Lúc các nàng đang vui vẻ, Trương Vô Ba lại mới từ nhà cái ở thành Bắc trốn được một cái mạng, cũng cho mấy người La Di Ca một tin tức kinh thiên.

43. Chương 43: Âm Mưu

Văn Ngọc Đang cùng Thất Nương nghe thấy nhanh chóng đuổi tới phòng La Di Ca, Văn Ngọc Hồ so với các nàng tới trước một bước.

Trương Vô Ba sắc mặt thắm đậm một thân toàn máu cầm lấy cái chén, hắn vốn là tiểu nhân ánh mắt chỉ híp như sợi chỉ, giờ so với ngày thường trợn trừng, cũng không biết nguyên nhân gì khiến hắn kinh hãi quá độ như vậy.

“Tôi lúc ấy thực đã cho rằng mình không về được.” Trương Vô Ba thở hổn hển đem chỗ nước còn lại một mạch uống sạch.

Văn Ngọc Đang ân cần hỏi: “Người bị thương? Chuyện gì xảy ra?”

“Vài vết thương nhỏ, phần lớn là máu của người khác,” hắn sau khi bình ổn tinh thần, tiếp tục tự thuật sự tình trải qua, “Tôi cá hai ván thắng được ít tiền, nghĩ thừa lúc vận may kiếm thật nhiều tiền, liền lại đi đặt cược, thời điểm đặt cược tôi thấy một người, cảm thấy quen mắt liền nhìn nhiều hơn một chút, nhất thời nhớ không ra cũng không nhớ nữa, liền đi ra đài xem đấu tiếp.”

Hắn vận khí thật đúng là không tồi tiếp theo lại thắng tiếp hai ván, còn tính toán hôm nay phải cá đến khi hết luận võ, tự nhiên lại đau bụng, chờ hắn từ nhà vệ sinh đi ra, ngay cả người xem thi đấu cũng chỉ còn vài người. Hắn hôm nay thu hoạch tương đối nhiều cũng cảm thấy mỹ mãn, đang chuẩn bị trở về, xa xa lại nhìn thấy người thiếu niên lúc nãy, lúc này hắn mới nhớ ra người nọ là ai — là người ở vòng sơ loại liền tiếp thắng ba trận, thiếu niên Thất Tinh phái Lâm Thiên Thông, lúc này đang cùng sư phụ hắn Mao Nhân Nghĩa đứng ở một chỗ nói chuyện.

Hắn vốn định tiến lên chào hỏi, lại nhìn thấy Lâm Thiên Thông đột nhiên ra tay, một đao đâm vào bụng sư phụ Mao Nhân Nghĩa. Chuyện đột ngột xảy ra khiến Trương Vô Ba khó tránh khỏi chấn kinh kêu lên sợ hãi, cũng coi như hắn phản ứng mau, biết sự tình nguy rồi, lập tức liền xông vào giữa bụi cây bên cạnh, nào biết trong đó xen lẫn bụi cỏ gai, nhưng hắn nghe được có tiếng vang nhỏ phía sau, biết Lâm Thiên Thông đuổi theo, cắn chặt răng chịu đựng không nhả gai ra. Lúc này sắc trời mờ tối hơn nửa y phục của hắn màu xám đen, cho nên cũng không làm cho Lâm Thiên Thông phát hiện, Lâm Thiên Thông xuôi theo con đường phía trước đuổi theo.

Lâm Thiên Thông đi rồi hắn cũng không dám đi ra, sợ hắn lại trở về, quả nhiên không bao lâu lại nghe thấy không ít tiếng bước chân còn có thanh âm của Lâm Thiên Thông: “..... Người nhất định còn chưa ra khỏi trang, các người cẩn thận tìm, thấy người nào khả nghi đều giết chết.”

Trương Vô Ba từ lùm cây thấy được, Lâm Thiên Thông đi rồi bọn họ đem thi thể Mao Nhân Nghĩa kéo vào căn phòng không xa bên cạnh, một bên thu xếp hiện trường, một bên phân ra nhân thủ điều tra thôn trang. Hắn âm thầm kêu khổ, chỉ có cố nén đau đớn cùng sợ hãi tiếp tục nằm xấp. Thẳng đến khi những người khác đi rồi, hắn đành phải bất chấp chui vào buồng để thi thể Mao Nhân Nghĩa.

“Tôi thấy nơi nơi đều là đuốc, bọn họ sớm hay muộn cũng phát hiện ra tôi, tôi nghĩ có thể trốn được lúc nào hay lúc ấy, cho nên liền lần mò tiến vào gian phòng bọn họ ném Mao Nhân Nghĩa, ai ngờ.....” Thanh âm của hắn run rẩy không thể tự mình đè xuống.

Hắn vừa bước vào đã bị trượt chân, cả phòng tràn ngập mùi máu tươi, đưa tay sờ trong phòng nhưng lại không chỉ có một khối thi thể của Mao Nhân Nghĩa, thiếu chút nữa đem hắn dọa hôn mê. Khó trách những người đó không lập tức đem thi thể Mao Nhân Nghĩa chở đi, nhiều xác chết như vậy không có xe ngựa quả thật khó mà vận chuyển ra ngoài.

Quay mặt về phía phòng toàn người chết, hắn gần bị hù chết, muốn ra ngoài lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng người, vì mạng sống hắn đành phải đè ép trái tim, tiến vào đóng xác giả làm người chết. Lại một cái thi thể bị ném vào, hắn nghe được ngoài cửa sổ một người thấp giọng nói: “Hôm nay sứ thần Đông Li Quốc cũng tới rồi, tính đến giờ đã có sứ thần 5 quốc gia cần cầu, xem tình hình đại sự của chủ tử nhất định thành.”

Thanh âm Lâm Thiên Thông: “Chỉ cần bọn họ hưởng qua lợi lộc, không sợ bọn họ không cần cầu, bất quá ngày đầu giá hội còn nửa tháng, sứ thần tiểu quốc không cần quan tâm, nghĩ cách lại lôi kéo sứ thần đại quốc đến.”

“Đã biết, bất quá, người hôm nay giết sư phụ người, không sợ sư huynh đệ của người sinh nghi sao?”

“Hừ, một tên tự cho là có quan hệ, sư phụ? Công phu sài như hắn cũng xứng làm sư phụ ta? Nếu hắn an phận thủ thường làm ‘sư phụ’ ta, vậy coi như xong, nhưng là hắn đã nổi lên lòng nghi ngờ đương nhiên không lưu được, đồ đệ của hắn ta sẽ có cách trấn an, đúng rồi, Hình Phẩm hôm nay liền tiếp thẳng hai ván tinh thần cực tốt, ngày mai cho hắn thắng thêm một trận, sau đó người biết làm như thế nào?”

“Ấn..... Hôm nay trong trang còn có người ngoài, để tránh việc ngoài ý muốn các người đêm nay đem thi thể chuyển ra ngoài chôn, phải cẩn thận đừng để người khác nghi ngờ.” Bọn họ đi xa dần, rất xa nghe được thanh âm người đầu tiên phân phó những người khác.

“Lâm Thiên Thông bọn họ đi rồi, lập tức có người giả dạng xe chở heo chuyển chúng tôi ra ngoài, tôi ở giữa đường lợi dụng lúc họ không chú ý, nhảy khỏi xe chạy thoát, tôi càng nghĩ càng thấy không thích hợp, cho nên trước hết đến đến nơi này của mọi người.” Trương Vô Ba rất nhanh nói xong. Hắn nhận thấy được việc này không tầm thường, liên lụy tới sứ thần các quốc gia, nói thế nào cũng là đại sự.

Văn Ngọc Đang cũng ngửi được mùi vị âm mưu: “Dụ dỗ sứ thần các nước đi cá cược, nghe thôi đã thấy không phải chuyện tốt!”

“Người nói nhóm sứ thần ở Long thành nếu gặp chuyện không may... Như vậy xui xẻo nhất là ai?” Thất Nương nhướng mày nói.

Cái đó còn cần nói, đến lúc đó sứt đầu mẻ trán đương nhiên là Long Giao bọn hắn. Sứ thần gặp chuyện không may các quốc gia như thế nào bỏ qua, bất luận là Long Giao có liên quan hay không. Đều có thể mượn cơ hội hành động, nếu các quốc gia liên thủ, Long Giao Quốc sao có thể chống đỡ? Chuẩn bị không tốt đến lúc đó chính là khuynh thành chi họa. (đại ý là đại họa diệt quốc)

“Có người muốn lợi dụng sứ thần các quốc gia để đối phó Long Giao chúng ta?” Trương Vô Ba hắn cuối cùng cũng hiểu được mình cảm thấy không thích hợp ở chỗ nào. Hắn kích động đích đứng lên..... Nói cách khác hắn trong lúc vô ý phát hiện một đại âm mưu kinh thiên.

Văn Ngọc Hồ vụt đứng lên rồi lại ngồi xuống, mày thất lại: “..... Chúng ta không có chứng cứ, chỉ bằng lời nói của Trương huynh đệ..... sẽ không ai tin, nhưng là việc này càng kéo dài càng chậm trễ. Long Giao chúng ta lại càng nguy hiểm.

“Việc này tôi sẽ xử lý, Văn huynh trước không cần nhúng tay, ” La Di Ca đứng dậy, việc này chỉ có giao cho Ưng Thiên, “Việc này ai cũng không thể truyền ra, còn có, hôm nay chuyện sông bạc không tìm được

người, nhất định sẽ tăng mạnh đề phòng, không có chuẩn bị tốt, ai cũng không được đến sông bạc dò hỏi, để tránh đánh rắn động cỏ.” Một câu cuối cùng là nhằm vào Văn Ngọc Đăng.

La Di Ca sợ Trương Vô Ba làm rò rỉ tin tức, đem Trương Vô Ba để lại Lưu phủ dưỡng thương. Ngày thứ hai liền vội vàng đi gặp Ứng Thiên. Hắn cùng với Ứng Thiên đều có một bộ thủ pháp liên lạc đặc biệt, không lo bị người phát hiện.

Việc này không phải là nhỏ, Ứng Thiên lập tức quyết định tiến cung diện kiến hoàng thượng.

Văn Ngọc Đăng cũng nóng lòng việc này, Thất Nương không nhanh không chậm lôi kéo nàng ngồi xuống: “Muội còn không tin tưởng La Di Ca sao? Việc này để cho bọn họ nam nhân đi xử lý đi, chúng ta có chuyện của chúng ta!”

Nam Dương hồi thư, đáp ứng ngày mai đến Lưu phủ thưởng hoa. Các nàng còn có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị, miễn cho đến lúc đó thất lễ, không công làm cho người ta chê cười.

Buổi chiều Ứng Thiên trở về gặp La Di Ca, sắc mặt trịnh trọng: “Việc này rất khó giải quyết, ta phái người âm thầm tra xét, chuyện sông bạc chẳng những liên quan đến thế gia đệ tử mà còn có quan viên trong triều tham dự, người mở sông bạc nhất định đã sớm tính kế, tra ra thật liên lụy rất rộng rất khó thu thập, ý tứ vị kia, là cho công tử âm thầm đi làm, đây là hỏ phù quân phòng thành, nếu như cần thiết công tử có thể điều động.”

La Di Ca nhướng mày, hắn thật là không muốn tham dự loại sự tình này: “Ta còn có việc muốn làm, việc này hay là tìm một người khác thích hợp hơn.”

Ứng Thiên lắc đầu: “Vấn đề là công tử căn bản không biết người nào tham dự trong đó, vạn nhất giao cho người khác để lộ tin tức, vậy càng phiền toái.”

La Di Ca chối từ không được, đành phải nhận, Ứng Thiên nói: “Nghe nói công tử cùng Văn Ngọc Hổ ở chung một chỗ, người này cùng quân lính có mối quan hệ rất mật thiết, không ngại để hắn giúp công tử có thể làm ít công to.” Trước khi Văn gia gặp chuyện không may, phụ tử Văn Ngọc Hổ là tướng lĩnh Hắc Giao quân.

La Di Ca trong lòng suy tính, âm thầm cảnh giác. Ứng Thiên nói như vậy, tự nhiên là bởi vì vị trên kia cho là như thế.

Sau khi hai người chia tay, La Di Ca lập tức tìm Văn Ngọc Hổ đem việc này nói thẳng ra. Văn Ngọc Hổ quyết định thật nhanh nói: “Trước mặt kẻ hèn thấy, chính sự quan trọng hơn, chúng ta trước tiên cần điều tra rõ rốt cuộc có những sứ thần nào tham gia vào bàn cờ này.”

La Di Ca nói: “Cái này không khó, bọn họ có hơn phân nửa người âm thầm cùng tôi lui tới, tôi nghĩ cách dò xét ý tứ bọn họ, nhìn xem có thể từ chỗ từ chỗ bọn họ tra ra một chút manh mối hay không.”

“Mặt khác ta xem hay là phái người lặn vào sông bạc, hơn nữa tốt nhất tìm lão ký Kim Bất Hoan, người giang hồ như vậy mới không khiến người hoài nghi.” Văn Ngọc Hổ nói.

“Cái này ta không cho rằng như vậy, nghe cách nói Trương Vô Ba, Mao Nhân Nghĩa nổi lên lòng nghi ngờ mới có thể rước lấy sát khí, có thể thấy được bọn họ đối với người trong giang hồ cũng rất có cảnh giác, nghe nói sông bạc nơi đó còn muốn tuyển một vài hạ nhân, ta coi không bằng tìm người thường trà trộn vào sẽ dễ dàng hơn.” La Di Ca ý kiến trái ngược.

“Người thường can đảm không so được với người trong giang hồ, vạn nhất gặp chuyện kinh hoàng trái lại dễ dàng làm hỏng việc.” Văn Ngọc Hổ không cho là đúng.

La Di Ca trầm ngâm: “Đã như vậy, không bằng Ngọc Hổ đi tìm những chiến hữu trong quân trước kia hỗ trợ, bọn họ trải qua huyết vũ tinh phong, so với người trong giang hồ không kém, hơn nữa bọn họ đã từng làm mật thám, làm việc lão luyện, lại càng không lo bọn họ làm hỏng đại sự.”

Văn Ngọc Hổ nói: “Vốn ta cũng có ý tưởng này, chỉ là bọn hắn giúp ta, chỉ sợ ngày sau không hợp ở lại Hắc Giao quân, cho nên không đến vạn nhất ta không nghĩ phiền hà bọn họ.”

La Di Ca nói: “Huynh nghĩ như vậy cũng đúng... Vậy đừng vội phái người lên vào trong thôn trang, nếu không đánh rần động cỏ khiến họ hành động sớm với chúng ta càng không có lợi, không bằng ngày mai ta cùng A Đàng tự mình đi sông bạc nhìn xem, đối với bên ngoài chỉ nói cùng A Đàng đi xem náo nhiệt, chỉ cần chúng ta giấu giếm thanh sắc hẳn là không có vấn đề.” Dù sao trong Long thành thế gia vọng tộc, con em quan viên trong triều cũng đều tham gia, thêm bọn họ cũng sẽ không khiến người hoài nghi.

Văn Ngọc Hồ ngạc nhiên: “Huynh không biết, A Đàng cùng Thất Nương ngày mai phải làm cái gì hội thưởng hoa sao?”

La Di Ca ngăn ra: “Hội thưởng hoa?”

“Cũng không biết các nàng làm cái quỷ gì, hảo hảo chuẩn bị cái gì hội thưởng hoa, mời các thiếu gia thiên kim thế gia vọng tộc chưa hôn phối đến, nghe nói còn mời Nam Dương công chúa của Tây Lũng Quốc.”

La Di Ca tâm niệm vừa chuyển, cười nói: “Như vậy rất tốt, chỉ cần lúc đó chúng ta có người nói đến chuyện sông bạc, đến lúc đó ngược lại càng không lại khiến người hoài nghi, có thể danh chính ngôn thuận đi sông bạc xem náo nhiệt.”

Văn Ngọc Hồ vừa nghĩ quả nhiên không tồi, gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, ta đây cũng đi tìm người điều tra, nhìn xem có thể tra được người trong sông bạc đến tột cùng là người nước nào hay không?”

Hiệu buôn ám tự Lưu gia nói không chừng sẽ có chút manh mối.

44. Chương 44: Thưởng Hoa

Hoa cỏ trong hoa viên được tu bổ rất tốt, trà bánh tinh chế cũng được chuẩn bị tốt ở phòng khách, còn có hạ nhân sớm được ân cần dạy bảo có thể tùy kêu tùy đến... Tốt lắm, Thất Nương vừa lòng gật đầu.

“Ta biết mọi người ngày thường làm việc đều rất chăm chỉ, mặc dù thỉnh thoảng cũng có chỗ sai, nhưng cũng là do vô ý gây nên. Nhưng hôm nay không giống ngày thường, mọi người đều đã biết trừ bỏ các thiếu gia tiểu thư còn có Nam Dương công chúa của Tây Lũng quốc. Cho nên ta hi vọng mọi người có thể cẩn thận tỉ mỉ một chút nếu có sai thì cũng đừng để người khác phát hiện ra, phải biết rằng đây cũng không phải lần đầu ngoại quốc bị mất mặt...”

Một người một trận cười vang, Thất Nương cũng cười: “Chẳng qua, mọi người cũng đừng quá lo lắng, nếu thật sự có chuyện cũng đừng sợ, chỉ cần báo ngay cho ta, ta sẽ đến xử lý, mọi người nghe rõ cả rồi chứ?”

Mọi người ầm ầm đáp ứng.

Chính vào lúc này, ngoài cửa báo lại: “Lý Phong Vân thiếu gia đến.”

Các thiếu gia tiểu thư lần lượt tới. Thất Nương bảo mọi người tản đi, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Văn Ngọc Đàng nói: “Vẫn là tỷ có khí thế đương gia chủ mẫu.”

Thất Nương hơi vĩnh môi: “Sao người còn chưa đến, nổi giận sao, nên biết người là thực bài công chúa, so với tiểu thư giả như ta mạnh hơn rất nhiều.”

Văn Ngọc Đàng uốn ngược nói: “Ai nói muội nổi giận, nàng là công chúa thì sao chứ? Văn Ngọc Đàng ta cũng là độc nhất vô nhị chỉ thử nhất gia.” (chỉ có một mà thôi)

“Vậy là được rồi, dù sao La Di Ca cũng không phải coi trọng muội vì hiền lương thực đức, sao phải vội? Muội chỉ cần là chính mình, người khác dù nhìn muội không vừa mắt thì sao, chỉ cần La Di Ca thích là được rồi.”

Văn Ngọc Đàng hồ nghi nói: “Sao muội nghe mấy lời này cảm thấy kỳ quặc, Thất Nương... Tỷ nói xấu muội?”

Nha hoàn bên cạnh nghe xong che miệng cười trộm, La Di Ca đi vào giữa viện: “Mọi người đều đã đến, Nam Dương công chúa đã phái người tới thông tri, nàng đang trên đường đến, chúng ta chuẩn bị đi ra ngoài nghênh đón thôi.”

Nam Dương tuy là công chúa Tây Lũng quốc, nhưng dù sao thân phận cũng có khác biệt, theo quy củ bọn họ đương nhiên phải xuất môn đón chào.

Vì thế chủ nhân cũng như khách nhân đều phải xuất môn, ở cửa hầu vị công chúa Tây Lũng quốc này.

Một xe trước một xe sau mấy chục kỵ binh vây quanh một xe ngựa đẹp để quý giá từ phía xa tiến lại gần. Kỵ binh cư nhiên là ngự lâm quân. Cũng đúng, Hoàng thượng nếu đã hiểu rõ chuyện của nhóm sứ thần thì đối với an toàn của công chúa đương nhiên càng phải canh phòng nghiêm ngặt.

Lần trước Văn Ngọc Đang đã từng gặp qua nha đầu đi ra đầu tiên từ trong xe ngựa, nàng mỉm cười với mọi người, quay đầu mời công chúa nhà mình đi ra. Nhóm các thiếu gia sốt ruột không thể đích thân ló đầu ra quan sát. Một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi không mặc cung phục từ trong xe được đỡ ra, nàng chính là một thân váy bạch thược ngân tuyến thường ngày, trên mặt cũng không có một chút son phấn, đẹp để quý nhất có lẽ chính là mấy viên minh châu to như ngón cái trên đầu nàng, cách ăn mặc của nàng nhìn qua chỉ giống tiểu thư nhà bình thường. Nhưng giờ tay nhắc chân lại mang ý vị tao nhã, người hơi thiếu tự tin đối với nàng sẽ sinh ra cảm giác xấu hổ, loại khí chất này cũng chỉ có Thất Nương mới địch nổi. Văn Ngọc Đang dù quý khí tự nhiên không tô điểm, nhưng giữa phong tư trong sáng lại lộ ra sự tự tin cường đại, cho nên cũng không bị khí thế của Nam Dương áp đảo.

Mọi người tiến lên quỳ lạy hành lễ, nàng mỉm cười nói: “Quý phủ là mời ta tới thưởng hoa, nếu còn để ý tới nghi thức xa giao này nọ, sẽ mất đi nửa phần tư vị, nghi thức xa giao gì gì cũng đều miễn đi.”

Nàng tiến lên lôi kéo Văn Ngọc Đang nói: “Vị này chắc là Văn tỷ tỷ, ta ở Tây Lũng quốc thường xuyên nghe được thanh danh của tỷ tỷ, làm cho Nam Dương rất mong ngóng, thiết nghĩ phải tuyệt sắc như nào mới có thể đứng đầu bách hoa, hôm nay cuối cùng cũng được trông thấy.”

Mọi người nghe được thanh âm dịu dàng thì cảm thấy tâm phục khẩu phục, như vậy mới xứng với hai chữ công chúa chứ!

Ôn hòa cung khiêm, đây là Nam Dương? (cung là cung kính, kính cẩn, khiêm là khiêm tốn)

Văn Ngọc Đang rất muốn nói, bản thân mình có phải nhầm lẫn gì không. Người lần trước mình gặp chẳng lẽ là người khác, nghĩ thế nào đi nữa thì Nam Dương cùng hình tượng trong lòng nàng kém nhau rất xa. Nhưng mà thanh âm của nàng, tiểu nha đầu bên người nàng nơi nơi đều chỉ rõ các nàng là cùng một người.

“Dân nữ sao có thể sánh với công chúa, công chúa mới chân chính là kim chi ngọc diệp, mà dân nữ chẳng qua là hoa đại tự sinh tự trưởng trong núi mà thôi.”

Mọi người ngừng cười, Nam Dương quay đầu đứng đối diện với người bên cạnh Văn Ngọc Đang là La Di Ca nói: “Người như ngọc y trắng tuyết, nói vậy vị này chính là ôn ngọc công tử.”

La Di Ca mỉm cười không tiếp lời. Có một loại người hần không cần ở chung cũng biết gốc gác của nàng, bởi vì hơi thở của bọn họ đều giống nhau.

Thất Nương thừa cơ tiến lên mời Nam Dương đi vào. Nam Dương chú ý Thất Nương đã lâu, nàng hỏi: “Vị này chắc là Văn phu nhân đúng không, nghe được kỳ danh đã lâu, cũng là hôm nay có duyên.”

Thất Nương cười, trước hết mời mọi người đến phòng khách phẩm trà.

Trong phòng khách nam nữ phân bên mà ngồi, nam trái nữ phải, Nam Dương ngồi ở vị trí chủ nhà, bên dưới tay trái là La Di Ca, bên phải là Thất Nương cùng Văn Ngọc Đang.

Nam Dương mở chén trà, nhẹ nhàng ngửi, khen: “Cực phẩm Châm Diệp Ti, quả nhiên là trà ngon.”

Thất Nương nói: “Có thể vừa mắt công chúa, tiểu phụ nhân an tâm.”

Nam Dương quay đầu nói với La Di Ca: “Nghe nói La công tử cùng Văn tiểu thư đã cùng nhau định chung thân, không biết hôn kỳ đã định chưa? Cũng không biết ta có thể có cơ hội uống rượu mừng của hai vị hay không.”

La Di Ca cười nhẹ: “Cha mẹ tiểu nhân đều đã không còn, việc này còn phải mời Văn bá bá Văn bá mẫu làm chủ.”

“Ta ở Tây Lũng quốc cũng nghe qua chuyện xưa của hai vị, nay hai vị có thể ở cùng một chỗ thật sự đều là đại vui mừng, nghĩ đến bà mối vì nhị vị làm mai nhất định là không đơn giản, không biết vị ấy là ai?”

Hiện tại Văn Ngọc Đang rốt cục có thể khẳng định Nam Dương này chính là Nam Dương kia. Nam Dương ở mặt ngoài giống như chúc mừng, nói cho đúng kỳ thật là, trước kia La Di Ca rõ ràng không vì nàng mà động lòng, nay lại nguyện ý lấy nàng, có thể thấy nhất định là mai mối có bản lĩnh, nếu không La Di Ca làm sao bỗng nhiên lại thay đổi ý nguyện ban đầu chứ.

Văn Ngọc Đang nắm tay lại, nghe được La Di Ca kinh ngạc nói: “Sao công chúa biết được? Hẳn chính là tri giao của ta bố y tiên sinh Lý Tân”

Việc này mọi người cũng là lần đầu tiên nghe nói, hai bên các thiếu gia tiểu thư rĩ tai thì thêm, trao đổi tin tức của bản thân. Thất Nương nghiêng đầu nhìn Văn Ngọc Đang, Văn Ngọc Đang nhún nhún vai... Đừng nhìn muội, muội cũng là lần đầu tiên nghe nói bà mối của bản thân là ai mà!

Tên của Lý Tân ngay cả Nam Dương cũng đã nghe qua, vẻ mặt kinh ngạc chợt lóe rồi qua: “Thì ra là bố y tiên sinh, có thể vừa mất bố y tiên sinh, người đứng đầu bách hoa quả nhiên không tầm thường!”

Tiểu nha đầu của nàng bỗng nhiên nói: “Công chúa của chúng ta vốn có danh xưng Mẫu Đơn Tiên Tử, ngược lại thật là khéo.”

Trong bách hoa luôn lấy Mẫu Đơn đứng đầu.

Thất Nương cùng Văn Ngọc Đang trao đổi ánh mắt. Văn Ngọc Đang nói: “Cái danh đứng đầu bách hoa này của ta đã sớm qua rồi, ách... Đứng đầu bách hoa năm nay là Dương tiểu thư, có thể so với công chúa, còn ta so ra cái gì cũng kém.”

Vị Dương tiểu thư ngồi ở phía sau kia miễn cưỡng cười, đã thập phần hối hận đến Lưu phủ này... Nam Dương công chúa kia giữa ôn nhu khiếm tốn ẩn ẩn quý khí bức người, Văn Ngọc Đang trong xinh đẹp ngây thơ có anh khí mười phần, không kém công chúa nửa phần. Ba vị kia phong thái xuất chúng, nữ tử khác đến đây căn bản chính là làm nền.

Thất Nương cười khê nói: “Con bé chính là trong núi không hổ thì khí xưng vương, nay hoa vương chân chính đã tới, sao còn chỗ cho nó đứng chứ.”

La Di Ca mỉm cười: “Mẫu đơn thực được tất cả đều đẹp, Lý tiên sinh nói, A Đang là chí tình chí nghĩa, nàng mặc dù không đẹp đoan trang như mẫu đơn, nhưng có nét đẹp trong sáng của thực được, người như vậy rất thích hợp với ta.”

Có đại danh của Lý Tân đi kèm ai còn có thể nói hấn mại hoa tán hoa hương, hẳn là muốn mượn lời Lý Tân vì A Đang lấy lại danh tiếng lần nữa. Hơn nữa... Hẳn cũng là gián tiếp nói cho người khác, hẳn đối với thê tử chưa qua cửa này thật sự rất vừa lòng, không phải bắt đắc dĩ gì hết. (bách hoa nên khen hoa thơm, ý là vị hôn thê của mình nên tăng bốc)

Thất Nương âm thầm ủng hộ, hơi nghiêng mặt nhìn phản ứng của Nam Dương.

Nam Dương vẫn mỉm cười, chỉ có tiểu nha đầu kia cắn cắn môi dưới, có chút cắn giận... Ách, quả nhiên đạo hạnh thâm sâu nha!

Văn Ngọc Đang không tìm được bản thân mở cờ trong bụng... Cúi thấp cúi thấp, bị Nam Dương nhìn ra nàng còn không tức chết, không thể cười không thể cười... Nhưng mà trong mắt bên môi nàng không nhịn được hiện ra ý cười.

Vừa rồi nàng nhìn hai người Nam Dương cùng La Di Ca, vô luận là cách ăn mặc hay là vẻ mặt lúc nói chuyện đều có vẻ phù hợp không nói lên lời... Giống một đôi bích nhân, thấy vậy nàng thật muốn túm La Di Ca ở đối diện đến bên cạnh mình. (đều là người đẹp như ngọc bích)

Hiện tại sao, nàng có thể yên tâm uống trà... Ôi, trà này sao lại nóng vậy?

Nam Dương buông chén trà nói: “Như vậy xem ra Nam Dương không uống được rượu mừng của hai vị rồi, vậy Nam Dương trước tiên chúc hai vị bách niên giai lão vĩnh kết đồng tâm”

La Di Ca nói: “Nhận một mảnh tâm ý của công chúa, ta cũng chúc ngày khác công chúa có thể cùng Phò mã sớm kết lương duyên, trăm năm hảo hợp.”

Thất Nương thuận miệng nói: “Chỉ sợ sẽ rất nhanh thôi, lúc trước không phải đã nghe công chúa có ý với nam nhi Long Giao ta, nếu thật sự là gả cho nam nhi Long Giao, chỉ sợ là chén rượu này vẫn uống được, nói không chừng chúng ta còn có thể uống rượu mừng của công chúa đó?”

Nàng muốn xem Nam Dương nói như thế nào? Nếu Nam Dương phủ nhận, về sau nếu nàng lại lấy La Di Ca không phải là tự tát vào mặt mình sao? Thất Nương thấy nhóm thiếu niên bên kia rõ ràng là nhất thời chần chừ, cười thầm trong lòng.

Nam Dương che miệng cười nói: “Xem những lời này...”

Văn Ngọc Đang nghiêng đầu nói: “Thì ra là đồn đại!”

Nam Dương cười nói: “Kỳ thật ngày đó ta nói nam nhi Long Giao so với nam nhi Tây Lũng cũng không kém, là nơi chốn tốt cho nữ nhân, không biết sao lại truyền ra thành như vậy! Phải biết rằng chuyện hôn nhân của ta chỉ có phụ hoàng mới có thể làm chủ.”

Nhóm thiếu niên ở đối diện lộ ra thất vọng, Nam Dương lại nói: “Chẳng qua La công tử nói đúng một câu, phụ hoàng ta cực kỳ yêu thương ta, tương lai chắc chắn tìm cho ta một cửa hôn nhân tốt, bất luận phò mã là người nước nào hẳn chỉ cần đối tốt với ta, nào có liên quan gì chứ.”

Lời này của nàng thật sự là... Văn Ngọc Đang cuối cùng cũng hiểu được “rất khó nói” trong lời Thất Nương là có ý gì.

Chính là nói mấy câu không đúng không sai, lại làm cho mấy thiếu niên đối diện sinh ra hi vọng, bọn họ ngẩng đầu ưỡn ngực cố gắng biểu hiện bản thân chính là nam nhi Long Giao không hề thua kém nam nhi Tây Lũng.

45. Chương 45: Thưởng Hoa 2

Vào vườn, mọi người tản ra thành tốp năm tốp ba. Người đứng đầu bách hoa năm nay là Dương Tử Quỳnh thông minh kéo bạn tốt khuê phòng của nàng tránh ra xa xa, tự tại mà ngắm hoa. Cái kia thật sự là nghĩ không thông, đám người vây quanh Nam Dương chỉ làm nền cho nàng, cũng lấy đó làm vui mừng, vênh vao.

Thất Nương vừa đi vừa nói: “Hoa của quý phủ chúng ta đương nhiên không bì được với kỳ hoa dị thảo trong cung, chẳng qua là muốn náo nhiệt, công chúa đừng ghét bỏ.”

Nam Dương mỉm cười nói: “Đừng nhìn trong hoàng cung Tây Lũng quốc ta hoa cỏ quý hiếm nhiều vô kể, nhưng mà cũng có cái quốc gia khác có những quốc gia ta không có. Năm trước có vị thương nhân từ ngoại quốc mang về một chậu hoa hiên cho phụ hoàng ta, bông hoa kia thật đúng là kỳ lạ, ngay cả Thái phó kiến thức rộng cũng không biết hoa kia là loại hoa gì?”

Mọi người nghe xong cũng rất ngạc nhiên, một thiếu niên bên cạnh tên Lý Phong Vân nói: “Thương nhân kia chắc phải biết đó là hoa gì chứ!”

Văn Ngọc Đang hỏi: “Hoa kia có hình dáng như thế nào? Có thể có người trong chúng ta từng gặp qua.”

Thanh âm kêu lên kia của tiểu nha đầu bên cạnh Nam Dương, trên mặt thản nhiên lộ ra một tia khinh thường: “Hoa kia hình dáng rất kỳ quái, đóa hoa thì giống cái bình, bên trên cái bình còn có nắp, nếu có con sâu nhỏ không cẩn thận xông vào, cái nắp kia sẽ đóng lại, con sâu nhỏ kia liền không ra được.”

Thất Nương nghe xong, cái này không phải Trư Lung Thảo sao? Còn tưởng rằng thực sự là kỳ hoa dị thảo gì chứ! Liền kề bên tai Văn Ngọc Đang, hai người đứng nói thầm. Người ngoài chưa từng nghe qua loại hoa thú vị như vậy, cũng nhỏ giọng nghị luận, Lý Phong Vân không tin nói: “Trên đời này thực sự có loại hoa như vậy sao?”

Thanh âm cười lạnh nói: “Người nghi ngờ công chúa chúng ta gạt người sao?”

Văn Ngọc Đang chen vào nói: “Trên đời này quả thật có loại hoa như vậy.”

Thanh âm kia nhất thời bị kiềm hãm, thầm nghĩ người sao mà biết, hỏi ngược lại: “Văn tiểu thư biết tên của loài hoa này?”

Thất Nương tiếp lời: “Kỳ thật chính xác mà nói thì hoa này không phải hoa mà là thảo, hoặc là mỗi nơi cách gọi mỗi khác, nhưng ta biết có nơi gọi Trư Lung Thảo, thứ ta nói một câu, bồn Trư Lung Thảo này chỗ công chúa chỉ sợ là không thể sống đúng không.” Nàng không muốn khiến Văn Ngọc Đang bị Nam Dương chú ý, nhưng mà không muốn làm cho Nam Dương nổi bật hơn, cho nên khiến ánh mắt của Nam Dương chuyển tới trên người nàng có vẻ thích hợp hơn.

Nam Dương trong lòng giật thót, gật gật đầu nói: “Văn phu nhân sao mà biết được?”

Trư Lung Thảo sinh sản ở vùng nhiệt đới, sinh trưởng dưới đại thụ hoặc nham thạch phương bắc, hợp với môi trường ẩm áp ẩm ướt, không chịu được lạnh, lại sợ khô hạn cùng ánh sáng mạnh khi phơi nắng, rất khó trồng, cho nên Thất Nương đoán được bồn Trư Lung Thảo trong hoàng cung khó mà sống nổi.

Thất Nương nói: “Chỗ chúng ta không thích hợp để trồng nó, thương nhân đưa hoa này nhất định là mang nó về từ một quốc gia nóng hơn chỗ chúng ta.”

Mọi người nghe xong kinh ngạc, thanh âm thu hồi tâm lý khinh thường, Nam Dương nói: “Văn phu nhân quả nhiên kiến thức rộng, ngay cả chuyện này cũng biết, không sai, quốc gia kia so với nơi chúng ta nóng hơn, càng kỳ quái là chỗ hắc ám dương điền đảo nữ tử vi tôn, chẳng những nữ thú nam gả, ngay cả hoàng đế cũng là nữ hoàng.”

Nam Dương chắc chắn rất hiểu đề tài này, Thất Nương mới chuyện lúc trước nói tiếp, nàng lại khéo léo đem đề tài thay đổi, như vậy toàn bộ tầm mắt đều xoay tròn quanh nàng, làm cho người ta bất tri bất giác lấy nàng là trung tâm.

Đây chính là tin tức lớn nha, mọi người lập tức bùng nổ.

“Nữ thú nam gả? Đây là cái thói đời gì vậy?”

“Nữ nhân làm hoàng đế, thế này còn ra thể thống gì?”

Đây là oán giận của nhóm nam nhân.

“Nữ tử vi tôn? Thế là sao? Nữ nhân quản lý việc nhà sao?”

“Nữ nhân làm hoàng đế, vậy chẳng phải nói nữ nhân cũng có thể có chức vị sao?”

Đây là thanh âm hưng phấn lại tò mò của các nữ nhân.

Thấy các nàng ở nơi này náo nhiệt như vậy, đám người Dương Tử Quỳnh xa xa ngấm hoa không bỏ được tò mò cũng tụ lại đây.

Văn Ngọc Đang hưng trí bừng bừng nói: “Nơi đó nói nữ tử vi quý, mọi chuyện nam tử cần tôn trọng nữ tử, nữ tử là người đứng đầu một nhà?”

Nam Dương gật đầu nói: “Không sai, quốc gia kia hết thảy đều cùng chúng ta tương phản, nữ nhân nuôi gia đình nam nhân quản việc nhà, nữ nhân có thể tham gia khoa khảo chức vị, cũng có thể xuất môn làm buôn bán, vị thương nhân dâng hoa kia ở trong quốc gia bị xem thường, mọi người có biết là vì sao?”

“Cái gì? Cái này cũng chê cười? Nam nhân làm buôn bán cũng bị người khác xem thường? Chẳng lẽ nam nhân nước bọn họ không được phép xuất môn?”

“Người nghe không hiểu sao? Chỗ bọn họ cùng chúng ta tương phản, tất nhiên là nam nhân phải nuôi trong khuê phòng.”

Các nam nhân vừa bực mình vừa buồn cười, các nữ nhân thì tò mò lại hâm mộ, trong khoảng thời gian ngắn làm gì còn tâm tư mà ngấm hoa.

Thất Nương cười nói: “Mọi người đứng ở đây không bằng đi đại sảnh uống trà, mọi người mỗi người phát biểu ý kiến của mình tán gẫu một chút về nữ tôn quốc này cũng rất thú vị.”

Vì thế mọi người đang nghị luận đều trở về phòng khách.

Văn Ngọc Đang cố ý đi cuối cùng bưng bình đối với La Di Ca lặng lẽ nói: “Huynh sao lại không nói lời nào, có phải thấy bản thân may mắn không sinh ra ở nữ tôn quốc, nếu không huynh nên chờ mà lập gia đình, chẳng qua... A Phượng nếu sinh ra ở nơi đó có vẻ hợp, bộ dạng của hắn nhất định là vạn nhà muốn cầu... Ha ha ha ha!”

Xem bộ dáng mặt mày hớn hở của nàng, La Di Ca cười khê nói: “Đó là tất nhiên, chẳng qua lấy tính nết của hắn chỉ sợ một lần gả lại một lần hưu, cũng không biết hắn có thể gả mấy lần!”

“Cái đó cũng không chắc chắn, chỉ cần hắn cầm đao khua một trận, chỉ có hắn hưu người ta, người ta nào dám hưu hắn,” Hai người đi cuối cùng của đoàn người, vụng trộm trò chuyện riêng tư.

“A Đang, ” La Di Ca lặng lẽ vươn tay nắm tay nàng, “Nếu ta sinh ra ở nữ tôn quốc, ta nhất định sẽ cầm tiểu đao buộc nàng lấy ta, không phải nàng không xuất giá.”

Văn Ngọc Đang giật mình, mặt còn có chút đỏ, nàng cũng không rút tay ra mặc cho hắn kéo mình đi, cúi đầu, miệng lại càng nhếch càng lớn.

Quay đầu đến La Di Ca khoe miệng cũng dương cao.

Vào sảnh sau khi Văn Ngọc Đang ngồi xuống, Thất Nương xấp gần nhỏ giọng nói: “Nhìn muội cười giống con mèo nhỏ ăn vụng thịt, thành thật khai báo, có chuyện gì vui mà ta không biết?”

Văn Ngọc Đang liếc mắt với nàng một cái, một mạch cười đắc ý, nhất định không nói.

Biểu tình của nàng rơi vào trong mắt Nam Dương công chúa, Nam Dương bất động thanh sắc nói: “Chuyện ở nữ tôn quốc này quá mức kinh thế hãi tục cho nên ở trong cung chúng ta cũng từng dậy sóng lớn, nếu không phải nhìn thấy bọn Trư Lung Thảo kia, phụ hoàng ta nhất định trị thương nhân kia tội khi quân, cho nên nói trên đời này không gì là không thể.”

“Ta thấy quốc gia này nhất định là chưa khai hóa, cho nên mới là nữ tử vi tôn, đáng tiếc lại cách chúng ta quá xa, nếu không chúng ta chuyển chút sách sang cho các nàng xem như thế nào mới là thể đạo chính thống.”

Thất Nương nghe xong thở dài, thiếu niên này thật sự là ngốc tử, cho dù là người ngi như vậy, người cũng không nên nói như vậy! Phải biết rằng công chúa cũng là nữ nhân, nữ tử vi tôn chính là chưa khai hóa, cái này không phải là tát thẳng vào mặt công chúa sao, người làm sao còn chiếm được hoan tâm của công chúa nữa chứ!

Văn Ngọc Đang cười lạnh: “Thật là nực cười, nữ tử vi tôn thì sao? Người xem thường nữ nhân như vậy, đừng nói công chúa đây là nữ nhân, chính là người —— chẳng lẽ không phải nữ nhân sinh ra sao?”

Thiếu niên kia biết mình lỡ lời rồi, mặt đỏ bừng, những người khác thấy tình hình không ổn cũng không tiện mở miệng, không khí nhất thời bế tắc.

La Di Ca cười nói: “Chẳng qua là tán gẫu vui đùa một chút, làm gì lại nghiêm túc như vậy, nữ tôn quốc này nữ tử đương gia chắc đều có nguyên do của các nàng, giống như nguyên do Trư Lung Thảo có thể sinh sản ở quốc gia họ mà không thể sinh trưởng ở quốc gia chúng ta vậy.”

Nam Dương thấy Văn Ngọc Đang làm không khí bế tắc thì cười thầm trong lòng, thấy La Di Ca đứng ra hòa giải, liền biết thời biết thế nói: “Lời của La công tử rất đúng, chẳng qua là nói chuyện vui đùa một chút, ai có thể gạt bỏ tâm lý, nam nhân các người đó đương nhiên là không hi vọng nữ tử chúng ta thành chủ nhà, nếu nam nhân các người phải thêu hoa nấu cơm, ta thấy các người thêu hoa không đúng thì không khác mới là lạ đó.”

Mọi người đều cười, nhất thời giải trừ xấu hổ, mà nàng mượn cơ hội ra về ta đây rộng lượng, làm cho hảo cảm của mọi người đối với nàng càng sâu thêm một tầng.

Càng thấy thủ đoạn của nàng Văn Ngọc Đang càng kinh hãi, nàng như vậy rất có khả năng lung lạc lòng người, khó trách Thất Nương muốn nàng không nên ở trước mặt mọi người xảy ra xung đột, nếu có chuyện không phải người khác đều cho là nàng sai sao? Nàng cảm thấy có chút hối hận khi nói thiếu niên kia, nhưng nàng cũng biết tính tình của mình, không xả ra thì khó chịu, chính là nếu lặp lại tình huống này thì nàng vẫn sẽ như vậy, cảm thấy than ôi... Tự biết bộ dạng của bản thân, sớm muộn gì cũng chịu thiệt.

Thất Nương cũng có suy nghĩ giống vậy, chẳng qua nàng có biện pháp khác, nàng nói: “Ta nói vài câu nữa, chính là những gì chúng ta nói nhau nghe ra cửa sẽ không thừa nhận... Nơi này không có tiên sinh, các vị cũng đừng ở chỗ của ta giả vờ giả vịt, ta cũng không tin các vị đều có suy nghĩ bình thường đâu,” nói tới đây nàng lại lộ ra một ý cười cổ quái, “Nếu ngồi ở nơi này đều là nam nhân, như vậy chỉ sợ các vị nhất định là muốn đem nữ tôn quốc kia tiêu diệt, chẳng vì cái gì khác, chỉ cần trên chiến trường có thể trái ôm phải áp hưởng hết diễm phúc, ai lại không hướng phía trước xông lên ai lại cam lòng dừng ở phía sau người khác.”

Trong lời nói của nàng có thể tính là hơn cả kinh thế hãi tục. Nhưng là Thất Nương tự có suy tính của mình, nơi này đều là thanh niên, đều có tâm tính thiếu niên, không phải lúc nào cũng nghiêm cẩn, chỉ cần có người khơi mào câu chuyện, chưa hẳn không ai dám tiếp.

Sau một hồi trầm mặc, đầu tiên là giữa nữ tử có người cười trộm, tiếp theo nhóm thiếu niên cũng ha ha cười ra tiếng, Văn Ngọc Đang nghĩ đến điều gì liền nói: “Nữ tôn quốc là nữ thú nam gả, kia chẳng phải là nữ có thể tam thê tứ thiếp, không đúng, lời này nên nói sao nhỉ, dù sao cũng có thể lấy rất nhiều tướng công, ha ha, nếu các tiểu thư ngồi kia sinh ra ở nữ tôn quốc, mấy thiếu gia kia cũng không phải là phải gả cho chúng ta sao?”

Nàng cũng thông minh, lập tức tiếp thu lời của Thất Nương, cứ như vậy không khí liền náo nhiệt hẳn lên, nếu không sẽ chỉ vây quanh Nam Dương. Các thiếu gia tiểu thư này mỗi ngày đều bị tiên sinh vú em trong nhà quản giáo gắt gao, hôm nay có một cơ hội như vậy cùng người khác phá tán gẫu loại chuyện mà các trưởng bối tuyệt đối cấm như thế này, cảm thấy giống như ăn vụng trái cấm hứng phần ào ào.

Bởi vì Thất Nương lúc đầu đã nói đây là trò chuyện riêng tư, ra cửa sẽ không thừa nhận, cho nên lá gan mọi người cũng lớn dần, bắt đầu thoải mái nói chuyện.

46. Chương 46

“Nữ nhân lên chiến trường vậy còn không phải hai ba lần là mất nước sao? Làm sao có thể để nữ nhân làm vua?”

“Nữ tôn Quốc có thể sinh tồn đến nay, đã nói lên nam nhân của các nàng không giỏi, mới chịu để nữ tử nắm quyền, nếu không chẳng phải sớm đã bị nam nhân cầm quyền?”

.....

“..... Nam nhân nếu có thể ba vợ bốn nàng hầu, nữ nhân nữ tôn Quốc đương nhiên có thể thú rất nhiều tướng công, không được? Vì cái gì không được?”

“Nữ nhân như thế nào có thể so với nam nhân? Nam nhân có thể đi dạo thanh lâu nữ nhân có thể chứ?”

Mới đầu bọn họ vẫn còn câu được câu không, nhờ Thất Nương cố ý khiêu khích xuống, tính cách của bảy thiếu niên thiếu nữ này được vén lên, hai bên nam nữ càng ngày càng đối trọi gay gắt.

Hơn nữa tầm mắt của đám đông đều rơi vào người mình khi nói chuyện, mỗi người đều có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào..... Làm người ta bị kích động.

“Nói hết thấy nữ tôn Quốc so với nơi này của chúng ta, chính là nam nữ tương phản, cái kia đương nhiên là nữ nhân đi dạo kỹ viện chơi nam nhân, ” Văn Ngọc Đang không kiên nhẫn nói, “Như thế nào còn tranh luận?”

..... Chơi nam nhân?!

Một mảnh yên lặng.

Ba chữ rất có lực chấn động

La Di Ca đột nhiên ho lên, đón được ánh mắt quan tâm của Văn Ngọc Đang, hần vẩy vẩy tay: “Khụ..... Không có việc gì, chỉ là bị sặc.”

“Rất tổn thương ta..... A Đang cư nhiên muốn chơi nam nhân!” Một thanh âm từ ngoài cửa sổ truyền vào.

Sau khi nói xong hoàn chỉnh những lời này, sắc mặt Văn Ngọc Đang từ cao hừng biến thành nghiêng rãng nghiêng lợi: “Phượng Vu Phi, ngươi cút vào đây cho ta.”

Vừa mới nghe được rõ ràng là thanh âm nam nhân a!

Mọi người đại ra nhìn chăm chăm Phượng Vu Phi phong tình vạn chủng. Đối với loại vẻ mặt này Phượng Vu Phi tự động bỏ qua, cười mimi hướng Văn Ngọc Đang chào hỏi: “A Đang nàng có nghĩ là ta a?”

Giọng nam diện mạo..... Hắc, hắc, hắc, hắc rốt cuộc là nam là nữ?

Ngay sau đó Văn Ngọc Đang lao tới.....

Trước mắt bao người, nàng đem Phượng Vu Phi đặt trên ghế, sau đó mọi người trợn mắt.....

Bị Văn Ngọc Đang sờ tới sờ lui khiến Phượng Vu Phi thụ sủng nhược kinh: “Nguyên lai A Đang muốn ta như vậy a!”

“Thương thế của ngươi tốt lắm?!” Nàng ẩn xuống chỗ bị thương.

“Phượng huynh cũng không phải là người bình thường, A Đang, muội đừng quá lo lắng.” La Di Ca bắt lấy tay nàng, cười với Phượng Vu Phi.

Thật đáng tiếc, khó được A Đang chủ động như vậy nha!

Phượng Vu Phi còn chưa kịp tận hưởng, muốn bắt tay của Văn Ngọc Đang lại, hắc cầm giận đảo mắt qua người phá hư chuyện tốt của hắc _ La Di Ca: “Bị thương xương cốt đâu dễ lành như vậy? A Đang, người ta thực yếu ớt, nàng vừa ấn trúng như vậy ngươi ta đau quá nga!”

Hắc nhíu mi làm người ta thấy càng thương xót, mấy thiếu niên tuy đã biết rõ hắc là nam tử, tim vẫn không khỏi nhảy lên một chút.

Nói như vậy, ách, quả nhiên là tốt rồi..... Văn Ngọc Đang quay người ngồi trở về.

La Di Ca lắc mình che ở trước người Phượng Vu Phi, mỉm cười làm một cái thủ thế xin mời: “Phượng huynh thỉnh đến bên này ngồi.”

Phượng Vu Phi theo dõi hắc không vui nói: “Ta sao phải ngồi cùng chỗ với ngươi.”

La Di Ca nhướn mày nói: “Bên kia là vị trí của các cô nương..... Phượng huynh xác định muốn ngồi bên kia sao?”

Hắc lui về phía sau một bước cười cười, ý vị thâm trường nói: “Đương nhiên, lấy điều kiện của ngươi mà nói là không thành vấn đề.”

Lần đầu tiên bị người khác hoàn toàn không nhìn tới, Nam Dương rốt cục nhịn không được mở miệng hỏi: “Xin hỏi vị này chính là.....”

La Di Ca biểu tình không thay đổi: “..... A Phượng, đúng không?”

Trời..... Thất Nương xoa bụng cười không ngừng, nguyên lai nam nhân ôn nhu ăn dấm chua cũng đáng yêu như vậy a!

..... Phượng Vu Phi không lộ vẻ gì xoay người. Thiếu niên ngồi cạnh La Di Ca nhìn Phượng Vu Phi càng bước càng gần, tim càng đập càng nhanh, rốt cuộc đi tới bên cạnh hắc.....

“Ta muốn ngồi ở đây.” Vị trí này vừa vặn đối diện Văn Ngọc Đang.

A! Thiếu niên chậm nửa nhịp mới hiểu được, lắp bắp nói: “Chính là, đây là ta, tôi ngồi.....”

La Di Ca đã ở bên cạnh phân phó hạ nhân lấy thêm ghế dựa, đối với thiếu niên bên này mặt lộ vẻ xin lỗi nói: “Các vị cùng lui về phía sau một vị trí được không?”

Sau khi ngồi xuống, Nam Dương mỉm cười hỏi Phượng Vu Phi: “Không biết vị Phượng công tử này là người quý phủ nào?”

Tướng mạo tuyệt sắc khí thế duy ngã độc tôn, người này tuyệt đối không phải một người đơn giản. Sao nàng lại không biết bên cạnh Văn Ngọc Đang có một người như vậy? Niếp Đan làm việc kiểu gì vậy? Thế nhưng lọt mắt thông tin trọng yếu như vậy.

Phượng Vu Phi lười biếng đáp: “Phượng phủ!”

Nói chẳng khác gì chưa nói. Văn Ngọc Đang nghiêng người cúi đầu che miệng làm động tác ho khan, hướng Thất Nương bên cạnh: “Tỷ đừng cười nữa, tỷ cười sao muội nhịn được.”

“Ta cũng không muốn, nhịn không được a!” Thất Nương đồng dạng hướng bên nàng, đè nặng thanh âm nói chuyện. Nàng nhịn cũng rất vất vả a!

Nam Dương dừng một chút, vẫn như cũ cười nói: “Phượng công tử cùng Văn tiểu thư nhìn qua giao tình không kém, là thế giao sao?” (quan hệ nhiều đời)

Văn Ngọc Đang thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhanh chóng quay đầu nói: “Không phải.”

Phượng Vu Phi nhìn chằm chằm Văn Ngọc Đang không nói gì.

Lông tơ trên gáy dựng đứng, biểu tình tựa tiểu phi tiêu của hắn làm cho nàng cảm thấy vô cùng quỷ dị.

“Phượng huynh với A Đang có ân cứu mạng, hắn bị thương cũng vì lý do đó, cho nên vừa rồi A Đang thấy hắn mới có thể kích động như vậy.” La Di Ca chậm chạp không mấy may để ý nói.

Nguyên lai là như vậy, mọi người đối với hành động vừa rồi của Văn Ngọc Đang đã có giải thích.

Nam Dương nghiêng đầu biểu tình khờ dại: “Ta coi Phượng công tử cứ như vậy dính sát vào Văn tiểu thư, còn tưởng rằng các ngươi là bạn thanh mai trúc mã, nguyên lai là ta hiểu lầm.”

La Di Ca nhướn nhướn mày: “Phượng huynh thiên tính nhiệt tình, đối đãi người quen đều là như thế, công chúa tiếp xúc cùng hắn lâu ngày sẽ biết.”

Nữ nhân cùng hắn tiếp xúc lâu thật đúng là không nhiều lắm, trừ bỏ A Đang, trước kia nữ nhân hắn quen đều là ở trên giường.

Phượng Vu Phi mị mắt từ Văn Ngọc Đang chuyển tới trên mặt Nam Dương, đây là lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá Nam Dương, từ đầu tới chân quét một lần, ách, khuôn mặt không bằng hắn, dáng người không bằng A Đang, không được tốt lắm..... Nam Dương bị hắn nhìn chằm chằm đến đứng ngồi không yên, hắn mới chuyển hướng La Di Ca nói: “Ta với ngươi không quen.”

“Cho nên Phượng huynh đối với Di Ca mới lãnh đạm như thế.”

Hừ, biết là tốt rồi, hai mắt Phượng Vu Phi lại chuyển về trên người Văn Ngọc Đang.

Văn Ngọc Đang miễn cưỡng nhận thấy được Phượng Vu Phi dường như có cái gì bất đồng, nhưng là..... Vẫn là trước kia cợt nhả hay hỉ nộ vô thường, không có gì bất đồng a! Văn Ngọc Đang nghi hoặc chính mình đa tâm: “Thương thế của ngươi thật sự tốt rồi chứ?”

Phượng Vu Phi lập tức mặt mày hớn hớn: “Ta đã nói A Đang vẫn quan tâm ta mà.”

Không thay đổi. Nhất định là chính mình đa tâm, Văn Ngọc Đang thở phào một cái.

Biểu tình ba phần khoa trương thành bảy phần của Phượng Vu Phi làm cho tất cả mọi người nhìn không ra hắn cùng với Văn Ngọc Đang rốt cuộc là quan hệ gì, Nam Dương che miệng cười nói: “Phượng công tử nói chuyện thật thú vị, Nam Dương còn chưa từng gặp qua người dám hướng cô nương nói chuyện như vậy, bất quá, như vậy thực dễ làm cho người ta hiểu lầm nha, may mà La công tử hiểu rõ Phượng công tử.....”

Ai cũng biết còn cố ý nói ra, Văn Ngọc Đang bĩu môi đối với Phượng Vu Phi nói: “Nhân tài như ngươi lại không sinh ở nữ tôn quốc thật sự là đáng tiếc, ngươi có muốn đi, nếu muốn ta giúp ngươi hỏi rõ địa chỉ tiền người tới.”

Nàng bắt chước, học Nam Dương nói sang chuyện khác, tránh cho Nam Dương nói nàng cùng Phượng Vu Phi quan hệ đây đưa không rõ.

Phượng Vu Phi cứ nhiên gật đầu: “A Đang nàng muốn chơi nam nhân không cần đi tới đó, ta cho nàng chơi là được.”

Lộp bộp, thiếu niên ngồi bên cạnh hắn không biết như thế nào từ trên ghế té xuống, mặt đỏ như hoa đào. Phượng Vu Phi quay đầu nhìn sắc mặt của hắn, trong lòng cảm thán, nhìn đứa nhỏ này tám phần là nghĩ đến cái gì không nên nghĩ rồi.

47. Chương 47

Văn Ngọc Đang không nghĩ đến hắn lại có thể gây ông đập lưng ông, nhảy dựng lên, đem cái chén mình vừa uống hết ném qua, Phượng Vu Phi một phen tóm được ở trong tay, cười nói: “Tiết kiệm lộ phí như vậy không tốt sao?”

La Di Ca ngồi cạnh hắn thở dài: “Không tốt... Người đừng quên nàng còn có tướng công là ta đây, ta sẽ không để nàng lấy tiểu tướng công, ta có tuổi rồi, chịu không nổi sự đả kích này, cho nên người vẫn là để cho người khác chơi đi.”

Câu này của La Di Ca đúng là thiên lai chi bút làm cho Thất Nương cũng chịu không nổi. Thiếu niên thiếu nữ chật ních cả phòng không phải mặt đỏ tai hồng thì chính là ngáy ra như phồng, nếu không thì giống như Thất Nương cười đến đau bụng. (đại ý là câu nói trời giáng xuống, tương tự như câu sấm sét bên tai của mình)

Còn lại là loại trạng thái thứ hai của Văn Ngọc Đang, nàng nhất thời không hoàn hồn kịp... Đây, đây là La Di Ca sao? La Di Ca làm sao có thể ăn nói như vậy? Haiz, đúng là gần mực thì đen gần đèn thì rạng, có phải là huynh ấy đã quá thân cận với Phượng Vu Phi rồi không...

Chỉ có La Di Ca là giống như người không có việc gì: “A Đang, ta không đi nữ tôn Quốc, nghe nói thành Bắc gần đây rất nóng nực chúng ta qua bên đó một chút đi.”

Cuộc thưởng hoa cứ thế kết thúc trong một trò khôi hài như vậy.

Nghe nói trải qua lần thưởng hoa này các vị thiếu gia tiểu thư sau khi về nhà liền trở nên kỳ kỳ quái quái, không phải đột nhiên cười rộ lên ngáy ngốc thì chính là ngồi ở một bên si ngốc ngẩn người, làm cho người khác thấy mà trong lòng phát sợ, thiếu chút nữa thì trong nhà phải mời đạo sĩ làm phép đuổi ma. Sau đó không biết tại sao lại truyền ra tin đồn, nói là ở hội thưởng hoa trừ bỏ công chúa còn có một vị mỹ nhân, mỹ nhân kia là người mà người thấy liền mất hồn, cho nên các trưởng bối trong tộc mới bớt giận, có chuyện bất quá thật tốt, nghĩ rằng mỹ nhân này ngay cả tiểu thư thấy đều thất hồn lạc phách, như vậy nhất định là tuyệt sắc nhân gian, ngầm đi thăm dò, kết quả...

Kết quả thật là thảm...

Còn có một người tâm phiền ý muộn.

Nam Dương chưa từng ném mùi bị người khác làm ngơ. Nàng từ nhỏ đã là tiêu điểm của mọi người, cái này không chỉ do nàng là công chúa... Phụ thân nàng có mười ba nữ nhi, nếu nàng không có chút thủ đoạn thì sao có thể trong nhiều tỷ muội như vậy bộc lộ tài năng, chiếm được sự coi trọng của phụ hoàng. Hôm nay khởi đầu đều thuận lợi, tại sao cuối cùng ánh mắt mọi người đều tụ lại trên ba người kia, ý định ban đầu của nàng là để tất cả mọi người chứng kiến lúc nàng đứng bên người La Di Ca, bọn họ mới là trời sinh một cặp, nhưng cuối cùng chẳng ai chú ý đến nàng, nàng cắn răng... Phượng Vu Phi, nàng xem như nhớ kỹ.

Phượng Vu Phi chính là cố ý, hắn ở ngoài cửa sổ phán đoán một lát, sớm đã thấy cái gì mà Nam Dương với cả Tây Dương không vừa mắt, đối phó với người như thế thì biện pháp tốt nhất là không để ý đến nàng, cho nên hắn phối hợp với Văn Ngọc Đang diễn màn kịch vừa rồi, chỉ là không nghĩ tới La Di Ca không chịu dù chỉ một chút xiu thiệt thòi... Nghĩ đến đây, hắn lại phải tốn hơi thừa lời.

La Di Ca nhìn sắc mặt của hắn chậm rì rì nói: “Đã trễ thế này, người không quay về sao?”

Sắc mặt Phượng Vu Phi ngay lập tức mây đen đầy trời: “A Đang, giờ ta đang lưu lạc đầu đường xó chợ nàng có bằng lòng thu lưu ta.”

Văn Ngọc Đang nhú mày: “Người lại giở trò bịp bợm gì đây?”

Phượng Vu Phi tủi thân nói: “Kẻ thù của ta nhiều như vậy cho nên ta mới phải trốn đi dưỡng thương, nhưng mà cái tên Đinh Tử chết tiết kia thấy ta không trở về lại một mình trả phòng rồi chạy mất, giờ ở Long Thành làm sao còn tìm được phòng khách để trọ? Nàng không thu lưu ta, ta chỉ còn nước lưu lạc đầu đường xó chợ thôi.”

Văn Ngọc Đang nghi ngờ nói: “Cho dù hấn đi rồi, bằng bản lĩnh của người còn không tìm ra chỗ trọ, ta không tin.”

Phượng Vu Phi giật mình nhìn nàng nói: “Chắc là ta không nghe lầm đúng không, A Đang thế nhưng lại cổ vũ ta làm điều phi pháp? Nàng cần suy nghĩ cho kỹ, đến lúc đó lại có thêm vài người ngủ đường cái, cũng không phải là ta không cho hấn cơ hội.”

Văn Ngọc Đang không khỏi do dự, vốn hấn bị thương cũng bởi vì mình, chăm nom hấn cũng là việc nên làm, nhưng mà người này cực kỳ có khả năng sinh chuyện, vạn nhất ằm ỉ ở Lưu phủ xảy ra chuyện gì thì bản thân cũng không biết ăn nói thế nào với Lưu thúc thúc.

Thất Nương nhìn ra sự khó xử của nàng, cười nói: “Chuyện này nào có đáng gì, chỉ riêng chuyện Phượng công tử đã cứu A Đang, chút việc nhỏ ấy nhất định phải giúp, chỉ là Phượng công tử không giống với người bình thường, ở nơi này phải đồng ý ba điều quy ước.”

Phượng tam thiếu gia này thật ra cũng là một diệu nhân, mặt khác chưa nói, chỉ riêng việc khiến La Di Ca phải ăn dấm chua đã nên được tán dương, cho hấn một chân tham gia nói không chừng qua hai tháng tiếp theo là Văn gia có thể có rượu mừng rồi.

Phượng Vu Phi nói: “Ba quy ước gì?”

Thất Nương cười cười: “Thứ nhất, thỉnh bằng hữu của công tử tới cửa thì mời đi cửa chính, phụ thân của ta cũng đã lớn tuổi, không chịu nổi kinh hoàng.” Nếu một đám sát thủ ở trên nóc nhà đi tới đi lui, đừng nói cha nàng, ngay cả nàng cũng chịu không nổi đâu.

“Không thành vấn đề”

“Thứ hai, hạ nhân nhà ta đều là phạm phu tục tử, nếu có đắc tội với Phượng công tử, mong Phượng công tử giơ cao đánh khẽ.” Lấy cái bộ dáng bé bỏng kia của hấn, khó tránh ánh mắt hạ nhân trong nhà có thêm vài phần khác lạ chảy nước miếng hoặc là nhiều cái khác, nếu chọc giận hấn thì mọi người trong phòng kia cũng không đủ cho hấn chém.

“Đây cũng không phải việc khó.”

“Thứ ba, nếu có người tới cửa gây hấn thì Phượng công tử phải sớm đuổi đi, nếu vào Lưu phủ, vậy thì thực xin lỗi, kính mong Phượng công tử tìm nơi khác đi.” Người này nếu ở Lưu phủ thì vừa có lợi vừa có hại, người bình thường chắc chắn không dám chọc nhà bọn họ, nhưng xét đến phương diện khác mà nói kẻ thù của hấn hấn là không ít đi... Chẳng qua nếu có người tới Lưu phủ gây phiền toái, hừm, có bảo tiêu miễn phí cũng không tồi... Dù sao giờ cũng là thời buổi rối ren, có đôi khi dùng tới đạo lý nắm đấm.

Hắc, đại tẩu của A Đang quả nhiên có vài phần thú vị: “Chuyện này càng không thành vấn đề, vậy là đã quyết, ta đây ở chỗ nào?”

Phượng Vu Phi mở miệng hỏi Thất Nương, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Văn Ngọc Đang.

La Di Ca giành nói: “Trong tiểu viện của ta còn có phòng trống, nếu Phượng huynh không chê thì mời ở lại chỗ ta đi.”

Phượng Vu Phi còn chưa đáp ứng, hấn đã bổ thêm một câu: “A Đang ở cách vách.”

Phượng Vu Phi khép miệng lại.

Thất Nương buồn cười, nàng làm sao có thể không đoán ra tâm tư của La Di Ca, quả nhiên có người cạnh tranh thì sẽ khác nha!

La Di Ca sở dĩ ân cần như vậy là vì Phượng Vu Phi đã có “tiền án”, một người như vậy tiến vào Lưu phủ ở, vạn nhất hấn tâm huyết dâng trào muốn đi “thăm hỏi” A Đang vậy thì quá thuận tiện rồi, người nói đi làm sao La Di Ca có thể yên tâm, cho nên biện pháp tối ưu là để hấn ở cùng mình.

Quý phủ bọn họ về sau có thể náo nhiệt đây.

Vào lúc ban đêm Phượng Vu Phi lại chạy tới cửa: “A Đang, bên này của nàng có vẻ tốt hơn so với tiểu viện La Di Ca đang ở, ta có thể ở chỗ của nàng không?”

“Có thể!” La Di Ca từ sau lưng đi vào, “A Đang nàng cùng hấn đổi phòng ở đi!”

Phượng Vu Phi dưới chân vừa ngưng, La Di Ca thiếu chút nữa bị hấn làm ngã, lão đảo vài bước sắp bỏ nhào vào người Văn Ngọc Đang, Phượng Vu Phi vừa nhắc chân nhanh nhẹn tóm lấy, ôm lấy đai lưng La Di Ca.

“Ai nha, không biết La huynh ở phía sau, làm cho La huynh sợ hãi rồi.”

“Đâu có đâu có, may mắn là tay chân Phượng huynh nhanh nhẹn, nếu không Di Ca phải khó xử rồi.”

Ánh mắt hai người khó khăn chuyển qua, mọi người trong lòng đều rõ đối phương có chủ ý gì.

Văn Ngọc Đang nhìn hai người giả vờ giả vịt mà nhú nhú mày, nhớ tới lời nói ban ngày của La Di Ca rồi nói: “La Di Ca, huynh nói ngày mai đi thành Bắc, có phải là muốn tới chỗ đánh bạc không?”

La Di Ca gật gật đầu, vừa liếc mắt nhìn Phượng Vu Phi muốn nói lại thôi.

Phượng Vu Phi biết hấn có lời muốn cho mình tự nói, hừ lạnh: “Dù sao đã nhiều ngày ta thực rảnh rồi, thành Bắc thành Nam chỗ nào cũng có thể đi.”

Ngụ ý với mấy người La Di Ca là đừng tính chuyện bỏ hấn qua một bên.

Hấn rốt cục cũng là ân nhân cứu mạng của Văn Ngọc Đang, lấy tính tình của Văn Ngọc Đang tất nhiên coi hấn như người một nhà, cũng không muốn giấu giếm hấn, đem việc ở chỗ đánh bạc đại khái nói cho hấn. Phượng Vu Phi nghe nói chỗ đánh bạc là do gian tế nước khác lập ra, nhần mày nói: “Mụ nội nó, khó trách lão tử thua thảm như vậy, ta đã nói là làm sao mà nhãn lực của mình đột nhiên kém như vậy, thì ra có người ở giữa động tay động chân.”

La Di Ca mặc dù không tin tưởng con người Phượng Vu Phi, nhưng hấn biết Phượng Vu Phi chính là người có thể thần không biết quỷ không hay lẫn vào chỗ đánh bạc, cho nên hấn không ngăn A Đang: “Việc này không giống với bình thường, chúng ta sợ đánh rắn động cỏ cho nên không thể dò xét đến tột cùng, ngày mai ta cùng A Đang mượn việc xem náo nhiệt đi xem xem có gì không ổn không, nếu Phượng huynh rảnh rồi không ngại giúp A Đang một việc chứ?”

Phượng Vu Phi nhất thời hiểu được hấn muốn cái gì: “Mọi người muốn để cho ta bí mật tiến vào tìm xem có dấu vết gì để lại? Hừ, sao người không đi? Thừa nhận đi, công phu của La Di Ca người không tốt... Sớm nói ra không phải là được rồi sao, biết mình không được thì sớm nói miễn cho chậm trễ... haiz”

Một đồng đồ đập lại đây.

Lời nói này của hấn mang hai ý nghĩa, Văn Ngọc Đang thăm dò nói: “Công phu của người rất cao, bản lĩnh trộm hương tráo ngọc của người đúng là không ai theo kịp...”

Không ổn, dưới sự đặc ý hí hửng khiến cho A Đang nhớ lại chuyện lần trước... Hấn quay đầu cười làm lạnh nói: “A Đang muốn ta đi, ta sao có thể không đi...”

48. Chương 48

Hấn hồi hận.

Vì cái gì La Di Ca có thể ôm mỹ nhân ở phía trước xem náo nhiệt còn hấn lại phải ở phía sau làm tiểu tặc không mời mà đến? Chết tiệt La Di Ca nhất định là đã sớm nghĩ tới tầng nghĩa này.

Chờ chuyện sòng bạc xong rồi, hần phải đi tìm pháp sư đến làm phép diệt hần, hần đã sớm hoài nghi La Di Ca là hồ ly thành tinh, cho nên A Đàng mới có thể mọi chuyện đều che chở cho hần, sớm tiêu diệt hần tránh gây tai họa cho A Đàng.

Nhẹ nhàng lách vào trong một gian thư phòng, cẩn thận tìm một lần không phát hiện vật gì khả nghi. Kỳ quái, tìm mấy gian phòng, ngay cả bản giống sổ sách ghi chép cũng không có, theo lý thuyết sòng bạc làm sao có thể không có sổ sách?

Có người đến đây, hần dưới chân khẽ động một chút thân hình chợt lóe, người liền lùi lên trên xà nhà. Vừa mới đặt chân xuống, cánh cửa liền bị đẩy ra.

Vào hai người, một thiếu niên một thanh niên. Thiếu niên kia vừa đi vừa nói: “.....Bị người khác phát hiện.”

Thanh niên kia nói: “Sẽ không, hần ngày thường làm việc quá kiêu ngạo, cho dù đã mất tung tích nhưng có thù tất sẽ bị kẻ thù tới tìm.”

Thiếu niên gật đầu: “Như vậy rất tốt, hiện giờ phần lớn bạc đã chuyển ra khỏi thành, thông báo xuống dưới có thể chuẩn bị rút lui, ân..... Trước dời đi một nửa, còn đầu lưu lại đợi mệnh.”

“Đã biết.”

Nghe bọn hần nói chuyện, nghĩ lại thân phận thiếu niên này nhất định cao. Bọn họ nói bạc nhất định là tiền thắng cá cược, mặc dù không biết rốt cuộc nhiều ít, nhưng Phượng Vu Phi lấy bạc chính mình đem đi cá cược..... Con số khá lớn, cái này so với hần làm sát thủ kiếm tiền còn dễ dàng mà lại ít mạo hiểm hơn. Sinh ý này làm thật tốt! Phượng gia hần như thế nào lại không có người nghĩ ra cái này?

Tiếp theo hai người kia còn nói một ít đại sự, tiểu sự phát sinh trong Long thành, trong đó chính là chuyện Nam Dương công chúa đi Lưu phủ ngắm hoa.

Thiếu niên cười lạnh nói: “Nam Dương nghĩ như vậy gả La Di Ca, không bằng cứ để nàng ở lại Long thành là được, người không cần động nàng.”

Thanh niên chần chờ nói: “Nhưng là nàng có thể hay không ngăn trở chuyện của chủ tử?”

Thiếu niên nói: “Chúng ta đang ở thời điểm then chốt, nếu động nàng làm dư luận xôn xao chỉ sợ đối với chuyện của chúng ta cũng gây trở ngại, không bằng để nàng làm rối lên, chúng ta chỉ cần chú ý nhiều chút là được.”

Thanh niên nói: “Nói đến Nam Dương, vừa mới hạ nhân báo lại, nói La Di Ca cùng vị hôn thê đang ở phía trước xem náo nhiệt, người này tài hoa hơn người có tài trị quốc hơn người, nhà hần nói như thế nào cũng là bị Long giao để diệt, không biết có thể hay không để chủ tử sử dụng?”

Thiếu niên nói: “Ta thật ra rất muốn thay chủ tử thu người này, chẳng qua là chúng ta còn đại sự làm phải, để phòng vạn nhất vẫn là trước không cần cần mời chào hần, bất quá người thử thăm dò hần một chút, nhưng không thể cho hần biết chuyện của chúng ta.”

Thiếu niên này tuổi còn nhỏ, tâm tư lại tỉ mỉ như vậy, khó trách chuyện lớn như vậy chủ tử phía sau màn có thể yên tâm giao cho hần đi làm.

Khi nói chuyện, thiếu niên kia đi đến giá sách sát tường, đem một quyển sách rút ra: “Người theo các huynh đệ rút đi, bản sổ sách này cũng mang đi giao cho chủ tử.....”

A, Phượng Vu Phi hí hóp mắt, đây không phải là một quyển sử ký sao?

.....

La Di Ca cùng Văn Ngọc Đàng cá mấy ván, đi lại chung quanh cũng không thấy cái gì không ổn, lại gặp không ít người quen..... Sứ thần Anh Trì cùng Đông Ly Quốc, trước kia đều từng liên lạc qua, mọi người đều hiểu không thể để lộ, đều không có chào hỏi mà chỉ cười đi qua.

“La Di Ca, ta coi thật sự là phiền toái, quan viên trong triều cũng đến đây không ít.” Văn Ngọc Đàng nhỏ giọng nói bên tai La Di Ca. Đối phương rút cuộc đánh chủ ý gì, bọn họ vẫn chưa biết, nhưng xem sứ thần quan viên..... Nếu gặp chuyện không may tất là đại sự.

La Di Ca không nói gì chỉ nhìn chăm chăm đài thi đấu, Văn Ngọc Đang theo tầm mắt hần lại hướng lên đài nhìn, lúc này ở trên đài có 2 người đang luận võ, một người khiến Văn Ngọc Đang có chút quen mắt, hần sắc mặt trắng bệch lại vừa cao vừa gầy, thân hình lay động không ngừng, liều mạng chính mình bị thương cuối cùng nhờ một kích chính giữa mà thắng trận này.

Văn Ngọc Đang thấp giọng nói: “Hần có cái gì không ổn?”

La Di Ca suy tư nói: “Nếu ta đoán không nhầm, thứ tự tiến vào chung kết đã sớm được quyết định nội bộ, ít chú ý mới có thể làm cho nhà chủ kiếm được tiền, ta coi hần mấy trận, hần cũng có khả năng cao là người được chọn, nếu nhà chủ không muốn hần thắng, nhất định đã nghĩ biện pháp không cho hần tham gia thi đấu, có lẽ chúng ta có thể bắt đầu từ hần.”

Người này kêu Hình Phấn, không biết môn phái nào, luôn luôn độc lai độc vãng, hai người La Di Ca một đường đi theo hần ra khỏi sông bạc, khi quẹo vào một cái ngõ tắt nhỏ, hần bị người mai phục thiếu chút nữa trúng chiêu, nhìn những thích khách ngã xuống hần cảnh giác nói: “Các người là ai? Vì sao phải giúp ta?”

La Di Ca chấp tay nói: “Tại hạ La Di Ca, đối các hạ không có ác ý.”

“Ôn ngọc công tử La Di Ca!” Hần có chút ngoài ý muốn, nhưng vẻ mặt vẫn là lãnh đạm, “Các người một đường đi theo ta là có ý gì?”

Nguyên lai hần sớm phát hiện. Văn Ngọc Đang chịu đựng không hỏi hần là như thế nào phát hiện, La Di Ca mỉm cười nói: “Muốn cùng các hạ làm một vụ mua bán!”

Hình Phấn trừng mắt hần không nói được lời nào. La Di Ca tiếp tục nói: “Ta coi các hạ liều mạng như vậy tất là vấn đề tiền bạc đang gặp khó khăn hoặc có việc cần dùng gấp, ta nghĩ ta có thể cung cấp cho các hạ cái các hạ cần, chỉ cần tác hạ giúp chúng ta một việc, hoặc là nói giúp chính mình một việc.”

Hình Phấn lạnh lùng nói: “Nói.”

“Nhìn vẻ mặt Hình công tử, chuyện hôm nay nhất định không phải lần đầu, hần cũng biết sông bạc chắc chắn có cái gì không ổn, ta hy vọng cùng Hình công tử hợp tác, đem nhân vật quan trọng của bọn họ dẫn đến.”

Hình Phấn theo dõi hần ánh mắt lợi hại: “Người là người của quan phủ?”

“Không phải, chỉ là giúp bằng hữu chiếu cố, Hình công tử chỉ cần trả lời có nguyện ý hay không là được.”

Hình Phấn trầm mặc một hồi nói: “Ba ngàn.”

La Di Ca giật mình: “Các hạ là vì môn thiếp của hội đấu giá?”

Vì môn thiếp Băng Ngọc Linh Lung cần liều mạng như vậy sao?

“Ba nghìn.” Hình Phấn không phủ nhận.

“Được.” Có kim chủ phía sau Ứng Thiên, không sợ không đủ tiền dùng.

Sau khi cùng Hình Phấn chia tay, Văn Ngọc Đang rốt cục nhìn không được hỏi: “La Di Ca, huynh lấy đâu ra nhiều bạc như vậy?”

La Di Ca kể lại chuyện Ứng Thiên tìm mình, nhưng giấu đi việc hần yêu cầu. Văn Ngọc Đang nhíu mày, từ sau khi tiên đế đối gia đình nàng nổi lên sát tâm, nàng đối Long giao hoàng tộc không có thiện cảm. Bất quá, nàng cũng biết có vị kia làm hậu thuẫn, đối với bọn họ mà nói quả là làm ít công to.

“Lại nói chúng ta làm hết thấy cuối cùng người được tiện nghi lại là hần,” Văn Ngọc Đang bất mãn nói, “Cho nên thời điểm huynh ghi chép lại nhất định phải nhớ rõ phí vất vả của chúng ta.”

“Tay ta không thể gánh vai không thể nâng cũng sẽ không buồn bán, cho nên.....” La Di Ca nghiêng đầu đối với nàng cười cười, “Sinh hoạt phí sau này của chúng ta đều trông cậy vào nó.”

Văn Ngọc Đang tức thì tâm tình thư sướng, cái này đúng rồi, phải đòi giá thật cao, tốt nhất lột da rút gân..... Nàng trong lòng trừu tĩnh, ân, gia sản tương lai của bọn họ còn có thể rất là nhiều nha.

Trở lại Lưu phủ khi, Phượng Vu Phi đã sớm đã trở lại.

Phượng Vu Phi đem những việc hần nghe được kể lại một lần, Văn Ngọc Đang nói: “Nếu bọn họ nói như vậy, cũng chính là bọn họ không phải do Tây Lũng quốc phải tới.”

La Di Ca nói: “Nhưng bọn hần tất cùng Tây Lũng quốc có cái gì liên quan, bằng không bọn họ làm sao sợ Nam Dương cản trở? Nghe lời người hình dung, người thiếu niên kia chính là Lâm Thiên Thông, không biết Văn huynh từ thân phận của hần có tra được cái gì không?”

Văn Ngọc Đang trách Phượng Vu Phi nói: “Phượng Vu Phi người sao không lên trộm sổ sách về đây? Như vậy chúng ta có thể từ ghi chép tìm ra manh mối gì đó.”

Phượng Vu Phi nói: “Ta lên lấy đi cũng không phải việc khó, nhưng là bọn họ nói phải rút lui.....”

Biết Văn Ngọc Đang không hiểu được, La Di Ca nói tiếp: “Lời này nói lên chuyện của bọn họ đã thành hơn phân nửa, cho nên chúng ta không thể đánh rắn động cỏ phải một kích liền trúng, nếu không bọn họ xuống tay sớm, chúng ta lại không biết bọn họ rốt cuộc muốn làm gì, rất dễ dàng làm cho bọn họ đắc thủ, cho nên sổ sách này tốt nhất là cướp trên đường bọn chúng rút lui..... Nếu như có thể treo đầu dê bán thịt chó thì càng tốt.”

Ánh mắt hần cùng Văn Ngọc Đang cùng chuyển, nhìn chằm chằm Phượng Vu Phi.

Thấy ánh mắt hai người bọn họ, Phượng Vu Phi một bĩu môi nói: “Muốn cũng đừng nghĩ!”

Lại muốn khiến hần đi? Loại mua bán lỗ vốn này đừng mong có lần thứ hai, lợi lộc gì cũng đều không có dựa vào cái gì hần phải làm?

“Một ngàn!” La Di Ca chậm rì rì nói. Hần nghe nói Phượng Hoàng trang giá giết người cao nhất chính là giá này. Hi vọng đến lúc đó Ưng Thiên nghe xong ghi chép sẽ không đau lòng.

Phượng Vu Phi tròn mắt vừa chuyển: “Ba nghìn!” Hắc hắc, có lẽ lần này môn thiếp có thể kiếm trở lại.

Văn Ngọc Đang cả giận nói: “Cũng không phải giết người, chỉ là trao đổi sổ sách cần gì nhiều như vậy?”

Kia nói không chừng chính là sinh lễ của nàng, cho hần, La Di Ca sao có thể giảm sinh lễ của mình xuống? Phượng Vu Phi tâm địa quá đen tối.

Phượng Vu Phi cười nói: “A Đang, giết người dễ dàng, chính là muốn đem này bản sổ sách thần không biết quỷ không hay đích lộng trở về ngược lại khó khăn, ba nghìn chắc giá.”

Phượng Vu Phi cười nói: “A Đang, giết người dễ dàng, chính là muốn đem này bản sổ sách thần không biết quỷ không trao đổi ngược lại rất khó khăn, ba nghìn chắc giá.”

Gấp chính là người, cũng không phải ta, sợ gì người không cắn câu.

“Thành giao!” La Di Ca đáp ứng sáng khoái. Người nọ có rất nhiều tiền,

Văn Ngọc Đang cảm thấy bi ai, sinh lễ của nàng ít nhất đã bay mất một nửa!

Được, Phượng Vu Phi người nhớ kỹ cho ta, tiền này ta không khiến người nhỡ ra là không được.

49. Chương 49

Rượu đã qua nửa buổi nhưng nhiệt độ trong phòng cũng chưa có giảm đi chút nào.

“... Thật sự là sáng khoái, đến, lại vì La công tử châm một ly... A, đúng rồi, mười ngày sau là hội đấu giá La công tử có đến không?”

La Di Ca nhìn sư thần Tây Lũng quốc Cổ Chi mà nói: “Cổ đại nhân cứ nói đùa, La Di Ca ta chẳng qua chỉ là một thư sinh, sao lại có ba nghìn lượng bạc chứ?”

Cổ Chi sắc mặt ngời sáng: “Sao? Lấy tài hoa của La công tử, chỉ sợ bị người tranh nhau mời đi, là La công tử mắt cao không muốn cùng những người phạm tục như bọn ta đồng hành đúng không?”

La Di Ca lắc đầu: “Cổ đại nhân đề cao tại hạ rồi, cái kia chẳng qua chỉ là phong quang bên ngoài, Cổ đại nhân cũng biết chuyện nhà tại hạ, mặc dù ở Long Thành người ta cho chút mặt mũi, nhưng lại quá nhiều...”

Chính là phải lo lắng nhiều, dù sao cũng phải chú ý đến thể diện của hoàng gia, thân cận cùng tại hạ quá cũng không hẳn là chuyện tốt.”

Trong lời nói của hắn mơ hồ lộ ra hắn không tham vọng, luyến tiếc khi thất bại, khoe miệng Cổ Chi nhếch lên rồi hạ xuống: “Chuyện của La công tử chúng ta cũng đã từng nghe, aizz, nếu không phải lệnh tôn nhất thời hồ đồ làm chuyện sai lầm, cũng không liên lụy tới La công tử đến mức này, ách... Công tử có từng nghĩ tới tìm con đường khác cho mình, trên đời này luôn có minh chủ anh tài có tuệ nhãn, chỉ cần La công tử có tâm, Cổ Chi nguyện ý là người dẫn lối.”

La Di Ca ảm đạm nói: “Ta biết tấm lòng của Cổ đại nhân, chỉ là Long Giao là nơi Di Ca sinh dưỡng cũng là chỗ Di Ca không muốn quên, tuy là tâm tử bất năng khí.” (lòng đã không còn nhưng không thể quên)

Cổ Chi thường thức nói: “Tuy là tâm tử bất năng khí, nhưng đức hạnh của La công tử thật sự là làm người khác thương tâm, chỉ là lấy tài năng của La công tử mà vứt bỏ như vậy không khỏi quá đáng tiếc? Nhân gian có mấy lần vài chục năm, nếu không làm được những chuyện to lớn ngày sau nhìn lại chẳng phải sẽ hối hận, chúng ta gian khổ học hành đọc sách chẳng qua cũng vì mưu cầu ngày nào đó được hiển hách lưu danh muôn đời, lệnh tôn lừa gạt lệnh công tử, chẳng lẽ công tử không nghĩ một lần nữa chấn hưng nhà cửa, tẩy sạch thanh danh?”

Hắn không ngừng dụ dỗ, La Di Ca không ngừng cười khổ.

Hắn thấy La Di Ca không đáp lại cũng không nóng nảy, chuyển sang cười nói: “Nói đến hội đấu giá, tại hạ đến là muốn mời La công tử giúp một việc nhỏ.”

La Di Ca chấp tay nói: “Cổ đại nhân khách khí rồi, tại hạ nếu có thể giúp nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Cổ Chi nói: “Vốn lần này là tại hạ cùng Nam Dương công chúa đến, chỉ là mấy ngày kia tại hạ có việc quan trọng quần thân không thể thoát ra được, nếu La công tử thay tại hạ chăm sóc công chúa, tại hạ vạn phần cảm kích.”

.....

Thanh Âm phủ thêm áo choàng cho Nam Dương: “Công chúa, người nói La công tử có đáp ứng không?”

Nam Dương thu hồi ánh mắt đang nhìn ngoài cửa sổ: “Nhất định có thể.”

“Nhưng mà công chúa không phải nói là La công tử tâm cao, chưa chắc nguyện ý để Tây Lũng quốc ta sử dụng? Nếu là như vậy, hẳn sao có thể đáp ứng đi cùng người?”

Nam Dương từ cửa sổ đi về bên cạnh thư trác: “Thanh Âm, hắn là nam nhân, chỉ cần là nam nhân thì không thể không có dã tâm, tuy nói hắn không nghĩ cho Tây Lũng quốc ta sử dụng, nhưng hắn nhất định là hy vọng có thể ở Long Giao quốc xuất đầu. Có thể đi hội đấu giá thì hắn nhất định sẽ đi, cái khác không nói, chỉ cần chuyện hắn cùng với công chúa Tây Lũng quốc cùng tham dự hội đấu giá truyền ra ngoài, Tây Lũng quốc lại có ý chiêu mộ hắn, một chuyện này cũng sẽ làm giá trị con người hắn tăng gấp trăm lần.

Thanh Âm nhíu mày nói: “Công chúa nói là hắn lợi dụng chúng ta? Người như La công tử vậy cũng sẽ có mưu mô khác sao?”

Nam Dương liếc mắt nhìn Thanh Âm: “Người ở trong cung cũng ném không ít khổ, theo ta lâu như vậy lại còn nói những lời như thế? Ta nói bao nhiêu lần rồi nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, trong lòng nịnh bợ ngoài mặt lạnh nhạt, vì vinh hoa phú quý mà tìm cách tiếp cận ta ta thấy nhiều lắm rồi, hắn như vậy tạm coi như ổn, cho nên ta thà rằng gả cho hắn, cũng không nguyện gả cho đám sài lang ở Tây Lũng quốc kia.” Khi nói đến hai chữ sài lang kia lòng nàng tràn ngập hận ý, đã sớm mất đi sự dịu dàng thường ngày.

Nam Dương chỉ cảm thấy ống tay áo bị nắm chặt, quay đầu thì nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thanh Âm, nàng cười nói: “Người yên tâm, ta quyết không thể để cho người khác lợi dụng chúng ta.”

Thanh Âm nói: “Nhưng mà công chúa, ta thấy bộ dạng La công tử đối với Văn Ngọc Đăng chỉ sợ hắn sẽ không bằng lòng... Aizz, nếu mà hắn đối tốt với công chúa như vậy, Thanh Âm cho dù tương lai không ở bên người công chúa cũng có thể yên tâm.”

Nam Dương nghe xong lời này thì yên lặng có chút xuất thần.

Nàng sao lại không biết, chỉ cần nhìn ánh mắt La Di Ca không rời Văn Ngọc Đàng dù chỉ một chút thì đã biết La Di Ca đối với nàng quan tâm đến mức nào. Nhìn thế nào cũng thấy La Di Ca là một người ăm ắp khiêm tốn, ngày hôm trước lại vì nàng mà cùng Phượng Vu Phi đấu võ mồm ở phòng khách, nửa phần cũng không nhường, nếu có người cũng thật tình như vậy đối với nàng... Nàng bỗng hoảng sợ khi thấy hăm mộ cùng đổ kị tận đáy lòng mình, tự hiểu thì sao nào, đã sớm biết trên đời này không có đạo lý nhất thành bất biến, sao trong lòng còn có thêm khao khát như vậy, trên đời này điều lương thiện nhất cũng chẳng thay đổi được ai, cho dù lúc này La Di Ca đối với Văn Ngọc Đàng là toàn tâm toàn ý, nhưng làm sao biết ngày sau có thay lòng đổi dạ không? Nam nhân vì quyền lực vì dã tâm cái gì cũng có thể buông bỏ, hướng chỉ chỉ là một nữ nhân, khoe miệng của nàng lộ ra lãnh ý. (một khi đã hình thành thì không bao giờ thay đổi)

“Thanh Âm, người lầm rồi, cho dù hiện tại hấn đối với Văn Ngọc Đàng như vậy cũng không có nghĩa là ngày sau hấn sẽ không tốt đối với ta, chẳng qua, chúng ta đã xem nhẹ một người.” Nàng cố gắng thoát khỏi suy nghĩ của bản thân: “Ta vẫn nghĩ Văn Ngọc Đàng nếu bị người ta gọi là bao cỏ, thì chắc là một bao cỏ, cho nên đã quên một việc, người có thể được La Di Ca coi trọng sao có thể chỉ là bao cỏ tồi tệ chứ?”

La Di Ca quả thật đã đáp ứng yêu cầu của Cố Chi.

Hấn biết Cố Chi mưu tính cái gì. Đầu tiên không ngoài việc để cho người khác nghĩ hấn đã bị Tây Lũng quốc săn đón, tiếp theo chắc là vì tạo cơ hội cho Nam Dương công chúa. Hấn cũng không ngại bản thân bị người ta lợi dụng, bởi vì mọi người là lợi dụng lẫn nhau, cho nên hấn mới đáp ứng.

Văn Ngọc Đàng biết được tin tức, phản ứng đầu tiên là vọt tới phòng của hấn để chất vấn. Nhưng mà lúc đến phòng của hấn lại thấy người ta hoàn toàn bình tĩnh. La Di Ca là loại người nào nàng sao có thể không rõ, nếu hấn đáp ứng tất là có lý do của hấn, nhưng tuyệt đối không có khả năng vì Nam Dương.

La Di Ca đã sớm nhìn thấy Văn Ngọc Đàng ở ngoài cửa cọt tới cọt lui, trong lòng biết rõ nàng vì sao mà đến, bởi vì tin tức kia là bản thân hấn lên cấp cho hạ nhân trong phủ. Hấn tiếp đón nàng vào nhà rồi nói: “A Đàng, sao đến rồi lại không vào?”

Văn Ngọc Đàng ngơ ngác ngác tiến vào, nhìn trái nhìn phải rồi nói với hấn: “La Di Ca, huynh ở bên này không tồi chứ? A Phượng không cho huynh... thêm phiền toái chứ?”

Aizz, phải hỏi như thế nào a?

“Làm sao có thể? Chúng ta từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng,” La Di Ca cười, “A Đàng là tới tìm hấn sao? Hôm qua hấn không có trở về, chắc là đi tìm bản sổ sách gốc kia rồi.”

“La Di Ca...”

“Hửm?”

Văn Ngọc Đàng ấp úng sau một lúc lâu mới nói: “Nghe Bội Bội nói huynh muốn cùng Nam Dương đi hội đấu giá?”

La Di Ca giải thích: “Sứ thần Tây Lũng quốc Cố đại nhân ủy thác ta chăm sóc nàng, mà ta vừa vặn lại thiếu một cơ hội đi hội đấu giá, cho nên liền đáp ứng.”

Văn Ngọc Đàng nhú mày nói: “Tây Lũng quốc bọn họ không có người sao? Sao lại muốn huynh chăm sóc? Bọn họ rõ ràng là có tâm tư khác, La Di Ca huynh phải cẩn thận.”

La Di Ca chăm chú nhìn nàng thật sâu, bỗng nhiên mỉm cười.

“Thì ra A Đàng cũng có thể ghen.”

Mặt Văn Ngọc Đàng hơi hơi đỏ lên, lớn tiếng nói lời chính nghĩa: “Vốn là bọn họ có tâm tư khác, Nam Dương kia đối với huynh bụng dạ khó lường, huynh đừng nói là huynh không nhìn ra... La Di Ca huynh từ chối nàng đi, huynh muốn đi hội đấu giá cũng không phải không có cơ hội, sao lại nguyện ý đáp ứng nàng?”

“A Đàng, thần thể nàng ta có phần đặc thù,” La Di Ca lôi kéo nàng ngồi xuống nói chuyện, “Đi cùng nhóm sứ thần khác với đi cùng công chúa, đi cùng nhóm sứ thần sẽ có hiểm nghị cấu kết với giặc, nhưng nàng là công chúa một nước, chỉ điểm này đã khác nhau rất lớn.” Cho dù mọi người biết động cơ ban đầu của nàng

không sạch sẽ, nhưng chỉ cần không nắm được nhược điểm, nàng có thể cùng bất kỳ ai kết giao mà không cần băn khoăn chuyện sứ thần, nghĩ lại hoàng đế Tây Lũng quốc phái nàng đi cũng là có đạo lý như vậy.

“Cái kia có gì khác nhau? Mọi người đều sẽ nghĩ huynh bị bọn họ chiêu mộ.”

“Lên kết giao cùng nhóm sứ thần khác cùng công chúa kết giao, người trước có hiềm nghi thông đồng với địch, người sau lại có thể có rất nhiều cách nói khác.” Thật sự mến mộ cũng tốt, mà thấy người sang bắt quàng làm họ cũng được, đều là đường hoàng mà viên có.

“Thế chẳng phải là tùy nàng sao?” Văn Ngọc Đăng buồn bực không thôi.

Như vậy sao được? Kia không phải hợp ý của Nam Dương sao.

Văn Ngọc Đăng không sợ hấn thay đổi mà là lo lắng công chúa gian xảo kia. Càng hiểu Nam Dương, nàng lại càng không để nữ nhân thương hấn cùng tham gia hội đấu giá, cái này có thể chính là bắt đầu, đằng sau còn không biết sẽ giở trò gì đâu? Vạn nhất giống như lời Thất Nương nói, nàng lấy thanh danh của chính mình đi đặt bẫy La Di Ca, đến lúc đó chính là hoàng đế Long Giao cũng buộc phải để La Di Ca lấy nàng. Aizz, sớm biết thế này cứ đem chuyện Nam Dương đi tìm mình nói trước với La Di Ca, để cho hấn đoán trước thủ đoạn của Nam Dương, giờ lại nói thật là giống như nàng cố ý châm ngòi.

“A Đăng!” La Di Ca gọi nhẹ.

Tâm tư Văn Ngọc Đăng vẫn còn chưa thu hồi không nghe được, rất nhanh sau đó thất lưng nàng bị xiết, người đã an vị ở trên đùi La Di Ca.

“Nàng không tin ta sao?” La Di Ca ôm chặt nàng.

Chưa từng cùng hấn thân mật như vậy, tâm tư của Văn Ngọc Đăng nhất thời đều chuyển về đề tài hai người đang tiếp xúc quá mức thân cận.

Nóng, chỗ hai người tiếp xúc đều làm nàng cảm thấy nóng, tim đập rất mạnh, nhưng lại luyến tiếc rời hấn.

“La Di Ca...” Như vậy không tốt lắm đâu. Đáy lòng lại là mừng thầm không thôi.

“Di Ca!”

“Hửm?”

“Gọi ta Di Ca.” Cặp mắt sáng quắc kia cứ vậy mà nhìn, cố chấp nhìn chăm chăm nàng không tha.

“Di... Di Ca.” Chần chờ một lúc nhưng vẫn gọi ra tiếng.

Nhất thời gió xuân ngập tràn cả phòng.

“Ta... Ta còn phải xuống, vạn nhất A Phượng hấn trở về nhìn thấy...”

Cái tay đặt trên lưng nàng chợt căng thẳng, đau! Hấn sẽ không bẻ gãy thất lưng nàng đấy chứ.

“Hấn ra khỏi thành không trở về nhanh như vậy đâu, Lưu Thành hề chuẩn bị thương đội cho hấn ngày mai mới đến, đến lúc đó hấn mới có cơ hội tốt trở về thành, sao hấn mới đi một ngày nàng đã nghĩ về hấn?” La Di Ca ngoài cười nhưng trong không cười.

“Nào có, ” Văn Ngọc Đăng vội vàng phủ nhận, “Huynh cũng biết cái tên kia miệng rộng, nhìn thấy chúng ta như vậy không biết hấn có thể nói ra loại chuyện gì.”

“Nàng có thể yên tâm, hấn ít nhất phải ngày mai mới có thể trở về thành, ” La Di Ca không chút để ý nói, “A, đúng rồi, ngày mai Cố đại nhân mời ta tham gia tiệc rượu của các sứ thần, Nam Dương công chúa nghe nói cũng sẽ đi.”

50. Chương 50

Văn Ngọc Đăng vừa nghe lời này, ngay lập tức giữ chặt vạt áo trước của La Di Ca: “Muội cũng phải đi.”

La Di Ca mở hai tay: “Ta đây cũng không biện pháp, theo ta được biết lần này là tiệc rượu duy nhất được mở ra vì công chúa cùng sứ thần các quốc gia, cho nên đến đó ngoại trừ bọn họ, có khả năng tham gia chỉ có quan viên cùng hoàng tộc, vốn ta cũng thỉnh cầu Cố đại nhân mang thêm một người, nhưng mà.....” Cố Chi khéo léo ám chỉ tiệc rượu như vậy không phải nói vào là có thể vào được, có thể mời La Di Ca cũng là vì tên tuổi của hắn cùng ý tứ công chúa, nếu muốn dẫn theo người ngoài đều phải xin chỉ thị của Nam Dương công chúa.

Ý tứ của Văn Ngọc Đang La Di Ca cũng biết, La Di Ca tới chỗ Nam Dương thỉnh cầu không phải việc khó, nhưng kể từ đó địa vị tôn ti trật tự cao thấp, năng đối với Nam Dương giống như tự hạ thấp mình, vô hình chung chẳng phải sẽ thấp hơn Nam Dương một cái đầu.

Loại thiết thòi này làm sao có thể chịu? Nam Dương rất giáo hoạt. Văn Ngọc Đang mắt hạnh trừng trừng: “Không cho huynh đi.”

Nàng ngửa đầu trừng mắt, bản thân tiến sát cách La Di Ca có một bàn tay, mơ hồ không phát hiện ra tư thế hai người bọn họ..... Thực mờ ám. Tay La Di Ca ôm bên hông nàng sớm đã buông ra, mà nàng vẫn yên ổn ngồi trên đùi hắn túm vạt áo hắn, rất giống nàng đối với La Di Ca cương bức dụ dỗ gì đó..... Thực làm người ta suy nghĩ xa xôi, nếu lúc này có người xông vào thì Văn Ngọc Đang nàng cái gì khuê dự cũng đều mất sạch.

Hơi thở của nàng nhẹ nhàng phả ra trên môi hắn..... Nhiệt độ trên đùi cùng cảm giác trên môi cùng đánh úp lại chia nhau đan xen thành một cổ nhiệt lưu di chuyển từ ngực La Di Ca cho đến..... Phía dưới. La Di Ca vẫn không nhúc nhích: “A Đang, ngày mai toàn bộ sứ thần đều có mặt, đây là nơi duy nhất có thể cùng bọn họ tiếp xúc mà không bị hoài nghi, chúng ta phải thừa dịp này dò la rõ ràng sòng bạc rốt cuộc muốn làm gì, cho dù không nghe được gì, ta nghĩ sòng bạc nếu muốn một lưới bắt hết những sứ thần này nhất định sẽ hẹn họ cùng một ngày, ta nhất định phải thăm dò được ngày đó.”

“Thì phải là nói nhất định phải đi.” Tay Văn Ngọc Đang nói lỏng, nàng không phải người không rõ phải trái, biết sự tình quan trọng cũng sẽ không cần quấy.

Việc này quả nhiên khó giải quyết, khó có được một lần thấy nhiều sứ thần như vậy, La Di Ca không thể không đi..... Trong lúc suy tư bỗng lại không an phận xê dịch.

Một hơi thở dốc nhẹ vụt ra, La Di Ca cố định thân thể của nàng: “Đừng nhúc nhích, A Đang.”

Văn Ngọc Đang nhú mào: “Y phục của huynh giấu gì vậy, cái gì vướng thế?”

Tay hướng bên cạnh vừa sờ, người cứng đờ.

La Di Ca cũng không dự đoán được nàng ra tay nhanh như vậy, thân mình đột nhiên căng thẳng, đôi con ngươi chậm rì rì bình ổn lại nhìn nàng: “A Đang, ta là nam nhân bình thường.”

Chỉ cần là nam nhân bình thường, sẽ có phản ứng của nam nhân.

Văn Ngọc Đang không phải tiểu cô nương không biết chuyện, mẹ nàng vì sợ tính cách nàng ở bên ngoài chịu thiệt thòi cũng không biết, từ tám trăm năm trước đã đem những chuyện bối rối này nói cho nàng nghe, cho nên lúc này nàng cũng thành con tôm lוע.

Trời ạ! Cứ tiếp tục vậy so càng làm cho người ta bối rối, mắt Văn Ngọc Đang nắm chặt, từ trước đến nay không biết xấu hổ không hiểu vì sao giờ máu ở toàn thân nàng dồn hết lên mặt: “Muội, muội không phải cố ý.” Không phải cố ý chiếm người tiện nghi.

Nếu người khác biết nàng phi lễ La Di Ca..... Không cần nghĩ cùng biết tin tức này so với nàng năm đó nói không phải hắn không lấy chồng còn làm người nghe kinh sợ hơn. Nếu Nam Dương đã biết, có thể hay không tức chết? Dám chua nàng ăn chắc nhiều lắm nên lúc này còn có tâm tư nghĩ như thế nào diệt trừ uy phong của Nam Dương, nhưng lại không phát giác La Di Ca gần sát.

Một đôi tay từ phía sau đem nàng ép vào một khối khí lực cường tráng..... Ân, nàng đã sớm muốn nói, đáng người La Di Ca không tồi a, tuyệt không gây yếu giống như vẻ bề ngoài, ài, tay hắn sờ đi đâu vậy? Nàng đè lại bàn tay đang chạy tán loạn trước ngực, cuống quýt mở mắt ra: “Huynh đừng sờ loạn.....”

Cặp mắt kia hơi hơi mang theo ý cười tinh nghịch nhìn vào đôi mắt sáng của nàng: “Có qua mà không có lại là trái lẽ nghĩa!”

Cái gì? Cái này như thế nào còn có thể có lại? Văn Ngọc Đang dùng sức trừng hấn, nhưng không đủ kiên trì vài cái chớp mắt liền bị thua rũ mi mắt xuống..... Khi nào thì da mặt La Di Ca so với nàng còn dày hơn vậy? Nàng nhắm hai mắt cảm thấy áp ứng.

Hồng nhan giống như lưu hỏa, A Đang của hấn lại có thể có một ngày ngược ngùng như vậy, một tiếng thở dài, hấn rút cuộc nhìn không được nâng cằm nàng phủ lên đôi môi của nàng.

Hương thơm ngọt ngào giống như lần trước được nếm thử, nhiệt lưu từ bụng dưới truyền ra khắp tứ chi bách hải, miệng lưỡi triền miên ôn nhu trần trọc dần dần trở nên kịch liệt. Hấn thở dốc một tiếng, tay từ lưng của nàng chạy dọc xuống nâng hông của nàng dùng lực siết chặt, thân mình cùng tay hai bên đè ép làm cho nàng nháy mắt liền cảm nhận được kích động giữa hai chân hấn, tiếng rên rỉ trầm thấp truyền đến truyền đến khiến cho tâm tình hấn càng thêm không kiềm chế được.

Văn Ngọc Đang cảm nhận được vật nam tính của hấn, lúc này thần trí nàng đã mơ màng với những dự vọng mê say, đầu đã sớm thành tương hồ, quan thân nàng khắp nơi đều là hơi thở nam tính mạnh mẽ của hấn, mềm mại của nàng cùng cứng rắn của hấn tạo nên một sự đối lập rõ nét, đây là điều trước nay nàng chưa từng cảm nhận.

“Huỳnh đừng.....”

Hai tay kia không biết từ khi nào đã chui vào trong vạt áo nắm lấy đỉnh mềm mại đang vênh lên của nàng nhẹ nhàng từ từ siết lại, nhất thời nhiệt ý khôn cùng.

Không được, còn tiếp tục như vậy sẽ không khống chế được, La Di Ca nhìn cặp mắt sáng đã mơ màng kia hít sâu một hơi, kéo lại vạt áo của nàng bị vén lên, vuốt phẳng y phục của nàng, rồi mới hướng tới ánh mắt kinh dị của nàng cười cười, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng nói: “Ta muốn đợi đến ngày nào đó A Đang của ta sẽ chân chính gả cho ta.”

Văn Ngọc Đang thở nhẹ một tiếng đầu dựa vào trong ngực hấn, cảm thấy xấu hổ cùng vui vẻ cùng lúc tạo thành một mảnh ngọt ngào. Nàng chôn ở hấn trước ngực, rầu rĩ nói: “Muội nghĩ huỳnh không gần nữ sắc.” Thực không nghĩ đến nguyên lai huỳnh cũng có tính háo sắc.

Đỉnh đầu một tiếng cười khê: “A Đang, ta nói rồi ta là nam nhân bình thường.” Thật sự không gần nữ sắc, chẳng phải là tiện lợi cho Phương Vu Phi, như vậy A Đang về sau sao có thể hạnh phúc?

“Nhưng là huỳnh xem huỳnh như thế không ăn khói lửa nhân gian.....” Văn Ngọc Đang nói thầm.

Nghe được nàng loạn dùng từ La Di Ca bật cười, cúi đầu véo nhẹ mũi nàng: “Ta cũng không phải bỏ tất được cung phụng trong miếu, sao lại không ăn khói lửa nhân gian, hơn nữa ta có muội, cho dù là thần tiên cũng không nguyện làm.”

Chỉ nguyện làm uyên ương, không làm tiên sao? Văn Ngọc Đang mặt mày hớn hở.

Nhưng nàng nghĩ lại lại thiếu chút nữa xem nhẹ một vấn đề..... Ngày mai Nam Dương cũng sẽ đi! Văn Ngọc Đang lại vui đầu vào trong ngực hấn cọ cọ vài cái, ở góc độ La Di Ca không nhìn thấy lộ ra biểu tình kiên định.

“Thất Nương, muội cũng phải đi.” Đây là lời nàng ở trước mặt Thất Nương lặp đi lặp lại cả đêm.

Thất Nương thở dài: “Đó là tiệc rượu chỉ thiết đãi những vị khách từ nước khác, muội sao có thể đi? Không lẽ muội cho rằng Nam Dương lại mời muội?”

Nam Dương làm sao có thể mời nàng. Cho nên chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Nàng năn nỉ Thất Nương: “Thất Nương, tỷ nghĩ biện pháp đi.”

Thất Nương lắc đầu: “Muội cho ta là thần tiên, xảo phụ hoàn nan vì vô mễ chi xuy, ta đây không làm được.” Loại tiệc rượu cho quốc khách này nếu tùy tiện đều có thể tiến vào, đây chẳng phải nói người nào cũng có thể trà trộn vào hoàng cung. (câu thành ngữ có nghĩa người phụ nữ có khéo tới mấy không có gạo cũng chẳng thể nấu nổi cơm, tương tự như câu không bột đổ gột nên hồ của mình)

Thời điểm này không có tay trong nửa bước cũng khó đi: “Không bằng muối đi tìm Lưu Thành Hề xem huynh ấy có biện pháp nào không.”

Văn Ngọc Đang một đêm khó ngủ.

Tiệc rượu lần này là do đương kim Tôn thừa tướng Tôn Vạn Lí thiết yến. Khi toàn bộ sứ thần tới Long thành, ở trong cung đã từng mở qua một buổi tiệc rượu, bất quá là do đương kim thái hậu chủ trì. Hoàng thượng chính vụ bận rộn, cho tới bây giờ cũng chưa từng chính thức tiếp kiến qua các vị công chúa, cho nên cũng không sắc phong, vì điều này nên đối với các vị công chúa vô cùng áy náy, cho nên Tôn Vạn Lí bày hạ tửu mở tiệc chiêu đãi sứ thần các quốc gia cùng công chúa, có ý để các vị công chúa vui vẻ, náo nhiệt giải sầu.

Yến hội trọng yếu như vậy đương nhiên canh phòng nghiêm ngặt, trừ bỏ gia đình Tôn phủ còn phái Ngự lâm quân canh giữ. Cho nên Văn Ngọc Đang dán mắt ở cửa thật lâu cũng không tìm được cơ hội trà trộn vào. Cửa trước không được, liền chạy tới cửa sau, ai ngờ cửa sau là nơi bọn tôi tớ hạ nhân vận chuyển ra vào, so với cửa trước trông giữ còn nghiêm hơn. Có tổng quản cùng ngự lâm quân gác, đồ vật này nọ đều phải kiểm tra không nói, người phạm là lạ mắt, hết thấy đều không được tiến vào.

Đứng ở phía sau cây đại thụ cách đó mười trượng Văn Ngọc Đang không khỏi hừ nhẹ, ai, khó trách Lưu Thành Hề nói hần cũng không có biện pháp. Một nàng còn đem hồng trang ngày thường đổi thành một thân vải thô, nghiêm ngặt như vậy, ngay cả giả dạng làm hạ nhân cũng không có biện pháp trà trộn vào. Nàng phần nộ lại đi trở về cửa trước, nhìn khách quý các quốc gia lục đục tới. Mỗi khi người gác cổng xưng tên một công chúa nước nào đó đến, nàng lại càng thêm lòng như lửa đốt. Khi nhìn thấy Nam Dương cùng La Di Ca ngồi chung một xe tới, ngọn lửa trong mắt nàng đã có thể cháy lan ra cả đồng cỏ. Cố Chi ở phía sau Nam Dương bị nàng trực tiếp xem nhẹ, chỉ nhìn thành hai người kia ở nơi đó thân thiết ta nàng.

Nàng đứng ở sau ngõ nhỏ đối diện phủ thừa tướng, hai tròng mắt không rời trên dưới hai người bọn họ.

Vì cái gì phải đối với Nam Dương cười ngọt ngào như vậy? Nàng cắn móng tay cái oán hận tròng mắt bọn họ.

Khi La Di Ca ôn nhu đem Nam Dương từ trên xe đỡ xuống, Nam Dương đối với hần cười xinh đẹp..... Văn Ngọc Đang ở một bên vụng trộm xem chừng tay vừa trượt, ai nha, đau đau đau, cắn phải tay, chờ nàng trở lại bình thường thì vừa giương mắt đã không thấy thân ảnh bọn họ.

Không được, không được, nàng nhất định phải đi vào, ở trước mắt nàng mà dám liếc mắt đưa tình, ai biết vào đó rồi Nam Dương còn có thể làm ra hành động như thế nào câu dẫn La Di Ca? Văn Ngọc Đang giống kiến bò trên chảo.

51. Chương 51

Vì tiệc rượu lần này, Tôn phủ sớm đã chuẩn bị, do sợ không đủ chỗ nên lấy phòng khách chuyên dùng cho tiệc rượu gia đình vào ngày Tết để làm nơi mở tiệc. Nhà giàu bình thường bởi vì người trong chi rất đông cho nên sân vườn của phòng khách loại này thường rộng, dùng để tổ chức tiệc rượu này cũng có thể được.

Tất cả những vật chiếm chỗ trong đại sảnh đều được dời đi, trái phải bày hai mươi bàn tiệc, phân làm trước sau, phía trước là chỗ ngồi của công chúa các nước, sứ thần cùng các hoàng tộc quý thân, phía sau tất nhiên là chỗ của các quan viên. Nhất là chủ vị ở chính sảnh kia lại càng làm người ta chú ý, bởi vì không ai biết người nào mới có đủ tư cách ngồi ở cái vị trí kia!

Tiệc rượu lần này tuy là do Tôn Vạn Lý ra mặt tổ chức, nhưng bởi vì có liên quan đến công chúa các nước, hần chính là không có tư cách thay mặt Hoàng thượng tham dự, cho nên chủ vị tám chín phần mười là một vị thân vương hoàng tộc nào đó rồi, nhưng mà thân phận địa vị cao nhất trong hoàng tộc chính là Hoàn vương gia vì thân thể không khỏe mà không thể đích thân tới dự, mà đoạn thời gian trước chuyện của Định Lương Hầu vẫn còn khiến người ta rùng mình, cho nên chủ vị lần này khiến ai nấy đều tò mò không dứt.

Khi La Di Ca cùng Nam Dương vào sảnh, tám chín phần mười là đã đáp ứng lời mời dự tiệc. Công chúa các quốc gia đầu đầu vẫn kiêu cung kễ, mang trang phục dự tiệc. La Di Ca liếc mắt về phía đó một cái, các vị mỹ nhân đều la y nghiêm tុ (la y là loại quần áo được chế vài tơ tằm nhẹ mềm, nghiêm tុ là váy dài),

trên đầu là trâm ngọc minh châu, tay áo còn lộ ra vòng tay ngọc hoàn, đều là thứ đẹp dễ quý giá không kể nổi. Đi tới gần lại ngửi được huân hương từ la y, thật sự là y hương tấn ảnh (là thành ngữ chỉ quần áo của người con gái mặc hết sức hoa lệ, Mị Ngừ Giả cũng từng có một hệ liệt là Y hương tấn ảnh viết về thời Dân quốc), làm cho người ta mục huyền thần mê (hoa cả mắt, tâm thần đông đưa, để hình dung việc chứng kiến cảnh khiến người ta kinh ngạc).

Nhìn thấy La Di Ca tao nhã đi vào, mỹ nhân giữa sân cũng có cảm giác trước mắt sáng ngời. Cái này cũng khó trách, sứ thần quan viên tới nơi này đại bộ phận đều là người lớn tuổi nếu không thì cũng trung niên, ngay cả khó có được một vài hậu duệ hoàng tộc quý tộc trẻ tuổi cũng phần lớn là ăn chơi trác táng, không có xuất chúng như La Di Ca.

Từ giữa đông đảo mỹ nhân ra nghênh đón có một vị mỹ nhân nói: “Ta còn đang nghĩ hoàng muội sao lại tới chậm như vậy, hoàng muội liền đến.”

Nam Dương cười, tiến lên rồi nói: “Chờ La công tử nên tới chậm, hoàng tỷ hôm nay nhìn qua so với ngày trước còn muốn đẹp hơn vài phần, thiếu chút nữa làm cho Nam Dương không nhận ra được.”

Nghe hai nàng nói chuyện, La Di Ca biết vị này chính là tỷ tỷ của Nam Dương, Bắc Tiêm công chúa. Mặt mày của Bắc Tiêm cùng Nam Dương có vài phần tương tự, chỉ là khí thế liếc người của nàng không có nửa phần khiêm tốn như Nam Dương, nhìn qua cũng biết là một nữ tử cực kỳ cao ngạo.

Vị Bắc Tiêm công chúa này chính là Hoàng hậu điều đi, ở trong cung Tây Lũng nhận hết sủng ái, nếu không phải lần này có quan hệ trọng đại mà Long Giao Đế đang lúc thanh xuân trẻ tuổi vừa vận cùng nàng xứng đôi, Hoàng hậu Tây Lũng quốc làm sao bỏ được mà gả nàng tới Long Giao. Xét thân phận các công chúa thì nàng là tôn quý nhất, chỉ lấy thân phận cùng khí vận mà nói nàng chính là lựa chọn tốt nhất cho vị trí Hoàng hậu. Cho đến nay Long Giao chưa có lập Hoàng hậu, nghĩ đến đây cũng là một trong những nguyên nhân Tây Lũng Đế đem Bắc Tiêm công chúa gả đến Long Giao.

Bắc Tiêm sớm đã đoán được nam nhân bên người Nam Dương chính là La Di Ca, nàng dè dặt mỉm cười với La Di Ca: “Ôn Ngọc công tử quả nhiên người cũng như tên đều lộ ra là một nhân tài, người Tây Lũng quốc ta đều có chút vũ phu nào có phong thái bậc này của công tử, khó trách hoàng muội đối với công tử luôn khen ngợi không dứt miệng.”

Từ mười năm về trước, Tây Lũng Đế đăng cơ liền đổi mới nội quy trong quân đội, một lòng thay đổi người trong nước trọng văn khinh võ chỉ biết hoa tiền nguyệt hạ suốt ngày làm thi từ ca phú cùng tính thích hoang phí, lấy công trạng luận tước vị, khiến cho địa vị của võ tướng được nâng lên trên văn thần, ngoại tử phụ của Bắc Tiêm Tiểu Thái úy chính là một trong những ví dụ tiêu biểu. (vốn chỉ môi trường nghỉ ngơi, chơi đùa, sau là chỉ nơi nói chuyện yêu đương)

La Di Ca hành lễ rồi nói: “Công chúa tán thưởng, Di Ca tay trái gà còn không chặt sao so được với dũng sĩ của quý quốc, có thể bảo vệ quốc gia mới thật là anh hùng, ta cũng chỉ biết luận binh trên giấy thực không sánh bằng.”

Mỹ nhân phía sau nàng cũng vây quanh lại, trong đó có một mỹ nhân áo lam có đôi mắt đẹp hướng về phía hấn đánh giá, ở giữa nhiều mỹ nhân như vậy nàng không được coi là đẹp nhất, nhưng đôi mắt đẹp của nàng vừa lưu chuyển thì cho người ta một cảm giác hồn xiêu phách lạc, bị nàng liếc mắt nhìn một cái liền sinh ra một loại tư vị mất hồn, khiến cho các nam nhân thỉnh thoảng lờ lững quanh nàng chỉ để có được một ánh mắt coi trọng của nàng. Nàng nghe được lời này của La Di Ca thì che miệng cười nói: “La công tử quá khiêm tốn rồi, nếu trong triều toàn vũ phu chỉ biết vũ đao lộng kiếm, thế thì không phải là man di quốc gia sao.”

Khuôn mặt tươi cười của Bắc Tiêm thu lại, lạnh lùng nói: “Nếu ngay cả quốc gia của mình cũng không tự bảo vệ được, thì ngay cả man di quốc cũng làm không được đâu, có lẽ Tân Nhã công chúa cảm thấy làm nô lệ vong quốc so với làm man di càng là cao nhân nhất đẳng.”

Thì ra vị mỹ nhân áo lam này chính là Tân Nhã công chúa của Đông Ly quốc.

Đông Ly quốc coi như là nước lớn, chỉ là quốc quân hiện nay vô năng, hai năm gần đây lại bị ngoại tộc chiếm ba tòa thành trì, lời này của Bắc Tiêm vừa nói ra, sắc mặt của Tân Nhã liền không nén được giận,

chỉ là thân phận của Bắc Tiêm nàng không thể sánh bằng, mà tiệc rượu này đều là hoàng thân trọng thần, ngay cả muốn bắt người trút giận cũng không thể, nàng nén giận hừ lạnh một tiếng không thèm mở miệng.

Khi La Di Ca đi vào liền chú ý tới một vị hồng y mỹ nhân không nhanh không chậm nói: “La công tử nói không sai, tập võ chính là để bảo vệ quốc gia, đáng tiếc là có người lại mưu đồ khác, khiến cho nước không ra nước nhà không ra nhà quân không ra quân thần không ra thần, quốc gia như vậy há có thể lâu dài.”

Hai năm trước thần tử được yêu thích của Tây Lũng Đế là phụ tử Triều Huy Thân Vương mưu phản cho tới bây giờ còn chưa bị bắt, mà Tiểu thái úy lại nắm chặt quân quyền không chịu buông tay, vô hình chung hạn chế hoàng quyền của Tây Lũng Đế, việc này mọi người đều biết.

Bắc Tiêm vẻ mặt giận dữ thoáng lướt qua, không để ý tới nàng nói: “Thật vất vả mới gặp hoàng muội, không bằng hoàng muội cùng ta dự tiệc, như thế nào?”

Nam Dương thấy thái độ của Bắc Tiêm thì kinh ngạc, vị hoàng tử này của nàng tâm cao khí ngạo không bao giờ chịu thiệt dù chỉ một chút, nay lại tránh mũi nhọn, không khỏi liếc mắt nhìn qua vị hồng y tử kia một chút, thấy tướng mạo của nàng thì giật mình cũng phỏng đoán ra thân phận của vị hồng y mỹ nhân này.

Hồng y mỹ nhân này cùng lắm chỉ mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt tinh xảo thần kỳ mặt mày miệng mũi thì như được điêu khắc tinh tế không có một chút tỳ vết nào có thể soi mói, búi tóc chỉ dùng minh châu tô điểm làm nền cho làn da trắng, càng thêm thanh lệ tuyệt luân, một thân hồng y kia chẳng những không áp chế khí chất tú lệ của nàng mà còn làm nàng tăng thêm vài phần lộng lẫy, không ít người trong số mỹ nhân ở đây cũng một thân hồng y nhưng không ai có được phong phạm của nàng, nếu lấy sắc đẹp mà nói, nàng chính là xinh đẹp nhất trong số mỹ nhân ở đây.

La Di Ca cũng đoán ra nàng là ai.

Nghe nói Vận Yên công chúa của Anh Trì quốc chính là quốc sắc thiên hương, có lẽ chính là vị này. Còn nghe nói sau khi các vị công chúa vào cung cũng chỉ có vị công chúa này được Hoàng Thượng triệu kiến riêng, khó trách Bắc Tiêm đối với nàng có vài phần kiêng kỵ.

Xem ra nhân duyên của Bắc Tiêm cũng không phải tốt lắm nha! Hợp với lời nói của hai vị công chúa lúc trước đó đối với nàng đều không có ý tốt.

Đôi mắt đẹp của Nam Dương vừa chuyển, rơi xuống trên thân mình La Di Ca, trên mặt có chút lưu luyến: “... Ừm, cũng được, hoàng tử ngồi ở đâu?”

Bắc Tiêm quan sát nàng vài lần, lắc đầu nói: “Xem bộ dạng này của muội làm sao còn tâm tư cùng ta nhàn thoai, thôi, ngồi ở bên này cũng đều là công chúa vào cung, muội cũng không tiện ngồi vào, La công tử, hoàng muội của ta vẫn là giao cho công tử chiếu cố đi.”

La Di Ca thông dong nói: “Di Ca chẳng qua là thân phận tiểu dân chỉ có thể ngồi nơi mặt tích, nào có tư cách cùng công chúa một bàn, ta nghĩ Cố đại nhân đã sớm an bài, đúng không, Cố đại nhân!” (bàn cuối)

Cố Chi chỉ có thể tiến lên hàm hồ trả lời. Thấy La Di Ca không linh ý tứ của Bắc Tiêm, Tân Nhã bật cười: “Nghe nói vị hôn thê của La công tử là Văn tiểu thư từng đứng đầu bách hoa, là mỹ nhân khó tìm của Long Giao, Tân Nhã có tâm tương giao đáng tiếc không có cơ hội, La công tử vì sao không mang nàng đến, cùng làm cho Tân Nhã được mở mang tầm mắt về mỹ nhân Long Giao!”

Lời này của La Di Ca nói ra hợp tình hợp lý làm người ta không thể bắt bẻ, nhưng Tân Nhã lại cố ý nói đến chuyện Văn Ngọc Đang, âm thầm trào phúng tỷ muội Bắc Tiêm không biết xấu hổ, biết rõ đối phương đã có vị hôn thê còn muốn cứ rần chen một chân vào, nghe được Bắc Tiêm âm thầm cắn răng càng thấy hận Tân Nhã thấu xương.

La Di Ca mỉm cười nói: “Đa tạ công chúa cất nhắc, chẳng qua là A Đang làm sao cùng các vị công chúa đánh đồng, các vị đều là long phượng chi tử, không phải như ta là một tiểu dân chờ đấu tranh thắng chức có thể sánh bằng, lại nói lần này La Di Ca có thể tham gia buổi tiệc là đáp lại yêu mến của Cố đại nhân, A Đang tuy là muốn đến nhưng mà không có tư cách.”

“Có một số người lại không nhận ra,” Tân Nhã liếc mắt nhìn Nam Dương một cái rồi nói, “Sớm biết La công tử muốn đến, ta trước cho Văn tiểu thư thiệp mời, cũng thuận lợi để cho ta nhìn xem cái gì là quần anh tú hội nam tài nữ mao.”

Nam Dương mời La Di Ca vốn là vì thay mình cùng La Di Ca tạo thế lực, nào biết Tân Nhã cứ mở miệng là bám lấy Văn Ngọc Đang, còn ám chỉ nàng tự nguyện muốn chen chân La Văn hai người, nhất thời mặt cứng đờ.

La Di Ca trong lòng cũng biết rõ Tân Nhã đối với mình tốt một cách kỳ lạ cũng không phải toàn bộ xuất phát từ hảo tâm, bản thân dù sao cũng là do Nam Dương mời đến, vì thế cười ngắt lời nói: “Hôm nay thay mặt Hoàng Thượng chủ trì tiệc rượu không biết là vị đại nhân nào?”

Lúc này lại có vài vị hoàng tộc gia nhập phạm vi của bọn họ, trong đó có một vị thiếu niên hướng về La Di Ca gật đầu tỏ ý, hồi đáp: “Chỉ nghe nói Kính Văn Vương Gia cùng Dịch Tướng Vương Gia có việc không thể tới, thế nhưng không nghe nói về vị chủ trì kia.”

La Di Ca cảm thấy người này có vài phần quen mắt, nghĩ lại mới nhớ thì ra hẳn chính là thiếu niên ngồi bên cạnh Phượng Vu Phi ở hội thưởng hoa kia. Thiếu niên này tên là Lăng Phong. Là con trai của một vị công chúa.

Kính Văn Vương Gia, Dịch Tướng Vương Gia đều là huynh đệ của Hoàng Thượng, có lẽ do tránh hiềm nghi từ việc Định Lương Hầu nên từ chối không đến. Chỉ là nếu như vậy, trừ bỏ bọn họ thì còn ai có tư cách chủ trì tiệc rượu này? Mọi người càng thêm tò mò.

Chính vào lúc này một hạ nhân đi ra xướng mời các vị ngồi vào vị trí.

La Di Ca đang muốn đi về phía sau thì tay áo lại bị Lăng Phong giữ chặt: “La công tử, chúng ta ngồi cùng một bàn đi.”

Lăng Phong trong hoàng tộc là người ít địa vị thân phận nhất, tất nhiên chỉ có thể ngồi mặt tịch. La Di Ca cười cười, cùng hắn ngồi vào một bàn. Lăng Phong từ ngày tham gia hội thưởng hoa ấy cảm thấy bản thân được mở rộng tầm mắt, cho rằng trên đời này quả thực nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, trong thiên hạ không có gì là không thể, đáng tiếc chính mình chỉ có thể ở một phương làm ếch ngồi đáy giếng, đối với việc bản thân chỉ có thể ngày ngày đọc tứ thư thì có chút phiền chán, hôm nay thấy La Di Ca tất nhiên là mừng rỡ, cho nên lôi kéo hắn hy vọng có thể kết giao bằng hữu.

Mọi người sau khi ngồi vào chỗ của mình cũng tự suy đoán xem ai sẽ ngồi tại chủ vị, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, người chưa đến đã nghe thấy tiếng, vậy mà lại là thanh âm mà La Di Ca quen thuộc: “Đã khiến các vị đợi lâu, tại hạ đi trước hướng các vị bồi tội.”

Mấy người nổi bước nhau mà vào, ánh mắt La Di Ca dừng ở trên người một nữ tử mặc áo vải bông thô.

“Văn tiểu thư, sao lại là người?” Lăng Phong kinh ngạc thốt ra.

52. Chương 52

Người tiến vào làm những người đang ngồi cảm thấy ngoài ý muốn.

Người tới đúng là Bố Y tiên sinh Lí Tân Liên.

Người chủ trì tiệc rượu lần này đúng là ông ấy!

Nhưng là mọi người ngẫm nghĩ lại thì cảm thấy được tính đúng đắn bên trong việc ngoài ý liệu này. Lấy danh hào cùng thân phận của Lí Tân Liên đúng là người tốt nhất để chọn chủ trì tiệc rượu. Đầu tiên ông ấy có huyết thống hoàng tộc lại không tham dự chính sự, chỉ riêng điểm này đã có thể để ông ấy chủ trì tiệc rượu mà không lo lắng hoàng thượng sinh lòng nghi ngờ, hơn nữa ông ấy lại có thanh danh trấn động bốn phương, hoàng thượng không có khả năng phái một tiểu bối hoàng thất bình thường đến chủ trì tiệc rượu cho nhiều sứ thần các quốc gia như vậy, đó là đối với các quốc gia khác không tôn trọng, một cái bất hảo lại khơi mào phân tranh.

Phóng tầm mắt ra khắp Long thành, cũng chỉ có ông ấy là người tốt nhất có thể chọn. Vấn đề chính là Văn Ngọc Đương sao lại cùng ông ấy ở một chỗ? Lại cùng đi tham gia tiệc rượu của các sứ thần?

Không phải là..... Có người liếc trộm La Di Ca, không thể nào? Văn Ngọc Đương nhanh như vậy đã dời tâm tư tình cảm sang một đối tượng khác?

Quan viên Long thành hầu như đều biết Văn Ngọc Đương, hai năm trước trên Bách Hoa Yến nàng thật là điểm kinh tứ tọa (vẻ đẹp làm rung động bốn hướng, ý là toàn bộ những người ở đấy), phàm là quan viên tham gia đều không ai quên được một màn lúc đó. Một điệu nhảy làm cho toàn bộ nam nhân đến nay vẫn kể lại say sưa. Nếu không phải vị mỹ nhân này nổi danh như cây ớt (tại chị toàn mặc đồ đỏ, lại tính như bà chằn ^^), hơn nữa bối cảnh trong nhà hùng hậu, ở đây không biết có bao nhiêu tên ra vẻ đạo mạo muốn đánh chủ ý lên người nàng. Bất quá hoàn cảnh bây giờ cùng hai năm trước bất đồng, nhà nàng đã suy vong, La Di Ca bất quá cũng chỉ là bình dân, trước kia có lẽ cũng chỉ có thể âm thầm chảy nước miếng, hiện nay nói không chừng có cơ hội có thể đem nàng nhét vào giỏ phòng, nhưng là nếu nàng theo Lí Tân Liên vậy không dễ làm..... Quan viên đang ngồi tâm nhất thời thấp thỏm, cũng đều có chủ ý riêng.

Bọn họ không ngừng dùng đôi mắt vẫn đục di chuyển trên dung nhan xinh đẹp của Văn Ngọc Đương cùng bộ ngực chắc mẩy của nàng..... Haiz! Một mỹ nhân như vậy lại không thể âu yếm, thật sự là rất đáng tiếc, hẳn còn chưa có chạm qua một mỹ nhân nóng bỏng xinh đẹp như vậy đâu!

Lí Tân Liên vì chuyện làm mai cho La Di Ca cùng Văn Ngọc Đương, trong lúc ngắm hoa La Di Ca đã từng nói qua, nhưng vị phía sau lại có chuyện La Phượng tranh phong làm cho các vị thiếu gia tiểu thư phân tâm, ngược lại đã quên chuyện này, cho nên việc này đến nay vẫn chưa được truyền ra ở Long thành, vậy liền tự nhiên hiểu lầm quan hệ của bọn họ trong lúc đó.

Văn Ngọc Đương đi theo phía sau Lí Tân Liên cười chột dạ với La Di Ca, vẫn chưa mở miệng.

Tiếng đàn sáo vẫn thổi dừng lại, mọi người đứng dậy. Lí Tân Liên hướng La Di Ca mỉm cười, dẫn người phía sau ngang nhiên đi vào vị trí chủ vị. Cùng Lí Tân Liên vào trừ bỏ Văn Ngọc Đương ngoài còn có một vị nữ tử, nàng thân mặc bộ y màu trang, diện mạo cũng không xuất chúng, lúc này đây không khiến cho mọi người chú ý, đợi nàng ngồi vào vị trí, mọi người phát hiện vị trí của nàng là ở bên cạnh Lí Tân Liên, mới lấp bắp kinh hãi.

Lí Tân Liên vào vị trí cũng không có ngồi xuống, ông bảo hạ nhân rót rượu, nâng chén hướng mọi người nói: “Hoàng thượng chính vụ bận rộn đối với các vị có nhiều sơ suất, bởi vậy cảm thấy vô cùng áy náy, cho nên đặc biệt lệnh ta mở yến tiệc hướng các vị bồi tội, xin các vị đại nhân cùng công chúa ngồi đây bỏ quá cho, Tân Liên lúc này xin thay hoàng thượng bồi tội.”

Mọi người đều cầm lấy chén rượu đáp lại. Lí Tân Liên đặt chén rượu xuống sau đó hướng nữ tử bên cạnh cười cười, lại quay đầu đối với mọi người nói: “Tiện nội từ trước đến nay chưa ra khỏi cửa, hôm nay Tân Liên đặc biệt mang nàng đi cho khuây khỏa.”

Mọi người thế mới biết nàng cư nhiên là phu nhân Lí Tân Liên, nhưng lại không hết ngạc nhiên. Điều này cũng khó trách, Lí Tân Liên hiện giờ mặc dù đã qua tuổi bốn mươi, nhưng vô luận tướng mạo hay thanh danh đều là nhân tuyển cho vị trí phu quân của các tiểu thư khuê các, chỉ cần hắn thả ra tiếng gió, tuyệt đối cũng sẽ có không ít danh môn mỹ nhân đổ xô vào, ai ngờ phu nhân hắn lại bình thường như vậy.

Fu nhân hắn sớm đoán được phản ứng của mọi người, nhìn lướt qua toàn bộ, mỉm cười nói: “Tướng công nói hôm nay có mặt ở tiệc rượu chính là thiên chi kiêu nữ cùng trọng thần các quốc gia, tiểu phụ may mắn được được gặp thật sự là phúc phận ba đời.”

Nàng khi nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng làm cho mọi người vài phần kính trọng, trong lòng âm thầm phỏng đoán xuất thân của nàng.

Văn Ngọc Đương ngồi bên cạnh nàng cũng thầm giật mình. Ôn Ôn thật sự là thoát thai hoán cốt, mười phần khí thế đương gia chủ mẫu nào có bộ dạng khi mới gặp ở Cẩm Sát Phường năm đó.

Văn Ngọc Đương ở cửa thấy Ôn Ôn thì quả thực không thể tin được hai mắt mình, cảm sự thanh lâu ngày xưa cư nhiên trở thành phu nhân Lí Tân Liên, nàng ngay cả nghĩ nát óc cũng đoán không ra duyên cớ trong đó. Nhưng là chỉ cần là người quen vậy là tốt rồi, vì theo dõi Nam Dương nàng mặt dày tiến lên nhận

thân..... Chính là nàng không nghĩ tới cứ nhiên tiện tay cho mình một cái ghế chủ vị, nơi này có phải hay không rất gây sự chú ý? Bất quá có thể ngồi phía trên Nam Dương, trong lòng nàng thật đúng là thích thú.

Nam Dương nhìn thấy Văn Ngọc Đang theo Lí Tân Liên vào, tâm tình liền trầm xuống. Nàng để ý Văn Ngọc Đang ngày thường mặc hồng y đối thành một thân vải thô quần bông xanh tầm thường, cười cười nói: “Lý tiên sinh danh truyền thiên hạ, ta có duyên mới được gặp nên phải là ta có phúc mới phải.”

Lại ngừng một chút nói: “Lý phu nhân khí độ bất phàm, vừa thấy đã biết là hậu nhân của danh môn, nếu nói là kiều nữ, chỉ sợ phu nhân chưa hẳn kém cõi.”

Nàng lần này khen như vậy, nếu phu nhân Lí Tân Liên là người khác nhất định thực hưởng thụ, đáng tiếc là Ôn Ôn. Ôn Ôn nào có xuất thân gì, cầm sự chưa thành nghề ở trong thanh lâu, nếu không phải tướng mạo không xuất chúng nhưng lại có tài đánh đàn có trời cho, nàng chỉ sợ đã sớm bán mình thành kĩ nữ.

Ngày đó nếu không phải Thất Nương vì giúp nhị tỷ thân là tú bà Cầm, Sắt Phường, làm cho Ôn Ôn giả mạo Cao Nguyệt sắc nghệ song tuyệt, nàng sao có cơ hội biết tướng công Lí Tân Liên. Rồi sau đó lấy tư cách trao đổi điều kiện, Ôn Ôn lấy lại được khế ước bán thân, mới có thân phận tự do, cho nên từ đáy lòng nàng đối Thất Nương rất cảm kích, liền đối đối với Văn Ngọc Đang cũng có hảo cảm.

Nghe xong Nam Dương nói, nàng chỉ mỉm cười, vừa không phủ nhận cũng không thừa nhận. Thấy Ôn Ôn bình tĩnh vô ba không bị mình tác động, làm cho Nam Dương cảm thấy cực kì không thú vị, nhưng mà không xuôi theo câu chuyện, phần sau nàng liền không thể tiếp tục nói đến trọng điểm, nàng cố ý liếc Văn Ngọc Đang một cái: “Ngồi bên cạnh Lý phu nhân là tỷ muội trong nhà? Nàng cùng một vị tiểu thư ta biết rất giống nhau, nếu không phải vị tiểu thư này thích mặc hồng y, ta nhất định cho rằng nàng là vị tiểu thư kia, Lý tiên sinh thật đúng là có phúc!”

Nàng nói là tỷ muội trong nhà, nhưng tỷ muội này cũng chia làm vài loại, ẩn ý cuối cùng của nàng là ám chỉ Văn Ngọc Đang là tiểu thiếp của Lí Tân Liên. Văn Ngọc Đang thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu, nàng hít sâu một hơi, cố gắng bình phục tâm tình của mình nói: “Nam Dương công chúa mấy ngày không gặp đã không nhận ra tiểu nữ sao..... Nhưng là, chúng ta cũng chỉ mới gặp mặt một lần, không tính là quá quen thuộc, nhận sai người cũng là có thể,” nàng hướng La Di Ca ở phía sau cao giọng nói, “còn chưa tạ lễ làm mai của Lý tiên sinh, huynh vẫn có thể ngồi yên đó.”

La Di Ca đứng dậy hướng Lí Tân Liên khom người nói: “Di ca dự tính đại lễ, nhưng mà thời gian vừa qua tiên sinh bận rộn không gặp được, hôm nay trước xin hẹn tiên sinh ngày mai ta tự mình tới cửa tạ lễ.”

Lí Tân Liên gật đầu nói: “Người cùng Văn tiểu thư cùng đến đây đi, tiện nội cùng nàng rất hợp nhau, tiểu thư đến đây cũng có thêm người cùng nàng nói chuyện.”

Hai người bọn họ phối hợp không chê vào đâu được, nói mấy câu đã khiến mọi người biết người làm mai cho bọn họ là Lí Tân Liên, cái này giống như chiếu cáo thiên hạ việc thành thân của bọn họ là chắc như đinh đóng cột. Thấy Nam Dương biến sắc, Văn Ngọc Đang lúc này mới hãnh diện vui vẻ ra mặt..... Hừ, cứ nhiên còn muốn biến tiểu thư ta thành tiểu thiếp của người khác? Hiện giờ người trong thiên hạ biết rõ La Di Ca là của ta, nhìn người về sau còn như thế nào cùng ta tranh chấp đoạt nam nhân!

Biết Lí Tân Liên thành người làm mai của hai người bọn họ, mọi người đều nâng chén hướng hai người bọn họ chúc mừng. La, Văn hai người đứng dậy đáp lại, trong khoảng thời gian ngắn trở thành nhân vật chính của tiệc rượu.

Chủ ý của Nam Dương chỉ là muốn làm cho Văn Ngọc Đang hiểu được hai người bọn họ thân phận khác nhau, chính mình không có bản lĩnh đi cùng vị hôn thê của mình, còn phải nhờ tới nam nhân khác mới có thể tiến vào, muốn mượn cơ hội đánh vào mặt Văn Ngọc Đang, ai ngờ năng lực ứng biến của Văn Ngọc Đang vượt ngoài dự liệu của nàng, làm cho nàng khi đó mới ý thức được nàng quá coi thường Văn Ngọc Đang. Nếu nàng ngay từ đầu liền giống như trong cung đem Văn Ngọc Đang trở thành đối thủ mạnh, cũng sẽ không có cục diện bây giờ.

Bắc Tiềm ngồi bên cạnh nàng thấp giọng trách mắng: “Người như thế nào lại ngu xuẩn vậy!”

Hừ, lúc trước giúp nàng tạo ra nhiều cơ hội như vậy cứ nhiên lại thành lại cái cục diện này, thật là một phế vật.

Hai tay Nam Dương ở trong tay áo tự cầu mình đến chảy máu, sụp mi thuận mắt nói: “Là hoàng muội ngu dốt, xin hãy hoàng tỷ tha thứ.”

Bắc Tiêm lạnh lùng trừng mắt liếc nàng một cái, nàng thật sự không thích hoàng muội ngày thường chỉ biết a dua nịnh hót phụ hoàng, mẫu hậu này, nếu không phải La Di Ca đối với Tây Lũng Quốc các nàng quá mức trọng yếu, nàng còn lâu mới nguyện ý giúp phế vật này. Nàng xem nam tử xuất chúng như La Di Ca, Nam Dương căn bản không xứng, bất quá đây là phụ hoàng mẫu hậu định ra, nàng cũng sẽ không nói nhiều, chính là người nhìn một cái bộ dạng của nàng, một chút khí thế công chúa đều không có, ngay cả so với Văn Ngọc Đang cũng kém hơn, khó trách La Di Ca nhìn nàng không vừa mắt.

Nàng đứng dậy bày tỏ ý áy náy về lời nói thất lễ của Văn Ngọc Đang, chúc mừng hai người xong, cười nói: “Nghe nói Văn tiểu thư năm đó tiết mục tham dự Bách Hoa Yến, cùng người khác bất đồng, vừa mới Tân Nhã công chúa còn nói muốn gặp vị đứng đầu bách hoa không giống người thường này, vừa khéo Văn tiểu thư đi ra, bất quá hoàng muội nói Văn tiểu thư luôn thích mặc đồ đỏ, sao hôm nay lại mặc mặc như vậy.”

Bách Hoa Yến là bữa tiệc chọn mỹ nhân được tổ chức mỗi năm một lần trong Long thành, vốn là do các gia đình giàu có bỏ vốn tiến hành, nơi tiến hành cũng là thay phiên ở các nhà quyền quý, bởi vì các cô nương nhà nghèo nhận không được Bách Hoa Tiên, thế nên chỉ giới hạn trong quý nữ giới thượng lưu, nhưng nguyên nhân bởi vì tiên hoàng, một năm kia Bách Hoa Yến không những được tổ chức ở trong cung, hơn nữa không hạn chế lựa chọn từ trong những nữ tử bình dân, khiến cho Bách Hoa Yến năm đó đặc biệt có chút khôi hài, Văn Ngọc Đang lúc ấy chính là lấy một điệu múa lụa được cải tiến trấn áp hoa thơm cỏ lạ vượt lên vị trí dẫn đầu. Bởi vì lúc ấy còn mời Triệu Huy thân vương thế tử Lý Mộ của Tây Lũng quốc, danh tướng Tần Tương của Nhật Hưng quốc cùng Lệ Chân công chúa, khiến cho Bách Hoa Yến lần đó thanh danh truyền xa. Hiện giờ nàng xuất hiện giữa tiệc rượu bốn phía đều là mỹ nữ, dù cho nàng không muốn, những nữ nhân khác cũng không tự giác lấy nàng cùng chính mình so sánh, thế nhưng hiện giờ nàng mặc y phục giống như dân nữ hạ đẳng nhất, cùng chúng mỹ nhân ở đây so sánh, nào còn có nửa phần hào quang đáng nói?

Tiếp sau đó, Bắc Tiêm còn cố ý lấy cách ăn mặc của nàng ra làm ẩn ý cho mục đích khác, người nghĩ tiệc rượu này là tổ chức vì công chúa cùng sứ thần các quốc gia, Văn Ngọc Đang ăn mặc còn kém hơn so với bình thường, đây không phải là thể hiện rõ thái độ bất kính với các vị ngồi đây sao? Bắc Tiêm chính là muốn cho La Di Ca biết, nữ nhân hạ đẳng này sao có thể so sánh với những mỹ nhân xuất sắc như các nàng, ngay cả lễ nghi cũng đều không hiểu, nữ nhân như vậy sao có thể được ngồi bàn trên.

53. Chương 53

Nam Dương cười duyên nói: “Tỷ đừng nhìn Văn tiểu thư hôm nay một thân thô y, thời điểm nàng mặc hồng y thật sự là người so với hoa còn yêu kiều hơn, không biết có bao nhiêu xinh đẹp, đứng đầu bách hoa quả nhiên không phải bình thường.”

Quả là hai tỷ muội, một người so với một người lại càng “hảo tâm”, Văn Ngọc Đang lúc này thật sự nhớ đại tẩu thân yêu của nàng, nếu Thất Nương ở đây nàng đâu phải đau đầu như vậy, nàng cảm thấy bản thân ở trên đường cái đối phó sắc lang so với ở đây đối phó với hai công chúa âm hiểm còn tốt hơn, một quyền qua liền giải quyết được vấn đề, quá là sáng khoái.

Nàng đang nhúc nhích, liếc mắt một cái sang Lý Tân Liên liền có chủ ý, cười mimi nói: “Công chúa không nhìn thấy Lý tiên sinh mặc cái gì sao?”

Văn Ngọc Đang cũng là có lời khó nói, chính mình không thể nói hôm nay vì theo dõi người muốn lên vào Tôn phủ mới đổi thành như vậy, kia còn không khiến cho người cười rơi răng, nhất là đối phó với nữ nhân âm hiểm giả dối như Nam Dương, Bắc Tiêm càng không thể ăn ngay nói thật.

Bắc Tiêm không hiểu gì nhìn nàng một cái: “Lý tiên sinh luôn luôn yêu thích bố y, cho nên được người xưng là Bố Y tiên sinh đây là chuyện mọi người đều biết, có gì không đúng sao?”

Văn Ngọc Đang gật đầu nói: “Lý tiên sinh thích mặc Bố Y là mọi người đều biết, nhưng là nguyên nhân thích bố y chỉ sợ công chúa còn chưa rõ đâu!”

Nàng nhìn một chút Lí Tân Liên. Người sau đang ngồi vững vàng ở chỗ của mình bất động chờ nàng nói chuyện: “Lý tiên sinh sở dĩ yêu tha thiết Bồ Y là bởi vì ông ấy đồng cảm với những nỗi khổ của dân gian, cuộc sống kham khổ của người dân bình thường không phải điều công chúa có thể tưởng tượng, công chúa chỉ sợ không biết chỉ một thân tơ tằm đủ để gia đình bình thường sống trong ba năm.”

Bắc Tiêm nhú mày, miễn cưỡng mỉm cười: “Chúng ta là người đứng đầu hoàng thất, tự nhiên cùng bọn chúng bất đồng.”

Nghe khẩu khí của nàng đối với cái này không cho là đúng, hơn nữa ngữ khí có phần vốn dĩ là như thế, ấn đường Văn Ngọc Đang không khỏi nhíu lại: “Lời này của công chúa chỉ sợ không hẳn vậy, ta nhớ rõ từ khi tân hoàng của chúng ta kế vị từng chiếu cáo thiên hạ, tân hoàng nói, thiên hạ lấy dân làm gốc, dân làm quý, xã tắc đứng sau, quân làm khinh, trước có dân chúng mới có vua, nếu không phải dân chúng chống đỡ quốc gia, làm sao tạo nên triều đình?”

Đây là lúc trước Văn Chiến từ bên ngoài nghe được trở về nói với Văn Ngọc Đang, hắn nói vô luận hoàng đế này về sau như thế nào chỉ bằng ngài hiện giờ có thể nói ra như vậy, ít nhất trong mười năm tới dân chúng sẽ không phải chịu khổ.”

Bắc Tiêm nhất thời nghẹn lời. Nàng từ nhỏ cảm y ngọc thực nuông chiều từ bé, lại là trưởng nữ Tây Lũng quốc, ở trong mắt nàng quân là quân, dân là dân, quý tộc cùng tiểu dân chính là địa vị khác nhau, cao thấp tôn ti phải phân rõ ràng mạch, tuyệt không cho phép phá vỡ, nhưng lời này là của phu quân tương lai của nàng, nàng sao có thể phản bác.

Nam Dương không có băn khoăn này, nàng trừng mắt nhìn nói: “Hoàng thượng nói lời này là bởi vì hoàng thượng nhân từ, tự nhiên sẽ không sai, nhưng là trên đời này nếu thật sự lấy dân làm quý, quân làm khinh, mỗi người có thể khi quân phạm thượng, vậy chẳng phải là đại loạn? Cho nên lời này cũng không phải là nguyên cố của Văn tiểu thư.”

Ý của nàng là lời này chỉ nói là nói mà thôi, đảm đương không nổi.

“Lời này không tồi..... Nếu thật sự là như vậy thiên hạ đúng là đại loạn.” Quan viên sứ thần đang ngồi châu đầu ghé tai, cùng gật đầu cho rằng lời nói của Nam Dương không tồi. Các công chúa còn lại dù chưa mở miệng, cũng đều nhận ra cùng quan điểm với Nam Dương.

Văn Ngọc Đang cười lạnh nói: “Công chúa nói như vậy, ta đây hỏi người, lụa tơ tằm của công chúa từ đâu mà ra?”

Nam Dương lộ ra một tia đắc ý: “Phụ hoàng ta có quốc khố giàu có, một thân tơ tằm này có là gì!”

Văn Ngọc Đang không để ý tới nàng, ở giữa mọi người tìm kiếm, ánh mắt rơi xuống Ứng Thiên thì dừng lại: “Xin hỏi đáp Ứng đại nhân, quốc khố của chúng ta hàng năm từ đâu mà có?”

Ứng Thiên cười, không chút suy nghĩ nói: “Tất nhiên là từ việc thu thuế của dân.”

Văn Ngọc Đang cười vui vẻ cười: “Nông nhân cày cấy thương nhân bán hàng đều phải nộp thuế, nếu không phải dân chúng nộp thuế công chúa có thể có một thân tơ tằm để mặc sao?”

Nam Dương ngẩn ra, cãi lại: “Thiên hạ này đều là của hoàng gia, bọn họ tất nhiên phải nộp thuế.”

Văn Ngọc Đang đang muốn mở miệng, Cố Chi nói: “Công chúa nói có lý, hoàng đế vì thiên hạ dân chúng mà tận tâm tận lực, dân chúng đương nhiên phải cùng hoàng thượng chia sẻ.”

Một vài vị sứ thần khác cũng mở miệng che chở Nam Dương. Đề tài này chạm đến việc phân chia giai cấp, là một đề tài phi thường mẫn cảm, có thể ngồi ở chỗ này trừ bỏ hoàng tộc chính là quan viên, người nào không tự cho mình là người bề trên, cho nên không bao lâu ngay cả quan viên Long Giao cũng đều mở miệng thiên vị giúp Nam Dương.

Thế nhưng người đứng đầu nên mở miệng thì một câu cũng không nói, Lí Tân Liên liền giống như mất điếc tai ngơ ngồi ở bàn chủ vị, đối với việc này không nói một lời, hắn vừa thưởng thức trà vừa thỉnh thoảng cùng nường tử của hắn trò chuyện riêng tư. Mọi người thấy hắn không có ngăn cản, vì thế càng ngày càng nhiều người cùng phe Nam Dương, Cố Chi.

“Nếu như nói như vậy, các sĩ tử cũng không cần thi cử, bọn họ so với hoàng thượng còn quý giá hơn cần gì phải thi cử? Chính vì thiên hạ đều biết đọc sách tiến vào làm quan mới có thể giúp đỡ muôn dân, cho nên quân làm quý.”

“..... Văn gia chính mình không làm quan, tự nhiên nói như vậy, dân làm quý? Trong quân chẳng phải sẽ đảo lại, tướng quân phải nghe hiệu lệnh của binh lính?”

“Sĩ tử là ai? Chẳng lẽ không phải dân chúng sao? Nếu không có bọn họ đi thi sẽ có quan lại sao?” Văn Ngọc Đang phản bác nói: “Nếu không có dân chúng người nào tham gia quân ngũ, không có binh tướng có thể làm được gì?”

Nàng một người khẩu chiến quần thần cư nhiên không chút nào rơi vào thế hạ phong, trong mắt Lí Tân Liên liên tục có ý tán dương. Bao cỗ mỹ nhân như vậy đúng là hiếm thấy, khó trách Di Ca chỉ chú ý mình mà thôi, Ôn Ôn đối với nàng khen không dứt miệng.

“Lời Cổ đại nhân đương nhiên có đạo lý của Cổ đại nhân.” La Di Ca bất ngờ mở miệng.

Nam Dương trong lòng dắc ý, đối với hắc mĩ cười tỏ ý, muốn nhìn xem Văn Ngọc Đang nổi trận lôi đình, nàng đứng dậy nhìn Nam Dương: “Hoàng thượng vì dân chúng tận tâm, thế nhưng công chúa có hay không từng vì dân chúng tận lực? Nguyên lai thiên hạ này dân chúng làm không phải vì hoàng thượng mà vì cơm áo của công chúa, dân gian của chúng ta còn có một câu nói như thế nào?, a, nuôi gà còn có thể giúp người đẻ trứng, nhưng có người mất lương thực đi nuôi, lại ngay cả một quả trứng cũng không ấp nổi.” Nàng trực tiếp mắng công chúa là con sâu gạo, là gà không đẻ được trứng, chỉ biết ăn không biết làm.

Nghe được Văn Ngọc Đang như thế xuyên tạc, mọi người vừa tức giận vừa buồn cười, Nam Dương cùng các công chúa liên quan cũng thay đổi sắc mặt, Bắc Tiêm lại tức giận đến phải học máu.

Lúc này La Di Ca mới chậm rì rì nói: “Nhưng là theo lời Văn tiểu thư nói cũng không có sai.” Ở nơi này hắc không tiện gọi thẳng tên A Đang.

Hắc nghĩ muốn lấy lòng cả hai bên sao? Chuyện đâu có tốt như vậy, nếu muốn đến Tây Lũng Quốc bọn họ dốc sức, cũng đừng nghĩ không muốn bỏ vị hôn thê này. Bắc Tiêm trong lòng cười lạnh: “La công tử chỉ giáo cho?”

Văn Ngọc Đang biết La Di Ca nhất định có ý khác, cho nên nhin xuống không hỏi.

La Di Ca mỉm cười: “Công chúa có biết thiên hạ này là gà đẻ trứng trước hay trứng nở ra gà trước?”

Cũng không biết có phải hắc cố ý hay không, Văn Ngọc Đang vừa mới đem các nàng so sánh thành gà không đẻ được trứng, hắc lại nói chuyện gà a trứng a, Bắc Tiêm sắc mặt càng thêm khó coi, Văn Ngọc Đang không vui mừng không được vừa lúc trở thành đối lập.

La Di Ca nói: “Đừng nói công chúa, ta nghĩ trí giả thông minh nhất thiên hạ cũng không trả lời được vấn đề này, nhưng vấn đề này chính là đáp án công chúa muốn.”

Nghĩ đến hắc cố ý lừa bịp, Cổ Chi cau mày nói: “Xin La công tử chỉ rõ.”

La Di Ca nói: “Thiên hạ dân chúng thiếu vua, rối mắt đầu sẽ khiến thiên hạ đại loạn, nhưng là vua không có dân chúng còn có thể coi là vua sao?”

Tôn Vạn Lí đứng dậy, nhìn chằm chằm La Di Ca không vui nói: “Lời này của ngươi là có ý gì?” Lời đại bất kính như vậy cũng dám nói.

La Di Ca cười nói: “Dân chúng cùng vua có quan hệ giống như gà cùng trứng, vô luận là trứng có trước hay gà có trước, đây đều là nhân quả tuần hoàn, dân chúng cùng vua vô luận là bên nào thiếu đi bên nào, quốc sẽ không thể xưng là quốc, cho nên dân chúng là gốc, quân chủ làm quý đều không sai.”

“Ba ba ba.....” Lí Tân Liên rốt cục mở miệng, hắc vừa vỗ tay tán thưởng vừa nói: “La công tử quả nhiên là hiểu được tâm ý của hoàng thượng.”

Tôn Vạn Lí hồ nghi ngồi xuống, thầm nghĩ hoàng thượng chẳng lẽ thật là nghĩ như vậy, nếu là như vậy, chính sự sau này hắc phải chú ý, hiểu được cách nghĩ của hoàng thượng, mới có thể nắm chắc xu hướng triều chính.

“Bất quá, Văn tiểu thư lúc trước muốn nói cái gì, Tân Liên còn chưa hiểu được?”

Mọi người lúc này mới nhớ lại đề tài ban đầu.

Văn Ngọc Đang nói: “Nghe nói hai bờ sông Hoàng Hà lại bắt đầu lũ lụt, nạn dân khắp nơi, dân không có nơi sinh sống, lại nhìn đến Lý tiên sinh không ưa xa hoa, tiểu nữ cảm động, mới thay bố y mà đến, đều không phải là đối với các vị đại nhân bất kính.”

Lý Tân Liên gật gật đầu: “Văn tiểu thư có tâm, Hoàng Hà bên kia đúng là phát triển rồi lại gặp lũ lụt, hoàng thượng cũng là bởi vậy bận rộn không thể đến.”

Văn Ngọc Đang thở dài: “Hoàng thượng ta lấy dân làm quý là minh quân khó có được, vì dân chúng mà không ăn không nổi, minh quân như vậy không cần chờ ta nói, dân chúng cũng tự nhiên lấy ngài làm quý.”

Những công chúa này nàng đều đắc tội hết, như thế nào cũng phải nịnh bợ hoàng thượng mình, miễn cho đến lúc các công chúa này được phong làm phi, ở bên tai hoàng thượng thổi gió bản thân liền thối. Cha từng nói chỉ cần là hoàng thượng không ai không thích người khác khen ngài là minh quân, mong ngàn vạn lần ngàn vạn lần lời nói này phải rơi vào lỗ tai hoàng thượng đại nhân a!

Lời này như thế nào cũng không giống lời A Đang sẽ nói, La Di Ca nhú mày, Văn Ngọc Đang hướng hẩn trừng mắt, như thế nào cũng phải làm hoàng thượng nhớ rõ ý tốt của nàng mới được: “Lý tiên sinh, hoàng thượng nhất định là vì an trí nạn dân mà nóng lòng, tiền tiểu nữ tiết kiệm được tuy là không nhiều lắm nhưng là tâm ý, có thể vì hoàng thượng phân ưu cũng tốt, xin Lý tiên sinh hãy thay hoàng thượng nhận lấy, để hoàng thượng biết lòng ta hướng tới bách tính, như vậy cũng sẽ bớt phiền não.”

Ha ha, các vị công chúa các đại thần chờ xuất huyết đi! Dù thế nào các người cũng không thể tỏ vẻ không có gì! Hàm ý này rất cực có thể đưa ra!

54. Chương 54

Mọi người sững sốt, yên tĩnh trở lại.

Văn Ngọc Đang nói: “Lý tiên sinh, ta trở về liền phái người mang tới, chẳng qua là không nhiều lắm, ước chừng chỉ có tám mươi lượng, nhưng là ngày thường ta tích góp từng chút một mà có.”

Đáy lòng La Di Ca đã biết nàng có chủ ý gì rồi, biết điều mà nói: “Ta cũng có một chút tiền để dành, mặc dù không nhiều lắm nhưng có thể vì Hoàng Thượng phân ưu cũng là một chuyện tốt.”

Ôn Ôn cùng Văn Ngọc Đang liếc nhau, cũng mở miệng nói: “Thiếp thân ngày thường chi tiêu cũng ít, số bạc không dùng để đẩy cũng chẳng làm gì, nếu có thể tận lực vì nạn dân cũng coi như là một việc tốt.”

Lý Tân liên gật đầu: “Người cũng coi như có tấm lòng, đến lúc đó hợp cùng chỗ của ta rồi cùng nhau tặng đi.”

Mọi người nhất thời hai mặt nhìn nhau. Làm trò gì vậy? Tiệc rượu đang tốt đẹp như thế sao lại thành hội quyền tiền thế này? Đại sảnh yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng nghe thấy, làm hại bọn hạ nhân bưng đồ rượu cùng đồ ăn đều phải rón ra rón rén. Đại sảnh cũng không có ai mở miệng nói chuyện, ai cũng rõ mở miệng lúc này là chảy ra một đồng bạc trắng lóa, không có ai bằng lòng làm người tiên phong.

Ứng Thiên thấy mọi người giả ngu, ho nhẹ một tiếng: “Thuế năm nay còn chưa thu đủ, Hoàng Thượng đúng là vì bạc cho nạn dân mà đau đầu, các vị không phải quan chức gì mà còn tận tâm vì Hoàng Thượng như thế, ta sao nỡ khoanh tay đứng nhìn, Ứng Thiên ta liền quyền góp một năm bổng lộc vì Hoàng Thượng phân ưu.”

Thấy tâm phúc bên người Hoàng Thượng đã mở miện, Tôn Vạn Lý cũng không thể giả vờ câm điếc: “Ta cũng học Ứng đại nhân, quyền một năm bổng lộc...”

Quan viên có hai người bọn họ tiên phong, hoàng tộc có Lý Tân đi đầu, còn lại nếu không tình nguyện cũng chỉ có thể bắt chước theo, nhao nhao tỏ thái độ. Chờ một vòng quan viên hoàng thất này chuyển bạc xuống dưới thật đúng là không ít nha.

Văn Ngọc Đang nghiêng đầu cười đến là “thiên chân khả ái”, hỏi Cố Chi: “Cố đại nhân, người quyên góp bao nhiêu vậy?”

Quan trọng nhất là muốn nhóm công chúa sứ thần này trích ra chút “máu” mới được, bạc nhà mình sao tốt bằng bạc nhà người được chứ!

Cố Chi vốn đang xem náo nhiệt, nghe thấy như thế khóe miệng run rẩy... Vì sao ta phải quyên chứ?

Nhưng mà trước mặt bao người, hắn không thể nói như vậy nha! Rốt cục sau nửa chén trà nhỏ hắn cam chịu nói: “Ta quyên một...”

“Một ngàn lượng?!! Cố đại nhân thật sự là người tốt nha! Thật bất ngờ là lại quyên nhiều như vậy, tương lại ta nhất định sẽ đem chuyện tốt của Cố đại nhân phát tán rộng rãi, làm cho dân chúng bên bờ Hoàng Hà nước ta đều nhớ tới Cố đại nhân là một người tốt...” Văn Ngọc Đang mau miệng đón lời Cố Chi.

Cố Chi trợn mắt há mồm... Một ngàn lượng? Rõ ràng là hắn muốn nói một trăm lượng. Một ngàn lượng! cái này so ra là hơn ba năm bổng lộc của hắn đó! Hắn cũng không phải quan viên Long Giao quốc, vì sao xuất tiền so với quan viên nhà bọn hắn còn nhiều hơn?

Ứng Thiên cùng La Di Ca từ xa nhìn tới, trao đổi ánh mắt với nhau.

... Vị hôn thê này của người bản lĩnh cũng không phải lớn bình thường nha! Ngay cả sứ thần Tây Lũng quốc cũng dám bắt chẹt!

... Làm sao làm sao! A Đang nhà ta đó, nàng là người rất lương thiện, muốn vậy vẫn quá ít.

Giọng nói của Văn Ngọc Đang vừa chuyển: “Bắc Tiêm công chúa, Nam Dương công chúa là người phú quý, Cố đại nhân cũng đã quyên góp một ngàn lượng, ba ngàn lượng chắc không thành vấn đề chứ?”

Tôn Vạn Lý ở một bên lau mồ hôi, khá lẩm cẩm, cũng may mình lấy bạc ra trước, phải giống như vậy có lẽ hắn vài năm cũng không có lương bổng mất.

Bắc Tiêm đến mắt cũng không nâng: “Ba ngàn thì ba ngàn.”

Bắc Tiêm đối với tiền bạc cũng không quan tâm, căn bản không biết ba ngàn lượng là bao nhiêu, chẳng qua là cho dù biết thì nàng cũng sẽ không để ý, nhưng Nam Dương ở một bên thì ngược lại.

Trời ạ, nhìn cái bộ dạng không để đồng bạc này vào mắt của nàng, Văn Ngọc Đang cười đến tít mắt: “Bắc Tiêm công chúa quyên ba ngàn vậy Nam Dương công chúa tất nhiên cũng ba ngàn, vậy là hai vị công chúa là sáu ngàn lượng.”

Nếu nàng không đau lòng thì xuất nhiều hơn đi.

Thật là ác nha! Sứ thần nước khác mồ hôi như mưa.

Chắc không phải Long Giao Đế làm bộ đi? Nói cái gì mà vì các công chúa giải sầu nên mở tiệc rượu, chẳng qua là mượn danh nghĩa để bọn họ đến xuất bạc đi. Vì sao lũ lụt của Long Giao quốc bọn hắn lại muốn quốc gia bọn họ xuất bạc? Sớm biết như vậy thì nói gì cũng không đi, bạc của ta a!

Tuy rằng sứ thần các nước đều nghĩ như vậy, cuối cùng bọn họ cũng vẫn phải ngoan ngoãn xuất bạc quyên góp, sợ nói chậm thì một ngàn lượng kia liền biến thành một vạn lượng, đến lúc đó cho dù lấy cả khổ ra quyên cũng không có nhiều như vậy!

Lúc quần gia Tôn phủ đem sổ sách sau khi thống kê tiền đi ra, Lý Tân Liên vừa lòng nói: “Các vị yên tâm, bạc của các vị đều sẽ dùng vào việc cần thiết, nhất định không lãng phí dù chỉ nửa văn tiền, hơn nữa ta sẽ thỉnh cầu Hoàng Thượng khen thưởng các vị, đến nào, ta kính các vị một ly.”

Trên tiệc rượu, chỉ có Văn Ngọc Đang cùng một số người là cười thực vui vẻ, còn lại người người đều cười rất miễn cưỡng, những khuôn mặt kia thật là nhiều sắc thái, trong đỏ có đen, trong xanh có tím, cực kỳ đẹp mắt.

Sau khi buông chén rượu, Bắc Tiêm thản nhiên cười: “Nghe nói Văn tiểu thư trong Bách Hoa yến chỉ một điệu múa mà đoạt vị trí đứng đầu, tỷ muội chúng ta đối với tài nghệ của Văn tiểu thư rất là tò mò, không

biết hôm nay có cơ hội được mở rộng tầm mắt hay không, nếu Văn tiểu thư nguyện ý, ta liền quyền tiếp sáu ngàn, như thế nào?”

Nàng nói như vậy chẳng phải là coi Văn Ngọc Đang là vũ nương sao? Rõ ràng là muốn ô nhục Văn Ngọc Đang để nàng mang mỗi hận một mũi tên của bản thân.

(cái này nguyên là nhất tiễn chi cừu, nó là một điển cố liên quan đến Quản Trọng, Quản Trọng và Bao Thúc Nha đều làm chính trị. Lúc đó nước Tề rất loạn, các hoàng tử đều lánh nạn sang các nước khác để chờ thời cơ. Quản Trọng hộ tống hoàng tử Cử tới nước Lỗ, còn Bao Thúc Nha hộ tống hoàng tử Tiểu Bạch tới nước Lã. Không lâu nước Tề bạo loạn, nhà vua bị giết, nhà nước không có vua. Các hoàng tử Cử và Tiểu Bạch được tin liền lên đường về nước để cướp ngôi. Khi hai đoàn gặp nhau trên đường, Quản Trọng muốn để hoàng tử Cử làm vua nên đã bắn một phát tên vào Tiểu Bạch, Tiểu Bạch giả chết rồi vào kinh đô làm vua còn được gọi là Tề Hoàn Công. Khi lên làm vua, Tề Hoàn Công liền bảo nước Lỗ giết hoàng tử Cử và bắt giam Quản Trọng. Tề Hoàn Công muốn Bao Thúc Nha làm thừa tướng, giúp ông quản lý đất nước. Bao Thúc Nha cho rằng mình không có năng lực làm thừa tướng. Ông dốc sức tiến cử Quản Trọng đang bị giam ở nước Lỗ. Tề Hoàn Công nói rằng: “Người này bắn ta một tên, mối thù này ta chưa quên, mũi tên ta vẫn còn giữ, làm sao có thể dùng hắn được? Đợi hắn về đây, ta sẽ xé hắn ra trăm nghìn mảnh.” xem tiếp tại Wiki.)

Mọi người đang buông lỏng lúc này lại bị hấp dẫn... Ô kìa, lại có trò hay để xem! Mọi người vừa mới bị “làm thịt” đều cảm thấy bất mãn với Văn Ngọc Đang, cho nên thấy nàng bị Bắc Tiêm ô nhục cũng không lên tiếng, mọi người đều mang theo tâm tình xem kịch mà yên lặng quan sát.

“Bắc Tiêm công chúa thích vung bạc như vậy,” tâm tình Văn Ngọc Đang thực sự tốt, cười đến là vui vẻ, ngữ khí vừa chuyển, “Ây da, gà Tây Lũng quốc thực có thể ăn nha! Gạo của Tây Lũng quốc các người có phải hay không cũng là người khác quyền góp, cho nên mới hoang phí mà không biết đau lòng như vậy, không phải của mình nên sao biết tiếc của?”

Cái này là nói nàng là con gà chỉ biết ăn không biết đẻ trứng! Chỉ là gà như vậy mà vẫn có thể ăn thật đúng là hiếm thấy.

Bắc Tiêm nhìn nàng bất vi sở động: “Văn tiểu thư không phải nói nguyện vì Hoàng Thượng phân ưu, nguyện giải mối sầu lo cho dân chúng sao? Sao Văn tiểu thư lại không muốn? ”

Nàng đây là một lòng muốn Văn Ngọc Đang xấu mặt.

Vậy mà lại lấy lời của nàng để chèn ép nàng. Nói nguyện ý, cũng chính là muốn làm vũ nương, nói không muốn, chính là tự tát vào mặt mình, vô luận trả lời thế nào cũng không có kết quả tốt, Văn Ngọc Đang dần dần thu lại nụ cười: “Công chúa muốn xem tiểu nữ múa cũng không phải là không thể, chẳng qua là, Văn Ngọc Đang ta năm đó mùa là vì Tiên Hoàng, trừ bỏ lần đó, hai năm qua cũng không có ai từng được thấy, muốn xem ta múa thì có thể, chỉ cần công chúa đồng ý quyền góp mười vạn lượng, như vậy Văn Ngọc Đang ta múa một điệu há có khó gì?”

Mười vạn lượng?! Nàng có phải điên rồi không, chính là giá một đào kép cao nhất kinh thành cũng không có cái giá này, huống chỉ chỉ là một điệu múa.

Cổ Chi sắc mặt tái nhợt, miệng lắp bắp không biết nói gì cho phải.

“Được, mười vạn lượng.” Bắc Tiêm cắn răng nói.

Mọi người há hốc mồm! Thì ra người thực sự điên là người này... Một nữ nhân xem một nữ nhân khác múa một điệu có cần vung nhiều bạc như vậy không? Ai nói nam nhân phong lưu là mù quáng, nữ nhân này muốn trả thù mới thực sự là điên cuồng.

“Không được, công chúa.” Cổ Chi bất chấp, rôt cục lên tiếng ngăn cản.

“Người dám quản ta?” Bắc Tiêm trừng mắt với hắn.

“...”

“Người nói cái gì? Ta không nghe thấy.” Bắc Tiêm không kiên nhẫn trừng mắt với hắn.

“Công chúa, chúng ta không mang đủ bạc!” Cố Chi không còn cách nào, uể oải nói ra tình hình thực tế.

Mặt Bắc Tiêm lập tức đỏ bừng.

... Lúc này này đây... Thực sự là làm cho nàng mất mặt.

Thì ra người cũng chỉ có từng đó bạc, dùng hết là thôi? Văn Ngọc Đang cười đến là xấu xa: “Bạc —— không đủ sao? Không sao, chỉ cần người nguyện ý thì có thể viết giấy vay nợ.”

Nàng đây là đổ thêm dầu vào lửa.

“Quên đi, hoàng tử.” Nam Dương lời kéo Bắc Tiêm, nhỏ giọng khuyên nhủ. Nàng cũng không cam lòng, chỉ là hoàng tử có suy nghĩ hay là không, một ván này các nàng đã thua rồi, ban đầu quyền góp sáu ngàn lượng thì không tính là gì, chỉ vì ô nhục Văn Ngọc Đang mà vung tay mười vạn lượng, truyền ra ngoài, người khác thực sự có thể nói các nàng là con sâu gạo không biết sự đời chỉ biết hoang phí mồ hôi nước mắt của dân chúng, có thể thực sự giống như lời nói của Văn Ngọc Đang —— các nàng là con gà chỉ biết ăn không biết đẻ trứng.

Chỉ là lúc này Bắc Tiêm đã bị lửa giận cùng xấu hổ làm mờ lý trí, nàng không để ý tới Nam Dương: “Đây chính là người nói! Được, Cố đại nhân người tới viết giấy vay nợ... Ta sẽ để cho Cố đại nhân trở về mang bạc đến.”

Văn Ngọc Đang đảo qua toàn bộ: “Cái kia chắc không cần, hôm nay có mọi người làm chứng, viết hay không viết giấy vay nợ cũng không sao, chẳng qua là ta mời mọi người làm chứng, vô luận đến lát nữa công chúa xem hay không xem vũ khúc của Văn Ngọc Đang ta thì bạc này đều phải quyền góp.”

Bắc Tiêm cười lạnh nói: “Ta đã nói thì tuyệt đối không đổi ý, Văn tiểu thư, người có phải hay không muốn đi chuẩn bị một chút? Dù sao một điệu múa mười vạn lượng này cũng phải vừa mắt ta chứ.”

Văn Ngọc Đang cười cười nói: “Còn phải mời công chúa đi giá tới Lưu phủ.”

Bắc Tiêm âm u: “Người muốn đổi ý?”

Văn Ngọc Đang lắc đầu: “Đương nhiên là không, nhưng mà ở đây bất tiện.”

“Cái gì bất tiện?”

“Chẳng lẽ công chúa cũng muốn thay những người khác quyền bạc sao?”

“...”

“Công chúa chỉ thanh toán bạc của bản thân, những người khác cũng không có quyền góp nha,” Văn Ngọc Đang đắc ý cười, giống như hồ ly nhỏ thành tinh, “Ta nói chính là một người mười vạn!”

Cầm mọi người đồng loạt trật khớp.

55. Chương 55

Sau đó Ứng Thiên cảm thán, Văn Ngọc Đang thân là nữ nhi thực sự rất đáng tiếc, nếu như là nam tử thì ở Hộ Bộ tất có triển vọng.

Sau đó La Di Ca hỏi Văn Ngọc Đang, chiêu thả con săn sắt bắt con cá rô này làm sao mà học được? nàng cười hihi nói cho hắn, Thất Nương từng dạy nàng, người trong thiên hạ vô luận là ai, chỉ có một việc đều khiến người người đau khổ —— chính là lấy bạc từ trong túi tiền đem cho người khác, Thất Nương còn nói bạc không phải thứ vạn năng, nhưng không có bạc là vạn vạn không thể, nếu có người dùng bạc ném muối, muối nhất định phải làm cho họ đem bạc ném hết, như vậy hết thấy bạc đều thành của muối, liền đổi thành muối ném người ta rồi. Tuy rằng bạc lần này không thể toàn bộ trở thành tài sản riêng của nàng, nhưng ít ra có thể làm cho đối thủ đem bạc móc ra hết, về sau nàng không có khả năng tập kích mình nữa.

La Di Ca sau khi nghe xong thì im lặng. Hắn không biết Thất Nương cùng A Đang thân cận quá liệu có phải chuyện tốt lành gì không, có Thất Nương che chở, A Đang sẽ không bị thiệt thòi, nhưng nếu về sau nàng dùng những cách này đối phó với mình... Viễn cảnh phía trước cũng không phải quá đẹp a!

Nhưng tóm lại sau khi quăng một số lượng lớn bạc Bắc Tiêm trở nên an phận hơn rất nhiều. Chỉ có một người xem Văn Ngọc Đang khiêu vũ thì có ý tứ gì? Không có người khác thì còn gì thú vị, căn bản là không đạt được kết quả như mong muốn là ô nhục Văn Ngọc Đang. Nàng không thể để người khác chê cười Văn Ngọc Đang mà ngược lại còn khiến người ta nhìn nàng chằm chọc, nàng tâm cao khí ngạo sao nuốt trôi cục tức này? Nàng dùng ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm Văn Ngọc Đang... Sẽ có một ngày nàng trả lại sự sỉ nhục ngày hôm nay cho Văn Ngọc Đang.

Vì hòa hoãn không khí xấu hổ trong phòng, Lý Tân liền bắt đầu xuống các bàn kính rượu, sau khi liên tục kính các bàn, không khí bắt đầu được thả lỏng, các quan viên đại thần khác cũng bắt đầu sang các bàn khác kính rượu.

La Di Ca đi tới bên cạnh Cố Chi, vô cùng áy náy nói: “A Đang làm việc có chút xúc động, có chỗ nào đắc tội kính xin đại nhân đừng so đo với nàng.”

Cố Chi cười khở, hắn còn có thể nói cái gì, Văn Ngọc Đang tuy rằng bày trò với bọn họ một chút, nhưng mà thật ra đầu sỏ lại là công chúa nhà bọn hắn, nếu không phải công chúa gây chuyện trước, thì làm sao sự tình lại không thể vẫn hồi như thế này chứ.

“Chuyện này chỉ là thứ yếu, chỉ sợ sau này trở về ta khó có thể trình lên Hoàng Thượng.”

“Cố đại nhân cần gì lo lắng, công chúa là chủ, người là thần, thần tử làm sao quản được chủ thượng? Đại nhân trở về nói rõ nguyên văn sự tình, điện hạ chắc sẽ không trách tội người, chỉ là liên lụy đại nhân cũng bị tổn thất làm cho Di Ca hết sức áy náy,” La Di Ca vì hắn châm một chén rượu, thấp giọng nói: “Không biết Cố đại nhân có đi sông bạc ở thành Bắc thử vận may không, ta nghe nói có mấy vị đại nhân làm ăn buôn bán ở chỗ kia lời không ít.”

Nghe chuyện như vậy, ánh mắt Cố Chi cũng có sự thay đổi, nhưng ngoài miệng lại nói: “Cái kia chẳng qua là vận khí, nhưng đâu phải vận khí lần nào cũng tốt như vậy, La công tử không đi chơi một chút sao?”

Hắn cũng không phủ nhận, hắn ở nơi đó đã gặp nhiều quan viên của Long Giao thậm chí còn gặp cả sứ thần đi sứ, mọi người đều tự hiểu mà không nói ra miệng.

“Đi một hai lần, ai ngờ tại chỗ đó lại khéo gặp được Tư Mã đại nhân của Đông Ly quốc cùng Vương đại nhân của Anh Trì quốc,” La Di Ca có chút buồn rầu nói: “Hai vị đại nhân đều mời tại hạ lại đến chơi, chỉ là bọn họ mời cùng một ngày, làm cho tại hạ có chút khó xử?”

Cố Chi ngẩn ra, nghĩ một chút thì hiểu được. Bọn họ định dùng biện pháp như vậy lung lạc La Di Ca, ở trên chiếu bạc đưa bạc cho La Di Ca cũng không tốt hơn so với việc mình tặng lễ được.

Cố Chi hỏi: “La công tử còn chưa đáp ứng đi?”

La Di Ca lắc đầu: “Hai vị đều quá khách khí, nhất định ta phải đi, cái này không phải rất khó xử sao? Tại hạ đang muốn dứt khoát không đi cùng cả hai bên, miễn cho...”

Cố Chi vội hỏi: “La công tử không bằng như vậy, nói với bọn họ ngày mai mình chưa chắc rảnh, đi cùng ta, gặp bọn họ thì nói chúng ta ở trên đường cái hội ngộ, ta bắt ép kéo công tử cùng đi, bọn họ cũng không thể nói gì.”

La Di Ca kỳ quái nói: “Ta không nói bọn họ ngày nào đi, sao Cố đại nhân có thể khẳng định bọn họ ngày mai sẽ đi?”

Cố Chi lướt nhanh xung quanh rồi thấp giọng nói: “Nhất định đúng là ngày mai, ngày mai có một hồi luận võ, mở một ăn hai mươi, tỷ lệ ăn thua lớn như vậy, ai mà không động tâm, nghe nói những người hôm nay ngồi đây có hơn phân nửa sẽ đi đó.”

La Di Ca trong lòng vừa động: “Tỷ lệ ăn thua lớn như vậy chẳng phải là sẽ có rất nhiều người? Nhiều người như vậy chen chúc cũng không chen vào được, vạn nhất lại xảy ra sự cố... Cố đại nhân ta thấy ngài vẫn không nên đi thì hơn.”

Cố Chi nói: “Công tử yên tâm, chúng ta là khách quý, cùng với họ không giống nhau, sông bạc chuẩn bị cho chúng ta phòng trà, lại nói tỷ lệ ăn thua lần này cũng chỉ có chúng ta biết, người bên cạnh vẫn nghĩ là một ăn năm.” Chỉ là một ăn năm cũng đã cao rồi.

Vì lung lạc La Di Ca hẳn đã tiết lộ không ít tin tức.

La Di Ca ngạc nhiên nói: “Cố đại nhân làm sao lại biết tin tức này? Nếu có chuyện lớn như vậy còn không lan truyền để mọi người đều biết sao, sợ là người khác tung tin thất thiệt đi!”

Cổ Chi nói: “Công tử có điều không biết, trà thính kia là có người chuyên trách quản lý, chính là quản gia của đồ trang, người nọ thường ngày được chúng ta cho không ít lợi ích, mới để lộ cho chúng ta một ít tin tức, nói là nhà cái đến lúc đó sẽ âm thầm phái người đặt cược, công tử nghĩ nếu không phải nhà cái làm chuyện lén lút thì có thể một ăn hai mươi sao? Chỉ cần tỷ lệ ăn thua ngày mai đúng như hắn nói, vậy thì việc này tất nhiên không giả, cho nên mọi người mới đi nhìn một chút, chuyện kiếm tiền này công tử cũng biết đấy, người khác kiếm được nhiều hơn thì chúng ta cũng bị ít đi, cho nên không có người đem chuyện này truyền ra ngoài, nếu truyền ra ngoài, nhà cái sao có thể đồng ý đem tỷ lệ ăn thua tăng lên.”

Ứng Thiên nghe xong việc này cảm thấy phát lạnh, người này rốt cục là ai? Chẳng những tính kế sứ thần các nước mà ngay cả quan viên Long Giao quốc bọn họ cũng không buông tha. Chỉ cần sòng bạc có thể thực hiện được, sẽ đả thương nguyên khí Long Giao quốc, triều đình vừa mất trọng thần vừa phải đối mặt với chỉ trích của các quốc gia, đến lúc đó... Khá lắm, một mũi tên trúng hai con chim.

“Không bằng đêm nay chúng ta phái người quét sạch sòng bạc...” Văn Ngọc Đang ở một bên nghe thấy chen vào nói.

“Vô dụng thôi, quan phủ được bọn chúng cho không ít lợi lộc, mà lần này tỷ lệ ăn thua quá lớn, những người bị tiền tài làm mờ mắt này sẽ không tin lời chúng ta nói, lại nói chúng ta không lấy ra được chứng cứ rõ ràng, đến lúc đó người người cùng nhau bảo vệ, ngược lại chúng ta không thể hành động.”

Ứng Thiên quyết định thật nhanh nói: “Người cùng ta tiến cung diện thánh.”

Việc này rất không tốt, La Di Ca thở dài, quay đầu dặn dò Văn Ngọc Đang: “Nàng trở về báo việc này cho đại ca cùng đại tẩu của nàng, lần trước đại ca nàng đáp ứng giúp ta điều tra việc này, huynh ấy ở trong quân có người, tra từ người phía dưới lên không chừng dễ hơn so với chúng ta, nàng nhìn một chút xem có manh mối hay không, ta biết huynh ấy cùng với Lâm Chính quan hệ không tồi, cho dù không tra được cái gì, cũng phải thông báo cho Lâm Chính một tiếng, để cho hắn âm thầm sắp xếp, để chuẩn bị lúc cần đến... Mặt khác đại tẩu nàng trí tuệ hơn người, có lẽ sẽ có biện pháp gì đó giúp chúng ta.”

Lâm Chính là đồng liêu trước kia của Văn Ngọc Hổ, hẳn là thống lĩnh Hắc Giao quân. Nghe ngữ khí của La Di Ca thì đúng là có khả năng can thiệp điều động quân đội.

Văn Ngọc Hổ sau khi nghe tin tức muội muội mang về thì nói: “Việc này liên lụy rất lớn, cho nên để huynh đi tìm người có thể tin tưởng nói gần nói xa hỏi thăm chút tin tức, bọn họ nói bên ngoài không nghe được chút tin nào, xem ra bọn hắn làm việc rất cẩn thận, không lộ ra chút dấu vết nào.”

Việc này không tốt chút nào, sắp sửa làm lung lay nền tảng lập quốc, nếu tiến thêm một bước chính là họa mất nước, Văn Ngọc Hổ nghe xong cũng không tránh khỏi thấp thỏm không yên.

Thất Nương bình tĩnh nói: “La Di Ca nói không sai, chàng vẫn nên thông báo cho Lâm Chính một tiếng, bất quá, tốt nhất là lấy danh nghĩa diễn luyện để cho Hắc Giao quân đợi lệnh, phòng ngừa bên này có người tiết lộ tin tức.”

Văn Ngọc Hổ chán nản nói: “Nhưng mà phái ai đi mới được đây, mọi người trong quân đều nhận ra ta, nếu ta lên đi gặp hắn có thể khiến cho người ta ngờ vực vô căn cứ.”

Thất Nương trầm ngâm: “Có một người có thể, chỉ là việc này phải để A Đang ra mặt mới được.”

Có thể thần không biết quỷ không hay đi gặp Lâm Chính, trừ bỏ Phượng Vu Phi thì còn lựa chọn nào tốt hơn sao! Nhưng mà người này hỉ nộ vô thường, có đáp ứng hay không còn chưa biết, vạn nhất lại bắt chẹt ba ngàn lượng, Thất Nương thật không nỡ bỏ. Cho nên tốt nhất chính là diễn một vở kịch, khiến Phượng Vu Phi làm việc miễn phí.

Ở trong phòng Văn Ngọc Đang, Văn Ngọc Hổ lắng tai nghe được cái gì, mở miệng nói: “Ta không tiện đi, chỉ phải để muội đi một chuyến vậy.”

Thất Nương nói: “Ta thấy không tốt, nơi đó là quân doanh, đều là nam nhân, muội ấy là một nữ tử vạn nhất bị người phát hiện...”

Văn Ngọc Đang nhếch miệng cười không tiếng động: “Không quan trọng, chỉ là thông báo một tiếng cho Lâm tướng quân rồi trở lại, chắc là không có việc gì.”

Thất Nương vẫn tiếp tục khuyên nhủ: “Tìm người khác ổn thỏa hơn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất...”

Văn Ngọc Đang đánh gãy lời của nàng: “Dù sao muội không sợ người khác nhàn thoai, chỉ là nếu bị phát hiện thì cùng lắm cho là muội cùng họ Lâm cầu kết, sẽ không nghĩ đến nguyên nhân khác.”

Phượng Vu Phi ở ngoài cửa nghe lén, cái này sao có thể, một phen đẩy cửa phòng hét lên: “A Đang à, chuyện chịu thiệt như vậy sao có thể chứ? Không bằng nàng gả cho ta, ta vượt núi đao biển lửa cái gì cũng có thể.”

Văn Ngọc Đang cười lạnh nói: “Gả cho người? Còn không bằng ta đi quân doanh gặp gian phu còn hơn.”

Phượng Vu Phi cười hì hì nói: “Còn chưa có thành thân nàng đã muốn hồng hạnh vượt tường, có thể thấy người làm tướng công như La Di Ca thật thất bại, không bằng tái giá cho ta, có tướng công “thân mật” như ta đến lúc đó nàng sẽ biết, “công phu” của gian phu bên ngoài không thể so được với ta...”

Nhìn thấy giấy dán cửa bị đập bể bay ra ngoài, Thất Nương không thể nhịn cười, Văn Ngọc Đang oán hận nhìn nàng liếc mắt một cái, mắng Phượng Vu Phi: “Người chờ ta trở về sẽ lột da của người.”

Phượng Vu Phi thấy nàng thật sự muốn xuất môn, vội ngăn nàng lại hỏi rõ nguyên do.

Hắn nghe xong nghiêng nghiêng đầu nói: “Việc này cũng không khó, nhưng nàng muốn cảm tạ ta như thế nào?”

Thấy cặp mắt hắn nhìn mình chằm chằm làm màu sắc đôi mắt kia ngày càng thâm sâu, tâm nhảy dựng: “Không có khả năng.”

“Cái gì không có khả năng?” Văn Ngọc Hồ khó hiểu hỏi.

“Cái gì cũng không có khả năng!” Văn Ngọc Đang chột dạ kêu gào. Thất Nương che miệng cười trộm, làm cho Văn Ngọc Hồ càng chẳng hiểu gì.

Phượng Vu Phi mắt cũng không thèm chớp nhìn chằm chằm nàng, cho đến khi thấy sắc mặt nàng hơi hồng, mới dần dần lộ ra ý cười.

“Lần này ta đi, nàng phải phải nhớ kỹ, nàng nợ ta một lần, lần sau nhớ rõ phải trả.”

“Ta đâu có đáp ứng người cái gì, dựa vào cái gì muốn đáp trả?” Văn Ngọc Đang nói xong mới phát hiện đã chẳng thấy bóng dáng Phượng Vu Phi đâu.

Nhìn Thất Nương cười không thể ngừng, bỗng nhiên hiểu được, Thất Nương vì tiết kiệm bạc mà lợi dụng nàng để qua cầu mà!

56. Chương 56

Văn Ngọc Đang thở phì phì đem Thất Nương cùng đại ca đuổi ra ngoài.

Nàng dựa lưng vào cánh cửa thở dài, Thất Nương thật là..... Biết rõ Phượng Vu Phi kia tâm địa đen tối lại biết thời điểm thế, là một tên được tiện nghi còn khoe mẽ, cư nhiên dám vì tiết kiệm bạc mà đem nàng đi bán! Khoảng thời gian này nàng thật sự sợ nhìn thấy Phượng Vu Phi. Ngày thường hai người cùng một chỗ vui cười tức giận mắng chửi thì không sao, chỉ cần Phượng Vu Phi an tĩnh lại, nàng đã cảm thấy không được tự nhiên. Vừa nãy ánh mắt lo lắng như có điều suy nghĩ của hắn nhìn chằm chằm nàng, khiến cho nàng lông tóc dựng đứng, nhìn đến khi nàng muốn phát tác, hắn lại dời tầm mắt. Không nói được vì cái gì, nàng cảm giác hắn dường như cùng lúc trước khi bị thương bất đồng, về phần bất đồng chỗ nào nàng lại không nói được.

Nợ hần một lần? Ai đáp ứng? Mặc kệ hần. Văn Ngọc Đang không muốn nghĩ nhiều, nàng nhặt cái chặn giấy lên, thu thập phòng, nàng không biết lúc này đây Phượng Vu Phi tự chủ trương điều nợ tương lai sẽ đưa tới hậu quả thế nào, bất quá sau này nàng nghĩ nếu trước đó biết hậu quả, rồi cuộc là cao hứng hay mất hứng?! Ách..... Đây là chuyện sau này, về sau nhắc lại.

La Di Ca một đêm chưa về, làm cho Văn Ngọc Đang ngủ cũng không an ổn, trời chưa sáng nàng đã tới chỗ đại ca hỏi thăm tin tức của hần, không ngờ gặp lại Phượng Vu Phi.

Thấy thần sắc đại ca ngưng trọng, Văn Ngọc Đang cảm thấy căng thẳng: “La Di Ca có việc gì sao?”

Văn Ngọc Hồ lắc đầu nói: “Trương Vô Ba ở ngoài cung canh cả đêm, cho tới bây giờ còn chưa trở về, có thể thấy được trong cung vẫn chưa có động tĩnh gì. Thế nhưng Lâm Chính mang cho chúng ta một tin tức, hai tháng trước bọn họ vốn có một lượng lớn hỏa khí, hỏa dược từ Giang Bắc vận chuyển đến, trên đường lại bị cướp, bọn họ phải người một mạch truy xét, phát hiện lượng lớn hỏa khí hỏa dược này có thể được chuyển vào kinh thành.”

Văn Ngọc Đang hoảng sợ nói: “Huynh nói lượng hỏa khí này có thể chính là dùng để đối phó sứ thần đi tới sông bạc hôm nay?”

Văn Ngọc Hồ ánh mắt lạnh lùng: “Chỉ cần nghĩ đến có một đám hỏa khí ở trước mắt chúng ta không biết khi nào thì phát nổ, khiến cho lòng ta cả kinh, mặc kệ có phải dùng để đối phó sứ thần hay không, chúng ta cũng phải tìm ra, nếu không một ngày kia bạo phát, ai biết được bị liên lụy sẽ là ai.”

Thất Nương suy tư nói: “Thời gian lượng hỏa khí này bị cướp đúng vào ngày Băng Ngọc Linh Lung xuất hiện, sau đó lại có người bắt đầu mở sông bạc, hôm nay trừ bỏ sứ thần các quốc gia cùng quan viên Long Giao, mọi người đừng quên còn có rất nhiều đệ tử môn nhân các môn phái,.....”

Nàng lắc đầu: “Ta thấy giống bộ liên hoàn, một bộ liên hoàn khép kín, vô cùng có khả năng hội đấu giá Băng Ngọc Linh Lung này là mồi, dẫn chúng ta cắn câu, nếu thật sự lượng hỏa khí này ở trong tay bọn họ, toàn thể vua và dân Long Giao, trong một ngày liền có thể tức khắc sụp đổ không cách nào khôi phục.”

Tính toán – không bỏ sót a! Người phía sau màn này đến tốt cùng là ai? Trong lòng mỗi người đang ngồi đều là hần ý, mà ngay cả Phượng Vu Phi cũng không ngoại lệ.

Nói đùa, đó là hỏa khí, công phu dù cho huyết nhục chỉ khu sao có thể cùng hỏa khí đối kháng? Vô luận hội đấu giá là thật là giả, không bằng giờ không công trở về, nhất định không thể bị lão nhân hủy đi xương cốt, loại cục diện hiện giờ, hỏa dược này rồi cuộc là dùng ở sông bạc hay tương lai dùng cho hội đấu giá cũng rất khó nói, nói không chừng có thể người chủ mưu đã có biện pháp chuẩn bị, ách, xem bộ dạng này ở tại chỗ này khả năng bị hỏa dược tiến lên trời ngược lại rất lớn..... (đánh cho người ta máu thịt lẫn lộn)

Hần thừa lúc Văn Ngọc Đang không để ý, tiến lên lôi kéo tay Văn Ngọc Đang thâm tình chân thành nói: “A Đang, chúng ta cùng nhau chạy trốn đi..... Oái.....”

Nhìn hần giậm chân, Văn Ngọc Đang trừng mắt hần nói: “Cửa ở ngay bên kia, ngươi có chân tự mà đi, liên quan gì đến ta?” Người này vào thời điểm này còn không nghiêm túc. Lại không phát giác bởi vì Phượng Vu Phi càn quấy, tâm tình của mình cũng dần buông lỏng.

Phượng Vu Phi thở dài: “Ta đây thì lo lắng cho nàng, nàng cư nhiên không hiểu tâm ý, haiz, A Đang a, nếu không đi chờ người kia đốt hỏa dược, chúng ta liền chỉ chờ thành vệt nường đi.”

Văn Ngọc Đang ngăn ra: “Không sai, nếu hôm nay bọn họ muốn làm đại sự, cũng phải nghĩ tốt đường lui, bên trong thành xảy ra chuyện tất sẽ phong tỏa thành, bọn họ làm thế nào ra khỏi thành?”

Phượng Vu Phi mỉm cười: “Đến lúc đó trong thành sớm loạn thành một đồng, quân sự đều chết hết ai còn quản việc phong tỏa thành?”

Văn Ngọc Đang giật mình, chẳng lẽ..... Nàng không dám tin nhìn chằm chằm hần nói: “Ý của ngươi là chúng ta trước tiên điều tra hôm nay có người nào thừa dịp ra khỏi thành? Từ những người này tìm ra manh mối?”

“Những người này không có khả năng cùng đi, nhất định là chia thành từng nhóm, cho dù đốt sông bạc cũng phải lưu lại người đốt lửa không phải sao?” Phượng Vu Phi nhe răng cười nói, “Ta thật muốn nhìn xem rồi

cuộc tên hỗn đản nào ngay cả Phượng Hoàng trang chúng ta cũng dám tính kế.”

Người sau màn kia tính kế chính là toàn bộ giang hồ, đương nhiên cũng chính là Phượng Hoàng trang bọn họ. Nếu dám tính kế Phượng Hoàng trang, liền chờ nhận hậu..... sự.

Cửa thành mở, mấy thương đội chờ ở đó theo thứ tự ra khỏi thành.

Cách đây không xa trong trà liêu, Văn Ngọc Đang cùng Phượng Vũ Phi đang nghỉ chân. Không lâu sau tiểu nhị trà lâu trở lại: “Tiểu nhân hỏi thăm được, mấy thương đội kia có hai đội ở Giang Nam tới, ngoài ra có một đội từ Tiểu Đường Quốc đến buôn bán, hai đội cuối cùng kia là thương đội Tây Lũng Quốc.”

Cho tiền thưởng, Văn Ngọc Đang thấp giọng nói: “Có thể hay không là Tiểu Đường Quốc?”

Phượng Vũ Phi tiến đến bên tai nàng nói: “Không phải, thương đội kia hàng hóa đầy ắp, cái này chứng minh bọn họ đến nhập hàng mới đem về bán, thương đội cho tới bây giờ là bên này bán đến bên kia mua, cho nên nói bọn họ là thương đội hàng thật giá thật, nàng lại nhìn hai đội cuối cùng, tuy rằng bọn họ nhìn qua cũng giống chất đầy hàng hóa, nhưng so với vết bánh xe của Tiểu Đường Quốc thì rõ ràng nông hơn rất nhiều, điều này chứng minh hàng hóa của bọn họ không nặng như vẻ bề ngoài, nếu bọn họ muốn chạy trốn, đương nhiên là càng nhẹ nhàng càng tốt, hàng hóa này chẳng qua là dùng để che dấu tai mắt người khác.”

“Tây Lũng quốc? Không thể nào, sứ thần Tây Lũng Quốc Cổ đại nhân cũng muốn đi sông bạc, nhìn bộ dạng Cổ đại nhân đối với việc này căn bản một chút cũng không biết, một người nếu giấu trong lòng một chuyện lớn như vậy không có khả năng trên mặt không có một chút nào khác thường, có thể nào bọn họ ngay cả người mình cũng gạt, ngay cả người mình cũng tính toán không buông tha?” Văn Ngọc Đang cau mày nói.

“Đây cũng không phải là không thể, thứ nhất chỉ có như vậy mới có thể thần không biết quỷ không hay đem sự tình giấu diếm, thứ hai nếu sứ thần Tây Lũng Quốc chết ở Long giao, bọn họ liền có thể xóa hết hiềm nghi, đến lúc đó còn có thể coi đây là cái cớ tìm Long giao gây phiền toái.”

Văn Ngọc Đang một tay đẩy hán cang ngày càng tiến sát ra: “Ta nghe thấy, đừng dựa vào gần như vậy.” Thằng nhãi này là cố ý, khi nói chuyện hơi thở phun trên tai nàng, khiến cho nàng vừa ngứa vừa tê.

Phượng Vũ Phi vĩnh viễn môi, không dựa vào nữa: “Mặc kệ như thế nào, chúng ta hiện giờ phải có biện pháp trong thời gian ngắn nhất tra ra lai lịch toàn bộ thương đội Tây Lũng Quốc, chỉ có như vậy chúng ta mới tìm ra gốc rễ kẻ chủ mưu hoặc tông phạm.”

Văn Ngọc Đang bị hán cười nhìn chằm chằm rùng mình một cái: “Vậy còn không đi mau, sông bạc còn có một canh giờ nữa sẽ bắt đầu.”

“Chuyện điều tra đơn giản như vậy cần gì chúng ta động thủ? Chúng ta đến sông bạc chờ tin tức là được.” Phượng Vũ Phi liếm môi mỉm cười.

Bằng danh hiệu Phượng tam thiếu gia của hán, chỉ cần hán lên tiếng, ai không chen lấn đưa tin tức tới tai hán.

Một khắc đồng hồ sau, toàn bộ người trong giang hồ ở Long thành đều biết Phượng Tam thiếu gia muốn tìm thương đội Tây Lũng Quốc.

Phượng Vũ Phi cùng Văn Ngọc Đang còn chưa đi đến sông bạc, liền có một tờ thông tin chi tiết về toàn bộ thương đội Tây Lũng Quốc ở Long thành.

Ở mặt ngoài nhìn không ra cái gì khác thường. Hôm nay hai thương đội ra khỏi thành đến từ 2 nơi khác nhau ở Tây Lũng Quốc, khách điểm cũng ở hai cái khác nhau, ngay cả hàng hóa bán ra cũng đều không giống nhau.

Văn Ngọc Đang lòng nóng như lửa đốt: “Cái này căn bản không nhìn ra gì? Làm sao bây giờ, sông bạc sắp bắt đầu.”

Phượng Vũ Phi còn đang cẩn thận xem.

“Đừng xem nữa, chúng ta hay là đi tới sông bạc cùng đại ca ta tụ họp, xem có biện pháp khuyên mọi người rời đi hay không mới là chính sự.” Văn Ngọc Đang gấp đến độ dậm chân.

Phượng Vu Phi mắt đélec tai ngơ, hần sau khi nhìn đi nhìn lại ba lần thì đôi mắt sáng ngời, rớt cục tìm được thứ hần muốn tìm: “A Đàng, nàng nhìn thương đội này sau khi bán hàng hóa mua lại cái gì?”

Văn Ngọc Đàng thấy hần thần sắc kỳ quái, nhìn chăm chăm chữ trên giấy, a một tiếng: “Bọn họ đem hàng bán, toàn bộ mua nhĩ kính.”

Nhĩ kính là Thất Nương sử dụng phản ứng tráng gương làm được kính thủy tinh, là sinh ý độc quyền của hiệu buôn ám tự Lưu gia, rất nhiều thương nhân ngoại lai cũng thích mang một ít về, nhưng hàng hóa tất cả đều là nhĩ kính khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa. Không sai, bởi vì lợi nhuận của nhĩ kính rất cao, thương nhân từ các quốc gia cũng thực thích mang một ít về bán, nhưng không có thương nhân nào đem toàn bộ tiền hàng đều mua nhĩ kính. Bởi vì như vậy quá mạo hiểm, nó là đồ dễ vỡ, thương nhân vì an toàn luôn thích bỏ vốn phân tán, không có người được ăn cả ngã về không như vậy.

“Hai thương đội kia mua hàng hóa đều là nặng cũng không có mấy giá trị, nhưng vết bánh xe lại nhẹ, thì ra là thế.....” Thân mình Phượng Vu Phi chấn động.

Văn Ngọc Đàng còn chưa nhìn ra nguyên do: “Người đến tột cùng nói cái gì?”

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện..... Nếu ta đoán không sai, hai thương đội đi trước kia cùng thương đội mua nhĩ kính này đi cùng nhau, chẳng qua nhóm bọn chúng phân công khác nhau, thương đội đi trước chỉ là phương tiện để đưa bọn chúng trà trộn vào Long thành, cho nên bọn chúng mua bán đều là hàng hóa hạ đẳng, mà thương đội lưu lại này thì khác, hàng hóa bọn họ mang đến Long thành tất cả đều là được liệu, châu ngọc thượng đẳng, ta đoán mấy thứ này đều dùng để tặng người đả thông quan hệ, thương đội từ trước đến nay là đem hàng hóa bán qua bán lại, hàng hóa bên này bán ra phải mua hàng hóa khác từ địa phương đó trở về bán, cho nên cho dù là che dấu tai mắt người, bọn họ cũng phải mua một đám hàng hóa trở về, đây chính là lý do bọn họ mua nhĩ kính.”

Văn Ngọc Đàng nghe được không hiểu ra sao, ngạc nhiên nói: “Vì sao phải mua toàn nhĩ kính? Châu báu không được sao? Không đúng, người ở lại cuối cùng phải chuẩn bị đào tẩu, vì sao còn muốn mua hàng?”

Phượng Vu Phi nói: “Nhĩ kính chỉ có ở Long thành, mua nó sẽ không làm cho người hoài nghi, châu báu..... Châu báu ở quê hương bọn họ so với Long thành còn muốn rẻ hơn.”

Hần giải thích tiếp, “Bởi vì người cuối cùng của bọn chúng lưu lại thì không có khả năng mang hàng đi, cho nên bọn họ liền sử dụng kế đánh tráo, để cho hai thương đội kia đem nhĩ kính thật sự có giá trị chở đi, cho nên vết bánh xe của hai đội kia mới nhẹ và nông như vậy..... Hàng của bọn chúng không ở nhiều mà ở tinh, chỉ một hộp nhĩ kính đã hơn một nghìn, hảo, tiểu tử ngươi tính kế giỏi, hai xe đồ đạc này tính bồi tội cho ta rất tốt.”

57. Chương 57

Phượng Vu Phi cùng Văn Ngọc Đàng và Văn Ngọc Hồ tụ lại ở cửa sông bạc. Việc này có liên quan đến hỏa khí hỏa dược, sợ đến lúc đó xảy ra chuyện không thể chăm sóc cho Thất Nương nên Văn Ngọc Hồ không cho nàng theo tới. Văn Ngọc Đàng thấy Trương Vô Ba đi theo phía sau, trước tiên hỏi tình hình La Di Ca.

Trương Vô Ba thần sắc hưng phấn: “La công tử sẽ cùng Cổ đại nhân của Tây Lũng quốc tới đây.”

Lại hạ giọng nói: “Hoàng Thượng phái một đội thị vệ cho La công tử, đội thị vệ này bình thường chỉ có chức trách bảo vệ Hoàng Thượng, bọn họ có thể lẫn vào trong sông bạc điều tra manh mối về hỏa khí hỏa dược, những cái khác thì La công tử chưa có nói, ây da, A Đàng, La công tử giao phó ta không cho cô tiến vào sông bạc.”

Văn Ngọc Đàng ngạc nhiên, rồi chợt hiểu được là La Di sợ nàng xảy ra chuyện. Chỉ là nàng sao lại đồng ý chuyện này chứ, trước không nói La Di Ca chính là đại ca của mình, nàng cũng phải trông coi: “Nhiều người sẽ tốt hơn, hơn nữa chúng ta cũng không đủ người.”

Văn Ngọc Hồ cũng không tán thành chuyện con bé ở lại, hỏa khí không có mắt, vạn nhất làm con bé bị thương thì làm sao mà ăn nói với cha mẹ.

Văn Ngọc Đang thấy bọn họ không đồng ý thì nóng nảy: “Các người không cho ta đi cùng, đến lúc đó ta sẽ tự đi vào, các người cứ đợi mà xem!”

Phượng Vu Phi ở một bên không nói gì bỗng mở miệng: “Tính tình của nàng làm sao mà ngồi yên một chỗ được, để nàng đi vào đi, ta sẽ trông chừng nàng.”

Văn Ngọc Hổ cũng biết tính nết của muội muội nhà mình, không có cách nào đành phải gật đầu đáp ứng, lại dặn dò nàng ngàn vạn lần phải cẩn thận, sau đó lại hỏi bọn họ tra được cái gì rồi. Phượng Vu Phi đem sơ hở mà hắn phát hiện ra nói: “Ta phái người đi điều tra trong thương đội này thì thấy mọi người trong đó có tướng mạo đặc thù, đến lúc đó chỉ cần túm lấy một người trong đó, ta sẽ có biện pháp khiến hắn phun ra sự thật, không phải sợ không biết vị trí hỏa khí, chẳng qua là việc này phải tiến hành bí mật, ngoài chúng ta thì không được để bất kỳ ai khác biết.”

Mới rời đi có nửa canh giờ mà đã có không ít hoàng thân quốc thích cùng quan viên lục tục kéo đến sông bạc rồi.

Văn Ngọc Hổ đứng từ xa nhìn thấy thì thân hình chấn động: “Ngay cả Tôn tướng cũng tới rồi.”

Trương Vô Ba không quen Tôn Vạn Lý, nhưng cũng biết việc này nghiêm trọng, nếu tể tướng của một nước cũng mất, Long Thành này còn không đại loạn? Huống chi không chỉ có Tôn tướng, hắn thất thanh nói: “Kia không phải là đầu lĩnh quân bảo vệ thành Lý Hạo Lý đại nhân sao?”

Tuy là thời tiết đầu đông, nhưng bọn họ lại đổ mồ hôi lạnh đầy người.

Quân bảo vệ thành nếu loạn thành một đoàn, thế thì phỏng thủ trong Long Thành không phải chỉ là cái thùng rỗng kêu to sao? Đến lúc đó bên ngoài chỉ cần tùy tiện phái một đội quân cũng có thể tiến sát Long Thành rồi! Mọi người đều thấy tim đập như trống trện.

Văn Ngọc Hổ sắc mặt khó coi cực kỳ: “Trương Vô Ba, người mau đi thông tri cho Lâm tướng quân, để hắn phái một đội nhân mã ra ngoài thành trong phạm vi mười dặm tìm kiếm một lần.”

Trương Vô Ba lao đi so với thỏ còn nhanh hơn vài lần.

“Tam thiếu gia, đây là đồ người muốn.” Đây tất nhiên là Đinh Tử đã lâu không xuất hiện.

Văn Ngọc Đang trừng mắt với Phượng Vu Phi không nói gì. Lúc này nàng cũng bất chấp động đến cái tên phiên toái Phượng Vu Phi, vươn đầu ra xem trang giấy mà Đinh Tử đưa qua, đúng là mấy bức họa hình người giống như in.

“Là tìm Viên lão nhị vẽ lại, điểm tiểu nhị nói có giống đến sáu bảy phần.”

Phượng Vu Phi đưa cho Văn Ngọc Đang: “Đem mấy bức học này âm thầm giao cho La Di Ca, để cho hắn mang đến cho người đang tìm đi.”

Văn Ngọc Đang tiếp nhận, chợt nghe thấy đại ca nói: “La Di Ca đến rồi, các người cùng hắn đi vào đi.” Bọn họ tiến hành như đã bàn, Văn Ngọc Đang cùng Phượng Vu Phi lẫn vào trà thính của sông bạc, Văn Ngọc Hổ thì lẫn vào đám người.

Văn Ngọc Đang nhận lấy bức họa, mới cùng Phượng Vu Phi chạy được vài bước đã nghe thấy thanh âm của Văn Ngọc Hổ, quay đầu thì bắt gặp ánh mắt lo lắng của đại ca.

“A Đang nhất định phải cẩn thận.”

Văn Ngọc Đang gật đầu: “Đại ca cũng vậy, nếu huynh bị thương, Thất Nương nhất định sẽ đau lòng đó.”

Phượng Vu Phi thúc giục hai tiếng, nàng rút cục quay đầu chạy theo hướng La Di Ca.

La Di Ca nghe được thanh âm của Văn Ngọc Đang, trong lòng run lên, tuy biết rằng không có khả năng nàng ngồi yên một chỗ, nhưng nhìn thấy nàng vẫn làm lòng hắn hơi loạn.

La Di Ca nhìn chằm chằm Phượng Vu Phi rồi nói: “Phượng huynh cũng thích đánh bạc sao?”

Vậy mà theo đuôi A Đang đến tận nơi nguy hiểm như thế này.

Phượng Vu Phi cười hì hì nói: “A Đang thích thì ta cũng thích.”

Hừ! Ngay cả A Đang cũng bảo vệ không xong, vậy mà cũng là nam nhân?!

Cố Chi thấy vẻ ngoài xinh đẹp của hắn, trong mắt có một loại ánh sáng kỳ dị, mặc dù nghe ra là giọng nam cũng không cho là kỳ quái, ân cần nói: “Là bằng hữu của La công tử sao? Không bằng đi chung đi.”

Phượng Vu Phi thay đổi ánh mắt nói: “Vị này nhất định là Cố đại nhân mà La huynh khen không dứt miệng, ngưỡng mộ đã lâu...”

Thấy Phượng Vu Phi thành công dời đi sự chú ý của Cố Chi, Văn Ngọc Đang len lén ở bên tai La Di Ca nói vài câu, đem bức họa nhét vào trong tay hắn.

La Di Ca buông tay xuống, dùng tay ra ám hiệu, vài người ở phía sau bọn họ chen chúc lên, sau khi đi qua thì bức họa đã không ở trong tay La Di Ca nữa rồi.

Cố Chi cười không khép được miệng, quay đầu nói: “La công tử, người bằng hữu này thực thú vị, chúng ta đừng chần chừ ở đây nữa, đi vào rồi lại tán gẫu đi.”

La Di Ca lên tiếng, đi theo phía sau hai người bọn họ, thấp giọng nói: “Không phải bảo nàng đừng tới sao?”

Văn Ngọc Đang nhỏ giọng nói: “Ta lo lắng cho huynh, cho nên không đến không được.” Nàng đem toàn bộ sự tình nói một lần...

La Di Ca trầm ngâm nói: “Ta nói các nàng làm sao mà có bức họa của bọn chúng, thì ra là như thế.”

Văn Ngọc Đang nói: “Hiện giờ đại ca lo lắng ngoài thành có quân đội của bọn chúng lẫn vào, nếu như vậy, Long Thành nguy mất.”

La Di Ca nói: “Cho dù là lẫn vào Long Giao, bọn chúng cũng phải chia thành tốp nhỏ, sau đó lại ở ngoài thành đóng quân, nhân số nhiều sẽ khiến người ta hoài nghi, cho nên số người mang đến chắc chắn không nhiều, chỉ cần quân phòng thủ thành có thể bảo vệ được cửa thành thì không cần lo lắng. Nếu như thuốc súng đạn dược dùng để đối phó đại thần thì nơi mai phục tốt nhất chính là trà thính, tất cả khách quý đều ở nơi này nghỉ ngơi chờ kết quả đánh cược, ta sẽ nghĩ cách đưa vài nhân vật quan trọng nhất ở bên trong đưa ra bên ngoài, song bạc nhất định nhất định là hy vọng có thể tung lưới một lần tóm hết tất cả, chắc chắn sẽ không cam lòng có người lọt lưới, nhất định sẽ chờ chúng ta đến đông đủ rồi mới động thủ.”

Mắt Văn Ngọc Đang đảo một vòng, kêu lên: “A Phượng người chờ một chút.”

Phượng Vu Phi xoay người lại, Văn Ngọc Đang kéo hắn đến một bên nhỏ giọng thì thầm gì đó, Phượng Vu Phi quý dị quay đầu nhìn nhìn Cố Chi, lại cúi đầu nói cùng nàng một chút, sau một lát hai người đã quay trở lại, Cố Chi thấy ánh mắt hai người bọn họ nhìn hắn có chút kỳ quái, tò mò hỏi: “Văn tiểu thư có chuyện gì sao?”

Phượng Vu Phi cười nói: “Không có gì không có gì, Cố đại nhân, kỳ thật ta có việc riêng muốn tâm sự cùng Cố đại nhân.”

“...”

La Di Ca cùng Văn Ngọc Đang như cũ đi về phía sau. Lần đầu thấy Phượng Vu Phi nhiệt tình như vậy với một nam nhân, La Di Ca nghi ngờ nói: “A Đang, các nàng làm cái gì vậy?”

Văn Ngọc Đang ngửa đầu cười mỉm: “Vật chắc chắn có chỗ đáng dùng của nó.”

La Di Ca thấy nàng cười đến giáo hoạt, lại thấy bộ dáng Cố Chi kia như ong mật vẩn vút hoa thơm, ngạc nhiên nói: “Nàng đây là để cho Phượng Vu Phi đi ngăn Cố Chi?”

Văn Ngọc Đang lặng lẽ nói: “Càng nhiều người bị ngăn, thì cơ hội của chúng ta cũng tăng một phần, muội không muốn chúng ta còn chưa thành thân mà đã đi đời nhà ma.”

Tay phải rất nhanh bị La Di Ca cầm lấy, Văn Ngọc Đang quay đầu nhìn sườn mặt của hắn, hắn thản nhiên nói: “Nàng yên tâm dù cho lên trời xuống đất, chúng ta cũng sẽ ở cùng một chỗ.”

Trong lòng Văn Ngọc Đang vừa lướt qua một chút lo lắng, nhưng ngay sau đó buồn bực trong lòng nàng lại kéo đến: “Nhưng mà muội không muốn nghĩ tới xuống phía dưới lại thành thân, hơn nữa bị hỏa dược nổ chết thật sự rất khó coi, đến lúc đó sẽ không có người nào tới dự lễ, không đúng, lúc đó chắc chỉ có đầu

trâu mặt ngựa cộng thêm một đám hồn phách chưa đầu thai xem lễ thành thân, vậy thực thê lương, muối không cần, muối vắt vả lăm mới có thể gả được ra ngoài, nhất định phải làm rằm rộ để nở mày nở mặt, làm cho thiên hạ đều biết Văn Ngọc Đang muối ớt cũng thành thân.”

“Cho nên chúng ta nhất định sẽ còn sống mà đi ra.” La Di Ca một tay giữ chặt nàng một tay phủ lên trán nàng... Nhất định phải nhẫn, nhưng ý cười không nhịn được vẫn lộ ra.

Thì ra A Đang muốn xuất giá như vậy, xem tình hình như vậy, hẳn là hẳn nên lên núi đi gặp nhạc phụ nhạc mẫu rồi: “A Đang không phải nói muốn một em bé đáng yêu sao? Chúng ta không chỉ làm một hôn lễ long trọng hơn nữa còn phải sinh hai đứa con giống chúng ta, nàng nói có được không?”

Đứa bé giống La Di Ca cùng Văn Ngọc Đang!

Lo âu giữa hai đầu mày Văn Ngọc Đang phút chốc hóa thành vui vẻ: “Ừm, rất tốt!”

Phượng Vu Phi đang đi ở phía trước nghiêng người về phía sau liếc mắt một cái, nhìn thấy Văn Ngọc Đang tràn ngập tươi cười cùng La Di Ca mặt mũi đầy vẻ ôn nhu, nội tâm có chút chua xót, đặc biệt nhìn Cố Chi mỉm cười nói: “Cố đại nhân không bằng chúng ta đi tới bên kia một chút, bên kia ít người sẽ không thấy khó chịu.”

Có đôi khi kết cục sớm đã được định ra, mà hẳn lại chính là người ngoài cuộc.

Cố Chi vội vàng đáp ứng. La Di Ca nhìn hai người đi xa, lo lắng nói: “Phượng Vu Phi làm sao đem hẳn đi?”

Nếu làm quá mức, tương lai hẳn không thể lại không biết xấu hổ đi gặp Cố đại nhân.

Văn Ngọc Đang không dám chắc nói: “... Chắc là không sao đâu, lại nói dù sao đây cũng là vì tốt cho ông ấy, đến lúc đó Cố đại nhân hiểu được đây là vì cứu ông ấy chắc sẽ không trách chúng ta đâu.”

Chẳng qua là bây giờ không quản được nhiều như vậy.

La Di Ca nhìn xung quang một lượt, đợi trong chốc lát, từ xa thấy Tôn Vạn Lý đang cùng vài vị đại thần trong triều vừa đi vừa nói chuyện gì đó, mi tâm của hắn buông lỏng: “Tôn tướng là con cá lớn, kéo ông ấy đi có thể còn giá trị hơn những người khác nhiều.”

Người trong trang chật ních không thể chịu nổi, nhưng hộ vệ bên cạnh mấy người Tôn Vạn Lý lại đem mấy người ngăn ở bên ngoài một trượng, cho nên rất dễ nhận ra. Văn Ngọc Đang chen chúc theo La Di Ca đi về phía Tôn Vạn Lý.

Vạt áo đột nhiên bị giữ lại, Văn Ngọc Đang quay đầu đối diện với nét mặt tươi cười như hoa của Phượng Vu Phi...

“Tôn tướng vậy mà cũng có thời gian rảnh tới nơi đây, Di Ca còn tưởng nhận nhầm người chứ.”

Tôn Vạn Lý quay đầu kinh ngạc: “Sao La công tử cũng tới nơi này?”

Hộ vệ của bọn họ thấy là người quen, đã để cho hắn lại gần. Khi hắn vượt qua thì mới phát hiện Văn Ngọc Đang không còn ở phía sau, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Hắn bình ổn tinh thần, bất đắc dĩ nói với Tôn Vạn Lý: “Hôm nay ra ngoài gặp Cố đại nhân, là bị ông ấy cứng rắn kéo đến đây, vào trong trang do có nhiều người nên bị tách ra.”

Tôn Vạn Lý trong lòng cũng biết tâm tư các vị sứ thần, gật đầu nói: “Khó trách, La công tử không bằng đi cùng chúng ta đến trà thính đi, chắc là Cố đại nhân cũng ở đằng kia rồi.”

La Di Ca đi đến bên cạnh ông thấp giọng nói một câu, làm trong lòng ông chấn động, quay đầu nói với vài vị bên cạnh: “Các vị ở đây chờ một chút, ta cùng với La công tử có chút chuyện muốn nói, đi một lúc sẽ trở lại.”

58. Chương 58

Phía ngoài trà thính, một hạ nhân vội vàng ngăn một người đến nói: “Lăng quản sự, Tây Lũng quốc Cố đại nhân, Đông Li Quốc Vương đại nhân, Anh Trì Quốc Viên đại nhân còn có Tôn Thừa tướng, Lưu Thượng Thư vẫn chưa đến.”

Lăng quản sự kinh ngạc nói: “Làm sao có thể? Thị vệ ở cửa nói bọn họ đều đã đến?”

Hắn ngẫm lại nói: “Có lẽ nhất định là nán lại trong một điền trang nào đó, các người cẩn thận phái người đi tìm, tìm được thì chạy nhanh đem người mời đến.”

Hạ nhân kia đáp ứng rồi vội vàng rời đi. Lăng quản sự đi tới cửa lại quay lại nói với năm người đối diện: “Các người cứ chào hỏi khách khứa bình thường, ” lại hạ giọng nói, “Trước khi ta quay lại, không được để cho ai rời khỏi đây.”

Hắn giao phó xong, lại vội vàng rời đi.

“Làm chuyện lớn như vậy, người không tới đầy đủ hẳn nhất định không có biện pháp, chỉ cần theo dõi hắn, là có thể bắt được chủ sự.” Phượng Vu Phi nhẹ giọng nói.

Văn Ngọc Đang thấp giọng nói: “Ta thấy chưa hẳn, chuyện lớn như vậy nếu không thành nhất định bị ngũ mã phanh thây, ta coi chủ sự bọn chúng chỉ sợ xen lẫn trong thương đội sáng ra ra khỏi thành rồi, ta coi ở tại chỗ này nhiều nhất chỉ là quản sự.”

Phượng Vu Phi lời kéo nàng nhảy lên nóc phòng chính, từ phía trên theo dõi so với phía dưới thuận tiện hơn, vừa không lo lắng bị người phát hiện lại không sợ thất lạc người đi cùng.

“Lần trước ta đến trộm sổ sách, nghe khẩu khí bọn hắn phía sau đường như có kẻ khác chủ mưu hơn nữa còn chưa tới Long thành, cho nên chúng ta muốn bắt kẻ chủ mưu chân chính phía sau màn là không có khả năng, chỉ tính hiện giờ, mặc kệ chủ sự nơi này là ai, chỉ cần bắt một người biết toàn bộ kế hoạch, chúng ta liền biết an bài thế nào cho ổn thỏa.”

Bọn họ đi theo Lăng quản sự từ trà thính tới trung viện nhiều người, lại từ giữa viện quẹo vào một cánh cửa.

“Đi đường này có thể thông đến hậu viện, lần trước ta đến trộm sổ sách đã tới nơi này.” Phượng Vu Phi cẩn thận đánh giá cảnh vật chung quanh.

Lăng quản sự đi vào một gian phòng phía trước, hướng thị vệ ngoài cửa chào hỏi rồi vào phòng. Phượng Vũ Phi bọn họ mò lên nóc, nhẹ nhàng gõ một mảnh ngói.

Từ trên nhìn xuống, trong phòng có mấy người đứng trước một người thiếu niên. Thiếu niên kia đúng là thiếu niên lần trước Phượng Vu Phi gặp qua, Văn Ngọc Đang cũng nhận ra hắn chính là thí sinh diệt tổ đệ tử Thất Tinh phái Lâm Thiên Thông. Nàng ở trong lòng bàn tay Phượng Vu Phi viết ba chữ ‘Lâm Thiên Thông’, Phượng Vu Phi ngẫm hiểu.

Lâm Thiên Thông đang giao phó các loại công việc, thấy Lăng quản sự tiến vào nói: “Đều đã đến đủ?”

Lăng quản sự trả lời: “Tây Lũng quốc Cố đại nhân, Đông Li Quốc Vương đại nhân, Anh Trì Quốc Viên đại nhân còn có Tôn Thừa tướng, Lưu Thượng Thư còn chưa tới trà thính, nhưng thị vệ ở cửa nhìn thấy bọn họ đã vào thôn trang, tiểu nhân lo lắng có biến, cho nên mới đến gặp đại nhân.”

Lâm Thiên Thông liếc xéo hắn nói: “Đây là vòng cuối cùng, nếu là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, chủ tử mà biết, xem người ăn nói thế nào? Phái người đi tìm không có?” (vòng hay còn gọi là hoàn trong kế sách liên hoàn)

Lăng quản sự bị hắn nhìn chằm chằm trên trán đã thấm một tầng mồ hôi, vội nói: “Đã phái người đi tìm, tìm được liền lập tức mời đến trà thính.”

Lâm Thiên Thông nói: “Nếu không phải chủ tử cần hỏa dược hỏa khí, chỉ chịu lưu lại mấy bao hỏa dược, chúng ta sẽ không phiền toái như vậy, trực tiếp đem toàn bộ thôn trang nổ là xong.....”

Văn Ngọc Đang nghe được vừa vui vừa buồn, một lượng nhỏ hỏa được không những gây ra lực sát thương nhỏ mà còn dễ xử lý, chỉ là nơi chứa chỗ hỏa được còn lại làm cho nàng lo lắng, buồn phiền.

Lâm Thiên Thông lại quay đầu đối với mấy người đang đợi giao phó kia nói: “Các người cứ yên tâm, nếu chuyện thành, chủ tử đảm bảo nhà các người vinh hoa phú quý áo cơm không lo, các người hẳn là hiểu được.”

Những người kia không chút do dự đáp ứng, làm cho Văn Ngọc Đang nhìn mà kinh hãi. Những người này nhất định là tử sĩ không thể nghi ngờ, nếu giao chuyện đốt lửa cho bọn họ đi làm, cho dù bị bắt bọn họ cũng sẽ không lộ ra nửa chữ.

Nàng lôi kéo Phượng Vu Phi, ý bảo có cần hay không động thủ bắt Lâm Thiên Thông. Phượng Vu Phi lắc đầu, cầm nhếch lên, ý bảo nàng tiếp tục nghe.

Phòng ngoài lại có một người gõ cửa tiến vào: “Đại nhân, trà thính cùng Hào Khí Các đã không có vấn đề, chỉ chờ người đến đủ, liền động thủ.”

Hào Khí Các là nơi nghỉ ngơi cho những người có thân phận trong chốn giang hồ, những người đó cũng là ở nơi này chờ kết quả trận đấu.

Lâm Thiên Thông lộ ra nụ cười mỉa: “Đến lúc đó Long giao văn không thần võ không tướng, không tới bao lâu nữa đối với chủ tử sẽ là dễ như ăn cháo, một mũi tên trúng ba con chim, chủ tử thật là tài năng ngút trời.”

Bọn họ nguyên lai có chủ ý này. Phượng Vu Phi cùng Văn Ngọc Đang lúc này mới giật mình vì sao bọn họ ngay cả người trong giang hồ cũng muốn tính kế..... Võ tướng trong triều có một nửa xuất thân từ danh môn đại phái trong chốn giang hồ.

Thế nhưng vì sao lại là một mũi tên trúng ba con chim? Còn có một con chim là gì?

Lăng quản sự nói: “Ta coi chuyện đã thành kết cục đã định, đại nhân hay là trước rút khỏi Long thành, đến lúc đó phía dưới đại loạn đại nhân có gì không ổn chúng ta cũng không có cách nào hướng chủ tử bẩm báo.”

Lâm Thiên Thông lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn nói: “Người là sợ người đi không được hay thật sự lo lắng cho ta?”

Lăng quản sự không dám nói thêm một từ nào nữa.

Lâm Thiên Thông nói: “Ta còn có chuyện quan trọng phải làm ở Long thành, nhưng ta cũng sẽ theo dõi bên này, nếu bó lửa sông bạc này không thể thiêu cháy, ta sẽ tìm người hỏi tội.”

Lăng quản sự vâng vâng dạ dạ đáp ứng.

Lâm Thiên Thông lúc này mới phân phó mọi người rời đi, Văn Ngọc Đang thấy hắn bước từng bước ra khỏi trang, gấp đến độ lòng bàn tay đều là mồ hôi: “Nguy rồi, hắn nói một mũi tên trúng ba con chim, có thể hay không còn quỷ kế gì?”

Phượng Vu Phi trầm ngâm nói: “Ta coi đại ca muội lo lắng quả nhiên là đúng, hắn định để những người này mai phục ngoài thành, muốn thừa lúc hỗn loạn thả người vào thành..... Hào Khí Các cũng chôn hỏa được sao?”

Hắn quyết định thật nhanh nói: “Trà thính người chưa tới đủ tạm thời không có việc gì, chúng ta đi Hào Khí Các trước.”

Hào Khí Các không tinh xảo như trà thính bên kia, cổng vào và sân trong còn lộ ra vẻ thô kệch. Chính sảnh khá lớn, rất nhiều hào hiệp kiếm khách ngồi trong đó cũng không thấy chật chội. Lúc này trong Hào Khí Các phi thường náo nhiệt, ở chính giữa có hai phe không ngừng triển khai mắng chửi trận, người tới đi không ai nhường ai. Nhân vật trung tâm của hai phe vừa đúng là hai đối thủ có tỉ lệ ăn thua cao nhất hôm nay, Mạc lão tam của Nhận Sơn Môn Đông Li Quốc cùng một tiểu môn phái chưa từng nghe tên _ đệ tử Giang Phổ của Nguyệt Sơn Phái Long Giao Quốc.

Vốn Nhận Sơn Môn bọn họ khinh thường tham gia mấy loại cá cược này, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, tình hình kinh tế bọn họ trở nên eo hẹp, sự cấp tòng quyền nên mới khiến Mạc lão tam phải lên đài kiếm

một ít. Mạc lão tam luôn luôn tự cao tự đại, đối với Giang Phổ đến tên tuổi cũng chưa từng nghe qua này cần bản không thêm để tâm. Hắn khinh thường một cái liếc mắt cũng không thêm nhìn Giang Phổ, thế nhưng hắn trào phúng lại liên quan đến Long Giao Quốc, lần này liền náo nhiệt, trong các trừ bỏ mấy kiếm thủ ở quốc gia hắn, tất cả đều đứng ra giúp đỡ Giang Phổ. Bọn họ đều là đại danh môn khinh thường tham gia loại luận võ này, cảm thấy sẽ làm dơ bản thanh danh của mình, nhưng kiếm thủ quốc gia mình nếu thật sự thua trong tay ngoại nhân, lại hận chính mình không thể lên đài. (gặp chuyện khẩn cấp phải tùy cơ ứng biến)

Mạc lão tam trên đường gặp gỡ đối thủ không chịu nổi một kích, cảnh này khiến sự tin tưởng của hắn tăng vọt hơn bao giờ hết, khi nhà cái đưa ra tỉ lệ ăn thua giữa hắn cùng Giang Phổ một so với hai mươi, hắn đã tự cao tự đại, hắn như vậy làm sao có thể đem Giang Phổ để ở trong mắt.

“Các vị, đến giờ rồi, cho mời Mạc đại hiệp, Giang đại hiệp lên đài.” Một hạ nhân cao giọng nói.

Mọi người lập tức đều rào rào đứng lên, muốn vì hai người Mạc Giang trợ uy打气. Lần đầu tiên thấy tình cảnh này, hạ nhân kia cuống quýt nói: “Trong võ tràng, người đứng chật hết, các vị cho dù đi cũng khó chen vào, không bằng lúc này uống trà chờ tin tức còn thoải mái chút.”

Mọi người lúc này mới bỏ qua, nhưng này hai người đi rồi, song phương lại tiếp tục giằng co.

“A! Các người cảm tình thật tốt, nhìn bộ dạng này chắc cùng xuống dưới sẽ không lo cô đơn.”

Mọi người quay đầu. Chỉ thấy dựa cửa là một vị mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, đứng sau hắn còn có một vị hồng y nữ lang.

“Phượng Tam thiếu gia?!”

Người Nhận Sơn MÔN cũng từng nghe qua danh hào Phượng Hoàng trang, đối với hắn không khỏi có vài phần cổ kỳ, liền yên tĩnh trở lại. Những người khác cũng tự động câm miệng.

Phượng Vu Phi nhìn lướt qua toàn bộ, thật tốt! Người của một môn một trang tam đại phái đều có, nếu phải chôn cùng, cùng nhau xuống dưới đúng thật là náo nhiệt.

Một người trung niên ngồi ở tay trái khụ hai tiếng nói: “Phượng tiểu chất đến đây, không biết Phượng Trì tiên sinh có tới Long thành không?”

Phượng Vu Phi không chút để ý nói: “Lão nhân đến trễ hai ngày.”

Văn Ngọc Đang thấy đứng phía sau người trung niên là đám người Mai Tiêm Tiêm cùng Kim Bất Hoan, lập tức biết ông ta chính là trưởng môn Vọng Thiên Phái Mai Tử Nhược, thời gian không còn nhiều, Phượng Vu Phi vẫn cứ bình chân như vậy, nàng trong lòng gấp quá xông về phía trước tiến lên nói: “Các vị mau chạy đi, chậm sẽ không kịp.”

59. Chương 59

Lúc Văn Ngọc Đang dùng tên bắn Phượng Vu Phi ở Mễ Hương Lâu thì có rất nhiều người ở đây đã từng nhìn thấy, cho nên biết nàng là ai, bỗng nhiên nghe thấy nàng kêu chạy mau thì nhất thời đều ngẩn ra.

“A Đang, xảy ra chuyện gì?” Kim Bất Hoan hỏi.

“Hào Khí Các bị người ta chôn thuốc nổ, nếu không đi chỉ sợ sẽ muộn mất.”

Một câu của Văn Ngọc Đang khiến mọi người đều kinh ngạc, làm cho mọi người nhất loạt đứng lên. Phượng Vu Phi cũng không cần Văn Ngọc Đang, ở một bên quan sát thần sắc mọi người.

Mai Tử Nhược sắc mặt nghiêm trọng: “Cô nương biết tin này từ đâu?”

Văn Ngọc Đang nói: “Chuyện này trong thời gian ngắn không nói rõ được, mọi người vẫn nên rời khỏi trang rồi nói sau.”

Mai Tiêm Tiêm nghe đến chuyện chôn thuốc nổ thì hết hồn, vừa mới nghĩ đã muốn chạy ra ngoài, nghe nàng nói vậy, vội nói: “Cha, Văn tỷ tỷ nói đúng, chúng ta ra ngoài rồi nói sau.”

Lúc này đã có người chạy ra phía ngoài, bên cạnh lại có người nói: “Tỷ lệ ăn thua hôm nay rất cao, nếu bỏ lỡ thì đi đâu kiếm cơ hội phát tài như thế này, Văn cô nương, cô không nói cho rõ ràng, muốn chúng ta công toi chỗ bạc này sao?”

Vừa mới nói như vậy, đám người chạy ra phía ngoài dừng lại quan sát. Trong đám người đã có người giác ngộ, thầm nghĩ tỷ lệ ăn thua lớn như vậy ai đảm bảo nhà cái không âm thầm gỡ trò quỷ, nói không chừng chính là nhà cái tung lời đồn muốn đuổi bọn họ đi cuỗm một món lớn.

Người nói chuyện chính là một nam nhân vóc người nhỏ nhỏ sắc mặt âm trầm, hắn thấy mọi người dừng lại, làm như thở dài, lại nói: “Thật ra sáng nay nhà cái mới đề cập tới tỷ lệ ăn thua là một ăn hai mươi, nếu như...”

Hắn buông nửa câu rồi không nói được nữa, bởi vì hắn bị một tay Phượng Vu Phi chặn họng.

“A ——” một tiếng hô mềm mại ở bên cạnh, tiếp theo là tiếng gầm của Mai Tử Nhược: “Người mau buông Tiêm Tiêm ra.”

Mọi người quay đầu sang trái thì nhìn thấy, Mai Tiêm Tiêm bị một nam nhân áo xám dùng một con dao ngắn kề ở cổ.

Sự việc đồng thời phát sinh ở cả hai bên, mọi người liền sửng sốt.

Nam tử áo xám kia nói: “Nhược Tử, người không nhớ ta sao? Nếu không phải người, ta cũng không mất vợ mất con, hôm nay nữ nhi của người rơi vào tay ta coi như báo ứng.”

Mai Tử Nhược chỉ có một cô con gái này, thấy ái nữ bị uy hiếp thì lòng nóng như lửa đốt: “Mai mỗ chưa từng gặp tráng sĩ, vị tráng sĩ này có phải nhận lầm người hay không?”

Người áo xám kia nhe răng cười nói: “Người thực sự đã quên rồi sao, hoặc là giả bộ không biết, nhưng mà người cho dù có hóa ra tro ta cũng không quên được...”

Tay phải Phượng Vu Phi vẫn chặn ở cổ của nam nhân có vóc dáng nhỏ bé, cùng Văn Ngọc Đang trao đổi ánh mắt, hai người đều cảm thấy sáng tỏ. Bởi vì thời gian cấp bách, nhân lúc đi đường hai người bọn họ đã thương lượng đến kế đả thảo kinh xà thật tốt, đem gian tế lẫn trong đó lôi ra chỉ cần tốc chiến tốc thắng. Mà Mai Nhược Tử rõ ràng không quen biết người áo xám này, hắn lại cố ý càn quấy, trong lúc vô ý cứ tiến về phía cửa, rõ ràng là muốn đục nước béo cò. Đáng tiếc những người khác không hiểu gì cho nên chỉ đứng một bên xem náo nhiệt, không ai ngăn cản hắn.

Thấy Mai Nhược Tử cùng hắn tranh cãi, Văn Ngọc Đang âm thầm tiến tới gần người áo xám, người nọ thấy thì kinh ngạc, quát: “Văn tiểu thư nếu tiến thêm một bước, ta sẽ không khách khí.”

Văn Ngọc Đang chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn hắn chậm rãi thối lui về phía cửa, nàng buồn hai tay xuống rồi nhẹ nhàng rung lên, ám tiễn ở trong tay áo trượt xuống tay: “Vị tráng sĩ này nhất định là nhận lầm người rồi, Mai bá bá cả đời quang minh lỗi lạc sao có thể làm ra việc thất đức như vậy được, tráng sĩ trở về điều tra cho rõ mới là tốt nhất, để tránh tổn thương người tốt.”

Người áo xám uy hiếp Mai Tiêm Tiêm thối lui tới cửa phòng, mắt thấy bản thân sắp đạt được mục đích, hắn nhếch môi nói: “Các vị ở trong này hưởng thụ thời khắc cuối cùng đi!”

Khi đi đến bên ngoài cửa thì nhanh chóng đẩy Mai Tiêm Tiêm vào trong, tay phải thì sờ một chậu lan điều lộ ra ngoài cây cột trụ ở cửa... Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ám tiễn của Văn Ngọc Đang run lên, nháy mắt chỉ nghe thấy tiếng thét thảm trong phòng, tay phải cùng tay trái của người áo xám đồng thời bị đóng đinh trên cây cột.

Nhất định có cái gì đó không đúng, nếu không hắn sẽ không nói là thời khắc cuối cùng, Văn Ngọc Đang không cần nghĩ ngợi nói ——

“Mọi người còn chờ cái gì? Chờ để cùng nhau chôn tại đây sao?” Phượng Vu Phi vừa kéo Văn Ngọc Đang liền nhảy về phía cửa ra. Nhất thời tất cả mọi người đều hành động.

Người áo xám kia cắn chặt răng, không để ý đau đớn mạnh mẽ giờ tay trái về phía chậu lan điều mà sờ.

Khi người thứ nhất chạy vội tới cửa để ra khỏi các, “Keng ——” một cái rào sắt từ trên trời rơi xuống chặn người ra ngoài. Chỉ chậm một bước, Phương Vu Phi trừng mắt nắm lấy cái rào sắt, hần nhanh chóng vỗ một cái theo phản lực ở tay hướng về phía cửa sổ nhảy tới, “Keng ——” tiếp theo lại vang lên vài tiếng động như vậy, tất cả các cửa sổ đều bị rào sắt phong tỏa.

“Thả chúng ta ra, thả chúng ta ra...” Lúc này mọi người hoảng sợ, đều xuất ra binh khí chặt chém, chỉ là đao kiếm chém lên cái rào sắt kia nhưng nó lại không có chút nứt mẻ nào, lúc này mới phát hiện đây là thép được tinh luyện tốt nhất, thép tốt như vậy, đao kiếm bình thường sao tổn hại được.

Kim Bất Hoan nói: “Sư phụ, xem tình hình này thì phải mượn Tiêu Diêu đao của người thử một lần.”

Người áo xám kia dùng hết khí lực mới chạm được vào cơ quan ở mặt sau của chậu Lan Điều, giờ cũng không thể động đây được nữa, bị đóng đinh ở cây cột hần cười ha ha nói: “Vì các ngươi, chủ tử của ta đã hao hết tâm tư, trong rào sắt này có bỏ thêm ô thiết, trừ phi là đao kiếm được luyện từ ô thiết nếu không cũng đừng nghĩ tới việc chém đứt nó? Ta không ra ngoài thì đồng bạn của ta nhất định sẽ tới xem, đến lúc đó ta sẽ tự tay đốt hỏa được mời các vị cùng nhau đến cửu tuyền.” (sắc đen)

Làm sao có thể? Dùng ô thiết luyện rào sắt?

Trên đời nghe đồn có khoáng thạch ô thiết, trong binh khí chỉ cần bỏ một lượng nhỏ như móng tay vào đó sẽ khiến nó trở thành thiên hạ đệ nhất binh khí, nhưng mà ô thiết là vật hiếm, nghe nói trên đời này chỉ có một thanh binh khí được luyện từ ô thiết, nhưng mà trăm năm trước đã thất truyền. Nếu như quả thật là dùng ô thiết tinh luyện, bọn họ...

Mọi người cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh, mọi số người chửi ầm lên, một số khác thì chưa từ bỏ ý định tiếp tục dùng đao kiếm chém lên rào sắt. Quả nhiên rào sắt kia giống như lời nói của người áo xám, bảo đao của các đại môn phái đều không dùng được.

Bên này loạn thành một đoàn, trà thính bên kia vẫn hài hài hòa hòa, các vị đại nhân chậm rãi phẩm trà ngon, không kìm được âm thầm tính toán lợi nhuận mình có thể nhận được. Lãng quân sự đang cùng một vị đại nhân nói chuyện phiếm, thì một hạ nhân bưng nước trà ghé vào tai hần thì thầm vài câu.

Cái gì? Không tìm được mấy vị đại nhân kia, ngược lại người của bọn họ bị mất tích tới mấy người liền? Sắc mặt của Lãng quân sự có chút khó coi. Không ổn, nhất định đã xảy ra sai sót, hần rất nhanh hiểu ra, cười cười nói vài câu với các vị đại nhân rồi rời khỏi trà thính.

“Đem người của chúng ta ở bên trong đều gọi hết ra, đem thị vệ bên ngoài dụ hết vào, kéo cơ quan.” Hần vừa ra khỏi cửa thì bình tĩnh nói.

Hạ nhân kia sửng sốt: “Nhưng còn vài vị chưa tới...”

“Nhất định đã có chuyện, không quản được nhiều như vậy, nếu lại chờ chỉ sợ đêm dài lắm mộng, nhanh đi làm đi, việc này ta sẽ một mình gánh chịu.”

Thị vệ ngoài cửa của mấy vị đại nhân bị hạ nhân đi tới lôi kéo nói mấy câu, bọn họ đều hướng về phía trà thính đi tới... Lãng quân sự khóe miệng hơi nhếch, tuy nói không thể một lần tóm hết, nhưng vẫn miễn cưỡng như ý chủ tử, hần có thể bàn giao được.

Nhưng mà ý cười của hần còn chưa đạt tới đáy mắt, tình thế liền thay đổi, vài tên thị vệ kia đi tới cửa, chia ra hai bên đồng thời ra tay, hạ nhân đang đứng cúi đầu hầu hạ trong nháy mắt liền ngã xuống mấy người, còn lại thấy tình thế không ổn bắt đầu ra tay chống đỡ nhưng đã mất tiền cơ.

Các vị đại nhân đang ở trong phòng nghe được động tĩnh ở bên ngoài thì đi ra coi, Lãng quân sự về mặt cầu xin hô: “Đại nhân, các vị đại nhân cứu mạng, chúng tiểu nhân đã làm điều gì sai, sao phải đối đãi với chúng tiểu nhân như vậy.”

Người bên ngoài còn chưa có mở miệng, thì một giọng nói uy nghiêm phía sau hần vang lên: “Đem đám gian tế xung quanh đây áp giải tới chỗ quân phòng thủ thành Bác, trông coi cẩn thận.”

“Tôn tướng!”

“Tôn tướng?”

Đã xảy ra chuyện gì? Sao Tôn tướng đích thân hạ lệnh bắt người? Vốn các vị đại nhân định mở miệng thét lệnh dừng tay thì lại hồ nghi nhìn chằm chằm Lưu thượng thư cùng La Di Ca đứng ở phía sau Tôn thừa tướng, trong lòng thoáng cái bất an.

La Di Ca nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên chỉ có như mới có thể ổn định cục diện trước mắt.

Đây là kết quả hẳn cùng Long Giao Đế và Ứng Thiên mật đàm, tìm người có ảnh hưởng ở thời điểm thích hợp ổn định cục diện. Bởi vì nếu vạch trần việc này, ở trong ổ sói không có chuẩn bị tốt sẽ bị cắn trả. Nếu việc này La Di Ca ra mặt, chỉ sợ cục diện này sớm đã hỏng. Mà Tôn Vạn Lý người này đối với công danh giống như chỉ mưu cầu địa vị, đương kim Hoàng Thượng đối với ông ta vẫn ôn hòa, khiến cho ông ta ngồi ở vị trí thừa tướng kia vài năm cũng không có cảm giác lo lắng, nay chỉ cần cho ông ta một viên thuốc an thần, ông ta tuyệt đối sẽ cực kỳ phối hợp. Cho nên La Di Ca cho ông ta mang theo mật chỉ, làm cho ông ta ảo tưởng về một đạo thánh chỉ, một thánh chỉ ban thưởng lập công, cho nên đừng nói những người này thực sự là gian tế, cho dù bọn họ không phải gian tế thì ông ta cũng sẽ biến bọn họ thành gian tế.

“Tôn tướng, người này chính là thân thích của Tiêu thành thủ Hồi Độ thành, sao có thể là gian tế? Đại nhân cần phải tra xét cẩn thận.”

“Các vị đây là không tin bốn tướng?” Tôn Vạn Lý nghiêm mặt, “Thánh Thượng mật chỉ muốn ta đích thân tra xét gian tế trong sông bạc gây hại cho quốc gia, việc này Lưu thượng thư cũng biết, chẳng lẽ nói hai người chúng ta có ý vu oan hay sao?”

Nghe thấy là mật chỉ của Hoàng Thượng, trong đám người cũng có không ít người có quan hệ mật thiết với sông bạc, nghe thấy thế thì không khỏi biến sắc, thông đồng với địch bán nước cũng không phải tội danh bình thường, đó là tru di cửu tộc đó.

Tôn Vạn Lý có thể ngồi ở vị trí thừa tướng hoàn toàn dựa vào thủ đoạn đưa đẩy khéo léo của ông ta, làm sao lại không biết tâm tư của mọi người, khụ một tiếng nói tiếp: “Phía sau sông bạc còn có chủ mưu khác, bọn họ tương giao cùng các vị đều là có mục đích, Hoàng Thượng nói người không biết không có tội, nhưng mà về sau nếu tra ra có người dám cùng gian tế cấu kết sẽ luận tội phản quốc.”

Lăng quân sự kia nghi ngờ, vẫn nói: “Chúng tôi chẳng qua chỉ là vì kiếm bạc, sao lại trở thành gian tế, các vị đại nhân thương xót a, tôi vì các vị đại nhân mà ra sức làm việc...” Một thị vệ tiến lên nghiêm khắc đập một cái, hẳn quỳ rạp xuống đất.

Các vị đại nhân cảm như hén, cũng không dám nhiều lời.

“Di Ca,” La Di Ca quay đầu thì thấy Văn Ngọc Hồ đuổi tới, “Ta muốn đi giúp Lâm đại nhân thủ vững cửa thành, nơi này giao lại cho mọi người xử trí.”

La Di Ca gật đầu, lại hỏi: “Huynh có thấy A Đang không? Đệ cùng với nàng mới tách ra.”

Văn Ngọc Hồ nói: “Không có, hoặc có thể do người dưới đài luận võ quá nhiều ta không nhìn thấy, đợi lát nữa đệ lại đi tìm xem, ta đi trước.”

A Đang là nữ tử lại một thân hồng y, so với người bên ngoài rất bắt mắt, không có khả năng Văn Ngọc Hồ không nhìn thấy, xem tình hình chắc là không có ở bên kia, nhưng mà nàng vừa không ở trà thính bên này, lại không có ở luận võ đài bên kia, đến tột cùng là ở nơi nao, La Di Ca cảm thấy hơi bất an, nhưng trước tiên chú ý quan sát phía trước quan trọng hơn.

La Di Ca thấy việc đã định, tiến lên nói: “Các vị đại nhân cứ yên tâm, Tôn tướng hiện đã xác minh, sông bạc này chính là do gian tế dựng lên, ý đồ tổn hại tới trụ cột của Long Giao quốc chúng ta, cướp đi tính mạng của các vị đại nhân.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đại biến, không có ai là không quan tâm đến cái mạng nhỏ của mình, nghe thấy có liên quan tới mạng nhỏ của mình, vội mở miệng tuân theo.

Thấy La Di Ca tặng công lao việc này cho mình, trong lòng Tôn Vạn Lý chấn động, nếu sau này luận công ban thưởng, con đường làm quan của hẳn... Nhất thời trong lòng cảm kích La Di Ca vạn phần, ông ta có đi có lại nói: “Nếu không có tin tức của La công tử, bốn tướng cũng không thể kịp thời hiểu được âm mưu của bọn chúng.”

Ông ta nghiêm mặt: “Các vị không biết đó, dưới trà thỉnh có chôn thuốc nổ, chỉ chờ bốn tướng cùng Lưu thượng thư vừa đến, bọn chúng sẽ hành động.”

Mọi người ồ lên biến sắc, rốt cục trụ không nổi.

“Rầm ——” một tiếng nổ, mặt đất rung động, mọi người nghiêng trái ngã phải.

“Là Hào Khí Các, là Hào Khí Các xảy ra chuyện.” Nhìn thấy nơi khói đặc bốc lên, một thị vệ hô lên.

La Di Ca ổn định thân mình, hướng về phía bên kia nhìn quanh, đột nhiên có một ý niệm không kiềm được dâng lên trong đầu, làm cho tâm hắn run rẩy không thôi.

A Đang, A Đang có thể hay không đang ở chỗ kia

60. Chương 60

Quan tâm quá tất loạn. Hắn rút cuộc bắt chấp những thứ khác, bỏ lại mọi người chạy tới Hào Khí Các, Tôn Vạn Lí phía sau kêu thế nào cũng không gọi được hắn.

Phía trong sông bạc đã loạn thành một đoàn, mọi người không rõ sự tình đều hướng ra phía ngoài bỏ chạy, hắn đi vào ngược lại bị đoàn người đẩy ra xa vài bước. Hắn hít sâu một hơi nhún người nhảy, trên chân điểm nhẹ, chỉ chốc lát đã đứng trên nóc nhà. Có lẽ có người vì bỏ chạy giẫm đạp dẫm thương người khác, phía dưới thỉnh thoảng truyền đến tiếng chửi bậy cùng khóc la, hắn cũng không để ý tới, nhìn nhìn địa hình liền theo nóc nhà chạy tới Hào Khí Các.

A Đang ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì! Đôi mắt ôn hòa lần đầu tiên nổi lên sát khí. Bản thân hắn luôn luôn lấy người làm trọng, hắn sẽ không vì cái gì chỉ lo đại cục mà để A Đang gặp chuyện không may. Cho dù Long Giao quốc mất thì có sao, hắn quan tâm? Chính là hắn đã không có A Đang, như vậy hắn liền cái gì cũng không để lại. Nếu A Đang đã xảy ra chuyện, hắn sẽ không chút do dự đem chủ mưu sự kiện lần này băm thây vạn đoạn.

Nhìn ánh lửa ngút trời ở Hào Khí Các, tâm hắn giống như bị rán trong chảo dầu.

Xa xa một đám người hướng bên này chạy tới, khi phát giác ra trong đám người xen lẫn một thân ảnh màu đỏ, hắn thả người nhảy xuống.

Sau đó hết thấy liền thoáng như trong mộng, A Đang vừa giống khóc vừa giống cười nhào vào trong ngực hắn. Trên người nàng chỉ có vài vết trầy da, hoàn hảo hoàn hảo, La Di Ca đem nàng ôm chặt lấy, giống như muốn đem nàng hòa tan vào thân thể mình vậy.

Đến tận khi bên cạnh truyền đến một thanh âm không hài lòng chất vấn nói: “Lão Tam, nàng không phải nữ nhân của con sao? Sao lại chui vào trong ngực nam nhân khác? Con ở chỗ này nó còn dám vụng trộm, con vắng mặt thì còn thế nào?”

Thanh âm Phượng Vu Phi lười biếng nói: “Lão nhân, người nghe ai nói nàng là nữ nhân của con? Nàng còn chưa từng leo lên giường của con sao có thể xem là nữ nhân của con? Nếu không, A Đang, đêm nay nàng leo lên giường của ta đi!”

Tiếp theo A Đang nhảy ra khỏi ngực La Di Ca, gương nanh múa vuốt nói: “Phượng Vu Phi ngươi muốn làm thái giám?”

Phượng Vu Phi vuốt cằm cười: “Lão nhân, cây ớt nhỏ này rất thú vị nha, đùa nàng một câu nàng liền nhảy dựng lên.”

Ngữ khí của hắn giống như đang nói, hắn bắt quả chỉ là vì chơi đùa mới đến trêu chọc Văn Ngọc Đang.

La Di Ca cùng Văn Ngọc Đang ngăn ra, cùng nhau nhìn nhìn đối phương, có chút ngoài ý muốn. Phượng Vu Phi luôn luôn ở trước mặt La Di Ca cũng không yếu thế, hôm nay sao khẩu khí lại vênh đạm phong thanh như vậy.....

Văn Ngọc Đang lôi kéo La Di Ca tiến lên phía trước nói: “Vị này chính là Phượng Trì tiên sinh, là ông ấy đã cứu chúng ta, Phượng Trì tiên sinh, vị này chính là vị hôn phu của ta La Di Ca.”

Căn cứ vào tuổi Phượng Vu Phi mà tính, theo lý Phượng Trì ít nhất cũng phải bốn mươi, nhưng là chỉ từ bên ngoài mà nói, hắn nhìn qua chỉ giống ngoài ba mươi, hơn nữa cực kỳ anh tuấn, hấn tuấn vĩ cùng Phượng Vu Phi âm nhu hoàn toàn bất đồng, nhìn không ra bọn họ là cha con.

Phượng Trì lại giống như chỉ đối với Văn Ngọc Đương có hứng thú: “Tính nét tiểu nha đầu trái lại thích hợp làm đương gia chúa mẫu, lão Tam, có thể vào mắt của con cũng là hiếm có liền mang về đi.”

Quả nhiên không hổ là hai cha con, giống nhau không coi ai ra gì, Văn Ngọc Đương bực mình cực kỳ, nếu không bởi vì hấn cứu mình..... Ân!

Phượng Vu Phi chớp mắt: “Con không cần, nếu thực mang về, cha liền chuẩn bị con của người tùy thời làm thái giám đi, có nàng, một người thiếp cũng đừng nghĩ vào cửa.”

Phượng Trì mặt trầm xuống: “Chúng quy so với đám nam nhân đi theo phía sau người vẫn tốt hơn, tóm lại, trong năm nay người phải thú một nữ nhân vào cửa cho ta, nếu không chọn được người khác, thì chính là nàng.”

Nghĩ muốn giả bộ ngờ ngẩn để lừa hấn, lấy võ công của hấn còn sợ không khống chế nổi một nữ nhân sao?

La Di Ca bao quanh Văn Ngọc Đương: “Đa tạ Phượng Trì tiên sinh nâng đỡ, chẳng qua là Phượng Trì tiên sinh không sợ tương lai sinh tôn tử là của người khác thì cũng không có việc gì.”

Bọn họ tính cả người Phượng Trì mang đến tổng cộng có sáu người, những người khác đều sớm chạy mất dạng, hấn cũng không sợ người khác nghe thấy phá hủy thanh danh A Đương.

Phượng Trì lúc này mới quay đầu đánh giá hấn, thấy hấn không có sợ hãi, gật đầu: “Một tên thư sinh gan dạ như vậy cũng là hiếm có.”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh chợt lóe, Văn Ngọc Đương đã rơi vào tay hấn: “Người yên tâm, lão Tam nhà ta đối với nữ nhân vẫn có chút bản lĩnh, chỉ cần nữ nhân gả cho nó đối với nó không quá bất mãn, đến lúc đó ta sẽ tận mắt theo dõi nàng sinh hạ con nối dõi cho Phượng gia ta.”

Hừ, dám cùng hấn phân cao thấp, hấn thật muốn nhìn một cái La Di Ca này có bao nhiêu bản lĩnh?

Phượng Vu Phi tay vừa nhấc lại buông, miệng nhỏ vênh lên, nếu ngay cả cửa của lão nhân này La Di Ca cũng không qua được, sao còn có thể trông cậy hấn sau này bảo hộ A Đương? Vì thế thối lui đến một bên yên lặng theo dõi diễn biến.

Phượng Trì là ai, gia chủ đương nhiệm Phượng Hoàng trang, nhìn công phu của Phượng Vu Phi đã biết bản lĩnh của hấn, võ công của hấn sớm đạt đến độ xuất quỷ nhập thần, La Di Ca làm sao có thể là đối thủ của hấn. La Di Ca biết rõ điểm này, hấn cũng không vội vã tiến lên cướp đoạt, cười khê: “Tại hạ nghe nói Phượng Trì tiên sinh cơ thiệp thành đàn, từ thiếu niên đã là một người phong lưu, nhưng lại không biết cơ thiệp của Phượng Trì tiên sinh có mấy người là thê tử của người khác?”

Phượng Trì tự phụ như vậy, mĩa mai hấn chỉ biết cưỡng đoạt, hấn sao chịu để yên. Ai ngờ hấn bắt lấy Văn Ngọc Đương đã bị hấn điểm huyết đạo khó có thể mở miệng cười đến đắc ý: “Có 5, 6 người, các nàng là vì ta bỏ nhà mà đến, ta sao có thể mặc kệ các nàng.”

Văn Ngọc Đương không biết nên khóc hay cười, rốt cục hiểu được Phượng Vu Phi da mặt dày là kế thừa từ ai.

Phía sau bọn họ là Hào Khí Các cháy đến không còn một mảnh, hơi nóng đến bỏng người, toàn bộ sông bạc cũng dần dần trở nên tĩnh lặng, nhìn tình hình hiện giờ chỉ còn lại có mấy người bọn họ chưa rời khỏi. Nhưng là mấy người kia chưa ai có ý định ra khỏi trang.

Chỉ cần Văn Ngọc Đương bình yên vô sự, La Di Ca không cần phải lo lắng nữa, ngay cả đối mặt với Phượng Trì mạnh mẽ hấn cũng bình tĩnh giống như một hồ nước: “Phượng Trì tiên sinh coi như là hữu tình hữu ý, bất quá A Đương của ta bất đồng, nàng từ nhỏ đã không phải ta không lấy chồng, ngài cũng nhìn ra được nàng là cái tính nét gì, tính tình cương liệt của nàng, nghĩ đến cơ thiệp của Phượng Trì tiên sinh đều là nữ tử ôn nhu như nước, nếu là nàng đi, chỉ sợ Phượng gia không còn an bình, có lẽ Phượng Trì tiên sinh cũng không muốn chứng kiến.”

Hắn nói một đồng Phượng Trì lại chỉ nghe vào một câu, hắn ở trên người Văn Ngọc Đang điểm một cái: “Người từ nhỏ đã không phải hắn không lấy chồng?”

Văn Ngọc Đang được giải á huyết, cả giận nói: “Ta không phải huynh ấy không lấy chồng thì sao? Ta chính là thích huynh ấy, sao phải e ngại ông? Phượng Vu Phi không gả được ra ngoài còn không phải do lỗi của ông, ai bảo ông sinh ra hắn xinh đẹp như vậy? Để làm chi còn trách người khác.....”

Tam thiếu gia không gả được ra ngoài, đây là nói gì vậy? Hai sát thủ đi theo phía sau Phượng Trì hai mặt nhìn nhau..... Dám đối với Tam thiếu gia cùng Phượng chủ nói như vậy, bọn họ trong lòng quả thực phục sát đất.

Phượng Vu Phi nghe khẩu khí của nàng như vậy sớm đã tạo thành thói quen, mà trong mắt Phượng Trì đã có vài phần thưởng thức.

Đáng tiếc, nữ nhân như vậy nếu thích lão Tam.....

“Hảo hảo hảo, người dám nói với ta nói như vậy, ân, vậy bắt đầu nào, người không phải hắn không lấy chồng sao? Ta đây đem hắn trước hết giết, xem người có lấy chồng không?”

Thấy tay hắn đã tiến lại gần, La Di Ca dĩ nhiên không sợ, nhanh như chớp nhảy khỏi đó vài trượng, lướt ngang hai bước nghiêng người tấn công về hướng hắn.

Phượng Trì “A” một tiếng: “Có chút năng lực.” Trên tay đan chéo, cứng rắn đón một chưởng của hắn.

La Di Ca cùng hắn đấu tay đôi, người liền giống như bị sét đánh, thân mình rung lên, người bị bắn ra ngoài, rơi xuống đất liền phun ra một búng máu.

Văn Ngọc Đang vừa sợ vừa giận, tâm tư đã sớm đại loạn, nàng chửi ầm lên nói: “Cái tử lão đầu nhà người, tổ tiên ta là ăn của ông hay là đâm ông hoặc là chơi nữ nhân của ông, thiếu ông cái gì hả? Muốn đời này cùng cô nãi nãi ta đoạt nam nhân.....”

Trong lúc nhất thời lời thô thiển thế nào nàng cũng nói ra được, đến La Di Ca ngồi trên mặt đất cũng nghe đến choáng váng..... Nguyên lai A Đang của hắn cũng là người phụ nữ đánh đá chửi đổng a!

Phượng Vu Phi cười đến run rẩy cả người, đã sớm nói A Đang không phải tốt như vậy.

Đoạt nam nhân? Nói Phượng chủ bọn họ giống như quái lão nhân thích dưỡng luyện đồng, hai sát thủ kia cúi đầu nói thầm.

Phượng Trì cũng dở khóc dở cười, tiểu nữ nhân này cái gì cũng dám nói a!

“Tiểu tử này có cái gì tốt, hắn chỉ là một tên dân đen, ngay cả năng lực bảo vệ người cũng không có, mà lão Tam nhà ta tương lại chính là Phượng chủ, chẳng những giàu nhất mà còn.....”

“Đi, ông hiện giờ đem chìa khóa Phượng gia đưa cho ta, vị hôn phu của ta có thể nói, tất cả của huynh ấy đều là của ta, như vậy Phượng gia gì đó có phải hay không cũng thuộc về ta? Cho dù ta muốn tặng, ta muốn bán đều do ta định đoạt!”

Phượng Trì ngẩn ra, chốc lát cất tiếng cười to, cười một lúc lâu mới ngừng lại: “Vốn ta nghĩ chỉ cần nàng là người của lão Tam, nữ nhân mạnh mẽ thế nào cuối cùng cũng sẽ khuất phục, tâm tư hết thấy rồi sẽ an định..... Chỉ trừ bỏ một loại nữ nhân không được, nữ nhân đã có người trong lòng, hảo, xem nam nhân của người cũng coi như không phải nam nhân bỏ đi, sẽ thanh toán các người.”

Văn Ngọc Đang vừa được giải huyết liền vọt tới bên cạnh La Di Ca: “Huynh..... Huynh có sao không?”

La Di Ca mỉm cười: “Không có gì nghiêm trọng.”

Đã thổ huyết còn không nghiêm trọng, Văn Ngọc Đang sao có thể tin tưởng, ngẩng lại lại ngẩng đầu mắng Phượng Vu Phi: “Đều tại người, nếu không tại người, lão nhân nhà người làm sao lại dả thương La Di Ca? Hừ, tương lai người nhất định bị báo ứng, thú thiếp, hừ, bộ dạng người sớm hay muộn cũng phải gả cho người ta làm tiểu thiếp.....”

Phượng Vu Phi ủy khuất sờ sờ mũi, hắn đâu có bảo ai làm gì ai, cũng không phải hắn dả thương La Di Ca a!

Bất quá hần thế nào cũng không nghĩ đến lời của Văn Ngọc Đang lại giống như tiên tri, hần cứ nhiên cũng có một ngày làm tiểu thiếp của người khác.

Văn Ngọc Đang giúp đỡ La Di Ca đứng dậy, La Di Ca nói: “A Đang, ca ca muội đi giúp Lâm đại nhân thủ thành, chúng ta cũng phải đi xem thế nào!”

Phượng Vu Phi nói: “Những tên kia làm hại chúng ta tiêu phí không ít công sức, truyền ra ngoài lại nghĩ Phượng Hoàng trang cần mấy cái người chết kia, thế nào cũng phải tìm về mặt mũi, ta cũng đi nhìn một cái.”

Phượng Trì gật đầu nói: “Chuyện lần này, ngay cả một môn một trang tam đại phái đều nợ chúng ta một món nợ ân tình, thêm cả triều đình thì càng tuyệt.”

Hần đa mưu túc trí, hạ quyết tâm muốn cho triều đình nợ Phượng Hoàng trang một món nợ ân tình. Phượng Hoàng trang hần có thể sinh tồn đến nay đương nhiên có cách sinh tồn của nó, nếu không như thế, hần một mình ra ngoài sát thủ sơn trang sớm đã bị người giết trăm ngàn lần rồi.

Đoàn người liền không hề chậm chễ hướng cửa thành Bắc mà đi.

61. Chương 61

Rất nhiều cửa hàng trên ngã tư đường đã đóng cửa, người đi đường cũng chẳng còn mấy mống, có mấy đội quan sai đang tuần tra trên đường, duy trì trật tự. Bởi vì Lâm Chính đã sớm có chuẩn bị, Tôn Vạn Lý lại xử trí thỏa đáng, cho nên mọi sự trong thành cũng coi như có trật tự, không quá khủng hoảng. Hắc Giao quân bao vây nơi đây cũng bàn giao cho quan sai địa phương rồi đi về phía cổng thành, bởi vì La Di Ca có thủ lệnh được Lâm Chính cấp nên bọn họ chạy thẳng đến cổng thành phía Bắc mà không gặp trở ngại gì.

“Bên ngoài lại có quân mai phục,” Văn Ngọc Hồ chỉ vào một chỗ núi rừng xa xa, “Bọn chúng tối hôm qua đã ẩn núp ở chỗ đó, quân phòng thủ thành quả nhiên có gian tế của bọn chúng, bọn chúng dùng tiếng nổ trong thành làm tín hiệu, dự định nếu phát nổ thì mở cửa thành đưa người vào, cũng may Lâm Chính đã sớm có chuẩn bị, chặn đứng bọn chúng ở ngoài thành, số lượng người của bọn chúng không nhiều, chỉ khoảng vài trăm người, nhưng nếu vào thành gây sóng gió thì hậu quả khó có thể tưởng tượng, chúng ta phái người ra ngoài thành truy kích, không giết được toàn bộ, Lâm Chính sợ ba cổng thành khác có vấn đề, đã đi tuần tra.”

Văn Ngọc Đang hỏi: “Có bắt được gian tế không?”

Văn Ngọc Hồ nói: “Bắt được rồi, bọn chúng cùng gian tế ở sông bạc bị trời ở dưới chân thành, miệng của bọn chúng cũng thật kín, xem tình hình này chỉ sợ là không hỏi được gì!”

Phượng trì nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đem người giao cho ta là được, ở trong tay ta thì chưa có người nào không mở miệng.”

Văn Ngọc Hồ cũng từng nghe danh ông ta, biết ông ta cũng có chút thủ đoạn, lập tức phân phó binh lính mang theo ông ta rời đi.

Nhìn theo bóng Phượng Trì xuống lầu, La Di Ca nói: “Chúng ta tra xét sổ sách phát hiện bên trong có nhiều quan viên bị liên lụy, người phía sau màn này thực độc địa, hần làm sổ sách nhất định là muốn lợi dụng nó để ngày sau uy hiếp bọn họ, nếu những người này biết mình phạm tội tru di cử tộc, vì giữ mạng sống nói không chừng đến phản quốc cũng làm được, cũng may Tôn tướng ra mặt nói rõ sẽ bỏ qua chuyện cũ, không thì hiện giờ dù các đại quan viên không bị nổ chết, nói không chừng cũng làm loạn lên.”

Da đầu Văn Ngọc Đang run lên: “Người này rốt cục là ai, suy tính của hần thật đáng sợ, trùng trùng điệp điệp bày sẵn, một kế không thành lại có kế khác, chỉ cần một chút không cẩn thận sẽ làm cho Long Giao quốc lâm vào vạn kiếp bất phục, huynh không phải từng nói hần có thể là người Tây Lũng quốc sao, từ xưa tới nay Tây Lũng quốc nội chiến không ngừng, chẳng lẽ Hoàng Đế Tây Lũng điên rồi, quốc gia mình còn lo không nổi lại nổi dã tâm với Long Giao ta sao?”

Văn Ngọc Hồ nói: “Chuyện này cũng không chắc chắn, căn cứ theo tin tin tức được bẩm báo, Lý Mộ mấy tháng nay liên tiếp tháo chạy, thế cục hiện giờ cực kỳ có lợi cho Hoàng Đế Tây Lũng, ai mà biết hần có suy

ngiht muốn một lần giải quyết hai đối thủ hay không.” (ai mà đọc Thất Nương sẽ biết Lý Mộ là con của Triệu Huy thân vương của nước Tây Lũng Quốc, từng có ý đồ với Thất Nương ^^)

“Ít nhất hần đã đem Long Thành khuấy đến người ngã ngựa đổ,” Phương Vu Phi cảm thấy thú vị, “Mặc kệ là ai, kế sách của hần đã thành công một nửa, bất quá tổn thất của ta đều phải tính trên người hần, hàng hóa sáng nay bọn chúng mang ra khỏi thành ta đều muốn, các người không được theo ta tranh đoạt.”

Văn Ngọc Đang trừng hần: “Tổn thất của ngươi là cái gì?”

“Vì Bằng Ngọc Linh Lung mà mấy ngày nay ta không có nhận mỗi làm ăn nào, cuối cùng lại phát hiện ra chỉ là công dã tràng, cái này không phải tổn thất thì là gì?”

Thực ra Văn Ngọc Đang đã để ý tới hai đoàn xe kia rồi, nghe lời này của hần thì giành nói: “Khó mà làm được, trên mặt hàng hóa cũng không viết tên, tóm lại, mọi người đều dựa vào thực lực, ai cướp được trước thì là của người đó.”

Tử Ngộ Sơn bọn họ còn nhiều miệng ăn phải nuôi nha! Nếu hàng hóa này đều là nhĩ kính, tính ra có thể đủ để bọn họ ăn trong một năm.

“Không thành vấn đề,” Phương Vu Phi tủm tỉm cười nói, “Chẳng qua là nơi này tạm thời cũng không có việc gì, lão nhân tra hỏi nhất thời cũng chưa xong được, không bằng chúng ta xuống dưới vừa uống trà vừa chờ.”

Chỗ hàng này hần cũng không dự định nói cho lão nhân, nếu ông ta nhúng tay vào, thì vào tay hần cũng không còn mấy nữa rồi, lần này hần sẽ đích thân xuất mã đốc sức quơ một “món” về. Về phần A Đang..... Trừ phi A Đang tự thân xuất mã, những người khác cũng không có gan cùng hần tranh đoạt! Hần cũng không tin chạy thoát khỏi hần? Nhìn kiểu gì cũng thấy chỗ hàng này không chạy khỏi lòng bàn tay hần.

Binh lính đẩy cửa ra, ý bảo La Di Ca có thể đi vào. Trong phòng tạm thời bị dùng làm nhà tù mùi máu tươi tỏa ra khiến người ta buồn nôn, trong phòng trừ bỏ ba người Phương Trì thì chỉ có hai phạm nhân, trong đó có một kẻ đã không thành hình người, một tên thì vẫn chưa tổn thương gì.

“Cũng biết là các ngươi không sợ chết,” Phương Trì thay đổi tư thế ngồi chậm rãi nói: “Chẳng qua là! Ta có mấy trăm biện pháp có thể khiến các ngươi muốn chết mà không được, nghe cho kỹ chính là muốn chết mà không được, hình phạt này sẽ liên tục không dứt, các ngươi cứ yên tâm ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi chết, ta sẽ tính toán thật tốt lúc nào nên dừng tay, sau đó phái người đưa đến cho các ngươi một nhóm thầy thuốc giỏi, sau đó lại tiếp tục... Lặp đi lặp lại, đến lúc đó ngươi sẽ nhận ra lúc trước mình đã ngu muội đến mức nào, có thể chết cũng là một loại hạnh phúc...”

Phạm nhân bị thương đang cúi đầu kia gian nan ngẩng lên, khuôn mặt của hần xựng vù lên không còn hình dạng gì nữa, bên miệng lộ ra tia máu, miến cưỡng mở đôi mắt bên trong cườ hận còn mang theo sợ hãi, tên phạm nhân mặt tái nhợt phía trên cũng tràn ngập khủng hoảng. Chắc hẳn Phương Trì dùng biện pháp nào đó làm cho bọn chúng muốn cắn lưỡi cũng không được, cho nên bọn chúng mới có thể sợ hãi như vậy.

Quả nhiên là cách hay, thế này thì không bao lâu nữa, phạm nhân không bị đánh kia sẽ là kẻ đầu tiên không thể chịu nổi nữa. La Di Ca không bị mùi máu tanh trong phòng ảnh hưởng, đi đến bên người Phương Trì lắng lặng chờ.

Từ trước đến nay đều suôn sẻ, cho nên lúc nguy hiểm cận kề hần lại cho rằng mình vẫn có thể như cũ nắm hết thầy trong tay, thiếu chút nữa làm hại bản thân mất đi A Đang. Cho nên hần phải biết người này là ai, hần sẽ không dễ dàng buông tha cho kẻ đã làm A Đang bị thương.

Phương Trì quay đầu liếc hần một cái, không quan tâm đến hần.

“A Xương, ngươi đi tìm một ít chuột đến đây, càng đói càng tốt, các ngươi đoán xem chuột đang đói mà ngửi thấy mùi máu thì sẽ làm gì?”

Phạm nhân trọng thương kia đột nhiên hết sức kích động, miệng phát ra những tiếng ô ô không rõ, lúc này La Di Ca mới nhìn rõ rằng trong miệng hần đều bị nhổ hết rồi, chẳng trách hần muốn cắn lưỡi cũng không được.

Phạm nhân không bị thương kia cũng run rẩy kịch liệt, rốt cục không cần chờ lâu, từ trong miệng hắn mới hàm hồ nói ra hai chữ: “Ngẫu sữu (ta nói).”

Phượng Trì vậy tay để người ta đem kẻ trọng thương kia mang ra ngoài, mỉm cười nói: “Người phải hiểu cho rõ, nếu như người có nửa câu nói dối, kết cục của người có thể sánh với hắn... Ân...”

Người nọ yếu ớt gật đầu.

Phượng Trì phân phó nói: “Cho hắn uống một nửa giải dược, có thể nói chuyện là được.”

“Người tới đây làm gì?” Hắn hỏi La Di Ca.

La Di Ca cười nhẹ: “Tìm người.”

Tìm người phía sau màn, tìm kẻ làm nổ Hào Khí Các, người nào hắn cũng không bỏ qua.

Phượng Trì dường như ngộ ra, bạch diện thư sinh này không đơn giản giống vẻ ngoài của hắn. Bọn người A Xương là sát thủ, những việc kiểu này thường ngày cũng gặp không ít nên mới có thể thờ ơ, thế nhưng hắn cũng có thể bình chân như vại... Như vậy chứng minh định lực của người này cũng không phải bình thường.

Người nọ khai hết sự tình từ đầu tới cuối.

Thì ra là Lý Mộ, hết thấy đều là âm mưu của Lý Mộ. Chiến tranh của hắn cùng Tây Lũng để đã đến thời điểm mấu chốt, nhưng là tài lực của hắn khiến cho hắn bị hạn chế, cho nên hắn dùng vật trong lúc vô ý tìm được — Bằng Ngọc Linh Lung để thiết kế ván cờ đạt thành mục đích của hắn. Thứ nhất là lợi dụng nó vơ vét của cải, điểm này hắn đã đại công cáo thành, thứ hai, là muốn làm cho nguyên khí Long Giao đại thương, nếu hắn thành nghiệp lớn, như vậy Long Giao cũng sẽ ở trong tầm tay, thứ ba, cho dù kế thứ hai không thành cũng có thể giá họa cho Tây Lũng để, như vậy với hắn mà nói thế nào cũng có lợi.

Nguyên lai lúc đầu bọn chúng đã khai một lần, đáng tiếc bị Phượng Trì liếc mắt một cái liền nhìn thấu bọn chúng nói dối, cho nên mới có một màn sau này.

La Di Ca tiến sát hắn: “Chịu trách nhiệm cho nổ Hào Khí Các là người nào?”

Tinh thần của người này sớm đã sụp đổ, hơn nữa chính yếu đều đã khai rồi, mấy cái này ngược lại chẳng có gì quan trọng.

“Là Vương Giang, hiện giờ hắn cũng đã bị các người bắt được.”

“Vương Giang...” La Di Ca hướng về phía Phượng Trì mà nói, “Phượng Trì tiên sinh không ngại tại hạ mượn một người đi chứ.”

Không lâu sau hắn liền mang theo A Xương trở lại, Phượng Trì nghe A Xương thì thầm bên tai mình, trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc. La Di Ca đối mặt với sự truy hỏi Văn Ngọc Đang thì thần sắc vẫn tự nhiên không hề khác thường. Hắn vẫn cười ảm áp như trước, nhìn không ra hắn vừa mới đi ra từ một chỗ dơ bẩn âm u.

Người này quả nhiên có điểm thú vị!

Phượng Trì bỗng nhiên mở miệng nói: “Người có đồng ý đến Phượng Hoàng trang không?”

Văn Ngọc Đang đang cùng La Di Ca nói chuyện cả kinh, lập tức trả lời: “Ngài muốn làm gì?”

Tưởng rằng Phượng Trì sẽ gây bất lợi cho La Di Ca.

La Di Ca cầm tay nàng cười cười: “Đa tạ Phượng Trì tiên sinh nâng đỡ, đáng tiếc cả đời Di Ca chỉ có một nơi muốn đến... Nơi nào có A Đang nơi đó có Di Ca, cái khác đều không muốn.”

Tốt, rất tốt, trong lòng Văn Ngọc Đang phảng phất như hoa nở, ý cười của nàng muốn dấu cũng không được: “Nào nào nào, ngài đừng có nghĩ chuyện tính kế huynh ấy, huynh ấy là nam nhân của ta, ta biết nhà của ngài hiểm nam nhân, ngài muốn tìm nam nhân không phải rất dễ sao...”

Nhìn mặt mày nàng tràn ngập tươi cười, Phượng Vũ Phi không khỏi buồn bã. Nhưng mà ngay sau đó chân mày của hắn cũng nhíu lên: “A Đang có lẽ đã quên một chuyện, lần trước ta làm việc cho nàng, nàng còn nợ ta một lần?”

Văn Ngọc Đang nhìn hấn không có ý tốt thì phòng bị: “Ta cái gì cũng không có đáp ứng nha, người tự quyết thì liên quan gì tới ta?”

Phượng Vu Phi chậm rãi đến gần nàng: “Nói như vậy, nàng đây là muốn qua sông đoạn cầu?”

Nhìn cặp mắt kia, nàng vậy mà lại lấp bắp: “Kia... Cái kia, ta đây vốn không có đáp ứng gì.”

Phượng Vu Phi càng dựa càng gần: “Trên đời này làm gì có bữa cơm nào miễn phí, nếu ta giúp nàng, nàng dù sao cũng phải bày tỏ chút tâm ý chứ?”

La Di Ca không quen thấy hấn dựa vào Văn Ngọc Đang gần như vậy, tiến lên nói: “Vu Phi huynh nghĩ xem muốn cái gì, Di Ca có thể thành toàn.”

Phượng Vu Phi giương mắt chậm rãi lắc đầu: “Người không được.”

Trong giây lát hấn tung ra hai quyền, La Di Ca không kịp nghĩ nhiều, người liền lui về phía sau.

“Cái này là được rồi, cần thực hiện sớm mới được.” Phượng Vu Phi tươi cười rạng rỡ, Văn Ngọc Đang còn chưa kịp phản ứng, thân mình đã bị hấn chế trụ.

Ngay giữa cái nhìn chằm chằm của mấy người Phượng Trì, La Di Ca, hấn cứng rắn đặt một cái hôn lên môi Văn Ngọc Đang.

62. Chương 62

Con người Văn Ngọc Đang trong nháy mắt phóng đại, đùi phải theo phản xạ hướng hấn lên gối, lúc này hai tay La Di Ca cũng tấn công vào mặt hấn, Phượng Vu Phi cười ha hả buông Văn Ngọc Đang lùi về sau chạy trốn.

Tam thiếu gia không hổ là Tam thiếu gia, cư nhiên ở trước mắt người khác ăn đậu hũ của vị hôn thê đối phương, thật sự là trâu a! Tình quang trong mắt hai sát thủ kia tỏa ra, vẻ sùng bái tỏ rõ trên mặt.

Phượng Trì ngồi trên ghế không nhúc nhích, khóe miệng nhếch nhẹ.

Hừ, tiểu nha đầu kia cũng quá không biết lớn nhỏ, nên giáo huấn một chút, tốt nhất La Di Ca có thể ngay tại đây hưu nàng thì càng tuyệt, đến lúc đó hấn liền có cả cá cùng tay gấu..... Hấn tính toán, vừa muốn Văn Ngọc Đang làm con dâu của hấn, lại muốn chiêu mộ La Di Ca đến Phượng Hoàng trang.

“Phượng Vu Phi, ta hôm nay nhất định phải thiên người.” Thanh âm Văn Ngọc Đang giống như rít từ kẽ răng.

Nàng rất tức giận a! Phượng Vu Phi cư nhiên dám ở trước mặt La Di Ca giở trò với nàng, nàng, nàng, nàng..... Nàng về sau sao có thể ở trước mặt La Di Ca làm người!!!

Nàng là lửa bốc lên tới nổ đom đóm mắt, quyết tâm muốn thiên Phượng Vu Phi.

Nhìn Văn Ngọc Đang giống như con mèo xù lông, Phượng Vu Phi cười càng điên cuồng: “La Di Ca, người về sau nếu muốn hưu A Đang, nhớ thông báo ta một tiếng a! Nói như thế nào chúng ta cũng là có quen biết, thứ tốt không thể để cho người ngoài.....”

La Di Ca giống như không nghe được lời của hấn, người như hình với bóng đuổi theo phía sau hấn nửa trượng.

Phượng Trì lúc này mới chậm rì rì phun ra một câu: “Àn..... Đây mới là nhi tử Phượng Trì ta! Có được vài phần nhan sắc của ta năm đó.”

Miệng của hấn đương nhiên còn ẩ ẩ vài phần đắc ý.

Văn Ngọc Đang đi vòng xung quanh phòng, đem một ống đũa trên bàn nhét vào trong tay, giờ tay lên ba chiếc đũa đã bị nàng dùng phương thức bắn tên bắn liên tiếp ra ngoài,

Phượng Vu Phi tránh thoát được một chiếc đũa, xuy xuy hai tiếng, chỉ cảm thấy đũng quần có gió lùa, nhìn xuống phía dưới, đũng quần đã bị hai chiếc đũa kia xuyên thủng thành hai cái lỗ.

Thủ pháp ấy khiến Phượng Trì xem mà nhướn mày..... Ách, có ý tứ!

“A Đang, lần này bọn nàng lập nhiều công lao đáng giá vạn kim, đến lúc đó của hồi môn của nàng tiểu tử hoàng đế kia nhất định cấp không ít, chắc hẳn nhiều hơn nàng cũng không cần, những thứ khác không bằng ta giúp nàng giữ, về sau nói không chừng nàng còn có cơ hội họ Phượng, mấy thứ đồ đó ta giữ, miễn cho đồ vật đưa đến đưa đi phiền toái.” Không tốt, nếu không trốn chuyện xưa ở Mễ Hương lâu sẽ lại tái diễn, hẳn cũng không muốn che giấu quần đi đường, như vậy cũng quá khó nhìn đi.

La Di Ca và Văn Ngọc Đang cùng bức tới, hẳn đánh vỡ cửa sổ nhảy ra khỏi phòng: “A Đang, ta sẽ ở Phượng Hoàng trang chờ nàng.....”

La Di Ca cùng Văn Ngọc Đang cũng một trước một sau nhảy ra ngoài cửa sổ đuổi theo.

Đuổi theo được nửa dặm liền không thấy thân ảnh Phượng Vũ Phi đâu nữa, Văn Ngọc Đang tức giận đến gờ chân rồi lại không biết làm thế nào, quay đầu thấy La Di Ca mặt nàng lại nháy mắt ửng hồng, sắc mặt có thể so với mấy bông hoa thược dược đỏ trồng trong Lưu phủ.

Buổi chiều khi trở lại Lưu phủ, cả nhà trên dưới đều vui vẻ, chỉ có thất Nương nhận thấy được tâm tình Văn Ngọc Đang không ổn.

“..... Thất Nương, tẩu nói huynh ấy rốt cuộc nghĩ cái gì? Nếu nói tức giận thì huynh ấy lại cái gì cũng không nói, ngay cả biểu tình cũng không có, trong lòng mọi người rất khó chịu.” Đêm đó Văn Ngọc Đang hướng Thất Nương tố khổ.

“Không nói gì mới đáng sợ,” Thất Nương như có điều suy nghĩ, tiếp theo vỗ vỗ tay nàng cho nàng một lời khuyên, “Tự giải quyết cho tốt, ta bất lực.”

Ngay cả Thất Nương cũng nói như vậy..... Nàng rùng mình một cái, đại sự không ổn!

Bởi vì La Di Ca còn muốn giúp Ưng Thiên xử lý những chuyện còn lại của sông bạc, thời gian ở Lưu phủ rất ít, cho nên hai người vẫn chưa có cơ hội nói chuyện về vấn đề lúc ấy, thời gian trôi qua càng lâu trong lòng Văn Ngọc Đang càng bất an.

Không thể tiếp tục kéo dài, dù sao sớm cũng là một đao muộn cũng là một đao, sớm kết thúc sớm khỏe, miễn cho lo lắng kéo can đảm tụt xuống. Kỳ quái, cũng không phải mình làm sai, sao mình lại chột dạ như vậy? Văn Ngọc Đang có chút ảo não.

“Văn tiểu thư, Văn tiểu thư.....”

Vài nha đầu trong phủ kích động hô lớn chạy vào, người một lời ta một câu lôi kéo Văn Ngọc Đang nói không ngừng.

“Chưa thấy qua ai không biết xấu hổ như vậy, Văn tiểu thư nói thế nào cũng không thể cho nàng ta vào cửa a!”

“Chính là chính là, nếu vào cửa, về sau ý vào quyền thế nhất định sẽ đè ép tiểu thư, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp.”

“Bảo lão gia chúng ta tổ chức hôn sự cho tiểu thư trước đi, vào cửa trước là lớn, như vậy sẽ không sợ có biến.”

“.....”

Làm cho đầu Văn Ngọc Đang cũng choáng váng, nàng vội ngừng các nàng: “Dừng, dừng, dừng, các người rốt cuộc nói cái gì vậy? Ta đều không hiểu, Tiểu Nguyệt, người nói đi.”

Nha đầu kêu Tiểu Nguyệt kia vội hỏi: “Văn tiểu thư còn không có nghe nói sao? Xảy ra chuyện lớn, cái gì Nam Dương công chúa Tây Lũng Quốc kia đòi gả cho La công tử, nói là bình thê, cùng tiểu thư địa vị ngang nhau a!”

Văn Ngọc Đang trợn trừng: “Người nói cái gì?”

Tiểu Nguyệt nói: “Nghe nói La công tử lần này vì Long giao lập nhiều công lớn, hơn nữa giúp Tây Lũng quốc rửa sạch oan tình, Bắc Tiêm công chúa của bọn họ đại diện Tây Lũng để hướng La công tử nói lời cảm

tạ, nói cái gì Nam Dương công chúa hâm mộ thái độ làm người của La công tử, cho nên nguyện ý lấy thân báo đáp để tỏ lòng cảm kích, hơn nữa nói biết La công tử đã có vị hôn thê, không ngại làm bình thê, cùng người thờ chung chồng a!”

“Nói xạo, nàng không ngại, cô nãi nãi để ý.” Văn Ngọc Đang nổi trợn lời đình.

Nữ nhân kia tìm được khe hở liền chui a! Ý định gây khó dễ với nàng phải không? Muốn gả cho La Di Ca, hừ, không có cửa đâu, nghĩ muốn cũng đừng nghĩ!

“Chính là nghe nói, Bắc Tiêm công chúa kia đi cầu đương kim hoàng thượng chỉ hôn, nói không chừng lúc này thánh chỉ đã ra.” Một cái nha đầu lạnh lùng lạnh miệng nói.

Nha đầu các nàng đều là thiết tình thích tiểu thư Văn gia này, cho nên làm sao vừa mắt người khác khi dễ nàng.

Hừ, cho dù là hoàng thượng chỉ hôn thì sao? Cùng lắm thì chính mình cướp người, đoạt La Di Ca về Tử Ngộ Sơn làm áp trại phu quân, nơi đó núi cao hoàng đế xa, chờ gạo nấu thành cơm xem Nam Dương người làm thế nào đây? Văn Ngọc Đang tức đến nổ phổi, hạ quyết tâm nếu nói không được thì chuẩn bị cướp người.

“Văn tiểu thư, ” một hạ nhân thở hổn hển chạy vào, “Không tốt, hoàng thượng tới, lão gia cho mời người tới tiền sảnh.”

Tới không chỉ có có đương kim hoàng thượng, Bắc Tiêm, Nam Dương cũng đều tới.

Một hàng người quỳ ở sảnh đường. Hoàng đế ngồi ở chủ vị, Bắc Tiêm, Nam Dương ngồi bên tay trái, La Di Ca đứng ở bên phải hoàng đế.

Văn Ngọc Đang nhìn lướt qua, trừ bỏ Thất Nương, mọi người ở quý phủ đều đến đông đủ, nàng không tình nguyện tiến lên, đến bên người ca ca quỳ xuống hành lễ. Nàng liếc mắt nhìn thấy vẻ đắc ý của Bắc Tiêm, Nam Dương. Tốt, ra oai phủ đầu ngay tại đây!

Hành lễ xong mọi người đứng dậy, hoàng đế ôn hòa nói với Lưu Trường Khanh: “Ngày xưa Lưu khanh cứu vô số dân chúng Long Giao ta, làm cho trăm rất ngưỡng mộ, đáng tiếc không chờ trăm đăng cơ, Lưu khanh đã cáo lão hồi hương, khiến lòng trăm không khỏi phiền muộn.”

Văn Ngọc Đang thấp giọng hỏi ca ca: “Thất Nương đâu?”

Văn Ngọc Hồ cười khê: “Được tin liền chạy mất.” Thất Nương của hắn ghét nhất mấy lễ nghi này, để không phải quỳ trước hoàng thượng, được tin liền ôm theo nhi tử từ từ cửa sau chuồn mất.

Lưu Trường Khanh hướng hoàng thượng nói: “Trường Khanh bất quá là tận sức góp một phần nhỏ bé vì nước mà thôi, trái lại hoàng thượng từ khi đăng cơ tới nay, dân chúng hoà thuận vui vẻ, điều này mới thật sự làm cho Trường Khanh vui mừng, Long giao may mắn có thể có được một minh quân thật là phúc của Long Giao, hiện giờ Trường Khanh thân thể yếu nhiều bệnh ngay cả muốn vì hoàng thượng tận tâm cũng không thể.”

“Lưu khanh thân thể không tốt sao? Không sao, trở về ta sẽ kêu thái y trong cung đến,” hoàng đế thở dài nói, “Nói là quốc thổ an khang dân chúng hoà thuận vui vẻ, nhưng lần này nếu không phải đám người La công tử góp sức, Long thành không biết đã thành thế nào..... Đúng rồi, trăm lần này tới là muốn cùng Văn gia tiểu thư thương lượng.”

Nói đến vấn đề chính! Văn Ngọc Đang lén liếc nhìn La Di Ca, người nào đó vẫn một bộ biểu tình bí hiểm. Trời ơi, nàng muốn nổ đầu, rốt cuộc trong lòng La Di Ca nghĩ thế nào? Dám chua của hắn rốt cuộc uống bao nhiêu a!

Văn Ngọc Đang kiên trì tiến lên: “Không biết hoàng thượng tìm dân nữ có chuyện gì?”

Hoàng đế cẩn thận đánh giá nàng vài lần: “Ngày xưa lúc mở Bách Hoa Yến, thái hậu có bệnh, trăm ở lại hầu hạ, cho nên không thể thấy được phong thái đứng đầu bách hoa, hôm nay vừa thấy quả nhiên là mỹ nhân.”

Văn Ngọc Đang trong lòng nói thầm, ta đương nhiên là mỹ nhân, nếu không lão nhân nhà người năm đó sao có thể đánh chủ ý lên ta? Nếu không nhờ có Thất Nương, nói không chừng hôm nay ta đã thành mẹ kế của người.

Bắc Tiêm hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào Văn Ngọc Đang không tha, sỉ nhục ngày đó nàng khắc cốt ghi tâm, nếu như nói nàng có cừu oán người nào, hiện giờ cừu nhân lớn nhất chính là Văn Ngọc Đang, cho nên có thể làm Văn Ngọc Đang thương tâm tuyệt vọng là nguyện vọng lớn nhất của nàng.

Nàng cười che miệng: “Đúng là như thế, nếu không sao có thể khiến La công tử vừa mắt.”

Văn Ngọc Đang có ngoại hiệu là bao cỏ mỹ nhân, nàng nói như vậy chẳng khác gì nói Văn Ngọc Đang trừ bỏ xinh đẹp thì chẳng còn gì, bất quá chỉ là cái bình hoa có thể xem nhưng không thể dùng mà thôi.

Văn Ngọc Đang nhe răng cười: “Ân, so với sâu gạo vẫn tốt hơn, ít nhất không cần người khác nuôi.”

Nụ cười của Bắc Tiêm đình trệ, nhất thời cứng đờ.

Nam Dương trái lại thông minh, nàng biết nếu muốn gả vào La gia, tất không thể cùng Văn Ngọc Đang đối chọi gay gắt, trái lại còn phải cố ý lấy lòng, cho nên giảng hoà nói: “Văn tiểu thư, chúng ta không mời mà tới có nhiều chỗ quấy rầy xin thứ lỗi.”

Văn Ngọc Đang thầm kêu lên một tiếng đau đớn, cũng không nói tiếp.

Hoàng đế đem hết thảy xem ở trong mắt, ho nhẹ một tiếng nói: “Thời gian này chính sự bận rộn, nếu không phải có khanh giúp đỡ làm thất bại quỷ kế của Lý Mộ, giang sơn của trẫm còn không biết có ngồi ổn hay không, cũng may nạn Hoàng Hà đã được giải quyết, việc ở Long thành cũng được giải trừ, thật sự là vận may ông trời ban cho.....”

Hắn đối với Văn Ngọc Đang cười cười nói: “Cho nên trẫm mới rồi rảnh tới đây. La công tử lần này chẳng những vì Long gia lập nhiều công lớn, hơn nữa làm cho Tây Lũng quốc miễn bị giá họa tai ương, Bắc Tiêm công chúa đối với ân huệ cứu quốc của La công tử cảm kích vạn phần, lại đối với nhân phẩm La công tử càng thêm tán thưởng, cho nên cố ý đem Nam Dương công chúa hứa gả cho La công tử làm vợ, La công tử nói nói hắn đã có hôn ước, nếu như bội bạc ham phú quý chẳng khác gì người vô liêm sỉ, Bắc Tiêm công chúa biết La công tử chính là quân tử, cho nên nguyện ý để hoàng muội của nàng lấy bình thê chi lễ gả vào La gia cùng người địa vị ngang nhau, ý Văn tiểu thư thế nào?”

Hắn giống như trưng cầu ý kiến Văn Ngọc Đang, nhưng là hoàng đế mở miệng bất quá chính là ý tứ như vậy, người bình thường dám đối với hoàng đế nói chữ không sao?

63. Chương 63

Nhìn nàng ta mắt hững như vậy... Trong lòng Bắc Tiêm cảm thấy thật vui sướng, khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt không chịu buông tha bất kỳ biểu tình nào của Văn Ngọc Đang. Nam Dương lại bày ra bộ dạng vừa rụt rè lại thẹn thùng.

Khóe miệng Văn Ngọc Đang giựt giựt, ngụ ý nói, đây là muốn ép nàng tự mình đáp ứng mà! Muốn cho Nam Dương gả vào La gia lại không muốn người khác nói là ỷ mạnh hiếp yếu chứ! Vừa muốn làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, làm gì có chuyện tốt như vậy!

“Không được!” Văn Ngọc Đang buột miệng nói ra.

Nam Dương đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên, nàng không ngờ Văn Ngọc Đang dám thẳng thừng cự tuyệt Long Gia Đế một cách dứt khoát. Bắc Tiêm cười lạnh, đối với nàng mà nói, bất kể là đáp ứng hay không đáp ứng, Văn Ngọc Đang đều không có kết cục tốt đẹp. Nếu đáp ứng thì bản thân khó chịu, mà không đáp ứng thì chẳng phải là không nể mặt Hoàng Đế sao, dù lựa chọn ra sao đều không có kết quả tốt.

Một mảnh tĩnh lặng.

Bọn hạ nhân Lưu phủ chỉ cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi. Ai da, tiểu thư của ta ơi, người nếu như không muốn đáp ứng thì cũng đừng thẳng thừng như vậy chứ! Cái người ngồi cao cao trên kia bất cứ lúc nào cũng có thể chém rớt đầu người đó!

“Ồ, vì sao lại không được?” Hoàng Đế không tức giận, nhưng nhiệt độ rõ ràng đã thấp xuống.

Gì, đến lúc này mà huynh còn không giải thích lấy một câu? Văn Ngọc Đang dần dần tức giận, nằng hung hăng trừng mắt với La Di Ca, nói như thế nào thì nữ nhân này cũng là do huynh chọc vào, vậy mà lúc này lại một mực làm ngơ chẳng quản chuyện gì, còn bỏ đi như vậy... Được, đợi lát nữa cũng đừng trách ta!

La Di Ca nhìn bộ dạng của nàng, buồn bực trong lòng cũng hơi giảm, ý cười tràn đầy. Tâm tình hắn đã nhiều ngày không tốt, sa vào chấp niệm, không phải chỉ là ghen tuông, ở ngay dưới mí mắt của mình mà lại không bảo vệ được A Đang, điều này làm cho hắn bực mình. Vừa giận mình đồng thời cũng cảm thấy có chút hoảng sợ. A Đang thích mình chắc là không có gì sai, nhưng mà cái kia có thật là tình yêu nam nữ hay không?

Hắn nhớ tới biểu tình lúc trước của A Đang, trong mắt khi nhìn Phượng Vu Phi có nghi hoặc, khi nói chuyện thì lấp bắp, nhất thời hết cả hồn. Nếu... Nếu nàng đem hảo cảm lúc trước với hắn biến thành tình yêu nam nữ, rồi sau đó kéo dài không phát hiện những thay đổi trong đó, vậy..... Tâm của hắn lo sợ không yên như vậy, rồi rầm làm cho hắn không đêm nào ngủ yên.

Việc này không có gì quan trọng so với tình cảm A Đang dành cho hắn.

Công danh lợi lộc đối với hắn chỉ như mây khói, điểm này từ việc hắn đối phó Tô Văn năm đó liền không phải bàn cãi. Nếu hắn có dã tâm bưng bưng, bằng tâm cơ của hắn muôm vào triều đường căn bản không phải việc khó, chỉ cần hắn muốn, dưới một người trên vạn người cũng không phải không có khả năng. Thế nhưng chính là một người như vậy lại thua bởi lòng một nữ nhân qua loa đại khái, không hề có tâm cơ.

Ôi, thất sách a!

Hắn tâm phiền ý loạn căn bản không có tâm tư đi phản ứng với cái liếc mắt đưa tình của Nam Dương, đối với thái độ niềm nở của Bắc Tiêm hắn cũng chỉ là lấy lệ, nhưng đến khi hoàng đế hỏi hắn, hắn cảm thấy khê động, bỗng nhiên muốn biết A Đang rốt cuộc có bao nhiêu khấn trương, muốn nhìn A Đang vì mình rốt cuộc có thể làm đến mức nào?

Hắn — muốn nhìn rõ lòng nàng!

Cho nên hắn đem hết thấy quyền chủ động giao vào trong tay nàng.

Thấy Văn Ngọc Đang trừng mắt La Di Ca, Bắc Tiêm che miệng cười nói: “Văn cô nương sao chỉ nhìn chăm chăm La công tử không nói lời nào?”

Tiếp theo lại giả bộ khuyên bảo: “Nam nhi chí ở bốn phương, nữ tử nên chăm lo phía sau, trở thành hậu thuẫn vững chãi mới phải, Văn cô nương nếu được Nam Dương giúp đỡ, nhất định khiến cho La công tử sau này thanh vân trực thượng, tương lai chồng làm quan vợ cũng được hưởng phú quý, chẳng phải quá tốt sao?” (Dùng để ví về người thăng quan tiến chức rất nhanh chóng)

Khó trách Thất Nương nói đánh rần không chết tất bị cắn lại, nên tâm ngoan tuyệt đối không được mềm lòng, tiệc rượu lúc đó mười vạn hai là quá ít, Văn Ngọc Đang oán hận không thôi.

Tốt! Cô nãi nãi không phát uy người coi ta là mèo bệnh phải không? Xem ta đánh chết các người!

“Dân nữ sợ tương lai La Di Ca không chịu về nhà a!” Văn Ngọc Đang úp úp mở mở nói.

Hoàng đế ngăn ra: “Không chịu về nhà? Đây là ý gì?”

“Cái này khó nói.....” Nàng do dự nhìn nhìn Bắc Tiêm, Nam Dương, “Không thể.”

Trong lòng mọi người bắt đầu hiếu kỳ, ngay cả Lưu Trường Khanh cũng hồ nghi.

Hoàng đế không vui nói: “Trước mặt trẫm cũng không thể sao?”

Văn Ngọc Đang nói: “Trước mặt hoàng thượng không thể nói dối, đó là khi quân phạm tội, thể nhưng nói chỉ sợ dân nữ cũng sống không được, vì mạng sống tất nhiên là không thể nói.”

Mọi người nghe xong trong lòng càng ngứa ngáy, dựng thẳng lỗ tai chờ, chỉ có Bắc Tiêm, Nam Dương đoán được nhất định không phải lời hay, trong lòng không thoải mái nhưng cũng không thể ngăn nàng.

Quả nhiên hoàng đế nói: “Người cứ nói, trăm đảm bảo người bình an vô sự, trăm miệng vàng lời ngọc tuyệt không dối ý.”

Văn Ngọc Đang vội hỏi: “Còn phải thêm một người nữa, cũng phải bảo vệ La Di Ca, nếu không dân nữ vẫn không dám nói.”

Hoàng đế không kiên nhẫn phát tay cho nàng nói.

“Sau khi từ tiệc rượu trở về, La Di Ca uống rượu, khi dân nữ dìu huynh ấy về huynh ấy có nói mấy câu dân nữ giờ vẫn còn nhớ rõ,” Văn Ngọc Đang cười tủm tỉm đích bắt đầu vu oan, “Huynh ấy nói nha, công chúa Tây Lũng Quốc đẹp thì có đẹp, đáng tiếc cặp mắt kia lại để sai chỗ.”

Để sai chỗ, mắt không ở trên mặt thì còn ở đâu? Mọi người tìm không ra ý nghĩa bên trong.

Bắc Tiêm mặt lạnh nói: “Người lời này là có ý gì?”

Văn Ngọc Đang sờ sờ cảm chậm rì rì nói: “Bởi vì chúng nó đáng ra phải ở đỉnh đầu a!”

Bắc Tiêm nàng ý vào thân phận, vô luận nói chuyện bước đi, cầm luôn vênh lên, ánh mắt cũng không nhìn thẳng người khác, luôn bày ra cái dáng vẻ cao cao tại thượng, Văn Ngọc Đang nói những lời này rất chuẩn xác, có nha đầu Lưu phủ buồn cười đã xì cười ra tiếng.

Thấy hạ nhân cũng dám châm biếm nàng, Bắc Tiêm giận không kiềm được, Văn Ngọc Đang nàng không thể động, chẳng lẽ một cái nha đầu nhỏ nhỏ nàng còn không trị được? Một ánh mắt qua, tỳ nữ bên người nàng không cần phân trần liền tiến lên ba ba đánh nha đầu kia hai cái cái tát.

Văn Ngọc Đang giận điên lên, không đợi tỳ nữ Bắc Tiêm trở lại, trước mặt mọi người nàng một phen xông đến phía trước bùm bùm liên tiếp bảy, tám cái tát vào mặt tỳ nữ kia, đánh xong sau nàng dường như không có việc gì nói: “Nha đầu kia chẳng phân biệt được tôn ti, chủ tử không lên tiếng nàng cũng dám tự tiện làm chủ, huống chi hoàng thượng còn ở đây, hừ, ngay cả hoàng thượng cũng không nhìn ở trong mắt, chết cũng không hết tội.....”

Nàng thân tập võ, lực tay so với tỳ nữ kia lớn hơn rất nhiều, đem tỳ nữ kia đánh cho gương mặt sưng đỏ không chịu nổi, đánh xong lại lấy lời nói áp chế nàng, khiến tỳ nữ kia vừa kinh vừa sợ, vội quỳ xuống dập đầu, sợ Long giao để trách tội, việc này không phải vài cái tát là xong.

Văn Ngọc Đang đón lấy tiếng nói vừa chuyển: “..... Bất quá dân nữ đã giáo huấn qua, tuy nói nàng không biết lễ, nhưng tóm lại là người của Bắc Tiêm công chúa, hoàng thượng xem phân thượng công chúa vẫn nên cho nàng một con ngựa đi.” (cho ngựa để xuống ngựa, ai đọc ngôn tình nhiều chắc hiểu ^^)

Văn Ngọc Hồ trong lòng nửa vui nửa buồn, muội muội không hề là bao cổ mỹ nhân bị kích động một lời không hợp liền cùng người động thủ, hiện giờ nàng giữa lơ dềnh lại có cái tình tế, làm việc trật tự phân minh, có vài phần bóng dáng Thất Nương, nhưng là nàng vẫn như cũ cả gan làm loạn, ngay cả Bắc Tiêm cũng dám khiêu khích, này..... Hắn thế nhưng đã quên nương tử thân ái kia của hắn kỳ thật về điểm này chỉ có hơn chứ không có kém.

Bọn hạ nhân nhìn cũng hả giận,, âm thầm ủng hộ, thậm nghĩ tiểu thư nhà mình là nói như thế nào, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng..... Văn tiểu thư cùng tiểu thư nhà mình ở cùng nhau lâu vậy, ngay cả phong thái làm việc cũng giống tiểu thư nhà mình có một không hai.

Người tốt người xấu nàng đều làm, nhân tiện còn mắng Bắc Tiêm dạy người không tốt, hoàng đế cũng không khỏi không biết nên khóc hay cười. Nhìn Bắc Tiêm hai mắt muốn bốc hỏa,, âm thầm suy nghĩ bao cổ mỹ nhân này cũng không phải bao cổ như người khác nói, La Di Ca thật là có vài phần ánh mắt.

Hắn trách móc vài câu cũng liền cho qua, Văn Ngọc Đang ở trong ánh mắt chờ mong của mọi người nói tiếp.

Văn Ngọc Đang nói: “Ánh mắt đặt sai chỗ, cái mũi cũng liền không đúng,, đáng tiếc a đáng tiếc.”

La Di Ca xem huynh còn có thể im lặng không?

..... Lỗ mũi hướng lên trời..... La Di Ca lắc đầu bật cười, A Đang thật sự là bị chọc tức, cuối cùng lại tính toán hắn như vậy.

“Chỉ riêng cái này có thể nhìn ra tính cách các nàng, cho nên A Đang, cũng may ta đã đính ước với muội, nếu không bọn họ thật muốn đem, ân..... Đưa cho ta, ta lại không thể từ chối vậy không phải là nguy rồi sao!” La Di Ca huynh không muốn mở miệng hiện giờ cũng cũng đừng mong mở miệng.

Ai, thực phiền toái, nếu không phải vì tính mạng đám người ca ca phía sau, ở trước mặt hoàng thượng không thể quá mức làm càn, dựa theo tính cách ngày thường của nàng đóm đã náo loạn một hồi..... Muốn bắt chước La Di Ca nói chuyện nho nhã thật đúng là một người, lại không thể nói lời thô tục.

“Muội đừng xem các nàng đều là công chúa, kỳ thật là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rửa, ” những lời này không có nói sai đi, mẫu thân nguyên lai hay trêu ghẹo nàng như vậy, “Bề ngoài nhìn vinh quang mà thôi, các nàng thuở nhỏ ở trong cung lớn lên, nuông chiều từ bé, không hiểu khó khăn của dân gian, nếu là tiểu thư nhà bình thường thì không sao, lấy về nhà sanh con dưỡng cái cũng có thể chấp nhận, nhưng tốt xấu gì các nàng cũng là công chúa, công chúa là cái gì? Công chúa là kim chi ngọc diệp, không thể chạm vào, người ngọc như vậy thích hợp để cúng bái hơn, nàng gả cho người ta, cha chồng mẹ chồng dám bắt nàng quỳ, phu quân thú nàng, không biết là nàng hầu hạ phu quân hay là phu quân hầu hạ nàng? Cùng phòng còn phải hỏi nàng có đồng ý hay không, vậy thú về có tác dụng gì? Nuôi một con gà không thể đẻ trứng thì nuôi làm gì? Cho nên a một câu: ai cưới các nàng người đó thật xui xẻo.” Vài câu cuối cùng kia dường như không giống khẩu khí La Di Ca, ách..... Việc gì phải quản hần!

Sâu gao như vậy thật sự là người gặp người ghét a! Mọi người che dấu lương tâm gặt đầu..... Cái này làm sao là La công tử nói, rõ ràng là Văn tiểu thư tự quyết định, chính là người một nhà là nhất định phải bênh vực.

“La Di Ca còn nói, huynh ấy đường đường nam nhi bảy thước, bắt huynh ấy khuất phục phía dưới nữ nhân, vậy huynh ấy còn có mặt mũi nào gặp người, nếu thực sự một ngày như thế, huynh ấy ngay cả nhà cũng không nguyện trở về, hoàng thượng, nếu La Di Ca tương lai không dám về nhà, dân nữ đây chẳng phải sống như quả phụ sao?”

Lời này nàng cũng dám nói, La Di Ca vỗ trán rên rỉ, thanh danh của hần còn thừa lại một chút nào sao?

“Văn tiểu thư nói xấu La công tử như vậy, bảo công tử sau này như thế nào làm người?” Nam Dương rốt cục nhìn không được đứng dậy, nàng lung lay sắp đổ sắc mặt tái nhợt, thật sự là làm cho người ta ta thấy thương xót.

64. Chương 64

“Nói xấu?” Văn Ngọc Đang cười lạnh, “Lời này công chúa hỏi La Di Ca đi, xem xem có phải ta nói dối không?”

Bọn hạ nhân trong lòng thở dài, Văn tiểu thư người cũng quá ác, La công tử không thừa nhận, chẳng phải nói người khi quân, nhưng thừa nhận, sau này còn có mặt mũi gặp Tây Lũng quốc công chúa sao? Cao minh a cao minh! Như vậy, nàng sẽ tiếp tục da mặt dày ngưỡng ngưỡng gả cho La công tử.

Nam Dương rũ mắt, buồn bã nói: “Người khác đều nói công chúa là thân vàng ngọc, phạm phu tục tử không thể sánh bằng, tương lai tự có quý tể xứng đôi, nhưng Nam Dương lại rất hâm mộ nữ nhân dân gian, các nàng tuy không phải một thân vinh hoa, nhưng có phu quân thiết tình đối đãi, chung quy vẫn hơn cuộc sống khá giả mà hư tình giả ý cho có lệ, Văn tiểu thư nói công chúa là kim chi ngọc diệp thế nhưng đừng quên nàng cũng là một nữ nhân, Nam Dương chỉ là nữ tử bình thường, cũng có lòng cảm mến, thậm chí muốn gả cho phu quân mình ngưỡng mộ chẳng lẽ cũng sai sao? Nếu Nam Dương gả vào nhà bình dân, tất cả hoa phục thay thô y, tuyệt không ý vào thân phận mà kiêu, hầu hạ phu quân vốn là bổn phận của thê thiếp, cho dù vì chàng giặt quần áo nấu cơm cũng cũng thấy vui vẻ.”

Nam Dương so với Bắc Tiêm có tâm cơ hơn, nàng phen này nói diễm đạm dịu dàng, khiến một nửa số người cảm thấy đồng cảm.

“Ta biết bỏ đi thân phận công chúa, ta ngay cả so với thiên kim bình thường cũng không bằng, so với Văn tiểu thư lại càng kém,” Văn Ngọc Đang nhíu mày, đây là tăng bốc nàng hay tổn hại nàng? “Có châu ngọc ở phía trước La công tử tất nhiên là không đem ta để vào trong mắt, ta đây cũng hiểu, chẳng qua là lòng

người khó đoán, La công tử nhân phẩm cao thượng làm cho Nam Dương rất nhớ, cái gọi là tình nan tự không, Nam Dương hôm nay lúc này cũng bất chấp thân phận nữ nhi, cho dù nói ta không có mặt mũi cũng được, không biết thẹn cũng không sao, nếu có thể gả vào La gia ngay cả làm nô tỳ cũng là cam tâm tình nguyện.” (khó khăn trong tình cảm phải tự mình vượt qua)

Nàng nói đến đây phần lớn đã là phá phủ trầm châu, lời này nếu truyền ra ngoài, nàng nếu thành công gả cho La Di Ca nhất định là một đoạn giao thoại, nếu không thành sau này nhân duyên của nàng có thể như vậy bị hủy, tuy nói nàng là công chúa nhưng có mấy người nam nhân hi vọng nữ nhân của mình ái mộ một nam nhân khác? Cho dù nàng xuất giá nhân duyên về sau cũng có thể thế nào. Nhưng từ mặt khác mà nói nàng cũng đang ép bức La Di Ca. Bởi vì tất cả mọi người nghe được lời nói này, hẳn nếu biết thương tiếc, vì tương lai của nàng thế nào cũng phải nhận nàng. Cho nên La Di Ca trả lời sẽ cân nhắc kỹ càng. (đập nổi dim thuyền, dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dim hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Nếu không phải cùng Văn Ngọc Đang nàng tranh đoạt nam nhân, nàng nghe xong cũng cảm thấy Nam Dương đáng thương, nhưng là phu quân chỉ có một nói cái gì cũng không thể nhường, La Di Ca hẳn nếu thực dám đáp ứng, như vậy bọn họ xong rồi, đời này đừng mơ tưởng gặp lại Văn Ngọc Đang nàng một lần nào nữa.

Nam Dương một đôi mắt long lanh đáng thương cứ thế nhìn La Di Ca, mọi người cũng chờ La Di Ca trả lời.

Đáng tiếc nàng dự đoán sai rồi, La Di Ca chưa từng giống như bên ngoài của hắn là hạng người nhân từ nương tay, có thể nói tim của hắn cứng rắn giống tảng đá.

La Di Ca hít một hơi nói: “Di ca ngày đó uống rượu.”

Gián tiếp thừa nhận lời Văn Ngọc Đang.

Nam Dương nhất thời sắc mặt trắng bệch, nhưng là nàng không cam lòng nói: “Công tử đã uống rượu, sao có thể nhớ rõ chính mình nói cái gì?”

La Di Ca đi tới giữa đại sảnh, sau đó trịnh trọng hướng Nam Dương khom người: “Chính bởi vì uống rượu, cho nên mới có thể nói ra những lời hồ đồ, công chúa đối với Di Ca một mảnh tâm ý, Di Ca tâm lĩnh, nhưng là Di Ca trong lúc khó khăn lại gặp được Văn tiểu thư, cùng nàng ước hẹn trăm năm, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, trong lòng Di Ca lúc đó đã hạ quyết tâm, tương lai bất luận mây xanh hay ao bùn cũng không rời không bỏ, toàn bộ tình nghĩa chỉ dành cho một người là Văn tiểu thư, ta hiện giờ nếu lại thú thiếp, nếu thú về mà lại không để ý chẳng phải là hại nàng, cho nên Di Ca chỉ có thể cô phụ ý tốt của công chúa.”

Nam Dương vừa giận vừa buồn, giận chính mình đã nói đến tầm thường như vậy hẳn thế nhưng cũng không thương tiếc nửa phần, buồn chính là mình sao không gặp được một phu quân như vậy, bao cớ Văn Ngọc Đang kia lại thật may mắn, tâm tư phu quân đều đặt trên người nàng, cả đời chỉ cần vậy cũng đủ rồi. Nàng ở trong cung thấy toàn giả nhân giả nghĩa, cho nên không tin thế gian còn có nam tử không ham phú quý mà trọng tình. Khuyết điểm chung của con người: càng khuyết thiếu càng khát vọng. Cho nên trong lòng nàng hạ quyết tâm đối với La Di Ca tuyệt không buông tay.

Hai mắt nàng rơi lệ, buồn bã thê lương: “La công tử quả là người nặng tình nặng nghĩa, cũng vì như thế Nam Dương càng thêm không thể quên, tâm Nam Dương đã định, chỉ cần có thể gả cho công tử làm vợ, cho dù không chiếm được nửa phần thương yêu của công tử cũng tuyệt không hối hận.”

Nàng cũng không tin, đến lúc đó thủ đoạn dịu dàng, mềm mại của nàng chẳng lẽ lại kém hơn so với nữ nhân không hiểu phong tình Văn Ngọc Đang kia sao?

Bởi vì mới bắt đầu trông thấy Bắc Tiêm mặt mũi ngạo mạn, cho nên bọn hạ nhân liên đới đến Nam Dương điềm đạm, dịu dàng có phần muốn giữ lại, mọi người chỉ là thờ ơ lạnh nhạt từ chối cho ý kiến.

Một người không nguyện thú, một người nhất định phải gả, cục diện này thật khó? Cái này so với thuyết thư trong trà lâu còn đặc sắc hơn, hạ nhân xem náo nhiệt, trong lòng âm thầm phỏng đoán kết cục cuối cùng.

Văn Ngọc Đang cũng bị tình hình trước mắt làm cho ngơ ngẩn, nàng không lẽ mẫn tiến lên, nàng thật muốn nhìn một cái La Di Ca xử lý cục diện trước mắt như thế nào.

La Di Ca im lặng thật lâu, chờ tiếng khóc của Nam Dương yếu dần, mới nói: “Di ca còn chưa nói xong, trên đời này phu quân thú thiếp, nương tử mang về mặt vui mừng mà chống đỡ có thể có mấy người? Cái gì thay phu quân vui vẻ cũng là lời nói cho dễ nghe, chỉ sợ đều là trước mặt thì cười sau lưng rơi lệ. A Đang là bảo bối trong lòng ta, ta thật vất vả mới cưới được nương tử, nàng có nửa điểm ủy khuất ta cũng đau lòng, ta sao nhẫn tâm khiến nàng rơi lệ, cho nên tình cảm của công chúa Di Ca thật khó mà tuân theo.”

Lời này có thể nói đủ rõ, nói đơn giản chính là người ta là vì không để cho vị hôn thê bảo bối của mình thương tâm mới không muốn thú người, cũng không phải là bởi vì sợ cô phụ người!

Dù cho hoàng đế trước mặt, mọi người cũng nhin không được ồ lên. Thổ lộ không che đậy như vậy, ngay cả người tùy tiện như Văn Ngọc Đang cũng nhin không được mặt đỏ.

Này này này, nàng chỉ là muốn hấn tỏ rõ thái độ, cũng không có bảo hấn thổ lộ tiếng lòng, nga, nói thực ra nàng vẫn rất vui mừng bởi vì trên Bách Hoa Yến ca ca thổ lộ với Thất Nương khiến cho nàng hâm mộ không thôi.....

Bắc Tiêm đột ngột đứng lên, nổi giận dưng dưng: “La Di Ca người dám miệt thị công chúa?”

La Di Ca lạnh nhạt nói: “Không dám, chẳng qua là Di Ca tùy theo lòng mình mà làm thôi, chẳng lẽ công chúa muốn cưỡng ép sao?”

Nam Dương càng thêm không chịu nổi, trong giấy lát lao đến đập đầu vào cột, hạ nhân Lưu phủ ở bên nhanh tay lẹ mắt ngăn lại, nàng rơi lệ đầy mặt nói: “Ta còn có mặt mũi nào mà sống đây? Để cho ta chết cho xong!”

Tỳ nữ của nàng thanh âm hồn phi phách tán, một phen ôm nàng khóc ròng nói: “Công chúa sao có thể tìm chết, xảy ra chuyện nô tỳ biết làm sao bây giờ?” Nàng đang muốn quỳ xuống cầu La Di Ca, nào biết La Di Ca nhanh hơn nàng quỳ gối trước mặt hoàng đế.

Nếu các nàng nháo thêm nữa, chỉ sợ hoàng đế cũng khó thu thập cục diện. La Di Ca oang oang mà nói: “Thần La Di Ca lúc này hướng trời xanh thề, kiếp này La Di Ca chỉ thú một mình Văn Ngọc Đang làm thê, từ này về sau tuyệt không thú thiếp, do các vị ở đây làm chứng, nếu làm trái lời thề sẽ bị ngũ lôi đánh chết, bầm thây vạn đoạn.”

Thế này vừa lúc mượn cơ hội xóa bỏ phiền não, đỡ phải tương lai còn có nữ tử quần quýt si mê.

Mọi người tất cả đều ngây ra như phỗng.

Thanh âm vang vọng giữa không gian, Bắc Tiêm môi anh đào khẽ nhếch sắc mặt ngạc nhiên, Nam Dương đang muốn chết muốn sống thân mình liền trong nháy mắt đứng im, Văn Ngọc Hồ miệng cười thật to, Lưu Trường Khanh thâm mím cười, chỉ có Văn Ngọc Đang nhảy ba thước, té, nga, sai lầm rồi, không màng gì chạy đến trước mặt hấn: “Huynh huynh huynh..... Nói cũng không thể đổi ý!”

La Di Ca chăm chú nhìn nàng nói: “Nếu ta muốn thú người khác, nàng đồng ý sao?”

Văn Ngọc Đang mắt vừa đảo: “Huynh dám?!”

La Di Ca nhún nhún vai nói: “Vậy không phải thành.”

Văn Ngọc Đang nhất thời hiểu được tâm tư của hấn, hấn sớm biết nàng không có khả năng đồng ý hấn lấy thêm thiếp, lần này nói bất quá là để cho thế nhân hiểu được mà thôi.

Văn Ngọc Đang vung tay hô: “A — Văn Ngọc Đang ta rốt cục phải xuất giá!”

Nàng phải viết thư về nhà, để cha mẹ chuẩn bị tốt đồ cưới, nàng Văn Ngọc Đang phải xuất giá..... Nàng cuống quýt hướng hoàng thượng hành lễ xin lui, sau khi được cho phép liền chạy về phòng mình.

Hoàng đế buồn cười nhìn Văn Ngọc Đang cùng tay cùng chân càng chạy càng xa, quay đầu thương tiếc nói với Nam Dương: “Long Giao ta còn có rất nhiều chàng trai trẻ tài mạo song toàn, so với chi La Di Ca càng thêm thích hợp với công chúa.....”

65. Chương 65: Nấu CƠM, NẤU CƠM

Sau khi sự tình truyền ra ngoài, Văn Ngọc Đang hể hỷ ra khỏi phủ, ai trên đường thấy nàng câu đầu tiên nhất định là chúc mừng. Người trong Lưu phủ thì lại giống như tiểu thư nhà mình sắp xuất giá, tới chỗ nào cũng đều bàn luận hỉ sự của Văn Ngọc Đang. Thực ra thì Lưu Trường Khanh rất muốn tổ chức hôn sự cho Văn Ngọc Đang ở Lưu phủ, chỉ sợ Văn Chiến mà biết không đem Lưu phủ của hắn hủy đi mới lạ. Sau khi Văn Ngọc Đang gửi thư về nhà thì cùng anh trai và chị dâu, La Di Ca chuẩn bị hành lý trở về núi Tử Ngọ.

Thất Nương biết được sự việc ngày ấy, thở dài: “A Đang, muội vẫn quá mềm lòng, muội cứ nói thẳng là La Di Ca chỉ cần thấy nàng là muốn lấy tay áo che mặt, vì sợ thất lễ mới không làm như vậy, bảo đảm nàng lúc đó liền xấu hổ đến quay về Tây Lũng Quốc luôn, cũng miễn cho ngày sau nàng ta còn muốn gặp La Di Ca.”

Văn Ngọc Hổ nghi ngờ nói: “Cũng đã đến mức này rồi, nàng ta còn có thể làm được gì?”

Thất Nương nói: “Chuyện đời khó lường, nàng chuốc nhục nhã lớn như vậy thì sao có thể bỏ qua dễ dàng? Mọi người đều cho rằng chuyện đã xong, kết cục cũng đã định, thời điểm này càng dễ cho người khác lợi dụng, muội phải cẩn thận mới được, đừng để đến cuối còn thất bại trong gang tấc.”

Văn Ngọc Đang suy nghĩ cẩn thận thấy Thất Nương nói không sai, càng thêm chú ý hành tung của La Di Ca, chỉ sợ hắn không cẩn thận sẽ bị Nam Dương nắm thóp.

Lần này đánh bại âm mưu của Lý Mộ, Hoàng Thượng luận công ban thưởng, bởi vì La Di Ca nhường công lao cho Tôn tướng, Hoàng Thượng khen ngợi vô số, nhất thời danh tiếng Tôn Vạn Lý không ai bằng. Hắn cảm kích La Di Ca, lại vì La Di Ca thỉnh công với Hoàng Thượng, La Di Ca lại chỉ lấy vàng bạc, những cái khác thì nhất định không nhận. Bởi vì hắn phải đi, quan lại được hắn cứu cùng với bằng hữu quen biết trong chốn giang hồ đều vì hắn mà tổ chức tiệc tiễn biệt. Thịnh tình khó khước từ, hắn cũng đành phải nhận lời một, hai lần.

Ngày hôm đó hắn đi chưa được bao lâu, Trương Vô Ba chạy về tìm Văn Ngọc Đang: “A Đang, cô nương mau chạy nhanh đi, vốn dĩ chỉ uống rượu nói chuyện, nhưng là không biết tại sao Lâm thị lang lại nói chỉ uống rượu không thì chẳng thú vị gì hết, dám lôi kéo La công tử đi kỹ viện.”

Bởi vì có sự giúp đỡ của La Di Ca, Trương Vô Ba hiện giờ giữ một chức vị nhỏ trong quan nha. Tuy chỉ là nha dịch nhỏ, nhưng mà so với ngày xưa lang thang khắp nơi thì vẫn tốt hơn nhiều lắm, hơn nữa vì quan hệ với La Di Ca nên có người quan tâm, hắn trái lại như cá gặp nước.

“Cái gì?” Văn Ngọc Đang nổi trận lôi đình, “Bắt hắn đi thì hắn liền đi sao?”

“La công tử có chỗ khó xử, cho nên mới dùng ánh mắt để ta tới tìm cô nương cầu cứu, chuyện này không thể trách La công tử được.”

Hai người vội vã đuổi tới Thái Hồng Lâu, Văn Ngọc Đang bắt chắp tất cả muốn vào bên trong, mấy người ở cửa cuống quýt ngăn lại.

Trong đó có một nam nhân nhận ra Văn Ngọc Đang, nói: “Văn tiểu thư, đây cũng không phải từ lâu trà phường, nữ tử không thể đi vào, nếu có chuyện La công tử nhất định hỏi tội tiểu nhân.”

Văn Ngọc Đang cười lạnh: “Người đã biết hắn sẽ tìm người gây phiền phức, nhưng lại không sợ ta tìm người gây phiền phức, các người mau mau tránh ra, nếu không một chút nữa ta sẽ đập nát cái Thái Hồng Lâu này, lúc đấy đừng trách ta không nhắc nhở các người.”

Mấy người kia đều từng nghe thanh danh của Văn Ngọc Đang, trong lòng thầm kêu khổ. Cũng may tú bà nghe được tin, lập tức chạy ra. Tú bà cũng biết vì sao nàng chạy tới đây, cười xòa nói: “Chúng ta cũng chỉ là phường làm ăn buôn bán bình thường thôi, khách muốn vào chả nhẽ chúng ta lại đuổi người ta đi không cho người ta vào, Văn tiểu thư, không bằng như vậy đi, ta phái một người dẫn tiểu thư đi vào từ cửa sau, lên mang tiểu thư tới cửa, chỉ có điều lúc đó tiểu thư đừng khai ra chúng ta là được.”

Văn Ngọc Đang cùng Trương Vô Ba hai mắt nhìn nhau, gật gật đầu, sau đó đi theo người được tú bà phái đến vòng từ cửa sau mà vào.

La Di Ca bị bọn họ thay nhau chúc rượu, sau một lúc chỉ thấy hần một tay chống đầu một tay xua xua nói: “Không được rồi, đầu choáng quá, không thể uống được nữa.”

Đám người Lâm thị lang kêu to, lại chúc thêm mấy chén mới để cho người ta dìu hần đi xuống nghỉ ngơi.

Lâm thị lang nháy mắt với người đang dìu hần, hai người kia ngằm hiểu rồi xoay người ra ngoài cửa, chờ đến khi không thấy bóng dáng bọn hần, Lâm thị lang mới cười nói: “Văn Ngọc Đang như cọp cái kia có cái gì hay, đợi lát nữa La Di Ca gặp Hồng Nguyễn ôn nhu mới biết được đâu mới là nữ nhân chân chính, cũng không uống một chuyện tốt của chúng ta nha... Ha ha ha....”

La Di Ca ra khỏi cửa không lâu, liền thoát ra khỏi sự nâng đỡ của hai hoa nương kia: “Ta có thể tự mình đi được, hai vị cô nương mời đi phía trước dẫn đường.”

Đôi mắt xinh đẹp của hai hoa nương kia du ngoạn trên người hần, thấy hần không cần mình nâng nữa, trong lòng tiếc hận, dẫn hần tới một gian phòng có vẻ thanh tĩnh ở hậu viện, sau khi đóng cửa thì đi luôn.

La Di Ca nghe được tiếng bước chân xa dần thì lau mặt. Trong hơi thở của hần nhuốm mùi rượu, nhưng nếu Lâm thị lang còn ở chỗ này liếc mắt một cái liền nhìn ra ánh mắt của hần sáng ngời tuyệt không giống người uống rượu. Hần cố sức giả bộ say rượu thực ra là không muốn lát nữa khiến Văn Ngọc Đang nhìn thấy cái bộ dạng của hần uống rượu vui đùa giữa ông ông bướm bướm, cho dù hần cũng biết đây là tình thế bất đắc dĩ, nhưng cũng không muốn cho nàng nhìn thấy.

Trong phòng không có đốt đèn, La Di Ca đi đến bên cạnh bàn mò mẫm tìm vật dễ cháy. Mới đi đến bên cạnh bàn, hần liền phát giác có cái gì đó không đúng.

Trong phòng có người.

Trong bóng đêm có một âm thanh cực nhỏ giống như có vật ma sát, nếu không cẩn thận thì tuyệt đối không ai nghe được. La Di Ca bất động thanh sắc lại gần. Đợi đến khi tới sát, hần ra tay cực nhanh, quát khẽ: “Người là ai?”

Ai ngờ hai tay của hần chạm phải lại là da thịt trắng mịn mềm mại, hần cả kinh vội thu tay về... Sau một tiếng ô khe khẽ, một thân hình mềm mại mang hương thơm liền quần tới. Cho dù không nhìn thấy nhưng hần cũng cảm giác được thân hình này không mặc quần áo gì —— chính xác là một cô nương trần như nhộng.

Hần chau mày: “Người là người phương nào? Còn không mau buông tay.”

Nàng kia ôm lấy hần cười khẽ: “Thiếp là Hồng Nguyễn của Thái Hồng Lâu, ngưỡng mộ đại danh của La công tử đã lâu, hôm nay có thể cùng La công tử trải qua giấc mộng nguyên ương, thật sự là phúc phận ba đời.”

La Di Ca hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Ta không có gọi hoa nương tới hầu hạ, người ra ngoài đi.”

Hồng Nguyễn cũng không có buông tay, một đôi tay mềm mại không ngừng lần mò ở trên người hần: “Đúng là công tử không có gọi, chỉ có điều bằng hữu của công tử có gọi Hồng Nguyễn tới, lời thề của công tử mọi người đều biết, nhưng công tử yên tâm, Hồng Nguyễn quyết không đem sự việc ngày hôm nay tiết lộ nửa chữ.”

Môi nàng dán vào bên cổ La Di Ca, hai tay càng sờ càng đi xuống, sau một tiếng ồ ồ thở dốc, hai tay của nàng đã bị túm lấy.

La Di Ca miễn cưỡng điều hòa hơi thở: “Ta không cần hoa nương, người đi ra ngoài cho ta.”

Mặc dù hai tay của Hồng Nguyễn bị túm chặt, nhưng mà thân thể vẫn không chịu thành thật, thân mình vẫn không ngừng dán vào người hần quần quýt: “La công tử, Hồng Nguyễn tuy không phải quốc sắc thiên hương, nhưng tự thấy thân hình cũng coi như động lòng người, công tử rõ ràng đã muốn, vì sao còn muốn khổ sở kìm nén...”

La Di Ca nghe ra nàng có ý trêu chọc, lửa giận bùng lên, không còn kiên nhẫn gì nữa, ra tay đẩy ngã nàng ta.

La Di Ca đẩy cô ta ra nhưng lại phát hiện lòng không thể yên tĩnh, không khỏi chấn động, lúc này mới nhận ra không biết nơi nào trong phòng tỏa ra một mùi hương liệu nhàn nhạt.

“Đây là hương gì?” Huyết khí bốc lên không thể tự mình khống chế.

“... Là Loan Phụng Hương, La công tử yên tâm, hương này không gây hại tới người, chỉ cần cùng người hợp thể thì có thể giải được được tính, dùng nó chẳng qua là để trợ hứng mà thôi.”

Giọng của Hồng Nguyễn đã phiêu phiêu trầm bổng, xem tình hình hiện tại chắc được tính cũng đã phát tác.

Trương Vô Ba đi theo phía sau Văn Ngọc Đang, sau khi quẹo qua một góc tường, chợt bị người từ phía sau giữ chặt đai lưng: “Cái tên Trương Vô Ba này, được lợi vậy cũng không chia sẻ, đến nơi đây khoái hoạt cũng chẳng kêu huynh đệ một tiếng.”

Văn Ngọc Đang quay đầu nhìn thoáng qua, nàng đang nóng vội tìm La Di Ca thấy hắn bị quần lấy cũng không ngừng lại.

Vượt qua chỗ quẹo tiến đến cửa một gian phòng, người dẫn đường thấp giọng nói: “Đến rồi, Văn tiểu thư tự mình vào đi thôi.”

Lúc hắn chạy đi lộ ra nụ cười quái lạ, làm cho trong lòng Văn Ngọc Đang bỗng nhiên lo lắng, nàng vội vàng đẩy cửa phòng vừa đi vừa kêu: “La Di Ca, huynh ra đi!”

Trong phòng im lặng như chẳng có người.

Phòng này có một gian phía trong, gian ngoài cùng gian trong được một bức màn vải mỏng ngăn cách. Nàng quên mất kêu người nọ để lại đèn lồng, đèn lồng ở cửa không đủ để nhìn rõ tình hình bên trong. Nàng lại hô hai tiếng, vẫn như cũ chẳng có ai đáp lời, nhưng sau màn che lại mơ hồ có bóng người chuyển động. Nàng rốt cục không nhìn được mà vén màn che đi vào.

Trong phòng tràn ngập một loại hương, càng vào sâu càng đậm đặc. Trong bóng đèn nàng dựa vào trực giác mà sờ soạng: “La Di Ca, huynh ở đây làm trò quỷ gì vậy?”

Một thân hình hướng nàng đè xuống, tay nàng theo bản năng muốn diu hắn, tay mới chạm vào cánh tay hắn liền đột nhiên đá hắn ra phía ngoài: “Người không phải La Di Ca!”

Dáng người La Di Ca nhìn qua mặc dù gầy yếu, nhưng mà thực ra lại rất “được”, mà chủ nhân của cánh tay này lại có cơ thể eo uột, một chút cơ gân cũng không có.

Người nọ thở dốc một tiếng, dần dần tiến sát lại phía nàng, lần trước trong tiệc rượu hắn đã muốn âu yếm vuốt ve, giờ giai nhân đang ở ngay trước mắt, hắn làm sao mà nhẫn cho được, hắn thở hổn hển nói: “Sau khi nàng ném trái tư vị của ta... Hô... Sẽ biết, sẽ biết không nhất định phải là La Di Ca mới có thể thỏa mãn nàng... Lại đây, nàng lại đây.”

Văn Ngọc Đang nghe được thanh âm của người nọ thì cảm thấy thật ghê tởm, chân giở lên chuẩn bị đá, ai ngờ chân còn chưa có kịp đá, cả người đã cảm thấy mềm nhũn, chưa từng trải qua cảm giác này, nàng kinh hãi không thôi, khó khăn lắm mới tránh được quấy rầy của người nọ, quát lên: “Người rốt cục là ai?”

Nóng, nóng quá, trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng bất an, ngay cả thanh âm lúc quát lên cũng mềm mại đáng yêu kỳ lạ. Nóng muốn lột quần áo ra, cảm giác muốn cởi hết quần áo mới thoải mái được.

Người nọ cũng phát hiện sự khác thường của nàng, mừng rỡ như điên: “Bảo bối bé nhỏ, nàng cũng muốn nam nhân đúng không, nếu muốn thì ngoan ngoãn lại đây!”

Không tốt, nhất định là trúng xuân dược, Văn Ngọc Đang không giống tiểu thư chưa bước chân ra khỏi cửa, nàng hiểu biết nhiều làm sao có thể không đoán ra trên người mình đang xảy ra chuyện gì? Nhưng mà bản thân mình đâu có ăn cái gì, làm sao trúng xuân dược được?

Ý thức dần dần mơ hồ, nàng bất chấp cắn lưỡi, mới giữ lại chút thần trí. Kiểm chế không được cơn nóng trong người đang ngày một tăng làm cho nàng phát cuồng, không dám cùng người nọ có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào, chỉ có thể dựa vào bóng tối chạy xung quanh cái bàn để tránh né, nhưng mà cứ như thế này thì nàng không thể duy trì được.

La Di Ca, La Di Ca huynh ở nơi nào? Nội tâm nàng điên cuồng gào thét, nhưng cũng không dám phát ra âm thanh gì, sợ người nọ xác định được vị trí của mình.

Cái miệng không sạch sẽ của người nọ chỉ toàn phun ra ô ngôn uế ngữ, muốn đẩy lên dục niệm của Văn Ngọc Đàng, nhân cơ hội tìm ra vị trí của nàng. Rốt cục trong một lần không cẩn thận Văn Ngọc Đàng vấp phải một cái ghế bị hấn túm được.

“Hồn đản, buông ra! Người dám chạm vào bà đây một sợi lông tơ thôi thì cứ chờ bị băm thành trăm mảnh đi... Buông ra, a... La Di Ca cái tên hồn đản nhà người, lúc này chết ở đâu rồi!”

A! La Di Ca, nàng có phải trúng xuân dược có nặng rồi không, sao lại nhìn thấy La Di Ca? Ủm, trừ bỏ La Di Ca, sao còn có Trương Vô Ba?

Trương Vô Ba cầm theo lồng đèn đứng ở phía sau La Di Ca, nửa tiếng cũng không dám phát ra. Lúc này La Di Ca không giống với sự nho nhã thường ngày, búi tóc của hấn bị rối, hai gò má đỏ đậm, sắc mặt tối tăm dọa người. Hấn hăm hăm lao vào nam nhân trên người Văn Ngọc Đàng, một quyền đánh vào “chỗ đó” của tên kia. Người nọ đau đến mồm cũng không kêu thành tiếng được, chỉ cuộn mình thành một nhúm.

La Di Ca một phen đem người kia nhấc lên ném ra ngoài cửa, sau đó đẩy Trương Vô Ba ra ngoài cửa: “Trông chừng người này cho cẩn thận, ngày mai ta sẽ đặc biệt “chăm sóc” hấn.”

Nói xong thì đóng cửa lại, nhốt người nọ cùng Trương Vô Ba ngoài cửa.

Kết quả một đêm kia, cánh cửa chưa từng được mở ra...

66. Chương 66

Bóng tối dần bị ánh sáng thay thế, gian trong phía sau bức màn mỏng dần dần hiện ra rõ ràng. Cái bàn, tủ quần áo, đầy đủ mọi thứ, phía sâu nhất đặt một chiếc giường lớn, sa trường hồng phần thả xuống che lại toàn bộ phong cảnh kiều diễm bên trong. Bục để chân phía ngoài giường chồng chất quần áo, phía trên nổi bật chiếc yếm màu đỏ của nữ tử.

Khi ánh mặt trời xuyên qua lớp giấy ở cửa sổ lọt vào trong phòng chiếu lên sa trường, mơ hồ thấy được bóng dáng hai người quần quýt trên giường, đường nét dần dần trở nên rõ ràng, có thể nhìn ra một đôi trai gái đang chìm trong mộng đẹp. Nữ tử nằm nghiêng dựa vào trước ngực nam tử, chần chừ miễn cưỡng che nửa người, nhìn phần da thịt bị lộ ra ngoài có thể đoán được ở dưới chăn cũng là không một mảnh vải. Hai mái tóc đen trút xuống như mực, lại quấn vào nhau, liền giống như bọn họ triền triền miên miên.

La Di Ca tỉnh lại trước, mở mắt ra chính là một mảnh sa trường màu đỏ, ngăn người, tiếp theo ánh mắt dừng lại ở nữ tử bên người mình, đầu óc dần dần thanh tỉnh, chuyện đêm qua tất cả đều trở lại trong đầu. Ánh mắt của hấn một giây tiếp theo lại trở nên nhu hòa, nhìn nữ tử trong lòng, khóe miệng giương lên ý cười thỏa mãn, a, A Đàng của hấn rốt cuộc cũng là của hấn. Hấn không tự giác siết chặt cánh tay, Văn Ngọc Đàng “Ách” một tiếng nhíu mày, đôi lông mi dày khê run vài cái, rồi mở ra.

La Di Ca trong mắt dâng lên vẻ ranh mãnh, trước khi Văn Ngọc Đàng mở mắt, hấn lại khép mắt lại.

Toàn thân đau quá, giống như khi còn bé luyện công, đã lâu không có đau như vậy, nàng rên rỉ một tiếng, lẩm bẩm nàng bị ai đánh vậy? Mở mắt ra lại là khuôn mặt đang ngủ nhưng vẫn mỉm cười của La Di Ca. Hả, nàng thiếu chút nữa nhảy lên, hôm qua, đúng rồi đúng rồi, hôm qua bọn họ..... Nàng giật mình nhớ lại chuyện phát sinh hôm qua, nhất thời khuôn mặt xinh đẹp đỏ rực, tâm mắt không tự chủ được nhìn vào trong chăn, cái kia..... La Di Ca không có mặc y phục nha, hôm qua quá tối không nhìn rõ hơn nữa hôm qua thần chí cũng không rõ ràng..... Thừa lúc hiện tại La Di Ca chưa tỉnh có phải có thể mở rộng tầm mắt hay không.

Nàng lặng lẽ kéo góc chăn, thân mình La Di Ca vừa hơi động, nàng cực nhanh rút tay về nhắm mắt, cho nên không kịp phát hiện ra khóe môi La Di Ca cong lên lộ ra một tia ranh mãnh. Không bình thường, Văn Ngọc Đàng nhạy cảm cảm giác được một bàn tay thon dài thuận theo đường cong uốn lượn của nàng đi lên.....”Ba”, một tiếng vang phá hủy khung cảnh trước mắt, một tay của nàng đè lại cánh tay kia, a! Chạm một bước, cánh tay kia đã đặt tại đỉnh nhọn cao cao phía trên.

Vừa nhắc đầu liền chống lại một cặp con ngươi tựa tiểu phi tiêu, quá lúng túng, nàng nhất thời không biết nói gì: “Này, là nơi nào a? Cái kia..... Hôm nay thời tiết thật tốt, mặt trời cũng đã mọc..... Ân, được rồi,

muội không phải cố ý chiếm tiện nghi của huynh, muội cũng không biết tại sao lại trúng xuân dược, thật sự.....”

Cho nên nói chuyện hôm qua nàng nhiệt tình là có nguyên nhân!

Khóe môi La Di Ca rốt cuộc không che dấu được ý cười, nàng có chút thẹn quá hóa giận: “Huynh cười cái gì? Nếu không phải bởi vì huynh, muội sao lại trúng xuân dược? Đều là lỗi của huynh!”

Tại ngọn đồi cao cao phía trên nhẹ tay nắn vuốt, Văn Ngọc Đang thở gấp một tiếng, muốn kéo bàn tay đang quấy phá của hắn ra, lại bị hắn thuận thế trở mình đè lên, nhất thời biến thành nam trên nữ dưới, môi của hắn đi tới phần cổ của nàng, nhẹ nhàng hôn, nhiệt khí quen thuộc trong cơ thể lại trở lại.

“Chờ..... Chờ một chút, ” Văn Ngọc Đang thở hổn hển giây dựa, cố gắng đẩy hắn ra, “Hôm qua rốt cuộc là chuyện gì?”

Nàng trong thoáng chốc lại quên che lấp cảnh xuân trước ngực mình. Nhìn lại nhiều điểm ứ hồng tối hôm qua mình gây ra, đôi mắt La Di Ca đen lại, nghiêng người đem tay nàng giữ chặt ở phía trên gối.....

Văn Ngọc Đang sững sờ nghe một giọng nam trầm khàn thổi vào trong tai: “Những thứ khác đợi lát nữa bàn tiếp.....”

Những chuyện khác sao cũng không quan trọng bằng chuyện cần làm hiện giờ.

Thắt lưng của hắn thông thả dong đưa trái phải, bởi vì không có gì trở ngại, dục vọng của hắn trực tiếp ở nơi ma sát mà đứng lên. Văn Ngọc Đang nháy mắt tròn to..... Bọn họ tối hôm qua thể nhưng quần lấy nhau hơn nửa đêm, đến canh năm canh sáu mới đi ngủ, hiện giờ hắn sao lại..... Nàng nghiêng mặt đi vừa lúc đối diện với cặp con người đen bởi vì dục vọng càng thêm thâm sâu, hắn nhẹ nhàng cười, trán để phía trên trán nàng, sau đó tiếng thở dốc của nàng đã bị hắn nuốt vào trong miệng.

Cảm giác đôi tay kia một đường đi xuống, đến nụ hoa thì dừng lại, lúc nặng lúc nhẹ vuốt ve, nàng từ từ nhắm hai mắt giữa mặt thở hổn hển, thấy nàng một bộ dạng hưởng ứng, hô hấp của hắn càng dồn dập, hai tay lần thứ hai chuyển xuống, thời điểm hai tay kia dời đến thắt lưng liền nhẹ nhàng nắm vào eo của nàng, ngay sau đó hông của nàng đột nhiên căng thẳng, nơi mềm mại của nàng nháy mắt đã bị công chiếm.

Ách..... Văn Ngọc Đang đột nhiên mở mắt ra, khi nàng cảm thấy thân mình La Di Ca cũng căng thẳng giống mình, nàng ngược lại lại thả lỏng người. Sau đó..... Người động trước cư nhiên là Văn Ngọc Đang, nàng cười rất đắc ý làm ánh mắt La Di Ca chuyển từ kinh ngạc sang tà tứ, lát nữa nàng sẽ cười không nổi.....

Văn Ngọc Đang nghiêng đầu ở trên giường một chút cũng không nhúc nhích nổi nhìn cái nam nhân chậm rãi mặc y phục kia, nga, vì cái gì hắn còn có khí lực rời giường mặc y phục, rõ ràng cái người tiêu hao thể lực quá độ phải là hắn.....

Nghe được La Di Ca cười khế, mới biết được chính mình cư nhiên đem tâm tư trong lòng nói ra ngoài. Mặt đỏ lên, chịu đựng thân mình hết sức khó chịu, giận dữ lật người lại không nhìn hắn.

“Muội không phải muốn biết hôm qua đến tột cùng là xảy ra chuyện gì sao?”

Quả nhiên nàng lật người trở lại, ngồi bật dậy túm vạt áo của hắn nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải muội bị người ta tính kế?”

La Di Ca mặc quần áo liền khôi phục bộ dạng ôn nhu nho nhã của hắn, đem tay của nàng kéo xuống dưới, từ bên cạnh lấy chiếc yếm màu đỏ buộc vào cổ của nàng: “Phải là chúng ta bị người ta tính kế!”

Cái này là ý gì? Chúng ta? Tức là La Di Ca tối hôm qua cũng.....

Nàng một phen ghi chặt La Di Ca: “Huynh huynh huynh, chẳng lẽ huynh cũng bị người ta hạ xuân dược?”

Đúng vậy a, bằng không hắn như thế nào lại đứng mãi như vậy, giày vò nàng nguyên một đêm, nàng có một loại dự cảm không tốt, “Huynh đi theo họ, huynh không phải là..... Trước đó bị người ta ăn qua một lần?”

A Đang của hần thỉnh thoảng thật sự là làm cho người ta dễ khóc dễ cười, La Di Ca khí định thần nhàn nắm lấy tay nàng: “Nếu ta bị người tính kế thành công, sao còn có thời gian tới cứu muội?”

Cũng đúng, đối phương hường qua La Di Ca, làm sao có thể chịu buông tay mỹ thực ngon như vậy, dù sao cũng phải ăn mấy lần đi!

“Nàng có biết hôm qua nam nhân trong phòng chờ nàng là ai không?” La Di Ca vừa thấy biểu tình của nàng liền biết nàng nhất định không nghĩ được chuyện gì tốt.

“Tối như vậy, ai biết được là ai? Sau mọi người tới, muội lại trúng xuân được mơ mơ màng màng làm sao để ý nhìn hần.” La Di Ca bắt đầu giúp nàng mặc vào trung y, có người hầu hạ thật đúng là tốt.

“Hần cũng không phải người muội không biết, hần chính là cha chồng Phó Cẩm Tâm Hoàng Trung Lương Hoàng thị lang.”

Cái gì? Chính là cái người luôn miệng nói con dâu của mình bại hoại gia phong làm nhục gia môn, đem Phó Cẩm Tâm thả trôi sông — Hoàng thị lang?

Nàng vọt đứng lên, cắn răng: “Lão nhân kia miệng đầy đạo đức, lại dám làm chuyện bỉ ổi không biết xấu hổ như vậy?”

La Di Ca đem nàng ấn xuống, như cũ giúp nàng mặc y phục: “Loại ra vẻ đạo mạo trong ngoài không đồng nhất này ta đã thấy nhiều, muội đừng quên Tô Văn làm người cũng là như thế, bất quá người chân chính phía sau màn lại là một người khác.....”

La Di Ca còn chưa nói hết, một người liền vội vã đẩy cửa vào: “La, La.....”

La Di Ca ở thời khắc hần vọt tới liền trong chớp mắt che ở trước người Văn Ngọc Đang.

Văn Ngọc Đang chỉ còn vạt áo chưa buộc, cũng không có việc gì, chẳng qua là còn chưa lập gia đình đã bị người bắt gian tại..... Bất gian tại phòng (bọn họ đã muốn rời giường) cũng làm cho người ta có chút ngưỡng ngưỡng. Thấy Trương Vô Ba vẻ mặt kích động, La Di Ca hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Vô Ba đối với Văn Ngọc Đang xấu hổ cười, sau đó mới nói năng lộn xộn nói: “Tôi, tôi cũng không biết sự tình lại thành như vậy, tôi thật không là cố ý, La Di Ca công tử cứu cứu tôi.....”

Gọi thẳng đại danh La Di Ca, có thể thấy được Trương Vô Ba thực nóng nảy, Văn Ngọc Đang cột chắc vạt áo từ phía sau La Di Ca ngó ra nói: “Người chậm rãi nói, đừng nóng vội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chính là Nam Dương công chúa nàng đã xảy ra chuyện, vậy phải làm sao bây giờ?” Trương Vô Ba dậm chân, ngồi chồm hổm trên mặt đất tuyệt vọng nói.

“Nam Dương? Nam Dương gặp chuyện không may mắc mớ gì tới người?” Văn Ngọc Đang ngăn ra, quay đầu thấy vẻ mặt cổ quái của La Di Ca, nhất thời giật mình, “Đúng rồi, chuyện tối ngày hôm qua nhất định là nàng giở trò quỷ, nữ tử tối hôm qua ở cùng với huynh có phải là nàng không?”

La Di Ca nói: “Tối hôm qua ở trong phòng chờ ta là Hồng Nguyễn của Thái Hồng Lâu, chẳng qua là.....”

Chẳng qua là Hồng Nguyễn sớm đã bị Nam Dương mua chuộc.

Bởi vì Nam Dương sợ La Di Ca nhận ra thanh âm của mình, cho nên trước cho Hồng Nguyễn thay mình ra mặt, nàng tránh ở phía sau giường, đến lúc đó chỉ cần La Di Ca trúng Loan Phượng hương, liền đổi từ Hồng Nguyễn thành nàng. Mà một đầu khác nàng cùng Hoàng Trung Lương cấu kết, để người ta đem Văn Ngọc Đang lừa đến, chỉ cần Hoàng Trung Lương không bị người ta phát giác, nếu thành chuyện, bọn họ cũng không tin Văn Ngọc Đang La Di Ca dám giống trống khua chiêng tìm người phá trình tiết của Văn Ngọc Đang. Cứ như vậy, Văn Ngọc Đang không cách nào gả vào La gia, mà nàng thì danh chính ngôn thuận gả vào La gia. Đến lúc đó Hoàng Trung Lương lại hướng Văn gia cầu hôn, Văn Ngọc Đang đã không còn một thân hoàn bích cho dù gả vào Hoàng gia làm thiếp cũng không quá ỳ khuất.

Chỉ là bọn họ không dự đoán được La Di Ca có thể chống cự Loan Phượng hương lâu như vậy, mà Trương Vô Ba bị người lôi đi lại sợ bọn họ cãi cò, quay đầu tìm La Di Ca, hai người vừa chạm trán mới phát giác bị trúng kế, buộc tú bà nói ra Văn Ngọc Đang ở đâu, thế mới có một đêm xuân tối qua của La Di Ca.

Văn Ngọc Đang nghe được bật dậy, một phen lôi kéo Trương Vô Ba: “Bọn chúng đâu? Ta mặc dù không đánh nữ nhân, nhưng lần này phải phá lệ, còn có Hoàng Trung Lương, đánh xong ta còn muốn đem hắc lộ trần ném ra cửa Thái Hồng Lâu, để cho tất cả mọi người biết hắc lộ có bao nhiêu đạo đức?”

Trương Vô Ba vẻ mặt cầu xin: “A Đang, cô nương hiện giờ cừu oán gì cũng chưa cần báo, nhưng là cái mạng nhỏ của ta sắp không còn rồi.”

Thấy hắc lộ nói nghiêm trọng như vậy, La Văn hai người trao đổi ánh mắt, La Di Ca nói: “Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta vừa đi vừa nói.”

Trương Vô Ba cam chịu nói: “Hai người đi theo tôi nhìn xem sẽ biết.”

Mang theo bọn họ đi vào căn phòng La Di Ca nán lại lúc trước, đẩy cánh cửa, liền nhìn thấy Hoàng Trung Lương đang quỳ trên mặt đất không ngừng đánh vào mặt mình, mà Nam Dương thần sắc đại ra quần chân trốn ở trên giường.

Hoàng Trung Lương vừa đánh vừa nói: “Tiểu nhân đầu không tỉnh táo, cầu công chúa tha mạng a! Tiểu nhân thật không biết là công chúa.....”

Nguyên lai Trương Vô Ba vào phòng Văn Ngọc Đang cũng hít không ít xuân dược, dược tính đi lên, hắc lộ bất chấp tất cả liền tự mình đi tìm hoa nương. Trước khi đi tìm hoa nương hắc lộ không kịp nghĩ nhiều đem Hoàng Trung Lương cùng Nam Dương hai người khóa lại cùng nhau, nào biết hai người này cũng đều trúng xuân dược, ngày hôm sau thức dậy mới biết được hai người này.....

Cũng bởi vì hắc lộ, Hoàng Trung Lương mới đem công chúa ra giải quyết, hắc lộ còn có mệnh sống sao? Cho nên phản ứng đầu tiên chính là chạy đến chỗ La Di Ca cầu cứu!

67. Chương 67

Văn Ngọc Đang tuy là hận Nam Dương thấu xương, nhưng cũng không ngờ được nàng ta lại có kết cục như vậy, cảm thấy cả người run lên, nắm tay La Di Ca thật chặt.

Ánh mắt Nam Dương chậm chậm chuyển tới cửa, nhìn chằm chằm người đang tới, nhìn hồi lâu mới nhận ra là ai.

La Di Ca! Văn Ngọc Đang! Là bọn chúng, là bọn chúng hại mình rơi vào thảm cảnh như bây giờ. Nếu không phải lúc trước bị cự tuyệt hôn sự thì làm sao hôm nay lại phải thất thân chịu nhục nơi kỹ lâu, tất cả nhục nhã hôm nay đều do bọn chúng... Đều là vì bọn chúng mà đến, nếu không phải bọn chúng, bản thân mình làm sao lại rơi vào hoàn cảnh như thế này. Không cam lòng, tuyệt không cam lòng... Mỗi hận trong lòng như lửa càng cháy càng lớn.

Cứ nghĩ tới mưu kế của mình đã tính toán chu toàn từ đầu tới cuối lại làm hại cả đời mình, chỉ hận không thể xé Hoàng Trung Lương thành từng mảnh nhỏ, nhưng mà càng đáng hận hơn là người đã làm cho nàng xấu mặt La Di Ca cùng Văn Ngọc Đang. Nàng không thể trở mặt nhìn đôi bích nhân kia tình nồng ý đậm, mà bản thân lại tuyệt vọng rơi lệ thanh bại danh liệt, nàng không thể ——

Nàng vội đứng dậy. Chấn đang choàng trên người rớt xuống, lộ ra quần áo bị tàn phá bên trong. Hoàng Trung Lương lắp bắp kinh hãi, sợ tới mức ngã ngồi về phía sau.

Nam Dương bước loạn về phía La Di Ca, một tay ôm lấy hắc lộ, thanh âm thê lương: “La Di Ca công tử đã làm chuyện có lỗi với ta, công tử chẳng lẽ muốn cứ như vậy thoát thân?”

Văn Ngọc Đang ngăn ra: “Người nói cái gì?”

Ánh mắt Nam Dương như đao quét qua mặt nàng, lại dừng trên mặt Hoàng Trung Lương, thần sắc tàn nhẫn nói không ra lời: “Hoàng Trung Lương, người làm chuyện có lỗi với Văn tiểu thư, người có nguyện ý chịu trách nhiệm?”

Mọi người đều cảm thấy sửng sốt.

La Di Ca chợt giận dữ, lấy tay đẩy Nam Dương, Nam Dương lại một mực ôm lấy không buông.

Hoàng Trung Lương khom người đi tới, vội dập đầu nói: “Là là là, tiểu nhân chịu trách nhiệm, tiểu nhân chịu trách nhiệm...”

Văn Ngọc Đang rất cục hiểu được đạo lý mẹ nàng vẫn nói đánh rắn không chết nó sẽ quay lại trả thù, nàng giận không thể tìm được một cước đá bay Hoàng Trung Lương vào góc tường, xoay người định đi đánh Nam Dương, Trương Vô Ba sợ chuyện phiền phức khó thu thập vội vàng ngăn lại, La Di Ca đối với Nam Dương ngay cả một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có, tay chém về phía gáy, làm cho nàng ta ngất xỉu.

Hắn ôm lấy Văn Ngọc Đang nói: “A Đang, được rồi, bọn họ đã lập cái bẫy này chờ chúng ta chui vào, nói không chừng chút nữa còn có người tới đây bắt gian tại trận, chúng ta cũng không còn thời gian, nên sớm chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc đó lại bị Nam Dương càn quấy, ta và muội có thể...”

Văn Ngọc Đang lấp bắp kinh hãi: “Vậy thì chúng ta mau đi thôi.”

La Di Ca lắc đầu: “Đi rồi cũng không xong, chỉ cần bọn họ có tâm vu hãm, chúng ta dù có miệng cũng không thể giải thích cho rõ, dù sao thì quả thật là có người nhìn thấy chúng ta tới Thái Hồng Lôu này.”

“Vậy làm sao giờ?”

Trương Vô Ba nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng động ồn ào, chạy ra ngoài nghe ngóng, lúc quay lại thì thất kinh: “Không tốt, bên ngoài đang bị rất nhiều quan binh bao vây, làm sao bây giờ?”

La Di Ca nhìn chằm chằm Hoàng Trung Lương đang đau đến chết đi sống lại, trầm ngâm nói: “Cái gọi là mắt thấy là thực, ừm, hiện giờ cũng chỉ có cách như vậy... A Đang, muội lại đây...”

Hắn dán vào bên tai nàng như thế như vậy, Văn Ngọc Đang nghe được thì nửa tin nửa ngờ: “Như vậy là được sao? Vậy còn huynh?”

La Di Ca nói: “Ta cùng với Trương Vô Ba còn có chuyện cần làm, muội chỉ cần làm theo những lời ta đã nói, chúng ta đều có thể thoát được, thời gian không có nhiều đi mau đi mau.”

Văn Ngọc Đang vừa gật đầu vừa nhảy ra ngoài cửa sổ. Trương Vô Ba nghe thấy có thể thoát khỏi khốn cảnh này, đã vực dậy tinh thần, giúp đỡ La Di Ca làm những chuyện còn lại.

Quan binh bỗng dừng hùng dũng tiến vào Thái Hồng Lôu, thanh thế cực lớn, chỉ chớp lát sau đã làm cho hoa nương trong lâu cùng khách nhân tỉnh táo không ít. Có không ít người vừa mặc y phục vừa chạy ra hỏi thăm, từ trong miệng quan binh biết được, Nam Dương công chúa của Tây Lũng quốc tối hôm qua đã bị người ta bắt cóc, nay toàn thành chính thức bị giới nghiêm toàn bộ để tìm kiếm. Thấy bản thân không có việc gì, không ít người lại quay về phòng, chỉ chờ quan binh điều tra xong thì chuẩn bị về nhà.

Văn Ngọc Đang tránh tai mắt của người khác, lén đi ra cửa sau của Thái Hồng Lôu, lặng lẽ nhìn xung quanh, quả nhiên không ngoài dự đoán cửa sau cũng có quan binh canh gác. Chỉ có điều quan binh ở bên này không có khấn trương như phía cổng chính, mấy quan binh kia còn đang nhàn rỗi bàn chuyện của Nam Dương.

“Cái tên hái hoa tặc này cũng quá là vô pháp vô thiên, người nói xem, nếu người muốn “hái hoa” thì đi tìm khuê nữ không phải là tốt sao, thế mà còn cố tình đi bắt cóc công chúa Nam Dương! Nghe nói nàng ta được ngự lâm quân bảo hộ chặt chẽ, các người nói chuyện này không phải là muốn thị uy với quan phủ chúng ta sao?”

“Cũng không hẳn, nghe nói Nam Dương công chúa là mỹ nhân tri lễ ân cần, lần trước lão Phương không phải từng gặp trong chợ sao? Nàng không giống những công chúa khác muốn vào cung làm cung phi, chỉ muốn tự do, chỉ cần có người bảo vệ thì có thể đi ra phố xá, khó tránh mới một lần đã gieo thương nhớ cho hái hoa tặc kia.”

“Aiz... Các người nói, cho dù tìm thấy công chúa, cái kia, công chúa có còn... A...” Tên kia nhếch lông mày một cái, ý vị thâm tường.

“Làm sao có thể còn, nếu là ta, vọt tới tay sẽ làm thịt luôn, sao còn có thể... A... Các người ngấm lại mà xem, có thể trải qua một đêm này, ôi, chuyện kia thật đúng là mất hồn, nói không chừng công chúa kia sau khi biết tư vị của nam nhân, ha ha, còn luyền tiếc rời xa hẳn ý chứ!” Mấy tên lính từng trải hiểu ý cười, mọi người ở đó cũng ngấm hiểu.

Mấy người kia nói nói cười cười, trong đó có một người khoe mắt tựa hồ nhìn thấy cái gì, vừa quay đầu liền thấy một hồng y nữ tử đang leo lên đầu tường. Hắn lập tức đẩy đồng bạn đứng bên cạnh, mấy người kia cũng phát giác có điều không đúng, nhất thời vây quanh lại đây lớn tiếng hét to.

Văn Ngọc Đang thầm nghĩ đến đây, lập tức ra sức hướng phía trên trèo lên, nhưng lại bị mấy người kia kéo xuống.

Nàng vừa rơi xuống đất, liền nhảy lên, hùng hổ nói: “Ai? Ai? Ai? Ai kéo ta! Nếu không để cho bà cô đây đi vào, cẩn thận ta đập nát Thái Hồng Lô của các ngươi.”

Một quan binh trong đó nghi ngờ nói: “Ngươi sao lại muốn trèo tường vào Thái Hồng Lô?”

Văn Ngọc Đang làm bộ như giờ mới chú ý tới trang phục của bọn họ, nói: “Thì ra các vị là quan gia không phải người của Thái Hồng Lô, tú bà chết tiệt kia lại dám gạt ta, rõ ràng La Di Ca căn bản không có trở về, hừ, nếu La Di Ca thực sự dám cùng hoa nương qua đêm, ta sẽ thiêu trụi cái Thái Hồng Lô này.”

Mấy người kia đại khái cũng nghe hiểu được nguyên do, trong đó có một người cười cười: “La Di Ca? Cô nương chính là thiên kim của Văn lão tướng quân?”

Văn Ngọc Đang đánh giá hắn: “Ngươi nhận ra ta?”

Người nọ cười nói: “Tên tuổi của Văn tiểu thư, người ở Long Thành có mấy ai không biết chứ?”

“Chỉ có điều,” hắn lại nghiêm mặt nói, “Nay Long Thành tiến hành điều tra toàn thành, bên trong đang có người của chúng ta lục soát, cũng may Văn tiểu thư ở ngoài cửa gặp được chúng ta, nếu tiểu thư lỡ mạng tiến vào bị người khác bắt được, nữ tử hoàng cung bị tóm được ở kỹ viện, dù có mở miệng cũng khó mà giải thích được.”

Văn Ngọc Đang muốn đạt được hiệu quả như mong muốn, cố tình hậm hực nói: “Vạn nhất La Di Ca ở trong kia thì làm sao bây giờ?”

Người nọ khuyên nhủ: “La công tử đối với Văn tiểu thư lập lời thề người người đều biết, sao có thể làm chuyện có lỗi với Văn tiểu thư, Văn tiểu thư không bằng quay về nhà nhìn một chút, nói không chừng La công tử đã trở về?”

Tính nết của Văn Ngọc Đang người ở Long Thành có ai là không rõ, những người khác cũng sợ xảy ra bất trắc, cũng đều tới khuyên, Văn Ngọc Đang “bất đắc dĩ” phải trở về Lưu phủ.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Hoàng Trung Lương mơ màng tỉnh lại, nhiệt khí quen thuộc chạy khắp toàn thân, bên người có nữ tử yêu kiều thở dốc, nghe xong càng khiến trong người ngứa ngáy khó chịu, dục hỏa thiêu thân khiến hắn rốt cục bất chấp tất cả, phóng người cười lên...

Trương Vô Ba nghe được thanh âm phóng túng trong phòng, thấp giọng nói với La Di Ca: “Thành công.”

La Di Ca mắt lạnh nhìn chằm chằm quan binh dưới lầu giả vờ giả vịt lục soát nói: “Chúng ta đi.”

Bọn họ trốn trong một gian phòng, kêu lên hai bình rượu, lại đem rượu đổ lên quần áo trên người, sau đó nằm xuống —— giả say.

Một loạt thanh âm sột ruột tra tìm. Nàng cùng với vài tỷ nữ nhận ra công chúa được phái đi hỗ trợ nhận mặt, nàng âm thầm hỏi thăm phân công bố trí của quan binh, sau đó đi theo đội quan binh này đi tra tìm. Vốn nàng đã cùng công chúa quy ước, nếu quan binh tới, công chúa sẽ lớn tiếng gọi, nhưng mà hiện giờ lại không thấy công chúa lên tiếng,... Công chúa sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Đi vào cửa một gian phòng, quan binh giống như cũ quát lên hô mở cửa, nhưng lại không có người mở cửa. Mấy quan binh này nào có kiên nhẫn chờ đợi, bất chấp tất cả liền đẩy cửa xông vào.

Xen lẫn tiếng mở cửa, trong nhóm quan binh đã có người nghe được tiếng vận động, cười hì hì nói: “Làm một đêm còn chưa thỏa sao? Đứng dậy, đứng dậy, quan gia có việc muốn hỏi.”

Vài người tiến vào trước nghe được thì thấy trong lòng ngứa ngáy, xông về phía trước vén màn mỏng lên.

Chắc chắn, lão già kia thật có phúc khí, cô gái da mềm thịt mịn, ngực ra ngực mông ra mông, xinh đẹp làm cho cho người ta cũng rất mất vài phần hồn phách, làm cho người ta đột nhiên thấy thèm thuồng một cách

kỳ lạ, khó trách lão già này “nhập tâm” như vậy, lại còn không cam lòng rời khỏi người cô ta. Cô gái này trông rất lạ, có lẽ là hoa nương mới đến của Thái Hồng Lâu, đợi lát nữa hỏi thăm tên của cô ta, lần tới có thể tới vui vẻ một trận...

Thanh Âm nghe thấy ô ngôn uế ngữ của mấy người đó thì có chút đỏ mặt, xoay người đang muốn ra khỏi phòng, lại bỗng nhiên nghe được giọng nói quen thuộc: “... A... Nhanh lên...” Như bị sét đánh, quay người nhìn, không thể tin vào hai mắt mình, kia... người bị đè nặng dưới thân cái lão già khô quắt queo kia không phải Nam Dương công chúa sao?

“Công chúa!”

La Di Ca nghe được thanh âm tê tâm liệt phế, chậm rãi nhắm mắt lại, chờ bọn quan binh xông vào.

Nam Dương không thể trách hấn độc ác, đây đều do nàng tự chuốc lấy. Chuyện hôm qua hấn còn chưa có tìm nàng tính sổ, nàng ta vậy mà còn muốn... Nếu không để người bắt Nam Dương thông dâm tại giường, về sau nàng ta nhất định sẽ kéo hấn cùng A Đang xuống nước. Hấn thì chẳng sao, nhưng mà A Đang... Ai dám động vào A Đang, hấn sẽ không tha thứ, chỉ có đoạn tuyệt như vậy thì nàng ta mới không có cách nào vu oan, ở trước mặt bao người, nàng ta có mười cái miệng cũng khó mà giải thích. Cho dù sau đó hấn có điểm đáng ngờ nhưng mà vô luận thế nào thì người “cười” Nam Dương cũng không phải hấn, mà A Đang lại có nhân chứng, chứng minh nàng sáng nay có đến Thái Hồng Lâu, cho dù nàng vu hãm A Đang cùng Hoàng Trung Lương cấu kết, cũng khó thể thành công.

“Loảng xoảng.” Cửa bị người mạnh mẽ đẩy ra, một đội quan binh khác hùng dũng tiến vào, “Cẩn thận tìm cho ta, có người khả nghi nào cũng đều đem về cho ta, một người cũng không được bỏ sót...”

68. Chương 68

Văn Ngọc Đang cùng La Di Ca một đêm không về, hạ nhân Lưu phủ không dám giấu diếm, nhưng là tin hai người đồng thời mất tích nếu truyền ra ngoài chung quy vẫn ảnh hưởng tới danh dự, quân sự trong phủ càng nghĩ càng khó xử liền vụng trộm báo với Thất Nương, Thất Nương cũng sợ hai người có chuyện, gạt Văn Ngọc Hồ phái người âm thầm đi tìm.

Nàng đợi đến gần trưa, hạ nhân phái ra mới cùng Văn Ngọc Đang đồng thời trở về phủ. Văn Ngọc Đang sau khi trở về người đầu tiên muốn gặp chính là nàng. Nàng thấy Văn Ngọc Đang sắc mặt khác thường, kêu hạ nhân rời đi mới gặng hỏi. Văn Ngọc Đang mặt đỏ tai hồng hàm hàm hồ hồ nói những gì trải qua tối hôm qua. Thất Nương là người thông minh, không cần nàng nói tỉ mỉ cũng liền đoán được tối qua nàng đã trải qua cái gì, nàng vừa kinh sợ vừa oán hận nói: “Nếu không phải La Di Ca tới kịp, muội chẳng phải đã bị người ta làm nhục, Nam Dương này tâm thật sự ngoan độc, Trương Vô Ba vô tình bị lạc mà lại làm tốt lắm, lát nữa chúng ta nhất định phải hảo hảo tạ ơn hấn.”

Văn Ngọc Đang nói: “La Di Ca dùng kế để muội ra khỏi Thái Hồng Lâu, nhưng không biết huynh ấy cùng Trương Vô Ba làm thế nào mới có thể trở ra? Hiện giờ Thái Hồng Lâu bị quan binh vây chặt như nêm cối, nếu Nam Dương vẫn cứ một mạch vu hãm La Di Ca, vậy phải làm sao bây giờ?”

Thất Nương nói: “Trước hết để cho người đi Thái Hồng Lâu thăm dò rồi nói sau.”

Nhưng là hạ nhân mang đến tin tức làm cho người ta trở mắt. Tới tới kia nói: “Hiện giờ mọi người trên đường đều nói, Nam Dương công chúa cùng Hoàng thị lang ở Thái Hồng Lâu tư thông, bị người bắt được ngay tại trận, căn bản là không có cái gì hải hoa tặc..... Nghe nói lúc ấy có rất nhiều quan binh tận mắt nhìn thấy, nói bọn họ ở trên giường như thế nào, thật sự là mất mặt, một công chúa thể nhưng lại có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy?”

Sự tình chuyển tiếp đột ngột, làm cho Thất Nương cũng thấy đầu óc mơ hồ, nàng hỏi: “Vậy La công tử có ở Thái Hồng Lâu không?”

Hấn trả lời: “Nghe nói La công tử tối hôm qua bị người chuốc say, ở Thái Hồng Lâu ngủ một đêm, sáng nay khi quan binh điều tra mới vỡ tỉnh, hiện giờ bị quan binh mang về thẩm vấn, bắt quá tiểu thư không cần lo lắng, Thái Hồng Lâu có không ít người bị kêu đến hỏi, hấn là không bao lâu nữa La công tử sẽ được thả ra.”

Văn Ngọc Đang nghe vậy cảm thấy bình tĩnh lại một chút. Cho người đó lui xuống, Thất Nương cười lạnh: “Rất tốt, Nam Dương lúc này chính là trộm gà không được còn mất nắm gạo xôi hồng bỏng không.”

Tiếp theo vừa vui cười nói: “A Đang, xem tình hình muội không cần lo lắng, lần này muội không lấy La Di Ca cũng không được, bất quá cha nương nơi đó nên ngầm biện pháp, nương đối với La Di Ca vốn không có hảo cảm, việc các người chưa thành thân đã động phòng mà để cha nương biết, còn không nháo ngất trời, La Di Ca kia muốn kết hôn với muội còn phải thuyết phục lần lượt đấy.”

Văn Ngọc Đang lại có chút không tập trung, Thất Nương thấy nàng chưa trả lời, con mắt vừa chuyển đã hiểu: “Như thế nào? Muội cảm thấy Nam Dương không đáng?”

Văn Ngọc Đang nói: “Nàng ý định bắt lương, bị như vậy căn bản không đáng để người khác đồng tình, nhưng thân là một nữ nhân lại rơi vào kết cục như vậy, tóm lại làm cho người ta.....” Có chút luyến tiếc.

Thất Nương nói: “Đường đi của mỗi người đều do chính mình chọn, chẳng thể trách người khác, muội vẫn là giấu lại chính mình làm thế nào nói với cha nương đi.”

Quả nhiên không bao lâu sau, La Di Ca cùng Trương Vô Ba đã được thả ra, đồng thời lúc ấy, một phiên bản khác của chuyện Nam Dương lại lộ ra. Phiên bản này nói, Nam Dương lén lút dưới mắt ngự lâm quân trốn ra là để gặp La Di Ca, nàng biết tin La Di Ca ở Thái Hồng Lâu, liền mua chuộc tú bà Thái Hồng Lâu để vào trong, nhưng mà cũng không biết là nàng vào sai phòng hay Hoàng thị lang vào lầm phòng, tóm lại hai người sai sót ngẫu nhiên liền cùng nhau cái kia!

So sánh với chuyện trước kia, phiên bản này càng làm cho người ta tin tưởng. Người nghĩ gì a! Công chúa Nam Dương là một mỹ nhân như hoa như ngọc, ánh mắt có thấp thế nào cũng không thể lại coi trọng một lão nhân đã bước một chân vào quan tài chứ? Nhưng là, phiên bản này của Nam Dương càng làm cho người ta thêm phỉ nhổ. Tất cả mọi người đều biết La Di Ca từ chối thành thân với Nam Dương, nàng còn muốn đi Thái Hồng Lâu gặp La Di Ca, bỏ qua việc nàng tâm tư không đơn giản, lại nói, nàng nếu còn trinh tiết, cho dù cùng Hoàng thị lang ở cùng một phòng cũng sẽ không có chuyện, nhưng nàng lại cố tình nháo ra vụ bê bối với Hoàng thị lang, có thể thấy được nàng là không yên lòng.

Văn Ngọc Đang cảm thấy hồ đồ, vừa thấy La Di Ca liền hỏi: “Tú bà kia không có khả năng không biết chuyện Nam Dương chuyện, sao lại giấu không nói.”

La Di Ca cùng Trương Vô Ba nhìn nhau cười, Trương Vô Ba bĩu môi nói: “Chẳng lẽ nàng ta không sợ sự tình bị tiết lộ chính mình cũng thoát không khỏi bị liên quan?”

Thất Nương cười nói: “Nam Dương tuy là công chúa nhưng là công chúa Tây Lũng Quốc, nói thế nào cũng là ngoài, nàng dám đem chuyện cùng Nam Dương bày mưu tính kế nói ra sau? Đây chính là cùng người ngoài hợp mưu gây tổn hại người mình, việc này truyền ra ngoài nàng còn có thể sống yên ở Long thành sao? Còn có mặt mũi đối mặt với hương thân phụ lão sao? Cái này nếu ở trên chiến trường hoặc Nam Dương là công chúa nước đối địch vậy chính là tội phản quốc, có lẽ Hoàng trung lương cũng biết liên quan trong đó, nhất định là thuận theo chiều gió biết thời biết thế thừa nhận loại lý do này.”

Trương Vô Ba bội phục nói: “Văn đại tẩu thật sự là lợi hại, La công tử cũng nói như vậy, công tử nói chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến là được, hắc, tôi còn thật không có chuyện.”

Bởi vì chuyện Nam Dương cùng Hoàng Trung Lương là do một tay hấn thúc đẩy, hấn sợ vì vậy đánh mất mạng nhỏ, kết cục như thế với hấn mà nói là không thể tốt hơn.

“Người ngay cả có việc chúng ta cũng nhất định bảo vệ người vô sự, lại nói A Đang của chúng ta còn phải hảo hảo cảm ơn người đấy! Nga, có phải hay không a! A Đang.” Thất Nương nhướng mày nói.

Văn Ngọc Đang biết nàng trừ bỏ nói chuyện Nam Dương còn có chuyện giúp La Di Ca đúng lúc tìm được nàng, cũng không sợ xấu hổ, khéo miệng nhếch lên: “Tương lai bà mối của chúng ta tất nhiên không thể thiếu Trương đại cả, đúng không, La Di Ca?”

La Di Ca mỉm cười nói: “Muội muốn thỉnh ai ta cũng không có ý kiến.”

Thất Nương lại vào lúc này giội nước lạnh: “A Đang, ta vừa mới nói qua muội có nghe không? Thành thân? Cha nương bên kia còn chưa gặp, như thế nào thành thân? Muội gửi thư cho cha nương như vậy chỉ sợ kinh

hỉ thì ít mà kinh hách thì nhiều, trước phải qua cửa cha nương rồi nói sau.”

Văn Ngọc Đang lại nghĩ, phụ thân yêu thương nàng như vậy, sao có thể không ủng hộ nàng cùng La Di Ca thành thân, hơn nữa ván đã đóng thuyền, mẫu thân có phản đối cũng chẳng ăn thua gì, thành thân là chuyện sớm hay muộn.....

Sớm hay muộn..... Còn muốn muộn đến khi nào? Văn Ngọc Đang cầm quần áo cũ trong tay xé rách, trong lòng buồn bã..... Trở về Tử Ngộ Sơn lâu như vậy, ngay cả Sa Lang cũng đã có lão bà cùng đứa nhỏ, nàng cùng La Di Ca còn muốn đợi đến bao giờ a?

Sa Lang là ở thời điểm bọn trở về Tử Ngộ Sơn “thú phụ nhân”. Lúc ấy bọn họ không tìm được khách điểm, ăn ngủ ngoài trời. Đêm đó ở xa xa có tiếng sói tru làm cho bọn họ lo lắng đề phòng cả đêm, Sa Lang nghe xong lại rối loạn không thôi, cuối cùng ngay cả Thất Nương cũng không thể trông được nó, để nó trốn thoát, thời điểm buổi sáng trở về liền dẫn theo lão bà. Đây chính là một con sói cái hoang dã chân chính, khiến cả đoàn sợ hết hồn. Thất Nương lo nó không giống Sa Lang được người nuôi lớn, dã tính khó thuần hóa dễ dàng dả thương người, còn nói cái gì cũng đến thời điểm nên thả Sa Lang về rừng, không cho Sa Lang đi theo nàng, đuổi Sa Lang đi. Nhưng là Sa Lang mang theo lão bà của nó đuổi kịp tới Tử Ngộ Sơn, nói cái gì cũng không đi. Thất Nương không còn cách nào, đành phải cùng nó lập giao ước, nghiêm khắc nói cho nó, chỉ cần lão bà của nó ở trên núi làm bị thương một người, nó cùng lão bà phải rời đi. Dù là như vậy, trên núi vẫn thường xuyên có thể thấy một con sói cái thềm nhỏ dãi đuổi theo lũ gà chạy khắp núi.

“A Đang, đủ rồi, đủ rồi, bé vậy là đủ cho tiểu lang lót ổ rồi, đừng xé nữa,” a hoàn Song Mi của Thất Nương ngăn nàng lại nói, “Được rồi, tính tính giờ La công tử hẳn là đã lên núi, tiểu thư còn không đi xem?”

Văn Ngọc đang xem ngày, buông các thứ trong tay chạy nhanh đến phía trước tiểu viện.

Quả nhiên La Di Ca đã đến. Lão tử Văn Chiến của nàng đang bắt hẩn làm cu li, dọn dẹp hàng hóa tới qua cướp được. Nàng bước lên muốn hỗ trợ, lão tử không mặn không nhạt nói: “Hắn một đại nam nhân loại sự tình này cũng làm không được, còn thú cái gì thê? Khó khăn lắm mới đem con đi gả, là để cho con làm việc nặng? Mẫu thân con gả cho ta, ngay cả nửa phần khổ cũng chưa nếm qua.”

Văn Ngọc Đang tức đến trợn mắt. La Di Ca cười nói: “Chỉ cần văn bối còn sống, tuyệt đối không để A Đang chịu nửa phần khổ sở.”

Văn Chiến hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo đồ đạc bước đi.

Còn chưa đi được hai bước, một người nam nhân liền vọt vào: “Lão đại, lão đại, có chuyện lớn.....”

Người tiến vào vốn là thủ hạ Niếp Chiêu của Văn Chiến hồi còn ở Hắc Giao Quân, Hắc Giao quân năm đó có không ít người làm phản đi theo Văn Chiến rời khỏi Long thành, hẳn là một trong số đó.

Mọi người ném đồ trong tay, quay đầu nhìn hẩn. Chuyện lớn? Bọn họ hiện giờ còn có chuyện lớn gì?

“Dưới chân núi có một đội Hắc Giao quân hộ tống một công công mang theo thánh chỉ muốn lên núi!”

“Cái gì? Thánh chỉ? Thánh chỉ nói gì, không phải muốn tiêu diệt chúng ta chứ?” Bọn họ trái lại rất có tính tự giác, đồ cướp bóc đều của quan viên, chung quy một ngày nào đó nhất định có chuyện phát sinh.

Văn Ngọc Đang nói: “Hẳn là không, nếu muốn tới đối phó chúng ta, không có khả năng để Hắc Giao quân đến, ai cũng biết Hắc Giao quân cùng chúng ta có quan hệ, nếu có cái gì đối với chúng ta bất lợi, sớm đã để lộ tin tức, đúng không, La Di Ca?”

Nàng quay đầu thì thấy La Di Ca đang cười như có điều suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy..... Lần trước cứu nguy cho Long thành, La Di Ca trừ bỏ vàng bạc tất cả đều không lấy, có phải hay không..... Lần này thánh chỉ có phải hay không.....

Văn Chiến nghe nữ nhi nói không sai, trầm ngâm nói: “Mời bọn họ vào, đại gia hỏa cũng đi nhìn một cái, nghe một chút rốt cuộc muốn nói gì?”

“..... Đặc biệt phong Văn Chiến làm Tử Ngộ Vương, trong vòng năm mươi dặm quanh Tử Ngộ Sơn đều thuộc về đất phong của Tử Ngộ Vương..... Khâm thủ!”

Ách..... Nói như vậy, bọn họ sau này sẽ là sơn đại vương danh chính ngôn thuận? Mọi người ngẩng đầu, hai mặt nhìn nhau.

Văn Chiến đứng dậy tiếp chỉ, công công kia thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn cười nói: “Chúc mừng Tử Ngộ Vương, chuyện tốt đẹp như vậy không phải ngẫu nhiên có được, nếu không phải hoàng thượng đối với La công tử khen ngợi có thừa, cũng không nhất định ban hạ thánh chỉ như vậy.”

69. Chương 69: Kết Thúc

Không ngoài dự đoán của Thất Nương, từ đó về sau vẻ mặt lãnh đạm của vợ chồng Văn Chiến đối với La Di Ca dần dần thay đổi.

Văn phu nhân lên nói với Thất Nương, La Di Ca người này tâm cơ sâu không lường được, không khỏi khiến cho bà trong lòng nguội lạnh, mà tính tình A Đương lại quá mức thẳng thắn, nếu tương lại La Di Ca muốn gây khó dễ với A Đương, A Đương nhất định là đấu không lại, vì sợ nữ nhi nhà mình chịu thiệt cho nên bà thế nào cũng không chịu đáp ứng gả A Đương cho hắn.

“Nếu không phải vì thấy hắn có thể vì A Đương mà vứt bỏ vinh hoa phú quý, có thể dụng tâm giúp núi Tử Ngộ chúng ta một phương bình an, mẹ như thế nào cũng không tin hắn đối với A Đương dụng tâm... Nay mẹ mới chính thức thả lỏng tinh thần.”

Long Thành hai tháng sau.

Trương Vô Ba đang cùng một gã nha sai đi tuần phố, một người đưa tin vội vàng xuống ngựa hô: “Trương gia, ngài có thư.”

Trương Vô Ba sửng sốt, nghi ngờ nhận thư, thầm nghĩ ai sẽ viết thư cho hắn. Mới vừa nhìn thấy chữ trên giấy viết thư, nhân tình sáng lên, khẩn cấp xé phong thư bên ngoài đọc nhanh.

Đồng liêu của hắn tò mò thò đầu lại cùng xem: “Vui đến như vậy, thư của ai thế?”

Trương Vô Ba mặt mày hớn hở nói: “Ha ha, La công tử sắp thành hôn, mời ta đi uống rượu mừng đó mà.”

Tin tức ôn ngọc công tử La Di Ca muốn cùng bao cô mỹ nhân thành thân chỉ trong chốc lát đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Nội viện Hoàng phủ, tay Nam Dương run lên, suýt chút nữa thì ném chén thuốc: “Bọn họ rốt cục sắp thành hôn?”

Thanh Âm thấy thế, cẩn thận nhận lấy cái bát khuyên nhủ: “Bên ngoài đồn đại như vậy... Công chúa còn quản chuyện này làm gì? Người trước tiên vẫn nên chăm sóc cho tốt thân thể mới được, uống hết chỗ thuốc dưỡng thai này, phần đời còn lại của công chúa hết thảy đều dựa vào nó, đứa trẻ này không thể xảy ra chuyện gì.”

Sau khi chuyện của Nam Dương cùng Hoàng Trung Lương phát sinh, những người Tây Lũng quốc có liên can đều cảm thấy phía trước mờ mịt không có ánh sáng, Bắc Tiêm lại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chuyện như vậy làm cho nàng mất mặt muốn chết. Tuy rằng Nam Dương trong mắt nàng chỉ là loại vô dụng đáng bị vứt bỏ, nhưng vì là tỷ muội, ngoài mặt cũng không thể không quan tâm, vì thế cùng thương lượng với Long Giao Đế, Hoàng Trung Lương biếm thê làm thiếp, nạp Nam Dương làm vợ. Sau đó, Bắc Tiêm cũng gả vào cung làm phi.

Nhưng không lâu sau ở Tây Lũng truyền tới tin dữ, Tây Lũng Đế trúng kế phản gián của Lý Mộ, giết nhầm lương tướng, binh bại như núi, rốt cục lúc Lý Mộ mang binh nhảy vào kinh đô thì tự sát thân vong. Từ đó Bắc Tiêm và Nam Dương thành người mất nước, không khôi phục thân phận công chúa.

Nam Dương lúc mới gả đối với Hoàng Trung Lương lãnh ngôn bằng ngữ, không cho hắn tới gần người, Hoàng Trung Lương cũng khúm núm không dám tỏ thái độ với nàng. Nhưng mà sau chính biến của Tây Lũng quốc, chỉ trong một đêm, trên dưới trong phủ đều chẳng còn một phần cung kính đối với nàng nữa. Nếu không phải nàng sớm tỉnh táo, dựa vào mỹ mạo của bản thân, nhẫn nhục làm vừa lòng Hoàng Trung Lương, thì chỉ sợ nàng đã cầm một tờ hưu thư rồi không biết lưu lạc nơi nao. Nghe nói Bắc Tiêm không biết tốt xấu,

quần quýt lấy Long Giao Đế, hy vọng Long Giao Đế vì nàng phát binh phục quốc, kết quả lời nói không thỏa đáng làm mặt rồng giận dữ, giờ đã biếm vào lãnh cung.

Nhưng mà nhìn lại bản thân cũng có tốt hơn bao nhiêu chứ, cứ nghĩ đến bản thân hết sức lấy lòng cái lão già Hoàng Trung Lương kia để có mụn con mới có thể yên thân, nàng lại hối hận không thể quay lại. Chỉ là cho dù có hối hận thì có thể làm được gì chứ...

Nam Dương lập lại, nghe theo Thanh Âm tiếp nhận bát thuốc trong tay, một hơi uống cạn.

Sau khi uống thuốc xong, nàng ngồi ở trước cửa sổ ngây người. Trong giây lát bụng đau như thắt: “A —— Thanh Âm, Thanh Âm...”

Bụng của nàng đau quá, ngay cả đứng cũng không đứng nổi, nàng quỳ trên mặt đất vỗ về bụng, không ngừng gọi Thanh Âm.

Cửa bị đẩy ra, người tiến vào chẳng có tiếng động, nhìn giữa vài người có người cầm đầu chính là một nam nhân âm trầm, nàng dần dần tỉnh ngộ, thống khổ: “Người ở trong thuốc của ta bỏ thuốc phá thai?”

Tên nam nhân kia hừ một tiếng: “Người đừng có vu oan cho ta, ta nào dám gây thương tổn đối với tâm can bảo bối của cha ta.”

Cha hắn đối với đứa con này vẫn thực coi trọng, hắn không ngốc đến mức tự mình ra tay, cho dù sau này tra xét thì cũng chẳng liên quan đến hắn.

Hắn phân phó người: “Phu nhân thân mình mệt mỏi, muốn an tâm dưỡng thai, các người phải chú ý, không được để người tiến vào quấy rầy.”

Nam Dương thê lương nói: “Hoàng Tử Cao, người thật độc ác!”

Hoàng Tử Cao liếc mắt nhìn nàng một cái kêu lên: “Thanh Âm, người còn không tiến vào nhìn cho rõ chủ tử của người?”

Thanh Âm bần thần bước vào phòng. Nhìn Thanh Âm bộ dạng gọi dạ bảo vâng, Nam Dương không dám tin: “Thanh Âm?! Không thể nào, sao có thể là người? Không có khả năng?” Người kê đơn lại chính là Thanh Âm người thân cận nhất với mình, điều này sao có thể?

Thanh Âm quỳ xuống, run rẩy khóc lóc nói: “Công chúa, xin lỗi, ta... Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, Thanh Âm nay đã có cốt nhục của Đại thiếu gia, ta, ta phải vì đứa trẻ trong bụng.”

Hoàng Tử Cao cười lạnh: “Nếu thực sự để người sinh ra cái tên nghiệt chủng, ta sẽ thực sự trở thành con thứ thiếp, vậy con của ta ở Hoàng gia sẽ tính là cái gì chứ? Nàng nếu không vì tương lai của đứa con mà tính toán thì lại để tiện nhân như người tính họ sao? Đóng cửa!”

“Hoàng Tử Cao ——”

Trong lúc Nam Dương thống khổ rên rỉ, cửa dần dần khép lại...

Núi Tử Ngộ lại đặc biệt náo nhiệt, ngày đại hỉ còn chưa tới, khách nhân tới chúc mừng đã tụ tập đầy dưới núi. Trong những khách nhân tặng lễ trừ bỏ môn phái giang hồ còn có các đại thần trong triều phái tới đưa lễ. Khách nhân cứ tới như vậy, Văn Ngọc Đang quả thực là cười đến không ngậm được miệng: “Thất Nương, Thất Nương, muội không cần chuẩn bị đồ cưới, nhiều hạ lễ như vậy, ha ha, so với đồ cưới của muội còn nhiều hơn.”

Thất Nương chậm rãi nói: “Trước kia cũng không biết là muội lại tham tài như vậy, sao giờ ngày nào cũng nhắc tới đồ cưới của muội, muội yên tâm, sau này muội cũng không nghèo nổi, nhìn tướng công muội đưa lễ hỏi tới rồi sau này chỉ còn chờ làm thiếu phu nhân là được.”

Văn Ngọc Đang ngăn ra: “Lễ hỏi của La Di Ca? Chàng đưa rất nhiều lễ hỏi?”

Thất Nương nói: “Hai xe nhà kính đó! Chỗ đó mà đem bán, đủ cho Núi Tử Ngộ chúng ta chi tiêu một năm, muội nói xem có nhiều không?”

Hai xe nhả kính? Văn Ngọc Đang nghĩ tới một chuyện, thời điểm Phượng Vu Phi đi đúng là tính kế đoàn xe của Lý Mộ, lúc ấy hẳn nói hàng hóa này đúng là nhả kính, chẳng lẽ... Chỗ hàng hóa này lại rơi vào tay La Di Ca?

Đêm động phòng hoa chúc, núi Tử Ngọc khắp nơi tràn ngập tiếng nói cười vui vẻ, trêu chọc cô dâu chú rể náo loạn tân nương một hồi, mọi người cảm thấy mĩ mãn mới rời đi.

Sau khi qua canh năm, Văn Ngọc Đang mệt mỏi nằm trong lòng La Di Ca, đẩy tay hẳn hỏi: “Nhả kính kia là sao?”

La Di Ca mỉm cười: “Nàng không đoán được sao?”

Văn Ngọc Đang ngồi dậy quay đầu nhìn hẳn, kinh ngạc nói: “Thật sự là đoàn xe của Lý Mộ?”

La Di Ca hôn lên trán của nàng nói: “Hẳn thiếu chút nữa hại đến tính mạng của nàng, chút hàng ấy thì có tính là gì, về sau nếu có cơ hội chúng ta còn tìm hẳn tính sổ.”

Văn Ngọc Đang nói: “Không phải như vậy, ta muốn nói, ta nhớ rõ Phượng Vu Phi rõ ràng đuổi theo nhả kính đó, sao giờ nhả kính này lại rơi vào tay chàng? Người khác thì sao?”

La Di Ca nhìn nàng, lộ ra biểu tình bí hiểm ngày trước, hẳn chậm rãi nói: “Hẳn đã làm cái gì, nàng không nhớ rõ sao?”

Văn Ngọc Đang rụt cổ lại, đáng chết, sao lại nói chuyện không nên nói vào lúc này chứ. Cái tên nam nhân này mới nhìn thì tưởng là ầm áp nhưng mà thực ra một chút thiệt thòi cũng đừng hòng chấp nhận, sớm nên biết hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho Phượng Vu Phi... Nghĩ cũng biết chắc chắn Phượng Vu Phi đã bị hẳn tính kế rồi, chỉ có điều, rốt cục Phượng Vu Phi bị hẳn “gài” kiểu gì đây?

La Di Ca thở dài: “Động phòng hoa chúc, nương tử vậy mà còn có tâm tư nghĩ tới nam nhân khác, xem ra tướng công ta đây không thể không tận tâm tận sức mà...”

Nhìn La Di Ca dần dần càng tiến càng gần mặt, Văn Ngọc Đang biện luận: “Không có, không có, ta không nghĩ tới hẳn...” Câu nói tiếp theo bị chặn bằng miệng...

Cho tới rất lâu về sau, lúc tóc nàng cũng đã bạc, cũng không hỏi được tằm tích Phượng Vu Phi!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/36-ke-cuoi-vo>